ARLETTE GENEVE

CUCERIREA SCOȚIANULUI

TRILOGIA PENWORD - VOL.3

Traducere: OTILIA CARMEN SPÂNU

Editura LIDER

PROLOG

Scoția, castelul Ruthvencastle, 1820

Era cea mai friguroasă zi a anului și mirosea a moarte! Lacul se trezise cu un strat de gheață pe suprafața sa cristalină. Frigul pătrundea prin pereții solizi de piatră, învăluind cu pătura lui groasă zonele cele mai calde din castel. Se extindea prin fiecare ungher ca un abur ce mirosea a rugină veche, întunecând și mai mult culoarele lungi ale Ruthvencastle-ului. Noaptea îmbrățișa câmpurile pustii și le învăluia într-o ceață deasă, întunecată și premonitorie, care acoperea vălul alb ce căzuse pe parcursul celor mai tăcute ore ale zilei.

Când au început durerile facerii, femeia fragilă care stătea culcată pe salteaua moale nu a simțit mirosul cald al propriei sudori, nici pe cel dulceag al lichidului aproape incolor, ce i se scurgea pe picioarele goale. Simțurile îi erau complet amorțite de spasmele care îi scuturau corpul. Contracțiile permanente îi scădeau sensibilitatea față de orice percepție extrasenzorială. Voia doar să se sfârșească odată chinul la care era supusă, să se termine cât mai repede martiriul nașterii. Era prima dată, dar ea și-a jurat că va fi ultima. Cu pletele ei de un blond pal, lady Sophie McGregor încerca să-și ascundă teama sub masca seninătății, dar puținii ei ani nu o pregătiseră pentru ceva atât de dureros precum nașterea unei noi vieți. Mereu se crezuse curajoasă și în acel moment crucial al existenței sale se simțea bătrână și înfrântă de

suferință. Durerea sfâșietoare din pântece părea că în orice moment o s-o rupă în două iar bătrâna moașă nu făcea decât să-i crească suferința prin pasivitatea pe care o dovedea. Simțea că viața i se scurge fără s-o poată controla, la fel ca sângele lipicios care îi golea măruntaiele, pătând în roșu cald așternutul fin ce acoperea patul. Bebelușul venea cu fundul și moașa și-a făcut cruce văzând atâta suferință. Viața se scurgea din lady Sophie și ea nu putea să facă nimic ca să evite asta. Avea să fie cu neputință să salveze și mama și moștenitorul. Trebuia făcută o alegere! Dar nu îi revenea ei asta, ci lui Dumnezeu. Țipătul sfâșietor a făcut să tremure zidurile castelului Ruthvencastle cu un sunet ca de dincolo de mormânt și a trezit teama în sufletele celor care locuiau între pereții solizi.

Brandon Keith McGregor, laird de Ruthvencastle, stătea drept și încordat în salonul cel mare. Așteptarea devenea nesfârșită și înfiorător de exasperantă. O auzea pe Sophie suferind și inima i se strângea de remușcare. Ea suferea, și el nu putea să facă nimic, doar să privească neputincios orele care se scurgeau monotone, lungi, dureroase. Într-o singurătate copleșitoare. După țipătul sfâșietor, tăcerea a impregnat aerul cu neputință, care devenise densă, dar el continua să stea nemișcat ascultând țipetele de durere, ca și cum ar fi fost el însuși cel care le scotea.

Ușa marelui salon s-a deschis brusc. Cu ochi de căprior speriat, moașa a făcut un semn din cap, pe care el l-a înțeles perfect. A scos un oftat adânc și și-a șters fruntea asudată, cu batista pe care a desfăcut-o de la gât. Morgana stătea în spatele moașei, fără să-și ia ochii de oțel de pe chipul lui Brandon. Acuzația pe care a citit-o pe fața ei l-a făcut să blesteme printre dinți. Se temuse de gestul acela atotștiutor în timpul celor optsprezece ore cât durase nașterea.

– Am salvat moștenitorul, laird McGregor. Morgana

a rostit cuvintele de parcă naşterea ar fi fost un moment de doliu, şi nu de bucurie aşteptată. Acest amănunt i-a provocat un geamăt care nu a reuşit să-i iasă din gâtlej. Ian Douglas McGregor aşteaptă să vă cunoască. Brandon o asculta pe Morgana ca şi cum glasul ei venea de foarte departe. Numele ales cu drag pentru întâiul lui născut îi suna în auz ca un scârțâit oribil. Se simțea cu desăvârşire depăşit de emoții negative. V-am dezvăluit destinul înainte să se împlinească. Blestemul care apasă asupra acestor ziduri...

Brandon şi-a fixat pupilele negre pe chipul lui Eleonor, bătrâna doftoroaie a clanului; pierduse socoteala anilor pe care îi avea.

– Nu cred în premoniții, nici în vrăji, a rostit el cu bărbia înălțată.

– Nici tatăl domniei voastre nu credea şi iată rezultatul. V-am spus că nu ea era cea aleasă, dar mi-ați nesocotit sfatul. Sunteți vinovat pentru ce se întâmplă.

Brandon a oftat adânc ca să-şi stăpânească replica amară care îi stătea pe limbă.

– Cum se simte lady Sophie? Doftoroaia a dat din nou din cap. Brandon şi-a ațintit ochii obosiți pe Morgana, care îi dădea indicații. Trebuie s-o văd.

Morgana a încuviințat dând uşor din cap, s-a întors către vestibulul mare şi Brandon a urmat-o îndeaproape, cu paşi mari şi hotărâți.

Drumul lung până în apartamentele Sophiei a fost îngrozitor de greu. Intrarea în dormitor s-a dovedit o încercare dură, pe care a înfruntat-o cu tot curajul de care a fost în stare. Încăperea mirosea a sudoare şi a suferință. A văzut găletile pline cu apă fierbinte; aburul suia până în tavan şi umezea perdelele şi mobilele. Brandon a perceput asta ca pe ceva de nesuportat, enervant. Ochii lui au străbătut camera până au găsit patul pe care se odihnea trupul fără viață lui lady

Sophie. Puseseră peste ea un cearşaf alb, care o acoperea de tot până la gât. Chipul ei, acum senin, părea al unui înger ce doarme în pace, străin de dezastrul care plutea deasupra supraviețuitorilor din Ruthvencastle.

Pieptul lui Brandon s-a umflat primejdios când şi-a dat seama de ce se petrecuse. De consecința nefastă a hotărârii de a se căsători cu Sophie. Tocmai primise o pedeapsă meritată pentru trufia lui. Vrăjitoarea avusese dreptate.

– N-am să vă iert niciodată, laird McGregor! Brandon şi-a înfipt ochii verzi în cei negri ai Morganei, care străluceau cu o ură nesfârşită. Priviți-o! Mi-ați ucis fiica.

PARTEA ÎNTÂI

MARINA DALILA ROSA

E artistă şi cordobeză,
cu mers de ţigancă;
priveşte ca o sultană
şi vorbeşte ca o prinţesă.
Amestec de ţigancă şi regină,
a venit cu bătăi din palme şi dansuri;
cu pinteni de aur la picioare
şi, drept coroană şi podoabă,
o pălărie cordobeză.

Fragment din poemul Cântec dedicat femeii cordobeze,
de Julián Sánchez Prieto, păstorul poet

CAPITOLUL 1

Córdoba, munții Hornachuelos, mai 1830

Aerul dimineții mirosea a cimbru înflorit, a lemn de pin ud și a amestec de plăcute arome pe care roua zorilor le lăsase în urma sa. Marina a inspirat cu putere, ca să se pătrundă de mirosul pământului, al ierbii legănate de briza primăverii cordobeze. Adora acești munți plini de unduiri aurii, de măslini strălucitori ca de argint când erau mângâiați de soarele cald al dimineții, de văi înfrunzite unde curgeau râușoare ce cântau parcă atunci când se loveau de stâncile de pe mal și de vegetația care îl împodobea: stejari, pini. O încânta să se piardă pe potecile podidite de buruieni și să caute pe cerul albastru zborul vreunui vultur imperial sau să asculte urletul unui lup din depărtare... Dar ce a auzit Marina în dimineața aceea nu a fost urletul unui lup, ci zgomotul unui tunet. S-a încruntat nedumerită. Cerul era senin, nu vedea niciun nor, era o frumoasă zi de primăvară, dar a auzit un alt sunet asemănător celui de dinainte și atunci a știut că provenea de la o armă. După numărul de împușcături și după zarva pe care o auzea în josul dealului, a dedus că trebuie să fie tâlhari care atacau vreo trăsură. Armăsarul pe care îl călărea era neliniștit și ea i-a șoptit încetișor în timp ce îl mângâia pe gât ca să-l liniștească. Și-a mânat calul printre copaci ca să îi ia prin surprindere pe tâlhari. Era o nelegiuire să-i invadeze proprietatea. Se simțea responsabilă. Judecând după numărul de împușcături, atacatorii

păreau să fie trei, poate patru. Ramurile copacilor au lovit-o, una dintre ele s-a prins de pălăria ei neagră până i-a smuls-o de pe cap, dar a reușit să o recupereze fără să oprească mersul calului. Pe măsură ce se apropia de grup prin spate, putea să audă glasuri mânioase. Ascunsă în desișul pădurii, Marina a avut o vedere perfectă a ceea ce se petrecea. Trei călăreți înconjurau o frumoasă trăsură neagră din care cobora în acel moment un uriaș furios. Părul blond îi ajungea până la umeri. Marina a admirat bărbia pătrată ce i s-a părut extraordinar de virilă. Spre surprinderea ei, i s-a strâns stomacul în fața acelei apariții masculine. A observat cum îi înfrunta pe atacatori fără teamă în ochi. A simțit extrema aroganță și profundul dispreț cu care îi studia pe tâlhari, de parcă ar fi avut control asupra situației. Unul dintre aceștia, căpetenia, a ridicat pistolul și l-a țintit pe străin drept în mijlocul frunții. Oricine altcineva care ar fi văzut scena ar fi crezut că urma să se petreacă o crimă de neiertat, dar ea știa că nu. A recunoscut batista verde de sub pălăria pe care o purta tâlharul, jacheta neagră și briceagul cu mâner de fildeș vârât în fâșia de pânză neagră. Briceagul acela frumos fusese un dar de la ea, însă era așa de mult timp de atunci...

Marina nu a mai pierdut vremea. A luat arma pe care o purta legată de șa, a desfăcut punguța din piele care conținea praf de pușcă și l-a introdus pe țeavă. L-a presat ca să-l compacteze. A pus câlții și glonțul de plumb, a țintit deasupra capului tâlharului, în vreme ce calul continua să coboare coasta, și a avertizat cu glas tare și hotărât. Se afla la câțiva metri de trăsură, dar niciunul dintre cei patru bărbați nu observase prezența ei, cu excepția vizitiului care era prea speriat ca să mai spună ceva.

– Hoți blestemați! Cărați-vă de pe pământurile mele!

Căpetenia tâlharilor și-a întors fața spre ea a și privit-o. Marina a văzut că avea chipul acoperit cu o batistă din

pânză, căreia îi făcuse două găuri pentru ochi. Singurul lucru pe care nu îl acoperea batista era gura cu buze fine şi dinţi perfecţi.

– Ia te uită ce avem aici! O strălucire cumpănită s-a ivit în pupilele negre ce parcurgeau cu neobrăzare figura ei. Ai de gând să îi salvezi pe toţi, da?

Era a patra oară în două săptămâni când Marina intervenea ca să evite un atac pe proprietatea tatălui ei.

– Pe toţi cei care îmi încalcă pământurile.

– Vreau doar să-i uşurez un pic punga. Îmi face impresia că e destul de plină.

– N-am să te mai avertizez, l-a informat ea cu glas sec.

– Crezi cumva că am să te ascult?

Brandon era uluit. Să fie atacat de tâlhari spanioli pe munte era ultimul lucru la care putea să se aştepte. Când a hotărât să accepte invitaţia cumnatului Diego de a petrece o vreme în oraşul spaniol Córdoba şi de a cumpăra din târgul de animale armăsari spanioli pentru proprietatea lui din Scoţia, nu îşi putea închipui deznodământul pe care l-ar putea avea călătoria lui de afaceri. Interesul pentru caii de rasă l-a făcut să admire frumosul armăsar negru care se oprise în faţa sa; era cu două palme mai înalt decât caii lui, de care îi făcea rost vărul Justin din oraşul Ronda, dar Brandon era perplex şi nu din pricina frumosului animal. În faţa lui se afla o frumuseţe cu ochi de culoarea mierii, cu o armă mai mare decât braţele, care ţintea fără nicio urmă de ezitare capul tâlharului. Vederea acestei splendide femei i-a tăiat răsuflarea, avea stomacul strâns şi inima îi bătea cu iuţeală. A observat că ea îl tutuia pe atacator ca şi cum l-ar fi cunoscut şi acest amănunt l-a făcut să ridice o sprânceană, dar a alungat ideea imediat pentru a-şi îndrepta atenţia către dezastrul ce putea să se petreacă în câteva secunde. Brandon credea cu adevărat că, dacă apăsa pe trăgaci, femeia aceea ar putea să

fie aruncată înapoi de forța detunăturii. Sufletul lui de cavaler a luat-o înainte, ca să evite această posibilă eventualitate.

– Ați auzit-o pe doamna... plecați! a spus cu glas de tunet.

Marina și-a luat ochii de la atacator, ca să se uite la victimă, la fel de iute ca un fulger, dar a fost o greșeală îngrozitoare; uriașul intimida prin statură și, în plus, avea o strălucire primejdioasă în privire. Mandibula ce îi ieșea în evidență era rigidă, ochii verzi, care aruncau scântei, erau o provocare prin profunzimea lor. Vorbele fuseseră adresate tâlharului dar privirea era ațintită asupra ei. Marina a înghițit cu greu saliva chiar dacă a încercat să-și păstreze stăpânirea de sine. A strâns și mai tare arma în mâini.

– N-am să-ți mai repet, afară!

Și Marina a trecut la fapte. O singură împușcătură pe deasupra creștetului căpeteniei și a frânt creanga unui pin. Căzând, aceasta a lovit mâna tâlharului și l-a făcut să dea drumul armei pe care o ațintea spre străin. Zgomotul detunăturii a speriat păsările, care și-au zborul făcând ramurile să se legene cu un sâsâit pe deasupra capetelor lor, ca și cum s-ar fi plâns pentru liniștea întreruptă. Stupefiați, atacatorii au început să înjure și să amenințe, dar căpetenia i-a oprit cu un gest al palmei ridicate. Creanga de pin îi făcuse o rană din care curgea sânge, dar el nu părea să-și dea seama de asta. Continua s-o privească pe femeie cu o urmă de umor în pupilele negre.

– Îmi vei plăti pentru ofensa asta! Da, să nu te îndoiești.

Tâlharul a dat pinteni calului și a pornit în galop pe potecă; restul tâlharilor au făcut la fel. Marina a așteptat până ce zgomotul copitelor a dispărut ca să-i dea bice la al ei. Calul a înaintat spre trăsură și străin, care o privea uluit.

Brandon a mijit ochii văzând fața ei; îl privea cu un amestec de plictiseală și neplăcere, ca și cum el ar fi fost vinovat de asaltul asupra propriei persoane.

– Nu trebuia să fi tras, ați fi putut să mă răniți, a spus el cu glas neutru. Marina și-a dat seama că uriașul credea că ea greșise ținta și nu a știut dacă să se supere sau să râdă. Precizia ei era extraordinară, dar nu l-a corectat pentru concluzia nechibzuită. Brandon McGregor, s-a prezentat el.

Marina era tot călare pe armăsarul ei, dar chiar și așa, înălțimea individului reușea să o intimideze. Ea nu i-a răspuns la salut.

– Puteți să vă continuați drumul acum. Córdoba nu este departe, dacă într-acolo vă îndreptați. Brandon a mijit ochii cu precauție. Glasul spanioloaicei sunase excesiv de serios. Vă asigur că n-am să vă mai deranjez, a rostit ea.

– Mi-ar plăcea să știu numele salvatoarei mele.

Marina l-a privit drept. Simțea mult interes pentru bărbatul cu ochi de smarald dar și-a stăpânit curiozitatea. De obicei străinii pricinuiesc necazuri iar ea nu avea nevoie de niciunul.

– Vă pot asigura că nu este nevoie de o prezentare formală.

Brandon a rămas surprins; ea îl alunga pur și simplu.

– „E o dovadă de bună creștere să te arăți recunoscător", i-a răspuns el repede.

Marina a făcut ochii mari, foarte uimită la auzul zicalei populare. Individul părea să cunoască foarte bine proverbele spaniolești; unde le-o fi învățat?

– Să aveți o zi bună! i-a răspuns în cele din urmă trufașă.

Dar Brandon nu avea de gând să se dea bătut așa de ușor, nu când rămăsese impresionat de curajoasa și alunecoasa spanioloaică.

– Întotdeauna sunteți așa de nepoliticoasă?

Marina pornise pe drumul de întoarcere, dar vorbele ofensatoare au oprit-o. Și-a răsucit trupul ca să se uite la el, cu surprinderea întipărită pe chip.

– Uitați în chip convenabil că v-am salvat punga cu aur.

Vorbele au sunat ca un sfat pe care Brandon nu l-a acceptat.

– Nu mi-ați salvat punga cu aur, doamnă, tocmai mi-ați furat inima. Ea a făcut ochii mici, nedumerită. Străinul vorbea o spaniolă admisibilă, dar lungea s-urile, care sunau ca un șuierat, deși nu era deranjant. Nu pot să îngădui să o luați.

– Întotdeauna sunteți așa de arogant, domnule...?

– McGregor, Brandon McGregor, și-a repetat numele ca și cum nu l-ar fi rostit înainte.

Ea a înclinat din cap, în chip de încuviințare.

– Marina, salvatoarea dumneavoastră.

Când Brandon a deschis gura ca să-i răspundă, ea nu i-a îngăduit. A dat cu putere pinteni calului și a început un trap ușor pe drumul secundar dintre castani, pentru ca, o clipă mai târziu, să dispară în frunzișul des de buruieni.

Brandon rămăsese cu vorbele în gură dar cu zâmbetul până la urechi. Va să zică fascinanta spanioloaică se numea Marina. Și chiar în acel moment el îi străbătea pământurile. Dacă aduna unu cu unu, obținea răspunsul pe care îl căuta. A făcut cale întoarsă, s-a îndreptat spre trăsură, a deschis ușa, dar înainte de a urca prima treaptă, s-a uitat la vizitiu, care stătuse tăcut cât durase altercația, era prea speriat.

– Cui aparțin aceste pământuri?

Vizitiul a ezitat un moment să-i ofere un răspuns auzindu-i tonul grăbit, dar a făcut-o totuși:

– Aparțin contelui de Zambra, don Álvaro del Valle y Aguilar. Moșia lui, „Stejărișurile" se află la ceva mai mult de o jumătate de leghe de drumul nostru.

Brandon a cântărit cu multă atenție informația. Destinul era un bastard jucăuș dar ce mult îl favoriza. El mergea în întâmpinarea cumnatului lui, la Córdoba și adresa pe care o avea asupra sa era tocmai palatul Zambra. Zâmbetul i s-a

făcut şi mai larg. Aşadar, fetişcana spanioloaică îşi închipuia că s-a descotorosit de el, că nu avea să-i mai vadă chipul frumos... A izbucnit într-un hohot puternic. Viaţa era plină de surprize.

Palatul Zambra, oraşul Córdoba

Balcoanele largi ale palatului erau deschise înspre noaptea caldă şi tăcută; notele muzicale erau clar auzibile din grădinile adiacente acelor ziduri înalte, care închideau între ele veacuri de moşteniri şi generaţii. Enormele candelabre din cristal emiteau străluciri în întunecata şi de nepătruns noapte şi luminau frumoasele grădini îngrijite şi pline de cele mai variate flori de primăvară: trandafiri, garofiţe, levănţică... Dar Marina tânjea să fie iarăşi la moşia Stejărişurile, frumoasa proprietate a tatălui ei din munţii Hornachuelos. Acolo, printre măslini şi rozmarin, se simţea liberă, putea să fie ea însăşi netrebuind să păstreze aparenţele, dar se întorsese la Córdoba pentru un motiv foarte important: cea mai bună prietenă a ei pleca la Cádiz ca să se îmbarce pe nava *Santa Esperanza* spre Franţa. Trebuia neapărat să-şi ia rămas-bun de la ea, chiar dacă pentru asta era nevoită să părăsească propriul bal timp de o oră. Dacă avea grijă, nimeni nu-şi va da seama că lipseşte. Alejandro, apărătorul ei, avea să-i acopere spatele în cazul în care tatăl ei îi observa lipsa, îi promisese, iar ţiganul Alejandro întotdeauna îşi ţinea cuvântul.

A legat un capăt al frânghiei de balustrada groasă din marmură. Înălţimea din acel colţ ascuns nu depăşea şapte metri, dar ea se strecurase de mai multe ori de la înălţimi mai mari. Dispunea de patruzeci de minute înainte de a i se observa lipsa, avea nevoie de toată repeziciunea mâinilor şi picioarelor sale. Casa Ágatei se afla la trei cvartale distanţă de a ei, putea să fie înapoi chiar înainte de ceea ce socotise.

A auzit glasuri care se apropiau de balconul unde se afla ea pe jumătate ascunsă. Situația precară a făcut-o să înjure printre dinți, cum ar face o precupeață și nu o doamnă educată încă din copilărie cu cea mai absolută rigiditate. A ascuns între faldurile fustei largi frânghia trădătoare și preț de o clipă a fost recunoscătoare pentru volumul veșmântului.

– Marina, ce faci aici pe întuneric?

Glasul lui Lorenzo a făcut-o să murmure o scuză. Fratele ei o prindea mereu în momentele cele mai nepotrivite. De când își amintea, știa în ce moment se pregătea ea să pună la cale vreo trăsnaie, doar că acum nu se gândea la niciuna.

– Iau un pic de aer, micșunelele miros extraordinar în noaptea asta.

Lorenzo a privit-o bănuitor în ochii întunecați. Văzând mâinile Marinei încrucișate la spate a strâns din buze ca să nu i se vadă zâmbetul. Sora lui era imaginea întruchipată a vinovăției.

– Explicația asta ar fi de folos față de tata dar eu te cunosc prea bine ca să te cred. Nu trebuia să părăsești balul neînsoțită.

Ea se temea de această observație, dar avea un răspuns pregătit și i l-a oferit cu un zâmbet care nu l-a păcălit deloc.

– Am corsetul atât de strâns încât abia pot să respir. Era gata să mă prăbușesc peste colonelul Sigüenza în timp ce dansam. Lorenzo a zâmbit auzind răspunsul surorii lui. Aveam nevoie de puțin aer.

– N-o să mă obișnuiesc niciodată cu vorbăria ta sinceră.

Marina s-a uitat strâmbându-se supărată la fratele ei mai mare.

– Dacă ai purta un corset pe sub pantaloni, frate, ai gândi altfel.

Lorenzo a izbucnit în râs auzindu-i vorbele. A încercat să-și asprească gestul dar nu a reușit.

– Doica ta a întrecut măsura de data asta? Marina a crezut că fratele ei se fâstâcise; să aibă corsetul atât de strâns făcea creierul ei să rămână fără idei. Pot să ți-l slăbesc puțin. Marina a primit de îndată, cu profundă adorație în ochii căprui. Lorenzo s-a apropiat, s-a așezat în spatele ei și a început să desfacă șirul de nasturi mici ai rochiei, până a dat de arma femeiască numită corset. Cu degete pricepute a început să slăbească panglicile. Marina a zâmbit pe jumătate observând îndemânarea fratelui ei în privința hainelor femeiești, dar nu a spus nimic. Și încotro te duci?

Ea a mijit ochii bănuitoare. Tonul obișnuit pe care îl folosise el îl cunoștea pe de rost.

– De unde știi...?

Dar nu a putut să termine întrebarea pentru că tatăl lor tocmai ieșea pe terasă, căutându-i. Marina s-a încruntat îngrijorată. Timpul i se termina și nervozitatea îi sporea. Lorenzo, care îi slăbise panglicile corsetului, nu a putut să termine să-i încheie rochia fără ca tatăl lor să-și dea seama. Ca să nu iște bănuieli, s-a așezat la dreapta surorii lui cu mâinile la spate și o strălucire vinovată în ochi, dar tatăl nu a observat asta din cauza întunericului nopții.

– Este nemaipomenit să fugi de la propriul bal fără să spui nimic.

Marina a gemut în sinea ei. Ultimul lucru de care avea nevoie erau vorbele de reproș ale tatălui ei, care se îndrepta spre ea cu chipul schimonosit de furie. Mereu era supărat pe ea.

– Stăteam de vorbă.

Lorenzo a încercat să micșoreze încordarea prin vorbele lui dar Álvaro a continuat să-și privească unica fată cu duritate în ochii de șoim.

– Întoarce-te imediat în salon! Marina a respirat ca să-și stăpânească replica acidă ce îi stătea pe limbă. Pentru că

avea frânghia în mâini la spate, nu i-a rămas altceva de făcut decât să continue să stea în picioare în fața tatălui ei dar și-a relaxat umerii și i-a zâmbit ca să nu-l supere și mai mult. Ochii săi au arătat o privire împăciuitoare. Dacă Álvaro o descoperea, aveau să tremure zidurile moscheii de furia lui. S-a apropiat și mai mult de balustradă până ce a atins-o cu spatele. Lorenzo s-a așezat alături ca s-o acopere. Álvaro și-a privit fiul cu o sprânceană ridicată, observându-i mișcarea. O aperi, ca întotdeauna?

Lorenzo a încordat spatele. Tatăl lui îi cunoștea prea bine tendința de a-și apăra singura soră în diferitele pozne pe care ea le făcea. Marina obișnuia să se vâre în tot felul de belele din cauza caracterului hotărât și impulsiv dar el îi adora spiritul neîmblânzit și ura închisoarea de norme în care voia s-o închidă tatăl lor. Ca și cum ar fi pedepsit-o pentru ceva ce el nu era în stare să înțeleagă.

– Crezi că are nevoie, tată? Este petrecerea ei aniversară. Álvaro l-a privit dur pe întâiul lui născut. Pur și simplu stăteam de vorbă puțin și ne bucuram de răcoarea nopții înainte de a ne întoarce în salonul înăbușitor de bal.

Álvaro a mijit ochii. Cuvintele dure ale lui Lorenzo îl luaseră prin surprindere. Marina a lăsat ochii în jos cu desăvârșire rușinată. Reușise ca tatăl și fratele ei să se certe din cauza sa. De când ținea minte, Lorenzo sărise în apărarea ei de câte ori avusese nevoie și inima i s-a umplut de remușcări pentru că ultimul lucru pe care îl voia era o ceartă între cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

– Simón te caută.

Marina și-a înăbușit geamătul ce i se năștea în gât. Tatăl ei hotărâse s-o mărite cu orice preț cu Simón sau cu cine-o fi, atât de mult părea că vrea să scape de ea de parcă ar fi fost un buboi deranjant și enervant, un buboi în...! Cotul drăgăstos al fratelui ei a făcut-o să revină brusc pe terasă.

Trebuia să admită că supărarea ei nu se îndrepta spre Simón, ci spre contele de Zambra.

– Tată, am dansat atâta, încât am pierdut socoteala de câte ori m-am învârtit în noaptea asta. Nici Ahile însuşi n-ar mai îndura încă un dans pe călcâiele lui. Álvaro del Valle a cântărit vorbele fiicei lui, care îi sunau a scuză. Deşi era adevărat că o văzuse dansând toată seara fără să se plângă, dar şi fără să zâmbească. El spera să poată face anunţul viitoarei ei căsătorii cu Simón de Soriano y García şi hoţomana evita încercările lui de a o căsători, cu o măiestrie care îl înnebunea. Voi dansa cu Simón când îmi voi recupera răsuflarera, promit!

Álvaro s-a îndoit de vorbele mieroase ale Marinei.

– Ai grijă, Lorenzo, să nu întârzie mult sau vei avea de-a face cu mine după aceea. Presimt să nu-ţi va plăcea deloc atitudinea mea.

S-a uitat ameninţător la fiul lui pentru cazul în care i-ar fi nesocotit vorbele, s-a întors cu vioiciune şi a mers cu paşi energici înapoi în salon. Marina a dat drumul oftatului pe care îl reţinuse.

– Dacă pleci, va observa lipsa ta, i-a reproşat Lorenzo şi Marina şi-a privit picioarele neputând să obiecteze nimic. Până în ultima clipă tata s-a îndoit că vei asista la propriul tău bal de aniversare. Ştie că adori să stai la moşie, libertatea pe care o respiri acolo, de aceea bănuieşte că pui la cale ceva drastic, cum ar fi să fugi. Nu ar fi prima oară, nu-i aşa?

– Dar adevărul este că am venit, nu? Deşi îţi jur că până în ultima clipă am ezitat dacă s-o fac.

– Când ai ajuns de la moşie? a întrebat Lorenzo.

– Puţin după prânz. M-au însoţit Juan şi unul dintre băieţii cei noi. Juan era vătaful moşiei şi cel însărcinat să aibă grijă de Marina când se afla în afara zidurilor palatului. Dar amândoi s-au întors înainte să se înnopteze. Lorenzo s-a uitat

la ea cu atenție. Marina evadase de prea multe ori din închisoarea care însemna pentru ea palatul Zambra, moșia Stejărișurile era refugiul ei, locul unde se simțea liberă. Am nevoie doar de un ceas, frate.

Lorenzo a privit-o serios și îngrijorat.

– Un ceas înseamnă mult timp.

– Alejandro îmi va acoperi absența pentru ca tata să nu bănuiască.

Lorenzo a privit-o bănuitor.

– Cum ai de gând să faci?

Ea a răspuns cu o energie debordantă.

– În câteva minute Alejandro va isca un mic scandal care îl va ține ocupat pe tata în lipsa mea.

– Ce ai pus la cale cu pungașul ăla mă sperie, îți jur.

Marina a ridicat zeflemitoare din sprâncene. Alejandro era persoana potrivită să iște un tărăboi la o petrecere fără ca pe urmă să se simtă urmările.

– Tata nici nu-și închipuie, dar Alejandro o să danseze cu Teresa. Spectacolul este gata să înceapă.

Teresa era singura fiică a lui Francisco de Linares și a lui Ángeles de Sánchez, frate și cumnată a mamei sale, Rosa. Tatăl ei murise în bătălia de la Somosierra[1], mama puțin după aceea. Contele de Zambra luase asupra lui educația nepoatei soției lui și veghea asupra averii fetei până când avea să se căsătorească sau să atingă majoratul, lucru care urma să se petreacă foarte curând. Lorenzo s-a uitat la ea stupefiat, de câte ori cei doi dansau ieșeau scântei. Încă își amintea cu un fior ziua în care Teresa a dansat cu țiganul; don Álvaro a fost pe punctul să facă infarct.

– Tata o să te omoare dacă află că ai legătură cu treaba asta, chiar dacă nu iei parte la ea.

[1] Somosierra, localitate din Spania unde, în noiembrie 1808, a avut loc o bătălie între armatele invadatoare ale lui Napoleon Bonaparte și trupele spaniole, în cadrul Războiului de Independență spaniol (1808 – 1812).(n.tr.).

Lorenzo ştia că ţiganul Alejandro umbla cu limba scoasă după Marina şi Teresa după Alejandro. O situaţie destul de complicată şi paradoxală.

– Dar nu va afla.

– Şi unde te duci?

Marina a ezitat dacă să fie sinceră cu fratele ei sau nu; în cele din urmă a câştigat loialitatea faţă de el.

– Vreau să-mi iau rămas-bun de la Ágata, care se întoarce la Paris cu tatăl ei. În noaptea asta vor călători până la Cádiz ca să se îmbarce mâine pe vaporul *Santa Esperanza*.

Lorenzo a dat din cap fără să fie convins. Cunoştea pasiunea care punea stăpânire pe sora lui în toate, nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Această impulsivitate o punea în situaţiile cele mai compromiţătoare pe care putea să le înfrunte, dar ştia primejdia uriaşă reprezentată pentru ea de refuzul continuu al contelui la tot ce nu însemna broderie şi treburi domestice. Iar Marina era antiteza feminismului supus.

– N-ai să faci o nebunie?

Marina a negat dând din cap de mai multe ori, în încercarea ca fratele ei să nu îi observe neliniştea care o stăpânea.

– Serios, vreau doar să-mi iau rămas-bun de la ea.

Lorenzo a mijit ochii cu băgare de seamă, sora lui se dovedea excesiv de nervoasă şi nu a ştiut dacă trebuia să-i îngăduie sau nu să plece.

– Nu voi putea să-l păcălesc pe tata dacă până la urmă îşi dă seama de lipsa ta, în ciuda prevederilor tale şi ale ţiganului Alejandro.

Marina şi-a muşcat gânditoare buza şi a dat din cap.

– Mă voi întoarce atât de repede, încât abia îşi va da seama de absenţa mea, iar mai târziu voi dansa cu Simón valsul de la miezul nopţii, ca să-l mulţumesc pe tata.

Lorenzo nu știa de ce, dar această afirmație l-a îngrijorat și mai mult.

– Ai grijă, frumoaso.

Marina i-a zâmbit dulce fratelui ei.

– Promit!

Chiar când ea se pregătea să-și dea drumul pe balustradă, fratele ei și-a dres glasul.

– Ar fi mai bine să cobori din camera ta.

Marina a negat dând din cap.

– Mă gândisem la asta, dar coborârea este mai grea. Plantele agățătoare nu sunt așa de puternice.

– Te-aș ajuta, dar sunt convins că n-ai de gând să mă lași.

Marina a confirmat cu un zâmbet.

– Eu o fac mai bine decât tine.

Amândoi frații coborâseră de nenumărate ori pe plantele agățătoare, ca să se piardă în grădini în nopțile cu lună plină.

– Dar tot eu sunt maestrul.

– Nu-mi mai abate atenția și uită-te peste umăr.

– E mai bine să cobori de la balconul camerei mele, distanța până la grădini este mult mai scurtă, trebuie doar să te ții bine de grilaj.

Marina s-a încruntat gânditoare, fratele ei tocmai îi oferise deplina libertate de a umbla pe domeniile lui, ceva absolut neîngăduit pentru ea până în acel moment.

– Într-o zi femeile se vor putea bucura de aceleași privilegii ca și voi și atunci vă veți da seama de multe lucruri.

Lorenzo a plecat primul, fluierând zeflemitor. Au ieșit de pe terasă fără să se întâlnească cu niciun oaspete.

– Din fericire, tu nu vei vedea asta.

Marina a făcut un gest trufaș către fratele ei în vreme ce îl lăsa să i-o ia înainte pe coridorul larg până la etajul al doilea.

– De ce dormitorul meu trebuie să fie atât de departe de

intrarea principală? E absurd.

Lorenzo ştia că era strategia urmată de cei mai mulţi taţi cu fete de măritat. Le situau în zona cel mai puţin accesibilă şi susceptibilă de escapade în miez de noapte, de fugi uşoare sau îndrăgostiţi intonând balade de nesuportat la lumina lunii, dar nu i-a spus asta din educaţie şi fiindcă o iubea foarte mult.

– Pentru ca sforăiturile tatei să nu-ţi întunece ochii dimineţile.

Marina a pufnit grosolan auzind explicaţia.

– Sau ale tale, i-a răspuns muşcătoare.

– Ai grijă la limbă, domnişorico, sau voi lăsa să fii prinsă şi când am să fiu întrebat am să mă spăl pe mâini.

Marina a înţeles ameninţarea fratelui ei.

– Şi atunci eu îi voi povesti tatei ce face moştenitorul Zambra la *Quebrantos*.

– Aşa îmi mulţumeşti pentru eforturile pe care le fac ca să-ţi apăr spatele?

– Dar, Lorenzo, e minunat, faci ceva ce te pasionează. Mă faci să fiu foarte mândră şi mi-ar plăcea să mă laud cu arta ta.

Lorenzo şi-a înăbuşit o înjurătură auzind-o, dar a tăcut, pentru că deja ajunseseră în coridorul principal.

– Să nu te audă tata, sau voi avea o problemă destul de serioasă.

Una dintre invitatele la petrecere tocmai apăruse de după draperiile din brocart albastru. Îl apucase pe Lorenzo de braţ şi îl ducea spre unul dintre saloanele private. Marina s-a lipit cu spatele de perete ca să nu o dea de gol rochia, pe care Lorenzo nu apucase s-o încheie de tot din cauza sosirii inoportune a tatălui lor.

– Scuză-mă, dragă, dar fratele tău îmi datorează un dans şi am de gând să-mi încasez datoria chiar acum.

Marina a rămas singură privindu-l pe Lorenzo plecând. Îndrăzneala femeii o surprinsese dar a sfârșit prin a ridica din umeri resemnată. S-a uitat în jur ca să vadă dacă nu e cineva, a intrat cu grijă în dormitorul fratelui ei, a deschis ferestrele largi care dădeau în grădina din spate și a privit în jos ca să verifice dacă grilajul putea să-i suporte greutatea. A trecut hotărâtă un picior peste balustrada din piatră. După câteva clipe a rostit o înjurătură, rochia i se desfăcuse la decolteu. Ea s-a întrebat dacă avea ghinion în noaptea aceea, sau asta fusese intenția fratelui ei? Era desfăcută aproape până în talie și s-a gândit că o va incomoda la coborâre; și-a ridicat din nou bretelele și a încercat să-și încheie primul nasture nereușind, a potrivit-o pe umăr dar a alunecat iarăși la cea mai mică mișcare. Cu un mormăit de enervare, a dat jos bretelele și pieptarul cu totul fără să se gândească de două ori. A lăsat partea de sus a rochiei să-i atârne peste talie. Panglicile roz ale corsetului luceau ieșind în evidență dar grădinile particulare din acea parte a palatului nu primeau oaspeți la baluri, grilajul ei rămânea ascuns curioșilor. S-a dus până în colțul cel mai întunecat, a trecut un picior peste balustrada lucioasă și l-a asigurat lângă ieșind; cu mâna stângă s-a prins de plante înainte de a scoate celălalt picior. Pantofii cu toc s-au dovedit o problemă, s-a descălțat cu multă grijă de cel drept și l-a lăsat să cadă în gol. Înălțimea nu era mare, astfel nu trebuia să se teamă că se va rupe; celălalt pantof a avut aceeași soartă. Cu mâini îndemânatice și picioare ușoare a început coborârea pipăind cu grijă ca să nu-și zgârie degetele în vegetație dar rochia a sfârșit agățată în spinii florilor. A înjurat violent și a optat s-o dea jos cu totul. Cu o mână a început s-o scoată în timp ce cu cealaltă continua să se țină cu putere de grilaj. Rochia a alunecat pe șolduri cu un ușor sfâsâit. A dat din picioare în zigzag fără să se miște din loc și a lăsat-o să cadă pe pământ alături de

pantofi. Libertatea de mişcare pe care i-a produs-o absenţa rochiei a fost hotărâtoare ca să n-o deranjeze faptul că rămăsese în lenjerie de corp în afara camerei sale. Marina a scos un oftat de uşurare care i-a rămas pe buze. Lipsea partea cea mai complicată a coborârii, căci grilajul se termina la o înălţime de vreo doi metri şi jumătate, fapt pentru care va trebui să facă o săritură. Spera să nu-şi rupă vreo gleznă în încercare. A respirat adânc...

– Aştept juponul!

CAPITOLUL 2

Vocea profundă, care nu îi era necunoscută, a speriat-o de moarte şi în plus a făcut-o să se dezechilibreze. Mâna ei nu a putut să se prindă la timp de plante şi trupul i s-a balansat neputincios în gol înainte de a se putea agăța de ceva. Crengile s-au rupt între degetele ei, care erau țepene din cauza surprizei. În cele din urmă a căzut iremediabil. Lovitura puternică a amețit-o o clipă. Din fericire, căzuse pe moale, peste trupul unui bărbat. Era apărată de brațele lui puternice. El o privea cu un zâmbet în ochii verzi. Marina nu mai văzuse niciodată o culoare atât de intensă, doar în munții Hornachuelos chiar în dimineața aceea. Era tipul pe care ea evitase să fie jefuit! Ce făcea în palatul Zambra?

În ciuda întunecimii nopții, ochii străinului erau de-a dreptul răpitori şi au cucerit-o de tot. Mâinile bărbatului au ținut-o de talie şi ea şi-a permis să-şi sprijine capul de pieptul lui în încercarea de a-şi recăpăta suflul. Trebuia să se asigure că nu-şi rupsese nimic. Şi-a mişcat membrele şi în afară de sperietură, totul era la locul său; mai puțin creierul, care probabil i se prinsese de iederă, căci nu putea să gândească limpede. Imediat s-a încordat supărată şi i-a reproşat furioasă:

– Am căzut din cauza dumitale!

Marina nu avea aer. Bărbatul nu îi dădea drumul în ciuda încercărilor ei de a se desface din brațele lui.

– Desigur, doar la auzul glasului meu mi-ai căzut la picioare.

Râdea de ea? Marinei nu-i venea să creadă.

– Dă-mi drumul! Te rog! a poruncit ea fermă.

Bărbatul i-a nesocotit porunca deşi a slăbit strânsoarea braţelor. Dar ea nu a fost conştientă de asta, avea în continuare membrele moi şi relaxate peste el, sorbindu-i căldura şi aroma. Simţind părţile tari ale trupului lui. Mintea îi spunea că trebuie să ia îndată distanţă dar nu era în stare să ducă la capăt fapta.

– Doar dacă mă asiguri că nu ai nimic rupt. Marina a ridicat în sfârşit capul şi l-a privit cu ochi de duelgiu ofensat, dar recunoscătoare în fond pentru că o prinsese la timp. Lovitura putea să se fi dovedit gravă. M-ai speriat îngrozitor, credeam că n-am să te pot prinde.

– Dar ai făcut-o şi îţi sunt deosebit de recunoscătoare. Marina s-a arătat foarte intrigată. Ce făcea străinul acela în grădina privată a palatului Zambra? Cu ce motiv stătuse ascuns în întunericul nopţii? Lovitura m-a lăsat fără respiraţie, a încercat să îi explice.

– Iar tu m-ai lăsat pe mine fără respiraţie, i-a răspuns el. Marina a mijit ochii cu băgare de seamă la auzul tutuirii neaşteptate, dar nu a avut timp să mai analizeze altceva. Mâna uriaşului a prins-o de gât pe la ceafă şi i-a ridicat cu delicateţe capul spre buzele lui. Nu putea fi adevărat, oare avea de gând...? Contactul celor două guri i-a provocat o descărcare neaşteptată şi cu desăvârşire necunoscută. Limba lui a intrat cu o uşurinţă uimitoare în interiorul gurii ei, care deodată a rămas nemişcată, neştiind ce se petrece cu capul ei, căci era incapabilă să gândească limpede. Bărbatul s-a jucat cu dinţii ei, i-a lins interiorul obrajilor şi ea s-a abandonat mângâierilor, care i se păreau excitante. Niciun bărbat nu reuşise ca ea să participe atât de activ la un sărut luat fără consimţământ. Se dovedea ispititor, emoţionant. Să se lase sărutată de un necunoscut pe care îl văzuse o singură dată era un păcat.

Pentru ce motiv neştiut sărutul acelui străin i se prea atât de plăcut? Eşti un nectar divin.

Vorbele acelea au readus-o brusc la realitate şi, fără să-şi creadă cu totul neruşinarea care o împinsese spre el, a pus amândouă mâinile pe pieptul lui şi s-a îndepărtat cu grijă un pas. Bărbatul i-a zâmbit cu o privire lascivă. Înțelepciunea îi revenise şi Marina a strâns buzele cu dezgust.

– Cere-ți iertare de îndată!

Bărbatul a încordat spatele şi ea a dat înapoi din cauza înălțimii lui: fără pantofi nu îi ajungea nici măcar până la piept, părea un uriaş. Părea? Era un uriaş!

– Scuzele mele, doamnă!

De ce scuza sunase ca o mângâiere? Străinul avea o strălucire tainică şi batjocoritoare în ochi. Marina simțea ca şi cum un magnet o atrăgea spre el iar ea nu înțelegea motivul. Nu se simțise niciodată atrasă de străini, oricât de atrăgători ar fi fost.

– Am încredere în discreția dumitale în ce priveşte ceea ce s-a petrecut acum un moment. Hohotul puternic a nedumerit-o complet. Nu obişnuiesc să mă sărut cu străinii.

– Mi-ai salvat viața, îți aminteşti? Marina a mai dat un pas înapoi, cu multă băgare de seamă. Chipul frumos a speriat-o un pic prin hotărârea puternică pe care o arăta. Era absolut convinsă că bărbatul acela voia ceva şi faptul că nu ştia ce o făcea să plutească pe o mare de îndoieli. Dar ce făcea în grădinile private? Mai bine, pe cine naiba aştepta? Poți să ai încredere în discreția mea, micuțo.

– Viața dumitale nu era în primejdie, l-a informat Marina. Nu există nicio datorie de plătit, te asigur.

– Eu cred tocmai contrariul. Mi-ai salvat viața, acum îți aparține, voi fi robul tău.

Aceste vorbe au făcut să i se strângă stomacul fetei. Pentru o clipă a crezut că străinul glumea, dar nu, o privea cu

o posesivitate care a nedumerit-o. Marina şi-a îndreptat umerii şi a făcut ochii mici. Robul ei? Ce străin ciudat, ce vorbe grăitoare.

– Ai grijă ce oferi, ar putea să te coste scump şi...

El nu a lăsat-o să continue.

– Aş da jumătate din moştenirea mea ca să te mai sărut o dată.

Marina nu putea să se aştepte în niciun caz să o prindă de braţe şi s-o tragă din nou spre el. Brandon i-a căutat buzele cu ale lui şi ea a rămas prinsă într-o spirală necunoscută. I-a rezemat spatele de iedera de pe zid şi a înconjurat-o cu braţele lui puternice, fără să-i îngăduie o scăpare demnă. Marina se simţea incapabilă să emită un gând limpede; limba străinului o seducea, o domina iar ea voia să continue s-o sărute cu frenezia aceea care i se părea înrobitoare. Absolut păcătoasă. Nimeni nu o mai sărutase aşa! Mâna lui Brandon părăsise spatele şi s-a strecurat pe o parte până i-a atins bustul sub inimă. Având panglicile corsetului slăbite, Brandon a putut să-şi introducă palma cu o uşurinţă uimitoare. Marina a tresărit când pielea a simţit mângâierea, a scos fără voie un geamăt şi a continuat să stea cu ochii închişi în faţa senzaţiilor care o ameţeau. I se păreau delicioase, niciun alt bărbat nu reuşise să-i trezească interesul pentru plăcerile trupeşti într-o formă atât de fizică şi atât de nepotrivită.

Amândoi au auzit pe solul acoperit de pietriş al grădinii nişte paşi apăsaţi care se apropiau de locul unde se aflau ei. Marina a început în grabă să-şi aranjeze ţinuta dar uriaşul nu i-a dat drumul. Din fericire constituţia lui enormă o ascundea aproape de tot.

– Maică sfântă! Vorbele tatălui ei au reuşit s-o facă mică de teamă dar bărbatul nu i-a dat voie să se desprindă de el cu promptitudinea care i-ar fi plăcut ei, a rămas tot prinsă între

pieptul și brațele lui, care în momentul acela i-au părut adăpostul diavolului. Ce făcea tatăl ei în grădină? De ce Alejandro nu începuse spectacolul, așa cum îi promisese? Don Álvaro privea chipul străinului și mâinile fetei care își aranja neîndemânatică hainele. Marina...? Dumnezeule din ceruri! Explică-te!

Vorbele tatălui ei a făcut-o să închidă ochii în fața dezastrului care se apropia. Ea nu putea să explice nimic, era în lenjerie de corp, pe jumătate ascunsă în spatele unui străin și cu toată rușinea lumii întipărită pe obrajii îmbujorați. Cum putea să explice ce făcea în grădină? A încercat să-și încheie nasturii dar s-a dovedit cu neputință, avea mâinile împiedicate. Álvaro s-a gândit că fiica lui avea o întâlnire amoroasă cu un necunoscut. Sufletul i-a căzut la picioare. A închis ochii ca să înghită dezamăgirea care îl copleșea.

– Brandon, pentru numele lui Dumnezeu!

Exclamația lui Diego a făcut ca Marina să iasă din ascunzătoarea spatelui străinului dar a cuprins-o teama când a văzut ochii lui Diego și mâna lui fermă, care ținea brațul tatălui ei într-o încercare de a-l împiedica să se năpustească asupra necunoscutului, sau asupra ei, ca să-i aplice cine știe ce fel de pedeapsă. Acum înțelegea de ce tatăl ei părăsise saloanele palatului, avea legătură cu prezența lui Diego, dar ce făcea el în Córdoba? Marina îl credea în Anglia.

– Vere!

A făcut un pas înainte dar străinul o ținea cu forța. Marina încerca să scape din brațele lui dar nu reușea.

– Dă-i drumul fetei mele, ticălosule!

Álvaro era stăpânit de furie văzând cum un străin îi îmbrățișa în mod intim fiica. Ochii lui întunecați au strălucit dezamăgiți. Cum putuse ea să se arate atât de ușuratică? Marina a ieșit în apărarea străinului fără să-și dea seama.

– Tată, nu e ceea ce îți închipui! a încercat să explice dar

când a văzut cele două perechi de ochi care o priveau de parcă ar fi înnebunit, a gemut înăbuşit. Am căzut de pe grilaj când coboram. A tăcut un moment, încerca să dea o explicaţie coerentă. Acest amabil cavaler a împiedicat o nenorocire. M-a prins la timp şi m-a împiedicat să cad ca o piatră pe pământ. Aş fi putut să-mi rup gâtul.

Álvaro, ca şi Diego, se uita la ea neputând să-i creadă explicaţia. Fiica lui, o domnişoară decentă, fugea pe grilaj? În ce scop? Mânia a început să-l invadeze.

Brandon s-a uitat la bărbatul de vârstă medie care îl însoţea pe cumnatul lui, Diego. Avea ţinuta dreaptă, părul şi barbă îngrijit tunse, era îmbrăcat cu o eleganţă înnăscută şi îşi privea fata cu o profundă durere în ochi.

– Drăcia dracului! Unde te duceai?

Marina s-a făcut din nou mică. Glasul tatălui ei dobândise un ton primejdios.

– Ágata pleacă în noaptea asta, şi eu voiam să-mi iau rămas-bun de la ea, de aceea mă hotărâsem să fug un moment. Am crezut că grilajul îmi va suporta greutatea dar m-am înşelat.

Álvaro a pufnit indignat.

– Te duceai s-o vezi pe Ágata? O venă îi zvâcnea la tâmplă şi Marina şi-a muşcat mâhnită buza. Pe la spatele meu? Ea a răsuflat în vreme ce se gândea la cuvintele potrivite ca să-l liniştească pe tatăl ei. De asta erai pe jumătate dezbrăcată? a întrebat don Álvaro cu amărăciune. Încerci să mă păcăleşti?

Marina nu ştia care ar fi cea mai rea veste, că fugea pe ascuns ca să-şi ia rămas-bun de la prietena de suflet sau că avea o întâlnire neîngăduită cu un amant în grădină.

– Partea de sus a rochiei mi se agăţa de spinii iederei când coboram, nu puteam decât să mi-o scot ca să cobor fără probleme. Este cea mai bună rochie a mea şi nu voiam să se

rupă. Nu știam că era cineva în grădină.

Ochii i s-au întors cu reproș către bărbatul străin.

– Hotărârile tale îmi dau întotdeauna dureri de cap, a exclamat don Álvaro îndurerat. Ai plecat de la petrecerea ta ca o fugară... Mă scoți din minți!

– Tată, trebuie să-mi iau rămas-bun de la ea, nu înțelegi?

Tonul glasului ei a sunat neliniștit. O iubea pe Ágata ca pe o soră.

– Întoarce-te îndată în casă! a exclamat sec don Álvaro.

Marina s-a uitat în ochii dezamăgiți ai lui Diego. Vărul ei venea spre ea în timp ce-și scotea haina. I-a pus-o pe umerii goi.

– Brandon, regret întârzierea. Glasul lui Diego era reținut. A fost o surpriză să te găsesc cu verișoara mea, nu mă așteptam să facă o poznă în ziua aniversării ei. Marina și-a umflat pieptul într-atâta încât s-a temut că-i plesnesc cusăturile hainelor. De ce părea că ea era singura vinovată? Pentru că era! Sau își mai scosese și altcineva hainele fără să stea pe gânduri? Diego a oftat adânc încercând să-l calmeze pe conte. Unchiule, te rog să ierți încurcătura. Grădina mi s-a părut un loc nimerit în care să mă aștepte cumnatul meu până ce veneam, am crezut mai potrivit să aștepte aici, și nu într-un salon înțesat de lume.

Marina își privea vărul cu adorație în ochii întunecați, dar cu buzele strânse de furie. Uriașul cu ochi verzi era cumnatul lui Diego? De ce nu bănuise?

Álvaro a oftat indignat și Diego s-a uitat cu multă atenție la cumnatul său. Nu scăpase privirii lui îmbrățișarea intimă dintre el și Marina. Ce naiba se petrecea? De ce îngăduise ea asta? Verișoara lui era cunoscută de toată nobilimea cordobeză pentru caracterul irascibil cu privire la bărbați.

– Am încredere în cuvântul dumitale de cavaler... Álvaro și-a întors ochii spre străin înainte de a termina

propoziția – că acest incident va rămâne între noi, sau reputația fiicei mele...- acum și-a îndreptat privirea dură spre Marina –, reputație pe care să încăpățânează s-o târască în noroi, va fi cu desăvârșire distrusă.

– Vă dau cuvântul meu de laird că nu s-a întâmplat nimic care să umbrească numele fiicei dumneavoastră. Din fericire mă aflam în locul potrivit ca să evit o nenorocire mai mare.

Marina s-a uitat la necunoscut cu gura căscată. O sărutase cu nerușinare! A știut instinctiv că trebuia să stea departe de el.

– Dă-mi voie, unchiule, să fac cuvenitele prezentări. Amândoi bărbații și-au încordat spatele și au înălțat bărbia. Cumnatul meu Brandon McGregor, fratele soției mele, Cass.

Álvaro a mijit ochii privind cu mult interes la individul care o scăpase pe fiica lui într-un mod neobișnuit. Ca oaspete al nepotului și finului său, nu putea să se arate nepoliticos față de el. Deși martor era Dumnezeu că îi venea să-l strângă de gât.

– Va fi o plăcere pentru mine și casa mea să împărtășim invitația oferită de nepotul Diego. Marina știa că tatăl ei își stăpânea cu greu furia. În ciuda vorbelor amabile, străinul își câștigase dușmănia contelui de Zambra și nu a știut să spună dacă acest lucru o bucura sau o întrista. Fiți binevenit la Córdoba. Ușile Zambrei vor fi deschise pentru dumneavoastră.

Dar Marina nu se putea gândi decât la Ágata și la faptul că nu izbutise să-și ia rămas-bun de la ea. Seara se dovedise un dezastru chiar dacă îl cunoscuse pe cel mai extraordinar bărbat din viața ei. Era cel mai îndrăzneț și mai nerușinat dar săruta chiar bine.

***

– Te-am avertizat.

Marina s-a uitat la fratele ei mai mult îndurerată decât supărată, în vreme ce se plimba nervoasă prin încăpere. Pereții casei cădeau peste ea. Era înnebunită să se întoarcă la moșia „Stejărișurile", frumoasa proprietate din munții Hornachuelos. Voia să călărească pe frumosul ei armăsar arab, dar de la tatăl ei pentru a cincisprezecea aniversare, și să mâne văcuțele la pășune și la râu. Dar nu putea să fac nimic din toate astea pentru că era închisă în palatul Zambra, participând la baluri pe care le ura și îmbrăcând haine care o stânjeneau. Și-a netezit cu mișcări violente poala rochiei, ca și cum astfel ar eliminat furia care o stăpânea.

– N-am putut să-mi iau rămas-bun de la Ágata.

Tonul mâhnit a înmuiat inima lui Lorenzo, care cunoștea afecțiunea profundă ce le unea pe cele două fete.

– Poate a fost mai bine așa. Tatei nu i-ar fi plăcut, știi că dezaprobă prietenia voastră. Marina s-a încordat dar nu a spus nimic. Știa că tatăl ei nu vedea cu ochi buni prietenia cu familia Martin, dar ea își iubea prietena. Ești conștientă de împotrivirea lui, o consideră o dușmancă.

Marina nu s-a putut stăpâni la auzul vorbelor fratelui ei.

– Ágata nu este o rivală, nu e vinovată de războiul dintre Spania și Franța. Lorenzo a prins-o de umeri și a întors-o spre el. Marina l-a privit cu durere adâncă în pupilele negre. Mama ei era spanioloaică, prietenă cu mama noastră. Iar tatăl ei a renunțat la toată viața lui în Franța, din iubire; cum se poate uita așa ceva?

– Amândouă sunteți fiice ale războiului și adulții obișnuiesc să uite asta când vă văd împreună.

Marina s-a uitat la fratele ei crezând că-i înțelege vorbele, dar Lorenzo nu se referea la aspectul fizic al amândurora, atât de diferit, ci la naștere și neam.

– N-are nicio vină că e blondă. Dacă vrei un vinovat,

învinovăţeşte-l pe franţuzul de tatăl ei. Lorenzo a dat uşor din cap. Ágata urăşte mai mult decât oricine rădăcinile ei franţuzeşti. O faceţi să se simtă nelalocul ei şi asta e o mârşăvie.

Marina şi-a privit hotărâtă fratele. Nu protestase în faţa apărării înverşunate a prietenei sale de suflet. Lorenzo continua să fie mantaua ei de vreme rea. Cei şase ani diferenţă dintre ei îi uneau şi mai mult într-o camaraderie unică şi extraordinară. Marina nu îşi cunoscuse mama, murise după naştere. Spania era în război, lipsa de mijloace şi medicamente înlesniseră dezastrul. Rosa de Linares nu a putut să depăşească perioada de după naştere; o infecţie a ucis-o în câteva zile. Familia nu reuşise să înghită această pilulă amară de atunci şi don Álvaro del Valle, conte de Zambra, revărsase spre fiica lui toată teama care îl stăpânise după pierderea soţiei. O supraveghea permanent, cu severitate.

Marina fusese cea mai singuratică fetiţă din lume. Lorenzo regreta această intransigenţă a tatălui lor care o împingea aproape mereu pe marginea revoltei. Dar înlocuise această lipsă de atenţie paternă cu pasiuni masculine. Era expertă în marcarea vitelor şi chiar călărea mai bine decât cei mai mulţi călăreţi de pe moşia contelui. Lorenzo încă simţea fiori amintindu-şi ziua în care sora lui, într-o încercare de a atrage atenţia tatălui lor, înfruntase un tăuraş. Contele o pedepsise foarte dur dar ea nu a renunţat la încercările de a-i atrage atenţia în toate felurile cu putinţă. Chiar şi aşa, nu a reuşit să îmblânzească inima contelui sau să străpungă armura pe care o îmbrăcase de mulţi ani, în aceeaşi zi în care fiica lui a venit pe lume şi contesa a plecat din ea.

– Simón este foarte dezamăgit de tine. Dacă aceste vorbe voiau s-o supere, au reuşit cu vârf şi îndesat. Şi foarte îngrijorat.

– N-am de gând să mă mărit! Lorenzo a dus-o către canapeaua micuţă situată în colţul camerei surorii lui. Tatăl lor

îi interzisese în mod expres să iasă din apartamentele ei toată ziua. N-o voi face niciodată.

– Simón este mai îngăduitor decât tata.

Marina s-a întors brusc cu fața la fratele ei. Diferența de înălțime era notabilă; atât tatăl cât și fratele ei aveau o statură respectabilă dar ea abia trecea de un metru și jumătate, lucru care o deranja dar reușea să-l ascundă.

– Vreau să fiu liberă. Lorenzo a ridicat o sprânceană neagră perfectă. Nu vreau îngrădirile pe care le reprezintă un soț. În plus, vreau să-l călăresc mai departe pe Cabrón cu deplină libertate, să-i cresc mânjii, să-i îmblânzesc... Lorenzo s-a strâmbat auzind numele pe care sora lui i-l dăduse armăsarului. Să-mi conduc propria viață. Un soț nu mi-ar îngădui așa ceva.

– Mamei nu i-ar fi plăcut să te audă vorbind cu atâta lipsă de respect despre căsătorie. Marina a tăcut un moment. Trebuie să-l înțelegi pe tata, dorește să te vadă protejată de un bărbat loial.

Marina a pufnit neîncrezătoare.

– Pe Simón îl am la degetul mic și mi se pare nemaipomenit că nu vă dați seama de asta. Lorenzo a scos un hohot. Nu râde de mine! Marina i-a dat un cot fratelui ei ca să-l potolească. Am de gând să intru la Mănăstirea Santa Clara dacă nu-mi dați de ales.

Dacă voise să-și lase fratele cu gura căscată, izbutise.

– Hotărât lucru, ai înnebunit! Marina stătea liniștită lângă fratele ei. Tu în mănăstirea Santa Clara?

– Nu vreau să mă mărit, Loren. Fratele ei a zâmbit auzind diminutivul drăgăstos. Și nu pot să-l conving pe tata să-mi asculte motivele, de aceea nu dau la o parte ideea de a mă călugări.

– Ai prea mulți pretendenți satisfăcători pentru ca tata să ia în considerare părerea ta; cu excepția lui Simón, îi mai

rămân destui de ales.

Marina a făcut ochii mari.

– Din câte ştiu, doar unul mi-a cerut mâna în mod formal, a răspuns ea cu glas reţinut.

– Poate pentru că restul nu au îndrăznit. Marina s-a gândit la vorbele fratelui ei, chiar dacă nu le spusese ca s-o jignească. Eşti prea irascibilă, a continuat el hotărât, caracterul tău sperie mai mult decât un taur furios.

– Sunt culmea virtuţii. Lorenzo a izbucnit din nou în râs auzind-o dar Marina nu l-a luat în seamă. Şi de ce nu te căsătoreşti tu? Aşa tata ar uita o vreme de mine.

Lorenzo i-a făcut cu ochiul ştrengăreşte.

– Asta ar fi ca şi cum i-ai cere plopului să facă pere. Marina i-a zâmbit fratelui ei. Încă nu mi-ai povestit cum de ai ajuns în braţele străinului.

Marina a hotărât să se aşeze şi să-şi lipească spatele de canapea. Fratele ei avea un anume rictus în colţul gurii şi întrebarea sunase tendenţios.

– Străinul îl aştepta pe vărul Diego, care se dusese după tata. Am căzut peste el fără să vreau, era aşa de întuneric încât nu mi-am dat sima că era cineva în grădină, ştii doar că de obicei e închisă. Lorenzo a continuat să tacă. Iedera nu mi-a susţinut greutatea dar îmi închipui că ştii. Marina a respirat de mai multe ori neluându-şi ochii de la Lorenzo. Tăcerea asta a ta îmi dă fiori, l-a înfruntat ea.

– Tata mi-a povestit o versiune diferită. Absenţa rochiei tale poate fi interpretată în multe feluri.

Marina a respirat cu putere.

– Tu mi-ai lăsat nasturii descheiaţi!

Lorenzo şi-a dus mâna la piept cu solemnitate.

– Acest mic amănunt mi-a scăpat, ai cuvântul meu că nu a fost intenţionat.

– A trebuit s-o dau jos pentru că nu puteam coborî pe

grilaj, îmi cădea de pe umeri şi mă temeam că se rupe dacă se agață în spini. Lorenzo a înclinat din cap. Ce face străinul în casa noastră? De ce a venit? Când pleacă?

Lorenzo a fluierat în fața unui asemenea val de întrebări.

– Străinul a venit să-şi vadă sora.

Marina a ridicat sprâncenele bine conturate auzind lămurirea.

– Din câte ştiu, sora lui nu se află în Córdoba.

– Îmi închipui că el nu avea cum să ştie, a subliniat Lorenzo. Cred că amândoi, vărul nostru şi el, vor pleca la moşia Vílchez. Trebuie să fie foarte grea o schimbare atât de drastică de geografie şi de climă pentru un străin.

– Străin şi din nord, a adăugat Marina. Ştii dacă are de gând să rămână mult timp? Lorenzo a ridicat din umeri întrebător dar nu a răspuns. Marina a rămas gânditoare câteva secunde. Nu mi l-aş fi închipuit niciodată pe vărul nostru căsătorit cu altă femeie decât nepoata contelui de Ayllón. Lorenzo a încuviințat după ce a ascultat-o. O iubea aşa de mult...

– Iubirea ne aşterne în față căi necunoscute. Cine ştie ce ne va aduce viitorul...

Marina a făcut un gest de înțelegere către fratele ei, dar nu a putut să-i răspundă pentru că în încăpere a intrat camerista.

– Domnişoară del Valle, Eugenia Cortés doreşte să fie primită.

Marina s-a ridicat grăbită, dar Lorenzo a prins-o de mână înainte de a putea să răspundă.

– Aminteşte-ți de avertizarea tatei.

Marina i-a zâmbit candid, dar nu a reuşit să-l păcălească deloc. Apoi s-a întors spre cameristă ca să-i dea poruncă.

– Însoțeşte-o în sala privată, voi veni în cinci minute. Camerista a dat din cap şi a închis uşa în urma ei. Marina s-a

întors spre Lorenzo. Dacă tata are de gând să mai dea un bal săptămâna asta, jur că ies în stradă şi încep să ţip!

Lorenzo s-a ridicat şi el.

– Tata încearcă să facă anunţul căsătoriei tale înainte de a scăpa ocazia.

Marina s-a strâmbat plictisită.

– Încă un bal, şi îl voi accepta pe colonelul Sigüenza, jur!

Lorenzo a ieşit din camera surorii lui cu zâmbetul pe buze.

Când Marina a văzut chipul neliniştit al Eugeniei a ştiut că se petrecea ceva grav. Prietena ei se uita în pământ şi îşi frângea mâinile cu o nervozitate pe care nu putea s-o controleze iar când şi-a dat seama de prezenţa ei în sală, s-a ridicat dintr-un salt , a îmbrăţişat-o şi a început să plângă amarnic.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Marina cu un fir de glas. Dar vorbele ei au făcut ca zbuciumul Eugeniei să crească şi mai mult. Marina a îmbrăţişat-o mai strâns ca s-o consoleze. Linişteşte-te, nu poate fi atât de grav.

Eugenia continua să plângă fără încetare.

– Sunt ruinată. Pierdută!

Marina era obişnuită cu dramatismul Eugeniei chiar dacă de data asta durerea ei părea prea reală. Prin vorbele ei, a încercat să nu dea importanţă problemei.

– Eşti bolnavă de ciumă? Eugenia a negat dând din cap. Ţi-au murit animalele de companie? A negat din nou. Tatăl tău e ruinat financiar? A negat încă o dată şi mai hotărâtă. Atunci nu e aşa de grav.

Eugenia a ridicat capul şi a privit-o supărată.

– Ce uşor e pentru tine să spui asta!

Marina a luat-o de mână şi a dus-o spre fotoliile din faţa balconului.

– Doar moartea poate să ne ruineze viața, nimeni altcineva nu are această putere. Eugenia a hohotit dar a reușit să-și stăpânească plânsul. Spune-mi ce ai pățit.

– André mă șantajează! a mărturisit până la urmă.

Buzele Marinei s-au strâns într-o linie. Îl cunoștea pe individul în chestiune, seducea domnișoarele pentru ca apoi să le șantajeze chiar când se aflau pe punctul de a se căsători, dar nu știa că Eugenia fusese atât de naivă.

– Franțuz netrebnic! Eugenia a început iar să plângă neconsolată. De ce zici că te șantajează?

Eugenia nu a putut să-i răspundă, tremurăturile nu îi îngăduiau.

– Are medalionul meu, a reușit să spună cu glas întretăiat, și niște scrisori pe care i le-am scris când mă credeam îndrăgostită de el.

Marina s-a gândit că greșise crezând-o pe Eugenia naivă; se purtase ca o proastă.

– Și când te gândești că se bucură de ospitalitatea tatălui meu... André Moliere lucra ca secretar pentru don Álvaro și pentru că își refăcea o mică proprietate pe malurile Guadalquivirului, contele de Zambra, în nesfârșita sa generozitate, îi oferise o cameră în căminul familiar până când locuința lui va fi restaurată. Marina și-a ațintit ochii imenși în cei ai prietenei sale, care erau înecați în lacrimi. N-o să fie cum vrea el. A tăcut un moment. Ce pretinde?

– Două mii de reali din argint, i-a spus. Marina a icnit, consternată. Mica avere pe care mi-a lăsat-o bunica.

– Dar banii ăștia sunt zestrea ta.... Eugenia a hohotit și mai tare. Trebuie să vorbești cu Alfonso, povestește-i totul.

Alfonso de Molina era logodnicul Eugeniei. Un prosper crescător de vite care creștea armăsari frumoși pentru târguri și un bărbat îngrozitor de conservator.

– Ce ușor e să vorbești așa când nu inima ta este cea care

suferă. Marina a privit-o pătrunzător. Îl voi pierde, îi va fi rușine cu mine.

– Nu reușesc să înțeleg ce-ai văzut la tipul ăla ca să cazi la picioarele lui; cred că nu există domnișoară în toată Córdoba care să nu fi suspinat după pantofii lui franțuzești. Eugenia și-a astupat gura cu o mână în vreme ce Marina făcea planuri în minte. Trebuie să i le luăm, a afirmat.

Eugenia a gemut speriată.

– Ești nebună! Nu știu unde ține medalionul și scrisorile.

– Dacă mă mai faci nebună, așteaptă-te la consecințe, a certat-o Marina cu severitate, chiar dacă imediat și-a îmblânzit tonul. Trebuie să acționăm.

Marina s-a întors spre Eugenia.

– Sunt disperată, a exclamat ea.

– Povestește-mi totul.

CAPITOLUL 3

Diego continua să-l privească pe cumnatul lui cu interes şi curiozitate. Sosirea acestuia în Spania se dovedise o adevărată surpriză. Când i-a făcut invitaţia pentru o vizită, nu şi-ar fi închipuit că va accepta aşa de curând, cu atât mai mult cu cât soţia lui, Casey se afla în călătorie în Granada, la Aurora şi Justin, dar Brandon se descurca destul de bine în palatul Zambra, fără ca absenţa surorii lui să-l tulbure câtuşi de puţin.

Brandon agita uşor un pahar de jerez. Amândoi cumnaţii împărtăşeau un moment de relaxare în acea după-amiază de primăvară. Brandon continua să evoce cu un surâs viclean coborârea făcută de Marina pe grilajul grădinii. Privise cu mare interes fiecare dintre mişcările ei elegante. Când rochia i-a alunecat pe trupul de sirenă, stomacul i s-a încordat şi inima a început să i-o ia la goană. De cât timp nu se mai simţise atras de o femeie? Şi o femeie care nu ştia că este privită. Curajul ei îl umpluse de curiozitate şi nu putuse să-şi ia ochii de la pielea ei strălucitoare, de la buclele întunecate ale părului, care unduiau la fiecare mişcare în coborâre. El credea că este martorul unei fugi dar când a văzut că ramurile se rupeau şi femeia cădea în gol, a simţit o teamă neaşteptată. A avut timp doar să încerce s-o ţină şi, când a făcut-o, creierul i s-a transformat în unt topit; a mirosit aroma fricii ei, i-a simţit pielea mătăsoasă a trupului şi nu a mai fost în stare să se gândească la altceva decât s-o sărute.

Şi a făcut-o, fără să fie conştient de provocarea faţă de ea. O jignise moral cu sărutul lui, îi compromisese reputaţia cu mângâierile lui şi Marina îi răspunsese cu o pasiune înrobitoare, cu o candoare şi o inocenţă care îl zăpăciseră şi îl făcuseră incapabil să se mai gândească la ceva. Ardea de nerăbdare s-o sărute din nou, să verifice dacă îi răspunsese la sărut tulburată de cădere sau fiindcă realmente îl dorise la fel de mult ca şi el pe ea.

– Vom pleca peste două zile. Brandon a încuviinţat cu o mişcare a capului auzindu-l pe cumnatul său. Mi-am neglijat prea mult timp moşia.

– Moşie este un cuvânt ciudat. Diego şi-a mai turnat puţin coniac în paharul din cristal fin. Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu el. Brandon a izbucnit în râs. Trebuie să recunosc că nu mă obişnuiesc cu multe dintre cuvintele voastre.

– Glumeşti? a întrebat Diego cu o sclipire în ochii negri. Cass râde adesea de pronunţia mea gaelică, tu te descurci mai bine decât mine.

– Spaniola este mai uşoară, trebuie să admit, a subliniat Brandon, dar în Córdoba îmi este mai greu să înţeleg cuvintele pentru că accentul este foarte puternic.

– Din cauza intonaţiei, l-a informat Diego.

– Intonaţie? a întrebat Brandon.

– Intonaţia cordobeză; accentul este propriu unei limbi sau unei ţări, de exemplu tu ai accent. Lui Brandon explicaţia i se părea incoerentă. Un cordobez are intonaţie.

– Eu am accent şi voi aveţi intonaţie, a rezumat Brandon şi Diego a confirmat. Curios.

– Intonaţia este proprie unei provincii sau unei regiuni mai mici. Acum Brandon înţelesese. Dar un lucru este absolut sigur, prietene, există mai multă înţelepciune în intonaţia din oricare tavernă cordobeză decât în accentul din multe oraşe ale lumii.

– Îmi place Córdoba, a afirmat Brandon.

– Este un loc care are drept semn cel mai distinctiv simțul umorului. A învățat să râdă de ea însăși dar respectându-i în același timp pe ceilalți și conștientă de această înțelepciune străveche ce mișcă imperii.

– Ai reușit să mă pierzi, i-a replicat Brandon lui Diego, care rămăsese pe gânduri.

– Nu contează, i-a răspuns Diego cu un zâmbet ciudat, divagam.

– Vorbește-mi despre verișoara ta, i-a spus brusc Brandon și lui Diego a început să-i sune alarma în cap.

– Care dintre ele? l-a întrebat zeflemitor.

– Câte nu cunosc?

Brandon își înălțase sprânceana blondă într-un arc perfect.

– Fără s-o pun la socoteală pe Ana Maria, nu cunoști șapte, a răspuns Diego și Brandon a pufnit încetișor.

De câte ori își amintea de vipera de Ana Maria simțea un fior. O vreme s-a crezut atras de ea dar fugise la timp de mușcătura ei.

– Mă interesează doar una, salvatoarea mea.

Diego l-a privit batjocoritor.

– Salvatoare?

Diego îl credea pe Brandon incapabil să înțeleagă acest cuvânt pe care îl rostise cu o perfectă intonație cordobeză.

– Salvatoarea mea Marina...

– Să-ți vorbesc despre Marina? Brandon a confirmat în vreme ce-și ducea la buze paharul de jerez. Diego nici nu a stat pe gânduri. Trebuie să știi un singur lucru despre ea, nu îți este accesibilă.

Brandon a mijit ochii cu umor.

– M-a vrăjit de tot.

Diego nu a putut să nu izbucnească într-un râs sonor.

Comentariul lui Brandon fusese foarte amuzant.

– Vrăjit? Socotesc, cumnate, că nu cunoşti semnificaţia acestui cuvânt spaniol.

Brandon nu-şi putea ascunde surpriza, în timp ce medita la vorbele lui Diego. Cuvântul „vrajă" îl auzise de nenumărate ori din gura verilor lui englezi, Justin şi Jamie, când se refereau la soţiile lor spanioloaice.

Diego avea o undă de umor în pupilele negre.

– A evitat ca nişte tâlhari să mă jefuiască, a explicat Brandon simplu.

Auzindu-l, Diego a rămas cu paharul la jumătatea distanţei până la gură.

– Marina?

Brandon a confirmat.

– Mă aflam în drum spre Córdoba când trăsura mea a fost oprită de trei bandiţi. Diego continua să nu spună nimic, vestea îl stupefiase. Dar ea a apărut de nicăieri şi a oprit cu o împuşcătură delictul ce era pe punctul să se comită.

– Tipic Marinei, a reflectat Diego aproape ca pentru sine.

– Să tragă cu arma? a întrebat Brandon surprins. Admit că pentru o clipă m-am temut pentru viaţa mea şi nu pentru cea a hoţilor. O femeie cu o armă poate fi foarte primejdioasă.

– N-ai spune acelaşi lucru dacă ai vedea-o mânuind *faca*[1].

Brandon nu ştia ce este *faca* dar s-a abţinut să întrebe.

– M-a surprins curajul ei.

– Aşa sunt spanioloaicele, cumnate; temerare, curajoase.

– Şi foarte frumoase, a adăugat Brandon.

– Cea mai frumoasă din Córdoba şi cea mai inaccesibilă.

– De ce spui asta? a vrut să ştie Brandon.

Diego l-a privit cu o avertizare în străfundul ochilor.

– Verişoara mea are o familie foarte protectoare. Unchiul meu nu are caracterul tolerant şi diplomat al contelui de

[1] Un soi de cuţit (n.tr.)

Ayllón. Înclin să cred că deja ai aflat acest lucru.

– Asta sună a avertizare, a răspuns Brandon.

– Așa și este.

– Prin vorbele tale nu faci decât să-mi sporești curiozitatea.

Diego și-a regretat vorbele de mai devreme. Dacă își propunea, cumnatul lui putea să pricinuiască multe necazuri; încă îi erau proaspete în minte manipulările lui din Anglia, care îl costaseră pe el libertatea.

– Te afli în Córdoba. Amintește-ți că aici ne apărăm femeile.

Brandon a izbucnit într-un râs tunător.

– Accept sfatul. Auzind vorbele lui Brandon, Diego a scos un oftat de ușurare dar dacă s-ar fi uitat la scoțian și nu la paharul de jerez când le-a rostit, și-ar fi dat seama de interesul pe care îl trezise în cumnatul lui avertismentul cu privire la Marina. Spanioloaica îl vrăjise pe scoțian până la un punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Inima lui Brandon fusese mângâiată de degetele pasiunii spaniolești și îl lăsaseră tânjind de dorință. Emoții cu care niciun bărbat nu se împacă bine și cu atât mai puțin dacă era atât de temperamental ca el. Marina devenise primul și ultimul dintre gândurile lui zilnice. E departe moșia ta? a întrebat plin de curiozitate.

– Este foarte aproape de moșia „Stejărișurile", frumoasa proprietate a unchiului meu. Diego a continuat să-i explice. Moșia Vílchez a făcut parte în trecut din aceasta, care a fost împărțită și oferită în dar la nunta mamei mele. Unchiul Álvaro a mărit în felul acesta dota mamei. A fost darul lui de nuntă.

– Un gest generos din partea unchiului tău, a adăugat scoțianul.

– Mama adoră moșia Vílchez, iar unchiul își adoră sora. Ascultându-l pe cumnatul său, Brandon a știut că destinul îi era favorabil. Dacă moșia era pe proprietatea contelui, ar

putea s-o vadă pe Marina aproape zilnic, hărțuind-o până o va face să cedeze. Dar nu este nevoie să mă însoțești, dacă dorești, poți să continui călătoria până la Granada. Cass se va bucura să te vadă.

Diego i-a făcut sugestia fără să-i treacă prin cap că Brandon nu avea intenția să se miște din Córdoba.

– Prefer s-o aștept aici.

Diego a încuviințat și a terminat paharul de jerez. Brandon a făcut la fel. Amândoi bărbații s-au ridicat la unison și au plecat.

***

Marina a închis ochii și a respirat adânc. O încânta aroma mirodeniilor, a cărnurilor sărate și a verdețurilor proaspăt culese. Adora să meargă la piață, pentru ea era o plăcere să o însoțească pe bucătăreasa însărcinată cu cumpărarea cărnurilor și s-o ajute să care coșurile cu alimentele alese, de care se bucurau în timpul meselor.

– Domnișoară, în dimineața asta peștele pare foarte proaspăt. Marina și-a îndreptat privirea către taraba cu pește. Mirosul de mare era inconfundabil, deși ea nu avusese ocazia s-o cunoască. Chiar și așa, putea să savureze textura sărată, să miroasă iodul. Marina a oftat cu durere, Córdoba era foarte departe de mare. Mă gândisem să cumpăr niște macrou pentru cină, a continuat bucătăreasa.

– Foarte bine, eu voi cumpăra mirodeniile. Când termini, ne întâlnim la ușa tavernei *Quebrantos,* la capătul pieței.

Bucătăreasa a fost de acord. Marina i-a zâmbit lui Carmen și i-a făcut semn cu mâna. Apoi și-a îndreptat pașii spre capătul străzii. Pe drum, pe diferitele tarabe vedea brânzeturi, mezeluri, pâine proaspăt coaptă... Marina și-a oprit pașii și a închis ochii ca să respire mirosul tartelor cu anason și

scorțișoară. A simțit chiar în clipa aceea dorința de a mânca o tartă fierbinte, dar a rezistat impulsului, dacă ar fi mâncat tot ce poftea în piață, ar fi avut probleme cu pofta de mâncare la ora prânzului.

– Bună ziua, domnișoară del Valle!

Vânzătorul de fructe i-a făcut o plecăciune cu capul în chip de salut chiar când trecea pe lângă el. Marina i-a întors gestul cu un zâmbet pe buze.

– Caisele par delicioase. Marina și-a plimbat privirea peste fructele zemoase, incapabilă să se decidă între pere și căpșune. Acestea aveau o culoare surprinzătoare.

– Sunt încă puțin tari, domnișoară, dar așa îi plac lui don Álvaro, dacă nu mă înșel. Marina a confirmat. Și bănuiesc că acelea de pe moșia dumneavoastră nu au fost culese încă.

– Așa este, a spus Marina și pietarul, auzind răspunsul sincer, a privit-o cu umor. M-ai convins, i-a spus ea, voi lua caise și prunele astea pe care le ții pe jumătate ascunse.

Pietarul a pus cu multă grijă fructele în coșul Marinei. Ea și l-a așezat pe braț.

– Nu există nimic mai delicios ca niște tayberries de-ale noastre.

Glasul profund și senzual a făcut-o pe Marina să tresară. S-a întors și l-a văzut în fața ei pe uriașul scoțian. O privea cu admirație în străfundul pupilelor negre. La colțul gurii îi apăruse un început de zâmbet ce nu înflorea cu totul. Pe Marina a încântat-o gropița din obrazul lui drept, i s-a părut îndrăzneață, ștrengară, atrăgătoare. A văzut că ia din coșul ei o prună și mușcă din ea cu mare plăcere. O picătură de suc i s-a scurs pe buza de jos dar înainte de a ajunge pe bărbie el a lins-o cu limba într-un fel care ei i s-a părut delicios...

– Tayberries? a încercat ea să pronunțe, dar nu a reușit.

Brandon a continuat să-i zâmbească.

– Un fruct de pădure scoțian, seamănă cu fragii și murele

voastre. Marina se încruntase fără să-şi dea seama. Străinul îi luase coşul de răchită din mână cu toată naturaleţea, ca şi cum ar fi fost însoţitorul ei. Fructele noastre de pădure sunt cele mai bune din lume; mari şi zemoase.

– Scuze... – Marina a încercat să recupereze coşul, dar înălţimea lui s-a dovedit a fi un impediment – ...coşul este al meu.

Brandon a coborât ochii verzi spre coşul pe care i-l luase de pe braţ.

– Vrei să-l recuperezi? Ea a confirmat repede. Atunci îmi vei îngădui să te însoţesc.

Marina a făcut ochii cât cepele. Pusese stăpânire pe coşul ei fără pic de ruşine şi în plus îi mânca prunele.

– Doriţi o plimbare formală? l-a întrebat Marina. Ochii ei nu se dezlipeau de buzele lui, ce continuau să mănânce prunele pe care pieţarul le pusese în coş. Marina încă îşi amintea limba roz a scoţianului lingând zeama fructului, cum linsese interiorul gurii ei când a sărutat-o în grădini. Stomacul i s-a strâns primejdios. De ce naiba trebuia să-şi aducă aminte de sărut? Pentru că nimeni nu o mai sărutase aşa şi ea îngăduise dar lovitura o lăsase fără respiraţie, fără capacitatea de a gândi. Ha!

– Vreau să te însoţesc, i-a răspuns el jucăuş.

Marina a observat că el nu ruga, poruncea şi acest amănunt a deranjat-o.

– Şi dacă nu doresc să fiu însoţită? a întrebat ea din nou, iar zâmbetul pe care i l-a dedicat el a alarmat-o şi mai mult.

Brandon nu pierdea niciun amănunt din jocul emoţiilor care străbăteau chipul Marinei: surpriză, interes şi o respingere instantanee dar el îndurase mai multe neplăceri decât îşi putea aminti, nu degeaba ajunsese teafăr la vârsta adultă; mă rog, a recunoscut în sinea lui, primise mai multe săpuneli pe parcurs, dar avea să se distreze mult supunând-o pe spaniola dorinţelor lui, puţin îi păsa de refuzurile pe care avea să le primească din partea ei în viitor. În grădinile palatului Zambra putuse să întrezărească focul uriaş ce ardea în ea. Răspunsul la sărutul lui îl dezarmase complet. Niciodată o femeie nu reacţionase cu aceeaşi pasiune la un sărut al lui. Domnişoara del Valle îşi semnase condamnarea la îmbrăţişarea braţelor lui când i-a acceptat mângâierile, contactul intim. Deşi ea nu ştia, îi aparţinea deja, Brandon marcase cu buzele lui posesia carnală asupra ei.

– Sunt absolut inofensiv, a răspuns el arogant. Marina a străbătut cu ochii de culoarea mierii cei doi metri de muşchi şi fermitate ai străinului; făcând asta, a simţit o apăsare în piept. Era superb, magnific. Declaraţia lui anterioară i s-a părut nelalocul ei. Era bărbatul cel mai puţin inofensiv pe care îl văzuse vreodată, dar s-a abţinut să i-o spună. De ce simţea furnicături pe piele când o privea? Şi un oaspete pe care n-ar trebui să-l superi cu refuzul unei plimbări liniştite prin piaţă, a încheiat el, iar Marina nu a ştiut dacă să se arate jignită pentru neruşinare sau să râdă pentru îndrăzneală. Promit să mă port ca un cavaler.

Putea să se încreadă în el? Bineînţeles, se aflau în mijlocul pieţei, cu soarele strălucindu-le deasupra capetelor şi lumea mergând în jurul lor.

– Până în capătul străzii, s-a oferit ea.

– Până în capătul străzii, a acceptat el, neîncetând s-o privească. Marina a întins mâna să-şi recupereze coşul cu fructe, dar el, cu chipul profund jignit, l-a îndepărtat şi mai mult de ea. Marina a ridicat întrebătoare sprâncenele bine desenate. Sunt un cavaler, a subliniat Brandon cu glas sever, nu pot să îngădui ca o doamnă să care greutăţi când se plimbă la braţul meu.

– Iar eu pretind să nu-mi mâncaţi toate fructele pe care le-am cumpărat.

La insistenţele ei, Brandon i-a dat înapoi coşul.

– Sunt un bărbat cu apetit mare.

Vorbele lui i-au sunat Marinei a primejdie de moarte. Ochii scoţianului îi arătau o nevoie pe care nici nu o înţelegea nici nu era sigură că vrea s-o înţeleagă.

El i-a oferit braţul ca un adevărat cavaler. Marina a ezitat o clipă fiindcă nu avea încredere în reacţia corpului ei la contactul cu al lui dar până la urmă l-a acceptat. Era o femeie adultă şi putea să-şi controleze emoţiile. Îi acceptase deja compania până în capătul străzii, ce rău putea să-i facă să meargă la braţul lui?

Când Brandon hotărâse în dimineaţa aceea să viziteze moscheea, nimerise în plină piaţă. Deşi încercase să urmeze indicaţiile cumnatului Diego, în cele din urmă se rătăcise, dar o găsise pe ea, salvatoarea lui. Înălţimea i-a îngăduit s-o urmărească până la taraba cu fructe. Îi auzise râsul şi imediat s-a a hotărât s-o abordeze, împins de dorinţa pe care i-o trezea. Acum că o avea la braţul lui se simţea mândru. Când au trecut câteva minute fără ca ea să spună nimic, Brandon a întrebat-o:

– Întotdeauna eşti aşa de tăcută?

Întrebarea, rostită cu voce gravă, a făcut ca Marina să întoarcă faţa către el. În ciuda dimensiunilor lui, Brandon făcea paşi mici din respect pentru ea, motiv pentru care era recunoscătoare; ultimul lucru pe care îl voia era să termine plimbarea cu chipul încins şi gâfâind ca un ogar.

– Tăcerea alături de persoana potrivită este cea mai bună conversaţie, i-a răspuns ea şi Brandon a privit-o cu real interes.

Răspunsul ei îl surprinsese. Pe lângă faptul că era frumoasă, Marina părea o femeie inteligentă şi cu spirit ascuţit. Calităţi cu care nu era obişnuit. El o întrebase într-un fel care putea fi luat drept o critică dar Marina îi răspunsese cu diplomaţie şi politeţe.

– Şi eu sunt persoana potrivită? a întrebat din nou zeflemitor.

– Dumneata te-ai dovedit a fi un inconvenient plăcut, i-a răspuns ea vivace.

Auzind-o, Brandon a izbucnit într-un hohot de râs care a făcut mai multe capete să se întoarcă spre ei. Marina a roșit până la rădăcina părului conștientă că oamenii îi priveau când treceau pe lângă ei.

– Ne privesc pentru că facem o pereche frumoasă. Marina se putea aștepta la orice mai puțin la această concluzie. Și-a oprit pașii și a înălțat bărbia ca să se uite la el cât era de lung. Ea abia îi ajungea până la umăr și deodată nu a putut să-și stăpânească râsul. A început să râdă și nu a mai izbutit să se oprească. O pereche frumoasă? De câte ori își amintea fraza îi venea să râdă și mai tare, i se părea cu neputință să se supere pe el când era atât de amuzant. Văzându-i ilaritatea, Brandon a mijit ochii nedumerit. N-am spus-o cu intenția asta, a încercat să se justifice.

– Știu, a rostit ea și a izbucnit din nou în râs. De aceea mi se pare atât de amuzant comentariul dumitale.

Ochii lui Brandon și ai Marinei s-au întâlnit într-o privire intensă. Părul de pe brațele lui s-a ridicat de așteptare. Pe Marina a străbătut-o un fior din cap până-n picioare, pe care Brandon l-a simțit perfect. Electricitatea statică dintre ei se dovedea foarte primejdioasă.

– Dalila! Ce bucurie să te întâlnesc aici!

Marina fusese atât de captivată de Brandon că nu îl observase pe cavalerul care se oprise în fața lor. Când s-a uitat la el, râsul i s-a oprit brusc. Era Sebastián, cel mai bun prieten al fratelui ei.

– Sebastián!

Brandon l-a cântărit rapid pe bărbatul care nu-și lua ochii de la cea pe care deja o considera spanioloaica lui. Și-a încordat spatele prevenitor.

– Nu mă prezinți însoțitorului tău?

Marina a respirat adânc înainte de a face cuvenitele prezentări, la sugestia lui Sebastián.

– Brandon, ți-l prezint pe Sebastián de la Cruz, un prieten de familie. Cel menționat a făcut o ușoară plecăciune. din cap. Sebastián, ți-l prezint pe... – Marina a ezitat o clipă, încercând să-și amintească titlul însoțitorului ei, pe care îl pomenise în grădinile palatului Zambra – lord Brandon McGregor, cumnatul vărului meu Diego.

– Laird, a corectat-o Brandon cu blândețe, se spune laird McGregor.

– Este o plăcere, laird. Tonul condescendent al lui Sebastián l-a luat prin surprindere pe Brandon. A mijit ochii cu multă băgare de seamă, studiindu-l pe bărbatul oprit în fața lui, evaluându-l. Stai mult în Córdoba? a întrebat-o Sebastián cu mult interes pe Marina.

– Peste câteva zile ne întoarcem la moșie, mor de nerăbdare să-l călăresc pe Cabrón.

Brandon a ridicat o sprânceană căci cuvântul acela i se părea foarte cunoscut și nu își amintea unde îl mai auzise.

– Ce mult mi-ar plăcea să te însoțesc.

– Întotdeauna ești binevenit la „Stejărișurile", știi doar.

– Am ceva de rezolvat în Córdoba înainte de putea face o vizită formală, dacă sunt poftit bineînțeles.

– Prefăcutule! a exclamat ea, nu ai nevoie de o invitație formală. Brandon a observat că îl excluseseră din conversație și acest amănunt l-a deranjat mult. A continuat să-l observe pe Sebastián cu ochi de vânător și neîngăduindu-i Marinei să se desprindă de brațul lui, aspect care nu i-a scăpat bărbatului. Ești ca din familie.

– Ce vorbești, Dalila, nu te vei schimba niciodată!

– Nu fi condescendent cu mine, nu sunt o fetiță, i-a răspuns ea amuzată.

– Pentru mine mereu vei fi o fetiță.

Brandon a hotărât să nu se mai lase ignorat.

– Dalila? a întrebat el curios.

Amândoi, și Marina și Sebastián, s-au întors spre el ca și cum deodată și-ar fi amintit că era acolo cu ei.

– Dalila, da, a spus Sebastián pe un ton liniștit. Femeia pe care o duceți de braț este cea mai frumoasă din toată Córdoba și se numește Dalila, a sfârșit prin a-i explica.

Brandon a lăsat ochii în jos spre Marina, perplex.

– Credeam că numele tău este Marina, a afirmat cu surprindere în ochii verzi.

Dar Sebastián l-a scos din încurcătură.

– Marina Dalila Rosa, nu e încântător?

Brandon a ridicat o sprânceană încercând să asimileze cele trei nume ale ei. I se păreau prea pompoase pentru cineva atât de delicat. Și de ce cretinul ăla îi zicea Dalila? A observat cu minuțiozitate ochii căprui ai bărbatului și a văzut ceva ce aparent Marina ignora. Sebastián simțea ceva foarte profund pentru ea, în ciuda aparenței nepăsătoare. Brandon știa să recunoască simptomele interesului unui bărbat pentru o femeie când îi avea în față. El însuși se simțea foarte atras de femeia pe care o purta de braț. Să descopere că alt bărbat se simțea fascinat de Marina a făcut ca neplăcerea să i se ivească pe chip. A încordat mușchii brațului fără să-și dea seama.

– Cele trei nume ale mele au o explicație logică. Dar Brandon nu era interesat de explicația logică pe care voia să i-o dea ea. Îl interesa mai mult să analizeze mai departe fiecare emoție care se ivea în ochii lui Sebastián când o privea pe Marina. Și-a pus mâna pe mâna ei în mod posesiv, gestul a fost foarte clar pentru Sebastián, care și-a redus ochii la o linie. Mă numesc Marina în onoarea fecioarei din Córdoba, Dalila după nașa și Rosa după mama. Niciunul dintre cei doi bărbați nu asculta explicația ei. Sebastián a

recunoscut provocarea din ochii străinului. Deodată, Marina s-a simțit stânjenită. Nici Sebastián nici Brandon nu spuneau nimic. Se priveau cu intensitate și fără să clipească. Putea să simtă tensiunea dintre ei și îi scăpa motivul care ar fi putut să genereze această bruscă antipatie. Vii diseară la cină? l-a întrebat pe Sebastián ca să înmoaie rigiditatea care se simțea în aerul ce îi înconjura.

– Nu se refuză o invitație a contelui de Zambra fără teama de consecințe mai târziu. Marina a zâmbit cald. Brandon s-a îmbătoșat și mai și, făcând ca statura lui să devină și mai evidentă printre oamenii care treceau pe lângă ei. Fratele tău mi-a făcut invitația chiar azi-dimineață, în numele lui.

– Tata se va bucura să afle că te-ai întors la Córdoba, a continuat ea.

– Ce mai face?

Marina se pierdea în privirea lui Sebastián. Ochii lui negri o încântau. Ochi de bandit cordobez.

– Întreabă-l diseară, e posibil să te surprindă răspunsul lui.

Sebastián s-a strâmbat semnificativ.

– Ne continuăm drumul prin piață?

Intervenția oportună a lui Brandon a făcut ca Marina să-și îndrepte atenția spre el. Uitase complet de străin deși era agățată de brațul lui.

– Am ceva pentru tine. Sebastián i-a întins o scrisoare închisă și Marina a recunoscut scrisul Ágatei. A răsuflat cu putere ca să-și înăbușe un geamăt. Era cel mai frumos dar pe care putea să-l primească. Mi-am închipuit că nu ai putut să-ți iei rămas-bun de la ea.

– Cum...?

Dar Marina nu a putut să termine întrebarea.

– Ne-am întâlnit în portul Cádiz, vaporul meu sosise de la Valencia, al ei era gata de plecare. Până în ultimul

moment a sperat să-și ia rămas-bun de la tine.

– Mulțumesc, Sebastián, nu știi ce înseamnă scrisoarea asta pentru mine!

– Știu.

Marina l-a privit cu recunoștință nesfârșită.

– Ne vedem la cină, s-a despărțit ea cu un ton mâhnit.

– Dacă vrea Dumnezeu, frumoaso!

Marina a urmărit pașii lui Sebastián până ce s-a pierdut printre lumea din piață. Atunci și-a întors ochii spre Brandon care continua să aibă chipul aspru.

– Este un bun prieten de familie.

Dar nu a primit răspuns din partea scoțianului. Amândoi și-au continuat drumul până au ajuns în capătul străzii, unde o aștepta bucătăreasa de la palatul Zambra.

CAPITOLUL 4

– Carmen... Bucătăreasa a privit mirată chipul Marinei. Fiica contelui nu obișnuia să calce în bucătăria palatului; dacă ar fi fost bărbații de pe moșie nu i s-ar fi părut atât de surprinzător, dar s-o vadă pe ea era ceva neobișnuit. Pentru cină vreau stufat de coadă de taur.

– Mă gândisem la macroul pe care l-am cumpărat azi dimineață din piață, i-a spus Carmen cu glas respectuos.

– Va fi delicios în saramură, dar vreau și coadă de taur.

Carmen a urmărit cu privirea tristă cererea neașteptată a Marinei.

– Contelui nu-i plac mâncărurile grele la cină și cu atât mai puțin cu oaspeți la masă.

Marina a știut că trebuia să folosească altă strategie. Carmen îi era prea loială tatălui ei dar ea avea în minte o seară ce avea să se dovedească de neuitat.

– Vreau ca oaspetele să încerce gusturile pământului nostru și ce alt mod mai bun decât să deguste o mâncare de coadă de taur, delicioasă și puțin picantă.

Bucătăreasa a acceptat în cele din urmă sugestia Marinei. Din fericire, cumpărase din piață câteva.

– Atunci va trebui să schimb antreurile.

Carmen a șters mâncărurile pe care le notase pe o foaie de hârtie, era felul ei aparte de a elabora diversele meniuri ca să nu le repete la cine.

– La antreu, usturoi alb, a spus Marina. Carmen a notat și

a continuat să aştepte sugestiile fiicei contelui. Şi tobă. Şi bob cu şuncă. La felul doi, coadă de taur şi macrou în saramură.

Carmen a notat cu atenție.

– La desert? a întrebat cu o sprânceană ridicată.

– Gutuie de Puente Genil[1] şi gogoşi unse cu miere.

– Domnişoară, sunt mâncăruri prea grele pentru..., Marina a privit-o cu atenție şi bucătăreasa a dat înapoi. Marina era doamna casei, dacă dorea mâncăruri grele, le va avea. Cum doriți, cina va fi pregătită.

Marina a încuviințat şi a ieşit din bucătărie cu un zâmbet optimist pe buze.

Álvaro îşi privea fiica stând de vorbă politicos cu colonelul Sigüenza, aşezat la dreapta ei; la stânga îl avea pe secretarul André Moliere, care încerca să obțină atenția Marinei dar nu izbutea. Nepoata lui, Teresa stătea între laird McGregor şi Diego. Contelui nu i-a scăpat atenția pe care o acorda străinul conversației pe care o purtau fiica lui şi bătrânul militar. Diego stătea la stânga scoțianului, părea pierdut în gânduri pe care nu le împărtea cu nimeni. Sebastián stătea lângă Lorenzo. Când servitorii au început să aducă antreurile, Álvaro s-a încruntat intrigat. Sufrageria s-a umplut de mirosul de usturoi, ceea ce la făcut pe André să se rezeme de scaun cu chipul schimonosit de scârbă. Marina s-a întors înspre francez cu mare interes, ca şi cum refuzul primului fel ar fi fost culmea grosolăniei. Atunci a făcut ceva absolut uimitor: l-a privit drept pe scoțian şi i-a zâmbit cochetă. Álvaro nu-şi credea ochilor de surpriză, fiica lui nu privise niciodată un bărbat în felul acesta, mai ales în prezența lui, şi acest amănunt l-a făcut să ridice o sprânceană cu o anume tresărire. Ce îi scăpa? Şi din ce motiv Simón nu se afla în seara aceasta printre meseni?

[1] Puente Genil, localitate din apropierea Córdobei (n.tr.)

– Sper, laird... – Marina a rostit titlul scoțianului corect de data asta – , să nu jigniți masa gazdei dumneavoastră cu refuzul de a gusta excelenta noastră gastronomie. Carmen, bucătăreasa noastră, s-a străduit mult în seara asta.

Brandon a privit-o prevăzător. Vedea în colțul buzelor ei o provocare pe care nu putea să o nesocotească. Ce pusese la cale? De ce simțise nevoia să-l prevină? O fi otrăvit vreun fel de mâncare în onoarea lui? Încă nu îi oferise motivul carnal ca să facă asta, deşi dorea să i-l dea.

– Voi fi încântat să gust mâncarea tipic cordobeză!

Marinei a părut să-i placă răspunsul dat de Brandon. O secundă după aceea s-a întors către comeseanul aşezat la stânga ei şi s-a uitat la el la fel cum s-ar fi uitat la o insectă strivită pe pământ, cu teamă. Dar Moliere nu a putut vedea privirea Marinei, era prea ocupat să-şi acopere farfuria din porțelan alb ca să nu fie servit nici cu bob nici cu macrou. Marina a zâmbit şi mai mult fiindcă în seara aceasta domnul Moliere nu avea să guste nimic din ce alesese ea, dar totul avea un scop precis: ca Moliere să iasă în zori din camera lui în căutare de hrană iar ea să poată să intre şi să recupereze scrisorile şi medalionul Eugeniei.

– Sebastián, sper că ai adus sacii de orez pe care ți i-am cerut.

Glasul tatălui ei a făcut-o pe Marina să-şi îndepărteze atenția de la secretar ca să şi-o fixeze pe Sebastián şi chipul i s-a îndulcit. Brandon a început să se agite.

– Pe toți cei comandați, conte, i-a răspuns Sebastián cu deosebit respect. Am adus de asemenea danteluri şi evantaie valenciene pentru doamnele noastre cordobeze. Atât Marina cât şi Teresa şi-au aținut privirea pe Sebastián. Amândouă primiseră în dar câte un evantai. Le vor sublinia frumusețea.

– Al meu e superb, tată, a spus Marina recunoscătoare. Este din lemn nobil. Are broderii originale şi rafinate. E

făcut din mătase brodată cu fir de aur alb, broderia este dintre cele mai fine. E un dar foarte frumos.

– Şi evantaiul meu este foarte frumos, unchiule, a spus Teresa, care până în acel moment stătuse tăcută.

Brandon s-a uitat la spanioloaica lui, care îşi îndreptase din nou atenția către francez. A simțit o enormă curiozitate să afle de ce era Marina aşa de interesată de Moliere, lui Brandon i se părea un individ neînsemnat, prea ocupat să-şi păstreze volanele cămăşii neatinse şi farfuria goală. Brandon a observat antipatia pe care o arătau ochii Marinei şi el a simțit pentru francez aceeaşi respingere. Ce se petrecuse între ei doi? Când fuseseră prezentați formal, André îl privise cu superioritate şi falsă modestie. Lui Brandon i-a displăcut imediat căci a putut să simtă ipocrizia pe care o ascundea francezul şi se mira cum de contele nu-şi dăduse seama de ceva atât de evident.

– Ați putut să vizitați moscheea noastră, domnule McGregor?

Lorenzo pusese întrebarea pe un ton neutru. Brandon a încetat s-o privească pe Marina ca să-i răspundă politicos moştenitorului Zambrei.

– Sper să o fac foarte curând.

– Ce păcat că sora dumneavoastră nu se află în Córdoba! a adăugat Marina într-un impuls, poate ar trebui să mergeți în întâmpinarea ei. Granada este un oraş frumos în perioada asta a anului.

Dacă Marina a crezut pentru o clipă că sugestia ei va fi luată în considerare de el, avea să rămână cu buzele umflate.

– Dar sora mea şi cu mine am putea să ne întâlnim pe drum fără să ştim, i-a răspuns Brandon. Cred că este mai bine s-o aştept aici în Córdoba, sau poate la moşia Vílchez.

Marina a făcut ochii cât cepele. Ea pleca peste câteva zile la moşia Stejărişurile şi fusese atât de naivă încât să-şi

închipuie că scoțianul avea să rămână în Córdoba până la întoarcerea surorii lui. Era imperios necesar ca el să rămână în oraș. Ultimul lucru pe care îl voia ea era să-l întâlnească în orice moment pe lângă moșie. Prezența lui Brandon făcea ca nervii ei să fie întinși la maximum, privirea lui îi strângea stomacul, zâmbetul lui făcea ca inima ei să își accelereze bătăile fără vreo explicație posibilă; chiar acum o privea intens, zăbovind asupra gurii ei. Marina a strâns buzele ca să nu îi mai tremure.

Brandon s-a bucurat în sinea lui. Dacă era în stare să îi tulbure mintea într-atât, asta însemna că femeia era mai interesată de el decât lăsa să reiasă din gesturile ei.

– Soția ta va veni direct la Córdoba, vere?

Diego s-a întors spre ea. La auzul vorbelor Marinei, ce îi fuseseră adresate lui.

– Nu știu câte zile va sta Cass în Granada, i-a răspuns.

– Știi că poți s-o aștepți aici, la Zambra, fiule. Vorbele contelui au făcut-o pe Marina să ridice o sprânceană. Această casă va fi mereu deschisă pentru tine.

Diego știa, dar nu voia să stea la palat mai mult decât era necesar.

– Nici cumnatul meu, nici eu nu putem să mai abuzăm de ospitalitatea dumitale, unchiule. Și-apoi mi-am neglijat prea mult timp pământurile și doresc să văd puii Scorțișoarei.

Scorțișoara era iapa soției lui. Fusese una dintre puținele posesiuni pe care le adusese din Scoția și Diego o îndrăgea în mod special. Puii ei îi aduceau venituri importante.

– Îmi doresc să văd mânjii tăi frumoși pe care îi ai, mă gândesc să fac o vizită la „Stejărișurile". Marina și-a întors fața spre tatăl ei auzindu-i vorbele. Spera că nu vorbea serios. Deși mă îndoiesc că pot să plec de îndată, a continuat contele cu glas autoritar. Sunt în mijlocul unor negocieri

foarte importante care îmi iau mai mult timp decât am anticipat. Acum Marina a răsuflat ușurată; măcar va avea câteva săptămâni de singurătate înainte de sosirea tatălui ei la moșie. Brandon a scrutat-o cu mult interes pe spanioloaică. Fața ei era o oglindă în care putea să citească fiecare dintre emoțiile pe care le trăia. Nerăbdare și ușurare. Simțea o curiozitate primejdioasă să afle ce făcea ea la moșie și, cel mai misterios, de ce nu voia să se ducă și tatăl ei. Sper, Teresa, ca în seara asta să ne încânți cu glasul tău frumos. Nepoata contelui și-a privit atentă unchiul. Va fi încă un pas ca să-ți iert ultima poznă cu Alejandro.

Teresa s-a uitat la Marina cu ochi acuzatori.

– Am gâtul puțin iritat, unchiule, dar dacă dorești voi face un efort ca să te mulțumesc. Álvaro i-a zâmbit amabil nepoatei soției lui răposate, pentru răspunsul ei. Îmi închipui că verișoara mea va putea să mă acompanieze la pian, nu am încredere în acordurile lui Lorenzo, obișnuiește să urce notele ca să mă sufoc.

Lorenzo a plescăit din buze zeflemitor.

– Pentru că dai dovadă de asemenea ingratitudine, nu meriți eforturile pe care le fac ca să-ți fiu pe plac, verișoară, a adăugat el pe un ton neutru. Știi cât de mult îmi place să te acompaniez. Teresa s-a uitat la el ușor neâncrezătoare. Doar când ai chef să cânți melodii andaluze, nu pot să lungesc atâta notele și o faci intenționat ca să scoți în evidență lipsa mea de experiență.

– Și dacă îl rugăm pe oaspetele nostru să ne încânte cu ceva de pe meleagurile lui? a întrebat Marina.

Brandon nu a crezut că întrebarea Marinei era o aluzie la persoana sa. L-a privit cu interes pe Sebastián așteptându-i răspunsul și deodată și-a dat seama că toți ochii erau ațintiți pre el.

– Cânt îngrozitor, a răspuns cu glas strident.

– Diego ne-a povestit de multe ori că în Scoția se cântă la un instrument asemănător cu cimpoiul nostru din nord. Brandon și-a îndreptat ochii spre cumnatul lui și l-a privit cu mirare. Am fi încântați să auzim o baladă scoțiană, a încheiat Marina.

– Nu cânt la *piob mhor*, mă tem că sunt un dezastru în ce privește talentul artistic, a spus Brandon cam stânjenit.

Toți ochii erau îndreptați către el și invitația Marinei i s-a părut o provocare.

– Ce păcat, laird, ne-ar fi plăcut mult să ascultăm ceva de departe.

Brandon nu a mușcat momeala. Marina vorbea pe un ton mieros care nu l-a păcălit deloc. Distrăgea atenția contelui dar nu știa de la cine sau de la ce.

– Sunt convins de asta dar prefer s-o ascult pe această încântătoare domnișoară.

Ochii lui Brandon s-au îndreptat spre Teresa, care a lăsat privirea în poală, zăpăcită cu totul. Brandon era obișnuit cu această reacție din partea femeilor, de aceea atitudinea Marinei îl seducea. Nu arăta în prezența lui teamă sau tulburare, se dovedea proaspătă și naturală ca un trandafir scoțian. Momentul de tensiune a crescut când servitorii au așezat pe masă tăvile cu coada de taur și macroul în saramură. Álvaro a mijit ochii supărat, dar s-a abținut să spună ceva. Îl văzuse pe scoțian devorând opt bucăți de tobă în câteva secunde, cu plăcerea întipărită pe chip. S-a întrebat dacă nu cumva fiica lui îi cunoștea gusturile străinului în această privință și acționase în consecință.

– Mâncarea e pe placul dumeavoastră, domnule McGregor?

Brandon tocmai terminase ultima bucată de tobă și a închis ochii cu încântare.

– O găsesc delicioasă.

Álvaro şi-a privit întrebător fiica. Marina i-a zâmbit, dar cu oarecare teamă.

– Diego a menționat de multe ori cât de condimentată este mâncarea în Scoția, tată. Brandon s-a uitat surprins la cumnatul lui auzind cuvintele Marinei. Diego nu se plânsese niciodată de mâncarea scoțiană. Voiam să-i arăt domnului McGregor că şi noi putem să ne lăudăm cu mâncăruri picante, dar bine preparate.

Álvaro nu cunoştea informația pe care tocmai i-o dăduse fiica lui. Niciodată în viață nu se gândise la gastronomia din alte locuri.

– Cârnații ăştia seamănă destul de mult cu ai noştri, a spus Brandon arătând cu furculița goală spre tava cu tobă.

– Cumnate, tocmai te-ai îndopat cu tobă, i-a răspuns Diego cu o scânteie de umor în pupilele negre.

– Tobă? a întrebat Brandon curios.

– Cârnații noştri tipic cordobezi, l-a lămurit Diego cu umor.

Restul cinei s-a scurs fără incidente, cu excepția secretarului care abia gustase câteva felii de pâine cu unt. Când Brandon s-a servit de trei ori din stufatul de coadă de taur, contele s-a temut să nu aibă o indigestie severă, dar temerile lui erau neîntemeiate, scoțianul avea un stomac de fier. După ce s-a sfârşit cina, bărbații s-au dus în bibliotecă să-şi bea coniacul, fără prezența femeilor. Teresa şi Marina au continuat să stea mai departe la masa din sufragerie, nehotărându-se să se ridice, în vreme ce servitorii strângeau vesela folosită şi diversele platouri pentru alimente.

– Eşti sigură?

Întrebarea Teresei a sunat ca un țipăt în urechea Marinei.

– Ai văzut doar că n-a mâncat nimic. Amândouă se refereau la secretarul francez. Dar e posibil să nu coboare mai târziu la bucătărie. S-a îndopat cu pâine şi unt.

Marina a strâmbat din nas scârbită.

– Nu înțeleg de ce nu le pică bine franțujilor ăstora uleiul nostru de măsline. Teresa a plescăit din limbă cu umor. Îmi închipui că le displace gustul lui acid.

Marina s-a uitat atentă la verișoara sa.

– Insinuezi că e mai bun gustul rânced al grăsimii de porc? Teresa a izbucnit în râs căci comentariul Marinei era foarte nimerit. Este un sacrilegiu ceea ce fac cu trupul domnului nostru Iisus Hristos.

Marina se referea la pâine. Teresa a divagat un moment, gândindu-se la diferențele culturale și gastronomice care îi despărțeau pe francezi și pe spanioli.

– Voi aștepta la ușă până termini, a spus. Dacă Moliere se întoarce înainte, voi încerca să-l rețin.

– Mulțumesc mult, Teresa, nu știu ce m-aș face fără tine.

Pentru un moment amândouă verișoarele s-au privit cu atenție. Marina și-a ațintit ochii de culoarea mierii pe părul negru al Teresei, pe pielea ei măslinie și pe ochii migdalați. Cu siguranță nu era o frumusețe în adevăratul sens al cuvântului dar avea un farmec special și ea o iubea mult. Părinții ei muriseră în Războiul de Independență spaniol și contele o adoptase pe nepoata sa ca și cum i-ar fi fost încă o fiică.

– Văd că îți merge bine cu Alejandro, i-a spus deodată sec Teresa.

– Verișoară!

Cea în cauză s-a uitat cu remușcare la Marina după exclamația ofensată a acesteia.

– Iartă-mă, dar îmi este foarte greu să văd că pentru el sunt nevăzută iar tu prezentă.

Ochii Marinei s-au întunecat auzindu-și verișoara. Cunoștea sentimentele lui Alejandro pentru ea, dar nu le împărtășea. Afecțiunea pe care i-o purta Teresa era sfântă pentru ea.

– O să-i treacă, a afirmat Marina. Trebuie să-i treacă.

– La fel ca pojarul?

Ambele verișoare au izbucnit în râs.

– Să mergem în bibliotecă, a spus Marina cu voce liniștită. Îmi închipui că bărbații or fi așteptând cu nerăbdare superba ta evoluție.

– Azi n-am chef.

Marina știa că verișoara ei era tristă pentru că Alejandro nu se afla între zidurile palatului.

– Dar te vei descurca de minune, ca întotdeauna, a afirmat Marina cu entuziasm.

– Moliere e un tip primejdios, a comentat Teresa cu voce prevăzătoare. E foarte ciudat că nu a făcut niciun comentariu de reproș despre cina pe care ai pregătit-o cu atâta grijă.

Marina i-a zâmbit condescendent verișoarei sale.

– Își aruncă săgețile pe la spatele tatei, ca un laș ce este.

Amândouă femeile au părăsit sufrageria amplă și s-au îndreptat prin vestibul spre bibliotecă. Înăuntru, bărbații erau așezați comod în jurul pianului. Lorenzo acorda corzile, pregătindu-se. Marina și-a plimbat ochii prin cameră și și-a dat seama că singurul loc liber care rămăsese aproape de pian era lângă Sebastián. A parcurs cu pași eleganți distanța care o despărțea de el. Diego și scoțianul se aflau într-una dintre zonele mai îndepărtate. Tatăl ei și colonelul prezidau din fotoliile de onoare. Moliere se retrăsese în apartamentul lui. Marina și-a săltat poala rochiei ca să se așeze comod pe sofaua moale. Sebastián s-a ridicat galant ca s-o ajute.

– Mulțumesc, Sebastián.

– E o plăcere, Da. Sebastián a luat mâna Marinei și a dus-o la buze într-un gest tandru, ca să i-o sărute cu politețe. Întotdeauna este.

Brandon nu pierdea niciun amănunt din scenă. A observat ca un vânător atent fiecare gest al spaniolului pentru

Marina. A văzut zâmbetul sincer pe care i l-a adresat numai ei, mişcarea uşoară a mâinii când a luat-o pe-a Marinei ca s-o ajute. Brandon a observat pentru prima oară în acea seară fâşia care acoperea palma spaniolului şi s-a încruntat fără să vrea. Când Marina şi Sebastián s-au aşezat în faţa lui şi Teresa a început să cânte, Brandon a început să studieze subiectul şi să rezolve misterul pe care îl reprezenta. Îi spuse Da? Un fulger i-a străbătut mintea. Tâlharul de pe muntele Hornachuelos îi zise Marinei Da şi fusese rănit la mână. Brandon şi-a aţintit ochii pe mâna lui Sebastián. În piaţă nu observase fâşia care îi acoperea mâna dreaptă când a salutat-o pe Marina, dar acum o vedea. Concluzia la care ajungea i se părea de o logică zdrobitoare şi a continuat să-l observe în tăcere.

CAPITOLUL 5

Casa era tăcută, în întuneric, cu excepția unui colț din bibliotecă. În drumul ei pe scări spre vestibulul de la primul etaj, Marina nu a observat strălucirea galbenă care scânteia pe sub ușa închisă. Ochii ei urmăreau pașii lui André, care se îndrepta spre bucătărie. Teresa o urma îndeaproape. Marina a întors capul ca să-i facă semn verișoarei sale cu un deget pe buze să păstreze tăcerea. Teresa a dat din cap. Capotul din satin al Marinei foșnea la fiecare pas și se deschidea de la talie până la glezne, lăsând să se vadă cămașa albă din dantelă. Amândouă femeile s-au oprit pe ultima treaptă.

– Am nevoie doar de cincisprezece minute, i-a spus Marina Teresei.

– Dar e foarte puțin timp.

Marina a zâmbit.

– Dacă obții ceva mai mult pentru mine, îți voi fi deosebit de recunoscătoare.

Teresa a ezitat câteva secunde.

– Voi face tot ce pot.

– Mulțumesc, verișoară. I-am dat instrucțiuni lui Carmen să lase pregătite niște sendvișuri cu piept de pui și castraveciori murați; sunt preferatele lui André. Mai este și o sticlă de vin franțuzesc în pivniță, am luat-o de la Candelaria. Nu știam cât e de ușor să faci rost de vin de-al francujilor în Córdoba.

– Te-ai gândit la toate, i-a răspuns Teresa.

– Nu va putea să reziste unui pahar cu vin bun şi o discuţie despre persoana lui cu o fată frumoasă.

– Ai grijă, i-a amintit Teresa.

Marina a dat din cap a încuviinţare şi a început urcuşul spre dormitoare. Teresa s-a îndreptat cu paşi hotărâţi către bucătărie. Vestibulul a rămas din nou tăcut.

Brandon nu putea să doarmă. Încerca să îndure incomoditatea provocată de temperaturile mari. Dacă i s-ar fi povestit despre căldura enormă din Córdoba, s-ar fi mirat mult, fiindcă nu auzise niciun comentariu din partea lui Diego sau a lui Cass despre infernul cordobez. Şi-a trecut din nou batista peste faţă ca să-şi şteargă sudoarea ce îi perla fruntea. Acum mai mult decât oricând îi era dor de casa lui din Scoţia, de răcoarea câmpiilor şi de uscăciunea aerului. Şi-a descheiat nasturii cămăşii şi şi-a suflecat mânecile până la cot. Dacă noaptea va fi în continuare la fel de fierbine, va avea o problemă serioasă cu insomnia. Când a vrut să ia paharul cu jerez de pe noptieră, a auzit şoapte pe vestibul. S-a uitat la ceas şi a văzut că era ora două. Erau şoapte de femeie ceea ce auzea? Desigur, căldura nu îi afectase auzul fin. Împins de curiozitate, s-a sculat, s-a dus la uşă şi a întredeschis-o doar doi centimetri ca să vadă ce se petrecea afară. Surpriza lui a fost majoră când le-a văzut pe Marina şi pe Teresa şuşotind în capătul scării. Amândouă erau îmbrăcate în haine de dormit. Brandon s-a întrebat ce făceau ele la ora aceea târzie din noapte. Când a văzut că Teresa urma indicaţiile Marinei şi se îndrepta spre bucătărie, a ajuns la concluzia că puneau ceva la cale. Cu pas uşor, a ieşit din bibliotecă şi a început să o urmărească pe Marina, care urca scara spre etajul superior, cu hotărâre pe chip. Brandon îşi trecea mâna pe balustrada din lemn lustruit, urmând amprenta mâinii ei; aproape credea că îi simte căldura, îi mirosea parfumul în

aer. Când ea a atins ultima treaptă, s-a oprit o secundă. Covorul gros de pe coridor înăbușea pașii Marinei, care s-a îndreptat în partea stângă fără să stea pe gânduri. El s-a pregătit s-o urmeze ca un spion; ea se ducea către dormitorul lui Moliere. Timp de un moment, Brandon a rămas fără răsuflare înțelegând că avea să fie martorul unei întâlniri între îndrăgostiți, întâlnirea amoroasă a Marinei lui cu francezul. Cu neputință! Și-a sprijinit palma de perete încercând să-și recapete răsuflarea pierdută din cauza surprizei. Mintea îi fierbea. Cum putea Marina să fie amanta lui Moliere? Fusese martor în timpul cinei al disprețului pe care îl simțea ea față de el. Pumnalul geloziei i s-a înfipt în stomac, luându-l prin surprindere. A respirat foarte jenat. Ea nu îi dăduse nicio dovadă că simțea altceva pentru el decât curiozitate iar Brandon luase răspunsul la sărutul din grădină ca pe o promisiune eternă. Cu chipul rușinat, s-a pregătit să bată în retragere dar o secundă mai târziu s-a gândit mai bine; ea trebuie să fi intrat în apartamentul francezului din alt motiv. Brandon s-a lăsat călăuzit de instinct, un instinct care nu îl înșelase niciodată. A înaintat câțiva pași până a ajuns în fața ușii închise și a ciulit urechile. A auzit zgmot de sertare care se deschid în grabă, a auzit o înjurătură neinteligibilă și a știut că trăsese o concluzie greșită. A apăsat clanța ușor și a deschis ușa destul cât să vadă ce se petrecea înăuntrul camerei. Ea cotrobăia în dulap, atentă la lucrurile pe care le răscolea. Brandon a intrat în cameră atât de încet încât ea nici nu și-a dat seama.

– Ceea ce faci tu este considerat un delict.

Marina a tresărit auzind glasul cunoscut și s-a întors atât de iute încât picioarele i s-au încurcat în capot și au făcut-o să se împiedice dar a reușit să se țină la timp de ușa dulapului. Brandon a întins mâna ca s-o ajute. Din doi pași ajunsese lângă ea.

– Ce dracu faci aici? a întrebat Marina uluită cu totul.

– Evit să comiți o prostie, i-a răspuns el.

Marina a mijit ochii bănuitoare auzindu-l. Ce făcea scoțianul în camera lui Moliere? De ce avea pe chip privirea aceea întrebătoare?

– Nu e ceea ce pare. Sprâncenele lui Brandon s-au ridicat batjocoritor. Caut ceva ce nu îi aparține.

A privit-o cu sinceră curiozitate.

– Ceva al tău? a întrebat el cu glas calculat.

– Ca și cum ar fi, a răspuns întristată. O umplea de rușine că fusese prinsă de străin scotocind ca o hoață într-o cameră ce nu era a ei. Dar i se isprăvea timpul. Moliere e un hoț iar eu am nevoie să recuperez ceva ca să evit un șantaj.

Brandon s-a gândit atent la vorbele acestea. Pe cine o fi șantajând francezul? Și a ajuns la concluzia că atacul era îndreptat împotriva Marinei, altfel din ce motiv i-ar fi scotocit ea printre lucruri?

– Există un singur motiv pentru care un bărbat ar șantaja o femeie, a spus el cu glas controlat și cu îndoiala întipărită pe irisul verde al ochilor.

– Da, a răspuns ea. De aceea mă aflu aici, ca să evit ca un bărbat onorabil să îl provoace la duel pe Moliere și să încerce să răzbune cu propria viață o onoare încălcată.

Inima lui Brandon a tresărit cu o bănuială.

– Onoarea lui Sebastián? a întrebat cu un fir de glas. Marina l-a privit de parcă nu l-ar fi înțeles. Nu contează, a spus el. Te voi ajuta. Marinei nu-i venea să creadă. Era dispus s-o ajute? În ce scop? Dar a acceptat ajutorul fără să se gândească mult, patru mâini erau mai bune decât două. Ce trebuie să caut? a întrebat el.

– Niște scrisori scrise de o femeie.

Brandon nu a mai făcut niciun comentariu. S-a apucat să caute în sertarele comodei și timp de câteva minute s-a

dedicat acestui lucru cu același entuziasm ca și Marina.

Amândoi au auzit pașii care se apropiau de dormitor.

– Repede, pe balcon, a spus Brandon și Marina a fost de acord, punând hainele în aceeași poziție în care erau înainte de a începe căutarea.

Brandon a călăuzit-o cu mână fermă spre ușile cu geam. Au avut timp doar să le închidă înainte ca Moliere să deschidă ușa camerei.

– Un cavaler nu ar întoarce spatele unei femei. Marina a auzit glasul Teresei, care se rățoia la Moliere destul de jignită. Ar însoți-o până la dormitorul ei ca să-i spună politicos noapte bună.

– Iertați-mi impolitețea, domnișoară de Linares, credeam că ați rămas la bucătărie să vă terminați paharul de vin. Dați-mi voie să vă însoțesc până la ușa camerei dumneavoastră. Scăparea mea a fost de neiertat.

Brandon și Marina au auzit cum se închidea ușa dormitorului.

– Va fi cu neputință să ieșim fără să fim descoperiți, toate dormitoarele dau în coridor.

Marina a confirmat destul de îngrijorată. Cu siguranță verișoara ei nu putuse să-l rețină pe Moliere îndeajuns ca să-i acorde ei mai mult timp.

– Vom coborî prin balcon, a sugerat ea pragmatică.

– Am impresia că e ceva obișnuit pentru tine. Marina s-a uitat fără supărare la Brandon, în ciuda tonului zeflemitor. Mă refer la coborârea prin balcoane.

– Nu este chibzuit să faci comentarii despre un fapt fără să cunoști motivele care l-au pricinuit, i-a răspuns ea simplu. Dar Brandon era prea ocupat să o cuprindă cu brațele ca să se mai gândească la vorbele ei. O îmbrățișase cu un instinct de protejare când îl auzise pe Moliere deschizând ușa dormitorului și Marina, îngrijorată, se lăsase îmbrățișată. Dacă

erau descoperiți, Troia avea să ardă din nou. Nu era conștientă de poziția necuviincioasă a amândurora, ascunși pe balcon. Pieptul ei era lipit de stomacul scoțianului și chipul rezemat pe pielea goală a torsului lui. După un moment de tăcere, Marina a fost conștientă de bătăile puternice ale inimii lui Brandon și și-a dat seama perfect de cât de intim erau îmbrățișați. A încercat pe loc să se desprindă. Brandon i-a îngăduit fără chef. Mulțumesc, a spus ea cu glas șovăitor.

– Pentru puțin.

Marina a pipăit ramurile iederei și s-a întors spre el.

– Nu va susține greutatea dumitale.

– Atunci va trebui să sar de pe acest balcon pe cel din față. Marina a mijit ochii căprui, cântărind această posibilitate. Câtă vreme nu este balconul de la dormitorul contelui..., a adăugat cu umor, nu vor fi probleme.

– Balconul ăla nu este al tatei, este al meu, a răspuns ea acră.

– Și vrei să cobori pe iederă în loc să sari acolo? a întrebat el uluit.

– Sunt mică și cântăresc puțin, i-a replicat în continuare. Îmi este mult mai ușor să cobor decât să sar; dacă aș încerca, nu aș reuși să ating balustrada.

Brandon i-a făcut cu ochiul.

– Dar eu sunt așa de mare că aș putea chiar să mă fac punte pentru tine. Când au auzit că Moliere umblă la ușă să intre în cameră, amândoi au trecut imediat la fapte. Brandon și-a pus mâinile pe balustradă și a sărit în afară, și-a fixat picioarele pe cornișă fără să dea drumul pietrei și a făcut un pas mare până ce piciorul lui drept a atins cornișa de la balconul Marinei. Părea atât de ușor încât ea aproape a blestemat. Balcoanele erau destul de apropiate pentru cineva de statura scoțianului, dar nu și pentru ea. Brandon i-a întins mâna cu un zâmbet. Hai, micuțo, e foarte ușor. Marina l-a

luat de mână şi a trecut un picior peste balustradă până s-a sprijinit de cornişă, dar intenţiile lui Brandon erau altele. A prins-o de mijloc şi a apropiat-o de trupul lui. Marina i-a trecut braţele pe după gât şi şi-a lăsat capul să se odihnească pe obrazul scoţianului. Brandon a trecut-o de pe un balcon pe altul aproape fără efort. Când Marina a simţit balustrada la spatele ei, s-a întors şi a lăsat braţele în jos ca s-o apuce. A alunecat înăuntru cu grijă. Brandon a sărit spre interior şi a ajutat-o să se ridice de jos. A fost uşor, i-a şoptit la ureche.

Ea i-a zâmbit complice şi i-a mulţumit pentru ajutorul primit, cu o privire dulce. După o clipă magică, a început să deschidă uşile cu geamuri, apoi a intrat în dormitor. Brandon a urmat-o îndeaproape. Marina a aprins lampa cu ulei, care se afla pe noptieră. Scânteierea galbenă a inundat încăperea. S-a întors spre el şi zâmbetul i s-a lărgit.

– Mulţumesc, i-a spus din nou dar Brandon nu s-a mişcat din locul în care stătea.

Ţinea picioarele un pic depărtate şi braţele încrucişate pe piept. Marina a respirat pe deplin conştientă de masculinitatea lui copleşitoare. Fusese atât de concentrată pe căutarea scrisorilor încât nu observase cămaşa descheiată a lui Brandon, nici mânecile suflecate care îi lăsau la vedere braţele puternice. Inima a început să-i bată nebuneşte.

– Ţi-am salvat pielea, a spus el cu un zâmbet ştrengăresc.

– Şi eu ţi-am salvat-o pe-a dumitale, cum bine ai spus, suntem chit, i-a răspuns ea cu chipul serios.

– Pot să cer un sărut de mulţumire? Marina a negat dând din cap de mai multe ori. De noapte bună...? a insistat el.

– Poţi, dar nu te aştepta să-l primeşti.

Brandon avea părul de pe ceafă ridicat din cauza aşteptării. Simţea în nări parfumul părului ei, mirosul ei feminin atât de aparte. Era înnebunit după ea.

– Unul, şi mă voi declara mulţumit, i-a spus el dar Marina

nu s-a clintit din loc.

– Nu sărut necunoscuți, i-a spus ea, chiar dacă dumneata crezi contrariul.

– Dar nu suntem necunoscuți, Marina, îmi amintesc perfect atingerea pielii tale, gustul buzelor tale... Ea devenea din ce în ce mai rigidă dar nu de supărare. Din noaptea aceea din grădină nu sunt în stare să mai pun geană pe geană. Port aroma ta intrată în piele. Înfiptă în măruntaiele mele nesatisfăcute.

Marina s-a cutremurat la auzul vorbelor lui îndrăznețe.

– Trebuie să uiți ce s-a întâmplat în grădină, i-a cerut ea.

– Asta e cu neputință, i-a răspuns el. Am trecut linia pentru tine.

La ce linie se referea el? Marina a respirat atât de adânc că a trebuit să tușească fiindcă s-a înecat cu aerul. Fiecare vorbă rostită de scoțian o făcea tot mai precaută cu privire la persoana lui. Cum îndrăznea să-i ceară ceva atât de nebunesc? Dar Marina dorea alt sărut ca acela primit în grădină, chiar dacă nu avea de gând să recunoască în fața lui.

– Tot ce este neobișnuit mă atrage, e adevărat, inclusiv un uriaș cu limbă de viperă și mâini îndrăznețe. Marina a tăcut un moment înainte de a continua. Dar nu cred în tăvălelile fugare care mânjesc spiritul, a încheiat ea, sau ne pun un lanț în jurul gâtului. Prețul e prea mare.

Pe Brandon îl interesa un singur cuvânt din diatriba rostită de ea. Interesul pentru explorarea plăcerilor fizice fără niciun angajament. Putea o femeie să fie atât de ispititoare? Să-i adoarmă simțurile până în punctul de a încălca toate și fiecare dintre regulile învățate din leagăn?

– Promit să nu fac nimic din ce nu dorești.

Marina a dat un pas înapoi ca să pună puțină distanță între dorința arzătoare din ochii lui Brandon și nesiguranța ei de femeie de a face pasul. Privirea scoțianului devenise

întunecată, la fel cum se întunecă cerul într-o după-amiază furtunoasă.

– Ceea ce ceri este ceva complet străin de bunul simț.

– Știu.

Marina simțea că-i iese inima din piept. Străinul îi oferea posibilitatea de a explora plăcerile trupești până unde îndrăznea ea și fără niciun angajament. Se simțea cu adevărat ispitită. Niciun bărbat nu o interesase îndeajuns ca să vrea să încerce contactul fizic până la această limită. Și fără să trebuiască să răspundă moral după aceea dacă rezultatul nu se dovedea satisfăcător.

– Un sărut și atât? a întrebat ea timid.

– Un milion dacă ceri, a răspuns el.

– Va fi de ajuns pentru dumneata?

Cum naiba îndrăznise să pună o asemenea întrebare! Marina era copleșită.

– Niciodată nu va fi de ajuns pentru mine.

Brandon s-a apropiat treptat de ea cu pas hotărât, cu ochii verzi scânteind de dorință. Avea întipărită pe retină pielea satinată de pe gâtul Marinei, pe care cămașa nu o ascundea. Îi simțise sânii tari pe torsul lui când o îmbrățișase pe balcon. Era încins, neînstare să-și dea seama că dorința lui pentru ea îl făcea îndrăzneț și necuviincios. Dar Marina simțea curiozitatea de a experimenta din nou biciuirile de plăcere pe care le simțise față de străin în grădină, în seara aniversării ei. Niciun bărbat din cercul ei nu ar îndrăzni s-o atingă într-un fel atât de intim fără consimțământul tatălui ei și întărit de un angajament formal. Străinul se afla în trecere, nu voia nimic de la ea decât o tăvăleală. Curând va pleca. Ea ar rămâne liberă... Raționamentele ilogice au sfârșit prin a o hotărî. Fără să știe cum, Marina s-a trezit înconjurată de brațele uriașului. Cu buzele lui puternice apăsate peste ale ei și căutând un răspuns imediat. Marina simțea că inima îi bate în tâmple, că

stomacul i se strânge până devine o mingiuță. Îi era greu să respire şi a fost incapabilă să aprecieze dacă era din cauza sărutului sau pentru că era strânsă cu putere de braţele scoţianului. L-a simţit explorându-i gura ca şi cum ar fi căutat o comoară ascunsă, i-a lins interiorul obrajilor, a căutat între cutele limbii apoi i-a mângâiat dinţii şi cerul gurii cu foarte multă blândeţe. Marina se topea ca zahărul pus pe foc. Era copleşită de senzaţii minunate. Încetul cu încetul a început să înapoieze sărutul cu aceeaşi intensitate cu care îl primea. Brandon a ţinut-o mai bine şi i-a pus o mână pe spate, în vreme ce pe cealaltă o plimba pe gâtul ei, încet dar de neoprit. A coborât pe gât şi s-a oprit la începutul sânilor rotunzi. Absenţa rufăriei de corp i-a îngăduit să-i mângâie bustul cu reverenţă. Brandon a ciupit blând sfârcul roz, care s-a întărit. Măruntaiele Marinei s-au zvârcolit de plăcere. Niciunul dintre ei nu a fost conştient de clanţa uşii care începea să se deschidă. Nici de dezastrul care era pe punctul să se petreacă.

Diego era stupefiat. Stând în întunericul grădinii, fusese pe deplin conştient de cele două persoane care săriseră de pe un balcon al casei pe altul cu totală nepăsare. Ochii i s-au redus la o linie primejdioasă când şi-a văzut cumnatul îmbrăţişând-o pe Marina într-un mod intim. Nu cunoştea cauza sau antecedentele care făcuseră să se întâmple aşa ceva, dar era convins că Brandon înlesnise această întâlnire matinală. Diego a închis ochii ca să-şi controleze furia care începea să-l cuprindă. Pe chip i-a apărut dezgustul care îl stăpânea. Îl avertizase cât se poate de limpede... Nişte noduri dureroase au început să i se formeze în stomac când şi-a amintit, cu deplină limpezime, intervenţia lui Brandon în începutul dezastrului vieţii lui. O iubea pe Cass în felul său, îşi adora copilul, dar nu era în stare să uite că Aurora, iubirea

vieții lui, era măritată cu altul din vina scoțianului. Diego învățase să-și respecte cumnatul, se resemnase să ducă o viață departe de Spania și de oamenii pe care îi iubea, pierduse totul și sentimentul de tristețe l-a făcut să blesteme în noapte. Marina nu va avea aceeași soartă ca Aurora, nu atâta vreme cât el va mai respira. Trebuia să evite ca Brandon s-o folosească la fel cum îl manipulase pe el cu vreme în urmă și nu reușea să înțeleagă de ce pusese ochii pe verișoara lui, cu atât mai mult știind că Marina nu îl încurajase să-și ia nicio libertate sau să-și facă speranțe în ce o privea. A inspirat adânc și și-a desfăcut degetele de la mâini înainte de a se ridica de pe banca pe care stătea. Avea să facă ceva drastic, Dumnezeu să-l ierte! Dar cumnatul lui avea zilele numărate.

Zgomotul ușii care se deschidea i s-a părut Marinei ca șuieratul lamei unei ghilotine ce cade în gol. A putut să audă exclamația de surpriză și blestemul înăbușit. S-a desprins iute din brațele lui Brandon și și-a îndreptat privirea spre ușă. Diego avea chipul desfigurat. Nu intrase, stătea în prag cu o mână pe clanță; cealaltă o ținea pe tocul din lemn ca și cum ar fi avut nevoie să se sprijine de ceva.

– Vere!

Exclamația Marinei a făcut ca Diego să se uite la ea cu un sentiment amestecat de ofensă și dispreț.

– Dă-i drumul!

Porunca îi era adresată lui Brandon.

– Vere, lasă-mă să-ți explic... a încercat Marina să vorbească, dar nu avea glas.

– Chiar crezi că am nevoie de o explicație?

Întrebarea fusese formulată cu o voce stridentă, lipsită de farmec. S-a deschis o ușă pe coridor și Marina a închis ochii. Fusese atât de dedată desfrâului încât nu i-ar fi păsat dacă se

năruia casa din temelii; acum trebuia să plătească prețul faptelor ei.

– Ce se-ntâmplă? Era glasul lui Lorenzo, care a apărut în spatele lui Diego înodându-și cordonul halatului albastru. Ce înseamnă asta?

– Vă rog, intrați și închideți ușa înainte de a se trezi toată casa de glasurile voastre.

Rugămintea l-a făcut pe Lorenzo să reacționeze; l-a împins pe Diego în dormitor și a închis ușa după el. A fost conștient de încordarea vărului său și de pumnii acestuia strânși pe lângă corp. A ridicat ochii și s-a uitat la sora lui, care în acel moment își aranja decolteul cămășii. Capotul îi era complet desfăcut. Ce naiba făcea străinul în dormitorul Marinei? Lorenzo a observat cămașa acestuia în parte descheiată, mânecile suflecate până la cot și părul blond ciufulit de tot. Dacă nu și-ar fi cunoscut sora, ar fi putut crede că avea o întâlnire amoroasă cu scoțianul.

– În noaptea asta voiam să-l jefuiesc pe Moliere, a spus ea deodată. Am intrat în camera lui ca să caut niște scrisori și un medalion cu care o șantajează pe o bună prietenă a mea.

Brandon și-a înfipt ochii pe Marina, surprins de revelație. El crezuse că ea era cea șantajată și de aceea se hotărâse să-i rupă gâtul francezului.

– Să-l jefuiești pe Moliere?

Lorenzo rămăsese cu gura căscată la auzul explicației nebunești a surorii lui.

– Laird McGregor mi-a oferit ajutorul său ca să găsesc ce căutam.

Lorenzo s-a uitat la ea ca și cum deodată s-ar fi prostit.

– Aici, în dormitorul tău?

– M-a ajutat să fug din dormitorul lui Moliere ca să nu mă descopere. Am sărit de pe balconul lui până pe al meu.

Lorenzo era complet debusolat.

– Peste două zile, la ivitul zorilor, a spus Diego cu glas rece. Brandon a închis ochii auzind vorbele cumnatului său. Vei primi indicațiile potrivite.

Diego l-a privit adânc pe cumnatul lui și a strâns buzele până ce le-a transformat în două linii albe. Brandon a făcut din cap un gest de încuviințare, aproape imperceptibil. Nici Marina nici Lorenzo nu au înțeles provocarea lansată de Diego, nici acceptarea scoțianului. Diego a ieșit din cameră cu pas ferm. Marina și Lorenzo au rămas privind golul lăsat după plecarea lui.

– Te rog, Lorenzo, lasă-mă să-ți explic din ce motiv mă aflu în camera surorii tale la ora aceasta neobișnuită din noapte.

Vocea lui Brandon era calmă, în ciuda împrejurărilor.

– Bineînțeles că doresc să aud explicația, i-a răspuns Lorenzo sec.

– În câteva momente îți voi povesti, dar trebuie să fie în bibliotecă, nu doresc să compromit și mai mult reputația surorii tale. Acum îi voi prezenta respectele mele și o scuză.

Lorenzo a ieșit în tăcere din camera Marinei și l-a așteptat pe scoțian pe coridor, ca să-i ofere intimitatea de a se despărți formal. Brandon și-a întors ochii către Marina; ea l-a privit cu un zâmbet șovăitor.

– Fratele meu este un bărbat rezonabil, i-a spus ca să-l încurajeze. Chipul scoțianului era excesiv de serios. Cu Diego va fi mai greu de tratat, dar eu îi voi explica totul.

– De Diego mă voi ocupa eu, i-a răspuns Brandon. Accepți reparația mea, Marina Dalila Rosa del Valle?

Marinei i s-a părut cea mai ciudată scuză pe care o auzise vreodată. Reparație? Scoțianul probabil nu știa că vorba potrivită era „scuză" și nu „reparație", dar din politețe nu l-a corectat.

– Accept reparația.

Marina nu se aștepta la zâmbetul larg pe care i l-a dedicat Brandon. Începuse mai întâi în colțul drept al gurii și se menținuse câteva secunde pentru a se întinde apoi pe toată gura.

– Repetă, micuțo. Marina a simțit un nod de teamă în stomac din cauza cererii neașteptate. Repetă cu numele meu.

– Accept reparația dumitale, laird McGregor.

Brandon i-a luat cu multă blândețe mâna ca s-o țină între palmele sale. Deși s-a gândit, Marina nu și-a retras-o, ca să nu-i rănească sentimentele, și descărcarea a fost instantanee. După câteva clipe de tăcere absolută, Brandon a părăsit camera și l-a urmat pe Lorenzo spre bibliotecă. Lorenzo stătuse ceva mai departe de dormitorul surorii lui ca să îi ofere o oarecare intimitate, ceva complet nelalocul său date fiind împrejurările, dar Lorenzo nu acționa conform canoanelor, se lăsa călăuzit de instinct și de rațiune. Marina a rămas privind în tăcere întunericul, era uluită de rezultatul acelei nopți infernale. Nimic nu ieșise cum plănuise. Starea de spirit i s-a întunecat. Trebuia să-i vorbească lui Diego, să-i explice, dar era confuză din caza sentimentelor pe care i le trezea străinul. Avea presentimentul că o să-i complice existența. Întâlnirile cu el o lăsau într-o stare de spirit cu totul răvășită. În brațele lui se simțea înrobită, își pierdea rațiunea și noțiunea despre tot. Diego fusese martor la sărut și o îngrijora enorm părerea pe care putea să și-o facă despre o asemenea situație.

Diego se plimba furios prin camera întunecată. Lampa abia dacă lumina un colț al acesteia cu scânteieri galbene; reflexiile făceau ca umbra lui să se contorsioneze, ca și cum ar fi fost un spectru din lumea cealaltă ce îl însoțea în acest du-te-vino de supărare și furie. Era pe deplin conștient de cuiul înroșit pe care îl purta în inimă de ceva vreme; credea că

depășise perfidia lui Brandon cu ani în urmă dar ultima lui faptă adusese la suprafață răni necicatrizate pe care le îndura prin forța voinței. Nu era nefericit cu Cass, dar nu se simțea în stare s-o iubească așa cum trebuie iubită o soție ce a fost aleasă de o inimă îndrăgostită.

Ciocăniturile din ușă au făcut ca pașii să i se oprească și ochii să i se întredeschidă cu o flacără incandescentă de furie. Credea că știa cine se afla în spatele ușii și nu era sigur că putea să-și stăpânească supărarea și să nu facă ceva drastic, ca de exemplu să-i scoată mațele cumnatului său. După câteva secunde de șovăire, a hotărât să se înfrunte cu el față în față, dar persoana care se afla în prag nu era Brandon, ci verișoara Marina. Nedumerirea a strălucit în pupilele lui Diego, dar Marina nu i-a îngăduit să-i refuze intrarea în cameră. Diego nu o s-o alunge așa pur și simplu, înainte trebuia să-i asculte explicația.

– Știu că este foarte târziu... Marina a intrat în cameră și a făcut mai mare flacăra lămpii care lumina un colț al încăperii. Diego rămăsese locului, cu surpriza întipărită pe față. Închide ușa, te rog.

Diego a șovăit dar până la urmă a închis ușa în urma lui.

– Este foarte târziu ca să mai umbli pe holurile casei, a spus el cu glas sec.

– Trebuie să-ți explic ce ai văzut.

Diego a înălțat o sprânceană neagră la auzul vorbelor ei.

– Știu ce am văzut, i-a răspuns cu severitate.

– Dar nu și motivul.

– Este foarte târziu, Marina, a replicat supărat, și sunt obosit.

– Brandon nu a comis nicio greșeală. Diego a strâns pumnii pe lângă corp și și-a menținut atitudinea rigidă. A fost doar un sărut înlesnit de împrejurări. Ochii lui Diego se transformaseră în două puțuri negre. Prietena mea Eugenia

se află într-o mare încurcătură, a continuat Marina. Trebuie să recuperez scrisorile şi medalionul pe care le are Moliere asupra lui şi care o compromit. Acum ceva vreme s-a crezut îndrăgostită de el şi i-a scris nişte scrisori foarte prosteşti.

– Ai fi putut să i le ceri de bunăvoie, a adăugat el.

– Moliere vrea două mii de reali de argint. Ochii lui Diego s-au făcut mici ascultând-o. Eugenia nu este prima fată naivă pe care o şantajează.

– Şi ai hotărât să faci pe Ioana d'Arc.

Critica a deranjat-o pe Marina. Diego se dovedea obtuz.

– Ea ar face-o pentru mine.

Diego a negat dând o dată din capul negru.

– Ar fi trebuit să apelezi la un bărbat.

Marina şi-a îndreptat spatele. Sosise momentul să pună punctul pe i.

– Am făcut-o. Diego a strâns fălcile fără să-şi dea seama. Brandon mi s-a părut singura alternativă, nu voiam să implic pe nimeni din familia mea într-un furt.

Diego a crezut că nu auzise bine. Marina îi spunea că ceruse ajutorul cumnatului lui? Al unui străin?

– Minţi, a spus el şi Marina s-a supărat pentru acuzaţie.

– De ce aş face-o?

– Ca să ascunzi o întâlnire neîngăduită între îndrăgostiţi.

Marina a respirat adânc.

– Şi care crezi, vere, că e o greşeală mai mică? Să fiu hoaţă sau stricată?

– Nu acestea au fost cuvintele mele.

Marina a susţinut cu hotărâre privirea vărului ei.

– Atunci de ce te simţi jignit? Brandon chiar nu a comis nicio greşeală, a fost doar un sărut motivat de teama mea şi de dorinţa lui de a mă linişti. Marina a văzut îndoiala care oscila în ochii vărului ei şi a continuat apărarea lui Brandon. Este un oaspete al tău.

– Un oaspete care a încălcat regulile de bun-simț și moralitate, i-a amintit el.

– Nu se va mai repeta, Diego, îți promit!

Diego s-a uitat la ea necrezându-i vorbele. Încă își amintea îmbrățișarea intimă dintre ei doi, în grădină în seara aniversării ei.

– Simți ceva pentru el? a întrebat-o deodată Diego.

Ea a ezitat să-i răspundă.

– Curiozitate. Ochii lui Diego s-au deschis larg la auzul vorbelor verișoarei sale. Dar știi deja că tot ce e ciudat îmi atrage atenția.

– O femeie nu se lasă sărutată din curiozitate, a fost răspunsul lui acru.

Marina a hotărât să o ia pe drumul de mijloc.

– Bine, ceea ce m-a făcut să mă las sărutată de străin este că sunt hotărâtă să mă mărit cu domnul McGregor.

Diego nu știa din ce motiv discuția își schimbase sensul și îl ducea într-o fundătură.

– N-ai să te măriți cu cumnatul meu, a hotărât aspru.

– De ce nu? a întrebat cu o voce mică.

– Pentru că nu o spui în serios.

Marina a oftat înainte de a recunoaște. Diego înțelegea unde voia ea să ajungă.

– Bineînțeles că nu vorbesc serios, prin vorbele mele ușuratice voiam să ajungi tocmai la această concluzie. Sărutul nu a însemnat nimic pentru niciunul dintre noi. S-a întâmplat, și punct. Nu trebuie să faci din țânțar armăsar.

După câteva minute lungi de tăcere, Diego a sfârșit prin a accepta.

– Bine, nu-i voi smulge capul acelui ticălos scoțian dacă îmi dai cuvântul tău că nu se va mai repeta. Nu pot îngădui să te compromită, ca să te vezi silită să te măriți cu el.

– Ți-am dat deja cuvântul meu, vere.

– Atunci, noapte bună, Marina!

Diego a rămas din nou singur, rumegând discuția avută cu Marina. Nu îl păcălise deloc. Încercările ei de a minimaliza vina cumnatului lui nu făcuseră decât să-i crească dorința de a răzbuna ofensa comisă. A hotărât să-l caute pe vărul Lorenzo, avea nevoie de un martor la duel.

CAPITOLUL 6

– Marina, e ceva ce nu mi-ai spus?

Marina a încetat să mai privească pe fereastră ca să își îndrepte ochii spre fratele ei. Zidurile Zambrei cădeau peste ea. Lorenzo a intrat pe ușa bibliotecii și s-a îndreptat direct spre ea. Marina și-a șters palmele de poala rochiei verzi. Ochii lui Lorenzo scoteau scântei dar era la fel de atrăgător ca întotdeauna. Era îmbrăcat cu pantaloni închiși la culoare și haină albastră. Fratele ei era un bărbat foarte chipeș dar în dimineața aceea chipul îi era umbrit de îngrijorare.

Ziua se scursese absolut normal sau cel puțin așa i se păruse ei. După discuția avută cu Diego, Marina putuse să doarmă câteva ore înainte de venirea dimineții. Amânase discuția cu fratele ei pentru că se simțea grozav de obosită. Intrase într-o belea de toată frumusețea și, culmea, nu recuperase scrisorile și medalionul Eugeniei.

– Moliere tot vrea două mii de reali de argint ca să-și țină gura. Dacă nu obțin scrisorile și medalionul, Eugenia va trebui să-i plătească acelui papă-lapte.

– Nu mă refeream la șantaj și tu știi prea bine asta.

– Ce nu...? Marina a tăcut un moment. Ce crezi că nu ți-am spus?

– De ce vărul nostru l-a provocat la duel pe cumnatul lui, din cauza ta?.

Pupilele Marinei s-au mijit într-o flacără de groază.

– Provocat? De unde știi...?

Nu a putut să termine întrebarea.

– Pentru că mi-a cerut să-i fiu martor. În dimineața aceasta la ora șase are o întâlnire de onoare la poalele Muntelui miresei.

Mintea Marinei gândea cu repeziciune. Muntele miresei era numele popular sub care era cunoscut muntele Yebel al-Arusen, în Medina Azahara, la vreo cinci leghe de Córdoba. Zahra era locul pe care îl alegeau duelиștii ca să răzbune o onoare pătată, pentru că oferea o tăcere de o solemnitate neliniștitoare, necesară.

– Am încredere că ai refuzat. Lorenzo s-a uitat stupefiat la sora lui. Duelurile sunt ilegale, i-a replicat ea supărată.

– Nu pot să refuz o favoare de onoare. Cum poți să spui așa ceva?

– Diego se înșeală. Nu există nicio pată care să trebuiască spălată cu sânge. Trebuie să vorbești cu el, a afirmat ea categorică.

Lorenzo s-a încruntat.

– Cu străinul?

Marina s-a gândit că uneori fratele ei se dovedea intenționat enervant.

– Trebuie să vorbești cu Diego și să încerci să-l convingi să renunțe la această atitudine provocatoare.

– Tu ești cea care a provocat această nebunie, i-a replicat deranjat.

– Tot acest prăpăd pentru un sărut?

Marinei nu-i venea să creadă.

– Vorbim de un sărut, Marina? a întrebat Lorenzo. Fiindcă laird i-a cerut tatei mâna ta chiar în această dimineață.

Inima Marinei bătea nebunește. Ce naiba îi spunea fratele ei? Cum putuse să se încurce într-atâta situația?

– Brandon mi-a cerut mâna?

În gât i se formase un nod care o sufoca.

– Ce nu mi-ai spus? Fratele ei a tăcut înainte de a da drumul următoarei întrebări. Te-ai dăruit lui?

Cu fiecare cuvânt al fratelui ei, supărarea Marinei creştea până într-un punct primejdios.

– Şi ce s-ar întâmpla dacă aş fi făcut-o? l-a întrebat foarte neliniştită şi jignită până în măduva oaselor.

– Atunci voi fi eu cel care îl provoacă la duel şi jur c-am să-l omor.

Totul căpăta proporţii gigantice. Marina şi-a dus mâna la piept încercând să-şi controleze bătăile nebuneşti ale inimii dar nu a reuşit.

– Nu m-am dăruit străinului. Lorenzo a privit-o ca şi cum nu ar fi putut s-o creadă. Dar ce contează adevărul, dacă acţionaţi ca şi cum ar fi un fapt consumat.

– I-a spus tatei că ai acceptat reparaţia lui.

– I-am acceptat scuza, e adevărat. Încercam să evit toată această încurcătură.

– N-am de gând să îngădui să te măriţi cu el.

Marina a deschis gura dar a închis-o la loc pentru că nu voia să-şi rănească fratele cu un răspuns usturător. Diego rostise aproape aceleaşi cuvinte ca şi el.

– N-am nicio intenţie să mă mărit.

Lorenzo a oftat uşurat. Îşi cunoştea sora îndeajuns ca să ştie că vorbea serios.

– Atunci voi vorbi cu Diego, voi încerca să-l conving.

– Iar eu îi voi cere scoţianului să-şi retragă cererea pripită.

Lorenzo a părăsit în grabă încăperea, ştia unde să-l găsească pe vărul său. Marina tremura şi nu de frig. Când l-a văzut pe fratele ei dispărând în spatele uşii, s-a lăsat să cadă pe primul fotoliu dar uşurarea a durat foarte puţin: tatăl ei tocmai intrase în bibliotecă, umplând golul pe care îl lăsase Lorenzo prin plecarea lui. Álvaro avea chipul sever supărat şi Marina s-a întrebat de ce scoţianul încurcase totul.

– Sunt foarte supărat pe tine.

Marina s-a ridicat cu chipul obosit. Dormise foarte puțin în noaptea aceea lungă și grea și în fiecare moment haosul creștea.

– Asta nu e ceva nou, tată, ea replicat ea fără să-și dea seama că se dovedea nerespectuoasă prin această acuzație voalată dar Álvaro nu a luat-o în seamă.

– Am declinat cererea în căsătorie a străinului, o consider nepotrivită și neconsecventă. Marina s-a supărat. Tatăl său acționa fără să țină seama de sentimentele ei în această privință. Din fericire nu simțea pentru Brandon ceva atât de profund încât să o deranjeze refuzul tatălui ei la cererea făcută de el, dar să știe că și dacă ar fi simțit nu ar fi ținut cont de asta o revolta cumplit. Și nu l-am dat afară din casă numai pentru că este ruda nepotului meu.

– De ce, tată? De ce ai hotărât și ai acționat fără să mă întrebi mai întâi pe mine?

Álvaro și-a privit surprins fiica. Era prima oară când Marina se arăta impertinentă în prezența lui. De unde această schimbare de atitudine?

– Voiai poate să accept?

Marina a știut că era momentul să îl pună pe tatăl ei în locul cuvenit.

– Ar fi trebuit să-mi respecți hotărârea, oricare ar fi fost.

Álvaro a rămas nemișcat.

– Dar Simón...

Nu a putut să continue fraza. A înghițit, în sec depășit de emoții. Fiica lui chiar voia să se mărite cu scoțianul? Cu cumnatul nepotului lui? Cu un străin oarecare?

– N-am de gând să mă mărit cu Simón, tată. Împacă-te cu ideea asta!

– Atunci n-o vei face nici cu străinul, a avertizat-o el cu chipul schimonosit.

Marina simțea cum îi crește furia.

– Sunt majoră și capabilă să hotărăsc în privința vieții mele, i-a replicat cu amărăciune.

– Marina! a exclamat Álvaro mâhnit. Ești conștientă de ce spui? Dacă aș accepta, te-ar lua de lângă mine, te-ar duce foarte departe.

În ochii de culoarea mierii ai Marinei s-a oglindit surpriza. Tatăl ei se temea că o va pierde? Părerea de rău a copleșit-o.

– Tată, nu vorbeam serios.

Álvaro a clipit de câteva ori înainte de a asimila răspunsul fiicei lui.

– Atunci...?

Marina a oftat, era timpul să îi povestească tatălui ei situația violentă care dezlănțuise totul.

– Diego ne-a prins pe cumnatul lui și pe mine într-o situație compromițătoare. Acceptam un sărut al lairdului pentru un ajutor acordat.

Álvaro a mijit ochii bănuitor.

– Ce fel de ajutor?

– Nu pot să-ți spun.

– Sigur că o vei face, doar dacă nu vrei să stai închisă în camera ta următoarele două luni.

– Nu mai sunt o fetiță! Pedepsele nu mă sperie.

– Sunt sigur de asta, dar sunt tot tatăl tău și îmi datorezi ascultare.

Marina a hotărât să fie parțial sinceră cu tatăl ei.

– Am acceptat un sărut și laird crede că trebuie să răspundă cu onoarea pe care o cer împrejurările.

– Vorbim de un sărut cast?

Marina știa că tatăl ei se referea la un contact mai trupesc. Dar ea nu putea să-i spună că dorise mângâierile și sărutările străinului. Să o facă ar complica și mai mult lucrurile.

– Tată, nu te-aş jigni niciodată cu o faptă dezonorantă. Ştiu foarte bine care este locul meu şi nu mă voi mişca din el. Mă jigneşte că te îndoieşti de cuvântul meu, nu ţi-am dat niciodată motive pentru asta.

Álvaro a oftat uşurat la auzul vorbelor ei. Dacă putea fi sigur de ceva, era marea onoare pe care o avea fiica lui, un simţ al onoarei la fel de ridicat ca al unui bărbat.

– Eram într-adevăr îngrijorat, i-a mărturisit oarecum tulburat.

– Ştiu şi îmi pare rău.

– Străinul afirmă că i-ai acceptat reparaţia.

Iarăşi cuvântul acesta?

– Tată, ei spun reparaţie pentru scuză. Álvaro a ridicat o sprânceană, gândindu-se la lămurirea fiicei sale. Suntem buni creştini, când cineva se scuză, avem obligaţia morală să-i primim cererea de iertare.

– Pentru o clipă am crezut că ţi-ai pierdut capul pentru străin şi am intrat în panică.

Tatăl ei tocmai îşi recunoscuse cea mai ascunsă temere.

– Nu am intenţia să mă mărit.

Marina susţinea cu tenacitate privirea tatălui ei. Văzând hotărârea fiicei sale, Álvaro a mijit ochii căprui.

– Vom mai vorbi despre Simón. Acum pregăteşte-ţi lucrurile, mâine pleci la „Stejărişurile". Mediul de acolo o să-ţi facă bine.

Era prima oară când tatăl ei era de acord să plece la moşie. Marina dorea să se întoarcă dar înainte trebuia să rezolve o chestiune cu scoţianul şi cu Sebastián. A închis ochii şi a acceptat dând din cap.

***

Pe măsură ce se apropia de proprietatea „Castanii",

Marina putea să vadă cu ochii minţii şi să-şi amintească frumoasa moşie care fusese în trecut şi ce ruinată arăta acum. Era înconjurată de o suprafaţă împădurită foarte frumoasă, cu castani, nuci... La o privire mai atentă a observat starea lamentabilă în care se aflau grădinile, pline de buruieni şi de pietre. Diferitele cărări înspre tufele uscate de trandafiri erau pline de bălării şi frunze pe care vântul le adusese pe margini. Marina şi-a aţintit ochii pe casă şi a scos un oftat adânc. Pereţii erau scorojiţi aproape de tot şi aveau mai multe spărturi care păreau foarte serioase. Acoperişul era practic dărâmat peste interiorul casei şi majoritatea olanelor dispăruseră. Cu ani în urmă fusese o proprietate prosperă, ridicată pe malurile Guadalquivirului, aproape de moară şi de podul care ducea la intrarea în Córdoba, dar anii de abandon erau prea mulţi pentru ca proprietatea să-şi păstreze înfăţişarea maiestuoasă.

A bătut uşor cu mânerul ros în formă de pumn dar nu se auzea nimic înăuntrul locuinţei. A aşteptat câteva minute înainte de a se da bătută şi când deja se pregătea să se întoarcă la Zambra, uşa s-a deschis foarte puţin.

– Da! Ce faci aici?

Glasul lui Sebastián sunase sec.

– Voiam să vorbesc cu tine, i-a răspuns ea şovăitoare.

– Ai venit pe jos de la Zambra? Marina a confirmat. Este un drum lung până la „Castanii", i-a amintit el, încă necrezând isprava ei.

– Aveam chef să mă plimb, este o după-amiază foarte plăcută, i-a răspuns ea, şi ştii că nu mă deranjează să merg pe jos.

Sebastián s-a dat la o parte ca s-o lase să intre. Marina s-a pregătit sufleteşte pentru ce avea să găsească dar chiar şi aşa vederea locuinţei a făcut-o să scoată o exclamaţie de surpriză. Interiorul era şi mai sumbru decât exteriorul.

– Sebastián! a exclamat Marina întristată. Cum ai putut să îngădui asta?

Cu mâna întinsă a cuprins ruina care în alt timp fusese un vestibul frumos.

– M-am obişnuit.

Marina a ridicat uimită o sprânceană.

– Mi se pare nemaipomenită lipsa de grijă pe care o arăţi faţă de moştenirea ta.

– Ce moştenire, Da? Uită-te în jurul tău şi spune-mi dacă această cloacă ţi se pare o moştenire.

Marina şi-a înfipt ochii pe Sebastián, cel mai bun prieten al fratelui ei şi fin al tatălui ei. Stirpea lui Sebastián era una dintre cele mai bune din Córdoba şi dintre cele mai vechi care se instalaseră în oraş la începuturile sale. Prin venele lor curgea sânge de rege. Odinioară părinţii lui fuseseră moşieri bogaţi, dar pierduseră totul din cauza unor dispute cu justiţia iniţiate de o rudă ambiţioasă şi supărată. Litigiile continue îi aduseseră la ruină financiară. Familia de la Cruz rămăsese în faliment.

– Ce face Rocío?

Rocío era sora mai mare a lui Sebastián.

– E fericită de cealaltă parte a bălţii.

Sora lui Sebastián fusese cauza căderii familiei de la Cruz. Căsătorită cu un ilustru avocat, a hotărât să lase totul, soţ, casă şi familie pentru un marinar american; îl urmase pe celălalt continent. Soţul lui Rocío îşi revărsase asupra familiei ei toată ranchiuna şi supărarea pricinuite de părăsire. Tatăl lui Sebastián nu a putut îndura dezonoarea adusă de fiica lui şi după mai multe certuri cu ginerele a ales să se sinucidă, câteva săptămâni mai târziu. Pe vremea aceea, Sebastián făcea studii de medicină în Sevilla dar nu le-a terminat pentru că mama lui se îmbolnăvise grav. Moartea ei îl aruncase într-o deznădejde primejdioasă.

– Ar trebui să accepți ajutorul tatei, i-a spus ea deodată, ți-l oferă cu bună-credință.

– Sunt un bărbat orgolios, i-a replicat el în vreme ce se îndrepta spre interiorul salonului.

Marina l-a urmat îndeaproape.

– Și la ce îți folosește orgoliul, în afară de a te lamenta în fiece zi care se ivește?

– Dacă ai fi bărbat, ai putea să înțelegi.

Marina a strâns buzele, pe jumătate jignită de răspunsul lui acru.

– Atunci acceptă-mi moștenirea și nu-i mai ataca pe călătorii care calcă pe pământurile tatei.

Zâmbetul lui Sebastián i s-a părut Marinei premeditat.

– Moștenirea ta? Cea care va aparține soțului tău când te vei căsători?

Marina a plescăit din limbă fiindcă Sebastián îndreptase discuția spre alte teme pe care ea le ținea ascunse. Ascunse în străfundul inimii sale.

– Dar n-am să mă mărit, Sebastián. El a mijit ochii zeflemitor. Ai putea să folosești moștenirea mea făcând moșia să prospere din nou. După aceea mi-ai da banii înapoi cu dobândă, dobândă pe care eu aș accepta-o, bineînțeles.

– Tatăl tău m-ar ucide, a spus el.

Marina s-a strâmbat.

– Sunt majoră, pot să dispun de moștenirea mea cum consider de cuviință.

Sebastián a privit-o neîncrezător.

– Mulțumesc, Da, este o ofertă foarte generoasă dar, după cum îți dai și tu seama, sunt silit s-o refuz.

– Ești un încăpățânat și un îndărătnic; oare e mai bine să tâlhărești prin munți punând stăpânire pe lucrurile altora? Sebastián și-a înăsprit chipul auzind-o. Te joci cu viața ta într-un fel care mă înfioară.

– Iau doar ce le prisoseşte.

Marina a respirat adânc înainte de a-i răspunde.

– Vreau să te ajut, a insistat ea. Nu suport să te văd atât de delăsător asta.

– Ţi-aş accepta moştenirea dacă ar fi să te măriţi cu mine, i-a zis deodată. Ea şi-a ţinut respiraţia. Dar nu te-aş târî niciodată în mizeria mea. Îţi port prea multă afecţiune şi îţi respect prea mult familia.

– Propunerea ta este acceptată dacă o faci.

Timp de o clipă lungă de tăcere, a părut că Sebastián înclina să accepte sugestia ei.

– Nu ştii ce vorbeşti, a sfârşit el prin a spune.

– Sunt pe deplin conştientă de vorbele mele.

– Dalila! Nu-mi călca şi mai mult orgoliul în picioare.

– Nu vreau să te văd în spânzurat ca un hoţ, şi dacă pentru asta trebuie să te dezbrac de orgoliu, jur că o voi face! Fără să-mi pese de urmări.

Amândoi stăteau faţă în faţă. Marina susţinea cu tenacitate privirea lui Sebastián iar el o privea cu o umbră de admiraţie în adâncul pupilelor.

– Mă înduioşează că-ţi faci griji pentru mine.

– Eşti prietenul meu, iar prietenii se ajută.

– Promit să renunţ la viaţa de tâlhar foarte curând.

– Curând nu e de ajuns, l-a înfruntat ea dur.

– Am nevoie de banii din jafuri ca să plătesc oamenii care lucrează pentru mine şi care îmi sunt loiali. Sebastián s-a oprit o clipă înainte de a continua. Încerc să adun banii trebuincioşi ca să-i folosesc pentru pământurile acestea, până la ultimul real de argint.

– Chiar te gândeşti să restaurezi „Castanii"? a întrebat ea cu glas plin de speranţă.

– Cum bine ai spus, este moştenirea mea, a zis el cu voce încordată.

– Ai putea să ceri un împrumut.

– Numele meu a devenit o povară. O piatră de moară cu neputință de purtat.

– Regret cu adevărat.

– Nu ai de ce, tâlhăritul, cum îi zici tu, e destul de amuzant.

Ea l-a privit complet stupefiată.

– Acționezi la marginea legii, Sebastián.

Chipul lui s-a făcut ca de granit.

– Vorbim de aceeași lege care mi-a luat totul? Care m-a lăsat în cea mai absolută ruină? Cea care a făcut ca tata să se sinucidă și mama să se îmbolnăvească de moarte?

Marina știa că vorbele ei fuseseră greșite.

– Mi-e frică să nu fii prins.

– De aceea îi atac doar pe cei care trec pe pământurile tatălui tău, în ciuda eforturilor tale de a mă împiedica.

– Nu pot să stau deoparte dacă sunt de față când acționezi, a exclamat ea.

– Destinul își va urma cursul, Da, nu are importanță ce facem ca să evităm asta.

– Ce ușor ar fi dacă nu te-ai arăta așa de orgolios, a continuat ea. Am putea să ne căsătorim și astfel ai dispune de moștenirea mea în mod legitim, fără ca nimeni să aibă dreptul să pună întrebări.

Fiecare cuvânt al ei se înfigea în inima lui Sebastián cu o precizie mortală.

– Asta e ceea ce vrei cu adevărat, Da? Să te legi pentru toată viața de un prieten fiindcă te simți obligată să-l ajuți?

– La fel ai face și tu pentru mine, Sebastián.

Ea nu a știut cum să interpreteze strălucirea din ochii lui.

– Te înșeli, Da.

Marina l-a privit fără să înțeleagă, dar nu l-a întrebat la ce se referea, era prea atentă la refuzul primit ca să se mai

gândească la motivele conținute de cuvintele lui. Asupra lor a plutit o tăcere stânjenitoare.

– Te vei gândi măcar?

Din vocea Marinei răzbătea o urmă de speranță.

– Promit, i-a răspuns laconic Sebastián.

– Mâine plec la „Stejărişurile". Sebastián a mijit ochii gânditor. Vei veni să mă vezi? l-a întrebat ea cu o jumătate de zâmbet.

– Ştii că o voi face, i-a răspuns el.

– Dar nu vei mai ataca alți călători.

Sebastián i-a zâmbit strengăreşte.

– Câtă vreme te afli la moşie.

– Sebastián! a exclamat ea supărată.

– Liniştește-te, glumeam. Ai promisiunea mea, nu voi tâlhări când vei fi în apropiere.

Marina a scos un oftat de uşurare.

CAPITOLUL 7

Un rezultat satisfăcător a două țeluri de atins era un bilanț foarte bun. De aceea inima Marinei bătea veselă şi chipul îi era lipsit de îngrijorare dar starea aceasta putea să se schimbe în acelaşi moment în care ea va vorbi cu străinul şi scoțianul va alege să adopte o atitudine războinică, ba chiar încăpățânată, când ea va pune punctul pe i, şi asta avea de gând să facă de îndată.

Şi-a şters mâinile pe o cârpă şi şi-a aranjat câteva bucle scăpate din coc, dar în ultimul moment a hotărât să-şi pună un fileu în păr şi să-şi schimbe rochia. Drumul lung o înfierbântase. Moşia „Castanii" se afla mai departe decât îşi amintea. Nu mai fusese acolo de când era o fetiță şi fugea de la Zambra în căutarea fratelui ei, care mereu era împreună cu Sebastián. De câte muştruluieli din partea tatălui lor, pentru plecările sale pe ascuns, nu o scutise fratele ei!

Dar Lorenzo şi Sebastián îi suportau prezența fără nicio replică, în pofida diferenței de vârstă şi de sex. Râsese cu ei şi învățase multe lucruri de preț. Marina a coborât pe scări la etajul întâi şi s-a îndreptat spre bibliotecă; ştia unde să-l găsească pe scoțian şi s-a pregătit sufleteşte pentru o întâlnire cu el.

Abia a atins lemnul, cerând îngăduința să intre, dar uşa rămânea închisă cererii ei. A apăsat clanța şi a deschis uşa dar nu era nimeni în bibliotecă. Marina a întors capul către vestibul şi a văzut-o pe Gloria, fata care curăța balustrada din argint a scării.

– Gloria... Cea pomenită a lăsat ochii în jos înspre Marina, calmă în vestibulul uriaş. Îl caut pe laird McGregor. Am lăsat vorbă să mă aştepte în bibliotecă.

– L-am văzut plecând acum câteva minute, cred că se ducea în curtea porumbeilor.

Curtea porumbeilor era una dintre cele trei curţi care se aflau în interiorul palatului Zambra şi cea mai reprezentativă.

Marina a traversat vestibulul în direcţia curţii porumbeilor, dar, când aproape atinsese prima treaptă de la ieşire, a auzit glasurile înfierbântate ale lui Diego şi al scoţianului. Inima a încetat să-i bată câteva secunde, vorbele lui Diego o biciuiau dureros. Dumnezeule din ceruri! Chiar făcuse scoţianul ceva atât de îngrozitor? Brandon avea braţele încrucişate pe piept şi chipul senin. Diego tremura de furie în vreme ce îşi privea primejdios cumnatul.

– Mi-ai acceptat provocarea, i-a reproşat Diego cumnatului său.

– A fost o provocare lansată la nervi, i-a replicat Brandon. Am crezut că îţi vei revizui atitudinea nesăbuită.

– Sunt un bărbat de onoare, i-a spus Diego cu buzele strânse.

– N-am de gând să mă bat cu tine, acceptă dracului o dată.

– Ţi-am spus să te îndepărtezi de ea.

– Am trecut linia, Diego, nu mai e cale de întoarcere.

– Marina nu este una dintre cuceririle tale!

– Crede-mă că sunt conştient de asta.

– N-o să-ţi permit s-o manipulezi.

– A acceptat reparaţia mea, a precizat Brandon trufaş. Diego şi-a strâns pumnii până i-au pârâit şi i s-au înălbit încheieturile. Pentru un scoţian, o reparaţie era sfântă. Destinul ei este deja unit de al meu printr-o promisiune.

– Eşti un nenorocit!

Insulta lui Diego l-a făcut pe Brandon să ofteze adânc.

– Dorința ta de răzbunare nu are legătură cu Marina, nu-i așa? l-a înfruntat Brandon cu duritate. Încă te mai gândești la iubirea ta din tinerețe, la Aurora, și ar trebui să-ți rup gâtul pentru că o jignești prin faptele tale pe sora mea.

Diego a dat drumul aerului pe care îl reținea.

– Numai tu ești vinovat de asta, i-a spus disprețuitor.

– Sora mea e nevinovată.

Diego a izbucnit în râs.

– Vorbim despre aceeași femeie care mi s-a vârât între picioare ca o stricată în căutare de bani?

Brandon l-a privit amenințător.

– Ai grijă cum vorbești despre mama nepotului meu, i-a sugerat aspru.

Dar Diego nu a dat înapoi.

– N-o să iasă cum vrei tu, i-a spus el și Brandon a făcut un pas înspre Diego.

– Dacă trebuie s-o fac a mea ca să accepți, să nu te îndoiești că o voi face. Diego nu a mai avut nevoie de altă provocare, i-a dat cumnatului său un pumn în barbă care l-a aruncat cu forță neașteptată înapoi. Brandon a căzut peste o măsuță iar aceasta s-a rupt cu zgomot. Diego nu putea să se oprească, l-a apucat pe Brandon de piept și l-a lovit din nou, dar el era pregătit și a putut să evite lovitura. Diego era mai agil și se mișca mult mai ușor. Dar înălțimea îi oferea lui Brandon un anume avatantaj de care acesta a profitat în beneficiul lui. Nu aperi onoarea verișoarei tale, mânjești numele surorii mele, i-a reproșat Brandon în timp ce îi trăgea un pumn în stomac.

Diego a rămas cu chipul schimonosit de durere, dar a atacat iarăși.

– Am să te las fără nicio picătură de sânge, a amenințat Diego dar Brandon nu l-a luat în seamă.

Niciunul dintre ei nu se oprea din loviturile pe care și le

dădeau. Marina a hotărât să intervină.

– Ajunge! Ei nu i-au auzit exclamația țipată. Opriți-vă! Strigătele Marinei au făcut ca Brandon să se uite la ea câteva clipe, clipe de care Diego a profitat. S-a năpustit cu și mai multă furie asupra cumnatului său. Marina s-a interpus între pumnii combatanților cu riscul de a încasa ea însăși o lovitură. Destul! Și-a pus palmele pe piepturile lui Diego și Brandon, care au oprit lupta câteva minute. Cum îndrăzniți să iscați scandal în casa tatălui meu? Diego a încercat să eschiveze mâna Marinei, ca să ajungă iarăși la cumnatul lui dar ea nu s-a lăsat intimidată de gest. I-a întors spatele lui Brandon și l-a apucat de reverele cămășii pe vărul ei, privindu-l drept în ochi. Vere, ajunge, te rog! Rugămintea ei a pătruns în creierul lui Diego, făcându-l să lase pumnii în jos. Îndată curtea s-a umplut de servitori atrași de zgomotul bătăii. Cu un gest mândru, Marina le-a poruncit să se retragă. Din fericire, tatăl și fratele ei nu erau acasă ca să asiste la un asemenea prăpăd. Vă purtați ca niște copii, i-a certat sever pe amândoi.

– Chestiunea asta nu te privește, verișoară.

Vocea lui Diego era mai tăioasă decât cuțitul unui măcelar.

– Întoarce-te la treburile tale, femeie, și lasă-i pe bărbați să-și rezolve problemele cum se cuvine.

Vorbele lui Brandon au făcut-o să se întoarcă încet spre el. Și-a plimbat privirea peste chipul lui cu mândria unei regine. Să se întoarcă la treburile ei...?

– Acționați ca doi copii într-un atac de furie stupid, i-a răspuns acră lui Brandon.

Auzind-o, Diego a încordat umerii. Brandon a scrutat-o cu o privire intensă.

– O femeie înțeleaptă ar ști când să stea departe de o dispută între cavaleri.

Cavaleri? Scoțianul pesemne glumea, s-a gândit ea.

– Din câte văd eu, nu se luptă doi cavaleri, ci doi catâri, a spus peste măsură de jignită.

Brandon a luat-o de cot pe Marina ca s-o dea deoparte. Diego a socotit intervenția cumnatului său ca pe un atac personal. S-a năpustit și mai supărat, dar Marina era pregătită pentru izbucnirea lui.

– Vere...! Unul dintre voi trebuie să dea dovadă de înțelepciune. Am încredere că vei fi tu, un nobil cavaler.

Palma Marinei continua să zădărnicească încercările lui Diego de a înainta spre scoțian.

– Înțelepciune? Fir-ar să fie, încerc să-ți spăl onoarea! i-a răspuns Diego cu dinții strânși.

Marina a respirat adânc pregătindu-se să-i răspundă lui Diego dar Brandon nu i-a dat voie. Prin vorbele lui, a făcut ca neîncrederea ei să crească și mai mult.

– Un adevărat bărbat nu s-ar ascunde după fustele unei femei.

Replica lui Brandon nu a fost doar neinspirată ci și lipsită de bun-simț. Marina l-a privit stupefiată, după toate probabilitățile, străinul avea de gând să continue bătaia cu vărul ei, în ciuda încercărilor de a-i potoli. Fără să stea pe gânduri, i-a tras un pumn în falcă lui Brandon, cu atâta forță că l-a făcut să scuipe sânge. Marinei îi venea să țipe din cauza durerii provocate la mână de lovitură, dar a reușit să se stăpânească. La vederea firișorului de sânge care aluneca din colțul gurii scoțianului o ajuta să îndure durerea pe care o simțea. A închis ochii un moment ca să-și rețină lacrimile. O durea mâna îngrozitor, dar nu a arătat-o. A deschis ochii și i-a ațintit pe vărul ei.

– Onoarea mea e spălată. Diego nu-și revenea din surpriză. Și acum comportă-te cum ai fost educat din copilărie. Un bărbat știe când să-și oprească faptele pripite.

Diego a pufnit puternic auzind vorbele verișoarei lui și

şi-a ascuns nemulţumirea sub masca liniştii, dar a făcut un pas înapoi. Mâna Marinei a căzut moale la pierderea contactului. Brandon continua să-şi maseze falca dureroasă. Spanioloaica ştia să lovească într-adevăr cu destulă forţă ca să-l rănească.

– N-am terminat cu el, i-a spus Diego Marinei, cu ochii plini de furie.

– Nu eu sunt femeia pe care o aperi, a început hotărâtă, dar nu mă voi lăsa ademenită, ai cuvântul meu!

Diego şi-a privit verişoara atât de atent, încât Marina a fost pe punctul să plece din curte, dar şi-a menţinut stăpânirea de sine şi mândria cât de sus a putut.

– Atunci apărarea mea e inutilă. Marina a clătinat din cap ca să dea mai multă greutate vorbelor lui Diego. Dar n-am de gând să-i îngădui acestui nemernic să profite de ocazia de a crea o situaţie convenabilă lui.

Marina i-a zâmbit cu afecţiune lui Diego.

– Vere, sunt în stare să rezolv singură această chestiune, Dă-mi voie să-mi onorez neamul.

După câteva clipe lungi şi grele, Diego a părăsit curtea şi i-a lăsat singuri. Brandon îşi tot masa în chip inconştient falca. Marina s-a îndreptat plină de furie spre scoţian.

– De ce m-ai lovit? a întrebat-o el curios.

– Pentru că meritai, i-a răspuns ea sfidătoare.

– Luptam pentru tine, a lămurit-o el plin de orgoliu rănit.

– Ştiu, Diego mă iubeşte.

Brandon a privit-o uimit, credea că se referă la Diego? Marina lăsase ochii în jos, se simţea deodată cuprinsă de o tristeţe inexplicabilă.

– Nu mă refeream la Diego, ci la mine.

Marina a lăsat replica în aer. Putea să înţeleagă atitudinea vărului ei datorită vorbelor pe care le auzise cu câteva momente înainte de a interveni în dispută, vorbe care i se

înfipseseră ca niște pumnale ascuțite în rinichi.

– E adevărat?

Marina a întrebat cu un fir de glas. Brandon a mijit ochii verzi.

– Nu știu la care adevăr te referi.

Marina a oftat din nou adânc și prelung.

– L-ai îmbătat pe vărul meu, ca să poți să-l logodești cu sora ta? Pentru prima oară în viața lui, Brandon s-a simțit cuprins de rușine. Ca să-l îndepărtezi de iubirea vieții lui?

Tăcerea care a urmat s-a dovedit grea de îndoieli și densă de reproșuri.

– Femeia pe care o iubea Diego era promisă vărului meu Justin încă de la naștere. Marina trebuia să-și fi închipuit. Justificările pentru faptele reprobabile erau întotdeauna derizorii. Amănuntele ulterioare pentru ca această unire să se înfăptuiască sunt lipsite de importanță în acest moment.

– Diego o iubea! a exclamat ea plină de un sentiment de respingere pe care Brandon l-a simțit ca și cum ar fi fost un nectar otrăvit. Mi se pare monstruos, perfid. Marina a tăcut un moment, plină de nesiguranță. Cu ce drept te-ai amestecat în viața lui? Diego nu-ți făcuse niciodată niciun rău.

Brandon se simțea incapabil să se justifice.

– Mi-au spus runele când le-am consultat. Marina nu știa ce erau runele, dar nici nu-i păsa. Scoțienii consideră runele ceva magic, purtătoare de secrete și obișnuiesc să le folosească drept oracole în ritualuri de divinație. Marina nu înțelegea. Vorbea de vrăjitorie? Când mă cuprinde îndoiala, obișnuiesc să le consult ca să hotărăsc ce drum trebuie să aleg. Brandon și-a netezit părul, căutând cuvintele potrivite pentru ca ea să înțeleagă. Dacă vorbim de un plan spiritual, runele pot să ne dezvăluie capacități ascunse la care se poate ajunge doar prin meditație. Într-un plan mai material arată, pentru cei care credem, ceea ce urmează să se întâmple.

– Runele ți-au spus că trebuia să manipulezi viața vărului meu?

Marinei nu-i venea să creadă.

– Mi-au arătat că Diego urma să rămână legat de familia noastră, am crezut că va fi prin căsătoria cu sora mea, dar de când te cunosc mă îndoiesc că intervenția mea a fost potrivită.

Marina se simțea nedumerită. Diego fusese folosit pentru niște interese care scăpau rațiunii ei, dar nimic din toate acestea nu conta. Sângele frățesc ce o unea de vărul ei era dens, îl simțea bătând în încheieturile dureroase din pricina afrontului comis împotriva persoanei lui. A ridicat bărbia cu hotărâre și o strălucire intensă în ochii de culoarea mierii.

– Îți înapoiez reparația. Brandon a ridicat insolent o sprânceană blondă. Am înțeles că nu era o scuză, ci o constrângere interesată.

– Nu poți să înapoiezi cuvântul acceptat.

Marina a îndreptat spatele. Scoțianul o privea cu ochi ce păreau nărăviți.

– Acceptarea nu este valabilă când se ignoră semnificația acestui cuvânt în alt context, i-a replicat ea sec dar Brandon nu a arătat că îl deranja reproșul ei.

– Am început prost..., a spus Brandon încercând să-și scuze impulsivitatea.

Marina era uluită.

– Am început...? Domnul meu, chestiunea aceasta e moartă și îngropată, ba chiar pute deja. Brandon nu înțelegea jargonul ei. Vorbeau de un mort? Să-l spânzure! Diego voia să-și potolească furia cu pumnii, iar el încercase să-i dea ce căuta: o bătaie bună pentru ca după aceea să aibă o discuție liniștită și astfel să netezească toate altercațiile și să lămurească neînțelegerile. Regret că ai tras concluzii pripite. Marina l-a privit și pentru prima oară și-a dat seama de

enormele diferențe care existau între străin și ea. Erau doi poli opuși. Foc și gheață. Ploaie și soare. Nu știu să folosesc bine limbajul nostru. Marina putea să-i ofere măcar atât. Retrage propunerea făcută tatălui meu și voi uita de acest incident nefericit.

Brandon nu putea să creadă.

– Propunerea făcută contelui este o pură formalitate, ești deja logodită din onoare pentru viața mea.

Marina și-a jurat că nu-și va pierde sângele rece dar era la un pas de a-i sparge capul.

– Cum puteam să-mi compromit onoarea când nu cunoșteam urmarea acestei acceptări? l-a întrebat curioasă.

– Amănuntele astea nu au importanță în ținuturile înalte.

Marina și-a pus mâinile în șolduri.

– Vezi cumva ținuturi înalte aici? În Córdoba?

Brandon a început să râdă, iar gestul lui o scoase tea din minți. După câteva secunde nesfârșite, zâmbetul care se ivise în colțul drept al buzelor se întinsese pe toată gura.

– Văd o logodnică nesupusă.

Marina și-a redus ochii la un punct.

– Ca glumă a fost bine, dar dovedește lipsă de bun-simț să insiști s-o menții.

Brandon și-a încrucișat brațele pe piept și și-a înălțat statura și mai mult.

– Bine, să rămânem la fapte, a informat-o trufaș, iar faptele spun că ți-am compromis reputația nu o dată, ci de două ori. Dacă dorești, pot să-i explic contelui Zambra motivele.

Marina și-a dilatat nările când a respirat adânc. Poate nu se dovedește la fel de obtuz ca fiica lui.

– Perfect, să rămânem la fapte, i-a replicat ea clocotind de furie. Cererea aceasta e absurdă și iresponsabilă. Motive mai mult decât condamnabile ca să o mai menții. Brandon a deschis gura ca să-i răspundă, dar Marina nu i-a îngăduit.

Granada este un oraş frumos, transmite-i salutările mele surorii dumitale şi bună ziua!

***

Brandon aproape că făcuse potecă pe podeaua camerei lui de atâta plimbat încolo şi-ncoace pe marmura lustruită şi strălucitoare. Nici nu mai ştia de câte ori îşi netezise exasperat părul, în van. Marina închisese cu şapte lacăte uşa încrederii în el.

De la bătaia cu cumnatul Diego, niciunul dintre ei nu era dispus la dialog, şi să fie ignorat era ceva ce Brandon nu prea ştia să accepte. Se gândea să-şi retragă cererea în căsătorie faţă de contele Zambra, fiindcă ştia că greşise drumul.

Marina era femeie din cap până-n picioare, iar capul era următorul lucru pe care avea de gând s-o facă să-l piardă, cu vicleşuguri, cu capcane, cu orice era nevoie ca s-o supună. Brandon a bombănit ofuscat, se afla într-o situaţie amoroasă dificilă pentru prima oară în viaţă şi nu ştia ce să facă sau cum să câştige din nou încrederea spanioloaicei. Inima îi tresărea în piept doar gândindu-se la ea; murea să audă sunetul glasului ei melodios, iar ea nu dăduse nicio dovadă că simţea pentru el altceva decât atracţie sexuală, blestemată să fie! Cum naiba seduci o virgină încăpăţânată? Lui Brandon îi era foarte limpede că trebuia să schimbe strategia, trebuia să-i trezească interesul şi trebuia să fie cu ceva absolut indispensabil.

Deodată mintea lui l-a evocat pe francezul care voia s-o şantajeze pe una dintre prietenele ei. Dacă punea mâna pe ceea ce-şi dorea Marina... Brandon a blestemat a n-a oară, la fel cum blestema vărul lui, Justin. El se afla într-o situaţie similară, dorea o femeie care se uita la el de parcă ar fi fost un ţânţar strivit pe jos. Egoul lui era făcut praf; orgoliul, atât de terfelit încât se îndoia serios că se va mai putea privi în

oglindă fără să se rușineze. Singurul aliat în lupta lui pasională era fratele ei, Lorenzo. Împotriva oricărei așteptări, acesta păstra o atitudine pasivă față de încercarea lui Brandon de a face ca Marina să fie în favoarea sa. S-a uitat la ceasul din perete, lipseau câteva minute până la ora cinci a după-amiezei. Mai erau câteva ore până când francezul se întorcea în apartamentul lui, putea să profite de timp ca să caute ce dorea Marina și avea de gând s-o facă de îndată.

Și-a îndreptat pașii spre etajul al doilea al palatului Zambra, unde erau situate dormitoarele. Pe măsură ce urca, își odihnea privirea pe mobila frumoasă din amplul vestibul care făcea accesul în locuință, vedea covoarele țesute în culori neutre de crem și cafeniu; firele de lână desenau niște flori foarte armonioase și rare. Și-a trecut degetele pe lemnul lustruit al balustradei, fiind surprins de moliciunea acestuia. Casa lui din Scoția se deosebea mult, de palatul Zambra, nu prin bogăție ci prin bun gust. Spaniolii aveau ceva ce făcea din casele lor adevărate cămine, proporția mobilelor se potrivea cu totul. Reușeau o uniune și o combinație cu zidurile vechi greu de obținut. Și-a plimbat privirea pe uleiurile care atârnau pe pereți, pe măsură ce continua să urce. Strămoși ai familiei del Valle lăsaseră o moștenire și o stirpe de invidiat. Când a ajuns pe coridorul de la etajul întâi, și-a înfipt ochii pe tabloul Marinei care prezida vestibulul ce făcea accesul în dormitoare. Pictorul era extraordinar, asemănarea cu realitatea era exactă; îi captase ținuta mândră, strălucirea forței și a hotărârii din priviri. Brandon și-a spus în gând că tabloul va fi primul lucru pe care îl va încărca pe vaporul spre Scoția, ca să-l agațe în biroul lui de la Ruthvencastle. Și al doilea, salvatoarea lui...

Camera lui Moliere era cufundată în întuneric. Draperiile din catifea verde erau trase peste perdeluța albă. Brandon s-a uitat la mobile; biroul era foarte ordonat. S-a îndreptat cu precauție spre mijlocul dormitorului; covorul gros avea să

înăbuşe orice zgomot ar fi făcut. A deschis una dintre cărţile lui Moliere; era în franceză. Apoi a privit camera cu mai multă atenţie. Ştia că obiectele pe care le căuta nu se aflau nici în dulap nici în birou, altfel Marina le-ar fi găsit în noaptea când Diego i-a prins sărutându-se cu pasiune. Dar unde ascundea Moliere obiectele şantajului?

Brandon a studiat fiecare colţişor al dormitorului vast: un lavoar cu lighean, un ulcior cu apă şi săpun. S-a uitat la prosopul frumos împăturit şi la cizmele de călărie ce străluceau lângă lavoar, părea că nu le-a folosit niciodată. Servitorii nu obişnuiau să cureţe cizmele decât dacă erau murdare, dar acestea aveau un pic de praf pe vârf, semn de netăgăduit că Moliere nu călărise de ceva timp. Bănuiala a prins rădăcini puternice în Brandon, care şi-a îndreptat paşii spre cizme, le-a luat fără şovăire şi şi-a băgat mâna într-una din ele. Interiorul era gol; a făcut la fel cu cealaltă, dar de data asta mâna lui a dat de un obiect ascuns acolo.

Când a scos legătura din piele, a văzut că era un sul de hârtie de mărimea unui cartof, iar el a ştiut că erau scrisorile compromiţătoare. A băgat din nou mâna şi a simţit ceva învelit în pânză. L-a scos fără să stea pe gânduri. Nu s-a oprit să se uite la ce găsise, a vârât sulul de hârtie în buzunarul hainei şi pachetul înfăşurat în pânză în buzunarul pantalonului. A lăsat cizmele în aceeaşi poziţie în care le găsise şi a ieşit în tăcere din camera lui Moliere.

A deschis uşa puţin, ca să se asigure că nu era nimeni pe coridor care ar fi putut să-l vadă într-o cameră ce nu era a lui dar coridorul era pustiu. A închis uşa după el şi a pornit spre dormitorul propriu. Era nerăbdător să vadă dacă cercetările lui dăduseră rezultate sau dacă ceea ce avea nu folosea la nimic.

Lorenzo se uita stupefiat la străin şi la documentele pe care le ţinea în mâna dreaptă. Hârtii pe care i le oferea în mod altruist. El le-a luat cu oarecare teamă.

– Cum ai făcut rost de ele?

Vocea lui Lorenzo tremurase uşor.

– Asta căuta Marina în camera lui Moliere. Lorenzo a bombănit furios la vederea dovezilor. După cum poţi constata, individul nu şantaja doar fete de măritat. Lorenzo şi-a jurat să termine cu acel franţuz netrebnic. Cum de reuşise să strângă cu uşa atâţia crescători de vite importanţi din Córdoba? Inclusiv pe tatăl lui. Când am căutat în mănunchiul de hârtii scrisorile pe care le voia Marina, a spus Brandon fără nicio ezitare în glas, mi-am dat seama că nu erau scrisori de dragoste ci cambii şi cecuri. Sumele de bani sunt adevărate averi. Mai sunt şi cesiuni de proprietăţi importante, mă rog, cel puţin aşa s-ar părea.

Lorenzo a continuat să studieze diversele documente pe care le avea în mână. Unul dintre ele era înscrisul moşiei Regalii, proprietatea pe care bunicul matern o lăsase moştenire Marinei, ca parte din dotă. Erau cambii în valoare de cinci mii de reali, semnate de contele de Zambra. Un adevărat coşmar!

– Sunt încredinţat că tata nu ştie că este escrocat.

Ochii lui Brandon exprimau neîncrederea.

– Semnătura şi pecetea sunt ale contelui, nu-i aşa? Lorenzo a confirmat. Ar fi foarte greu pentru Moliere să demonstreze că proprietatea a fost o cesiune a contelui, cu atât mai mult când acea cesiune nu a fost aşa, ci o uzurpare în toată regula. Aici în Córdoba nu ar putea să reclame o proprietate care nu este legal a lui. Mă înşel?

– Nici dacă ar fi fost, a răspuns Lorenzo îndoindu-se; credea că ştie unde voia Brandon să ajungă.

– Trebuie să aflăm de ce îl şantajează Moliere pe contele de Zambra.

Lorenzo şi-a muşcat gânditor buza de jos.

– De ce ne ajuţi? a vrut să ştie.

– Intenţia mea era s-o ajut pe Marina, care a riscat mult

pentru o prietenă. Strădania ei nu putea să rămână în zadar. Ochii lui Lorenzo s-au făcut mici căci vorbele lui Brandon i s-au părut că ascund adevărul. Era primul bărbat ce nu îi era indiferent surorii lui iar el voia ca ea să nu uite asta. În plus, îi era simpatic acel voinic cu zâmbetul uşor. Sunt interesat de Marina, a spus deodată Brandon şi Lorenzo l-a privit complet stupefiat. Vreau s-o fac soţia mea. Brandon a zâmbit cu gura până la urechi, ca şi cum vorbele lui ar fi fost încărcate de cea mai elementară raţiune. Lorenzo nu putea să-şi revină din surpriză. Nu ştia ce îl surprinsese mai mult, dovezile şantajului sau declaraţia formală a lui Brandon cu privire la intenţiile legate de sora lui. Ştii că ea îmi răspunde la sentimente.

– Vei avea nevoie de mult ajutor.

– Ştiu. Ajutor reciproc.

Lorenzo a ridicat o sprânceană, fără să vrea să ştie unde duceau vorbele lui Brandon.

– Îmi ceri să fac pe codoşul?

– Co...? Brandon a respirat adânc. Nu sunt în stare să rostesc acest cuvânt deşi îmi închipui ce înseamnă.

Lorenzo şi-a lărgit zâmbetul văzând faţa străinului. Expresia acestuia era comică pentru că ezita între ofensă şi nevoie, nehotărându-se pentru niciuna.

– Nu Marina este cel mai mare obstacol.

– Ştiu, a spus din nou Brandon.

– Tata nu-şi va da niciodată consimţământul.

Dacă Lorenzo voia să-l descurajeze, se înşela amarnic. Avertismentul lui l-a îndârjit şi mai mult pe Brandon.

– Nu mă voi da bătut.

Lorenzo s-a gândit la vorbele lui.

– Atunci îngăduie-mi să-ţi dau câteva sfaturi, în semn de mulţumire.

– Ce vei face cu documentele?

Lorenzo a oftat adânc înainte de a-i răspunde scoţianului.

– Îi voi face o vizită unui prieten, avocat şi coleg de facultate, vreau să îl ţin sub observaţie pe franţuzul ăla ticălos. Brandon a încuviinţat dând din cap. Am să-l prind cu mâţa-n sac.

– Vei vorbi cu contele?

Lorenzo a negat.

– Nu, până nu ajung la fondul acestei probleme. Nu e nevoie să-l îngrijorez şi să-l ruşinez fără rost.

– Vei avea nevoie de ajutorul meu, s-a oferit Brandon generos.

– Vărul Diego e expert în chestiuni legale, dacă am nevoie de ajutorul tău ţi-l voi cere, ai cuvântul meu. Brandon a înţeles că îşi câştigase un prieten. Ştia că Lorenzo era perfect în stare să-l prindă pe hoţul de Moliere şi să-i dea ce merita. Sora mea a plecat chiar în această dimineaţă la „Stejărişurile".

Brandon a înţeles că moştenitorul Zambra sprijinea interesul lui pentru Marina.

– Atunci mă voi duce la vânătoare.

Lorenzo i-a făcut un semn de încuviinţare, dar, înainte de a ieşi pe uşa biroului, l-a avertizat.

– Scoţianule! Brandon s-a întors ca să se uite la el, care era cu mâna pe clanţa uşii. Să joci cinstit sau va trebui să te ucid.

Brandon a făcut un gest de confirmare, apoi a părăsit încăperea în tăcere, dar nu avea de gând să-i dea răgaz spanioloaicei. Era absolut hotărât s-o cucerească, şi pentru asta trebuia s-o hărţuiască zi şi noapte, să nu-i îngăduie niciun minut de linişte. Avea să-i tulbure cu totul simţurile, deşi îşi amintea perfect avertismentele lui Lorenzo şi ale cumnatului Diego. Trebuia să joace cinstit, dar de când juca astfel un scoţian?

CAPITOLUL 8

După-amiaza era minunat de limpede şi plină de lumină. Când Marina şi-a ridicat chipul către cer, zâmbetul de pe buzele roşii i s-a lărgit. Dorise atât de mult să se întoarcă la moşie, încât senzaţia de libertate pe care o trăia îi provoca o imensă fericire. A ascultat, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară, ciripitul păsărilor în pădure. Murmurul pârâului la poalele dealului. Tăcerea. Fără să dea drumul hăţurilor lui Cabrón, a descălecat cu o agilitate naturală şi cu aceeaşi graţie şi farmec pe care le dovedise de copilă. A desfăcut hamul şi a dat drumul curelelor care ţineau şaua. Superbul armăsar era neliniştit; trapul uşor până la ruinele schitului Sfinţilor Părinţi nu îi potolise dorinţa de mişcare dar pe ea nu o îngrijora acest amănunt. Avea toată după-amiaza să i-o dedice frumosului cal. Marina şi-a plimbat privirea pe pietrele negre ale sanctuarului. Schitul fusese ars şi distrus în timpul războiului, francezii făcuseră prăpăd pe unde trecuseră şi schitul, refugiu ar războinicilor cordobezi, fusese un obiectiv principal. Doisprezece dintre ei muriseră calcinaţi între zidurile lui. La dreapta naosului erau două dependinţe folosite ca sacristie. În vechime îi adăposteau pe cei veniţi în pelerinaj la sanctuar. Marina şi-a descheiat jacheta scurtă din catifea albastră şi a pus-o împăturită frumos sub golul uneia dintre uşile zidului dinspre răsărit, ce avea laturile roase; a pus şi pălăria neagră şi batista albastru deschis cu care îşi acoperea cocul lăsat. Şi-a dat jos acele de păr ca să-şi lase

pletele libere. Calul a nechezat de parcă ar fi mustrat-o. Marina a râs de gândul ei.

– Nici nu-ţi închipui cât de rău îmi pare că port fustă, dar eram atât de nerăbdătoare să te văd încât nu m-am oprit să-mi schimb hainele. Marina a desfăcut panglica din mătase albastră pe care o avea împletită în părul lung ca să-l ţină strâns. Armăsarul a mişcat din cap ca şi cum ar fi înţeles ce avea să facă ea în continuare. Cu unul din picioarele din faţă a bătut de câteva ori iarba proaspătă în vreme ce necheza cu botul ridicat. Ştiu că eşti nerăbdător, şi mie mi-a fost foarte dor de plimbările noastre de la mijlocul după-amiezii. Marina a împletit panglica albastră într-o şuviţă neagră din coama calului, şi-a strecurat degetele prin părul gros, dar moale şi acest gest a fost ca semnalul de începere al unei curse. În după-amiaza asta voi dansa pentru tine, a spus ea veselă.

Femeie şi cal s-au aşezat faţă în faţă şi atunci mâinile Marinei au început o mişcare circulară, imitând aripile unui porumbel. Cabrón şi-a agitat capul de la stânga la dreapta, făcând coama să-i rămână suspendată în aer câteva secunde. Marina a început să-şi mlădieze talia şi şoldurile; le mişca sugestiv, senzual, urmând mişcarea mâinilor, care suiau încet pe lângă trup, atingându-l uşor, jucându-se cu degetele lungi şi fine. Armăsarul a ridicat picioarele din faţă vreo douăzeci de centimetri de la pământ, ca puţin după aceea să le lase să cadă cu zgomot sec. Un moment mai târziu, a ridicat fiecare dintre copite într-un ritm constant, pe care Marina îl urma cu mâinile, bătând din palme ca nişte împuşcături în tăcere. Ai fost foarte leneş. Marina nu înceta mişcările şi rotirile uşoare în jurul calului. Armăsarul urma cu copitele paşii pe care îi făcea Marina, mereu atent la mâinile ei, care îi mângâiau capul ca să-l încurajeze să se întoarcă spre ea. Calul aşa a făcut, supus, ca de atâtea ori, de când era mânz. Copitele îi

răsunau pe iarba uscată, mândru, neliniştit. Amândoi, femeie şi cal, dansau pe o muzică pe care numai ei o puteau auzi. Părul Marinei se mişca liber pe spatele arcuit, îi mângâia chipul şi i se încurca pe umeri, dar ei nu-i păsa de nimc, doar de momentul magic pe care îl împărtăşea cu comoara ei. Eşti un cal a-ntâia! a exclamat aproape de urechea lui Cabrón şi armăsarului au părut să-i placă vorbele Marinei, fiindcă a început să se mişte cadenţat în lateral pe cele patru picioare, ca să se întoarcă unde era ea câteva secunde mai târziu, cu aceeaşi mişcare perfect executată. Meriţi să-ţi pun la copite pinteni de aur, ţi-ar plăcea? Din nou s-a auzit un nechezat. Atunci încă o piruetă, frumosul meu, l-a incitat ea cu glas melodios. Armăsarul probabil i-a înţeles cererea căci s-a înălţat pe picioarele din spate şi le-a ţinut pe cele din faţă ridicate câteva secunde lungi în faţa Marinei, în vreme ce ea se frângea din mijloc ca să se rotească în jurul ei însăşi. Cabrón a lăsat încet picioarele jos şi când copitele erau pe punctul să atingă pământul le-a ridicat pe cele din spate într-un salt perfect, rămânând suspendat de tot în aer. Marina a aplaudat entuziastă acrobaţia magistral realizată. A înconjurat drăgăstoasă cu braţele gâtul armăsarului şi i-a şoptit la ureche: Acum... zboară! Mâna Marinei l-a lovit uşor pe gât şi armăsarul s-a depărtat de ea doi paşi ca să înceapă un galop de-a latul câmpului, ce a făcut ca poala rochiei să i se învolbure printre picioare. Silueta lui Cabrón s-a pierdut în depărtare. Etalează-ţi coama în vânt!

Marina a urmărit din ochi praful ridicat pe drum de copitele lui Cabrón. Iubea acest cal din tot sufletul, era cea mai preţioasă comoară a ei. Era unic, excepţional. S-a pregătit să aştepte revenirea lui Cabrón ca să se întoarcă la Stejărişurile.

Brandon îşi ţinuse răsuflarea văzând spectacolul Marinei. Când a hotărât s-o urmărească de la pârâu spre luminişul dintre castani, nu îşi putea închipui spectacolul minunat care îl aştepta. Era complet înţepenit de surpriză. O femeie dansând alături de un armăsar era cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse în viaţa lui. Mişcările ei îl captivaseră de tot, vrăjindu-l până l-au lăsat aproape paralizat, neputând să se mişte sau să articuleze vreun cuvânt. Urmărise unduirile Marinei cu o dorinţă în pupile care nu stinsese teama pe care o simţise când a văzut superbul animal ridicându-se pe picioarele din spate atât de aproape de trupul ei. I-au trebuit câteva clipe ca să priceapă că era martorul unui moment excepţional: femeie şi cal dansând în ritmul palmelor ei. Cum se putea face muzică doar bătând din palme? Şi cel mai curios, cum naiba reuşea ea acea complicitate cu calul? Armăsarul ascultase fiecare poruncă a ei. Brandon ştia, pentru că faţa Marinei îşi schimbase expresia când îl privea. El continua să fie stupefiat, dar plin de entuziasm, înţelegând cât de minunat de excepţională era ea, salvatoarea lui, şi i-a oferit Marinei felicitarea spanioleasca prin excelenţă şi pe care o merita în acel moment, aplauze puternice.

Marina a tresărit auzind bătăile din palme. Spre ea venea, cu chipul hotărât, scoţianul. Ce naiba făcea la Stejărişurile? Ca credea că plecase spre Granada. Oare vorbele ei nu îl convinseseră?

– M-ai speriat grozav, i-a reproşat ea deodată.

Sprâncenele lui Brandon s-au arcuit premeditat.

– Se pare că mereu reuşesc să te sperii şi nimic nu este mai departe de intenţia mea.

Marina a făcut un pas înapoi pe măsură ce îl vedea apropiindu-se, înalt, voinic, puternic.

– Ce surpriză să te întâlnesc din nou pe Hornachuelos!

– Nu este o întâmplare.

Marina a crezut că probabil se înşela.

– Insinuezi că această întâlnire nu este o coincidență?

– Te-am urmărit de la pârâu. Ți-am văzut jacheta albastră printre copaci și am fost curios să aflu unde te duceai.

– Ai hotărât să mă urmărești...?

Marina nu a terminat de formulat întrebarea. Era foarte surprinsă. Unde se afla calul lui Brandon? Nu îi auzise trapul.

– Ești o logodnică foarte alunecoasă.

Ea și-a mușcat limba ca să nu-i răspundă sec, dar până la urmă a făcut-o.

– Această problemă a fost rezolvată la Zambra, domnul meu.

– Regula mea este să nu accept un refuz dacă nu este însoțit de o explicație bună, doamna mea.

Brandon dăduse ultimelor două cuvinte un sens aparte.

– Ți-am oferit nu unul, ci zece motive valabile.

– Dar niciunul dintre ele nu e destul de solid pentru a mă face să uit o promisiune de onoare.

Marina s-a înfuriat.

– Din câte îmi amintesc, n-ai făcut nicio promisiune, laird.

– Mi-ai acceptat reparația, îți amintești?

Cum putea să uite? Din cauza acestei acceptări se lupta cu scoțianul.

– Laird McGregor, această chestiune poate să fie valabilă pe pământul dumitale, nu și pe al meu.

Brandon continua să se apropie de ea. Marina a făcut încă un pas înapoi. Apropierea lui o tulbura și a regretat că își scosese o parte din haine ca să danseze cu calul. Purta doar fusta largă în formă de clopot și cămașa albă, netedă, cu găici, a cărei panglică era descheiată până aproape de începutul sânilor. Nu a știut ce să facă în continuare, se simțea practic goală.

– Ești o frumusețe. Brandon nu putea să-și ia ochii de la pielea care era lăsată vederii de cămașa descheiată; a privit cu ochi flămânzi pielea ei aurie, începutul sânilor cremoși... A trebuit să facă un adevărat efort ca să-și îndepărteze privirea și să o îndrepte spre ruinele negre. Marina a profitat de avantajul pe care i-l oferea el, ca să-și înnoade panglica și să-și acopere decolteul. Imediat după aceea și-a pus jacheta scurtă, dar nu a reușit să-și strângă părul, Cabrón purta panglica ei în coamă. Dansezi minunat de bine. Marina continua să tacă, privindu-l, ca și cum n-ar fi fost în stare să priceapă cum ajunsese el în locul ei secret. Ale cui sunt crucile astea?

Marina a clipit, scoțianul trecea de la un subiect la altul fără probleme dar ea nu avea cum să știe că Brandon încerca să-și liniștească bătăile inimii și biciuirile simțite în mărunțaie la vederea senzualității ei. Ochii lui erau ațintiți pe schit.

– A douăsprezece suflete care au luptat și au pierdut în răzbŏi.

– Soldați spanioli? a întrebat el.

Marina a negat și făcând asta părul negru i-a dansat în jurul chipului. Brandon nu putea să-și dezlipească ochii de pe trupul ei. Era la un pas de a o prinde de umeri și a o devora cu sărutări, dar s-a stăpânit.

– Războinici cordobezi, a răspuns ea mult mai liniștită. Apărători curajoși ai libertății.

Marina nu putea să știe că liniștea aparentă a lui Brandon ascundea o luptă aprigă între onoarea de cavaler și dorința pe care o simțea pentru ea. El, care se folosise de zeci de femei în viața lui fără să-i pese câtuși de puțin, se afla în situația de a nu ști cum să acționeze în privința ei. Era implicat în aceeași problemă și în aceeași situație cu care s-a confruntat vărul lui, Justin cu ani în urmă pentru altă spanioloaică, Aurora, dar el nu va cădea în aceeași capcană a neputinței,

a geloziei şi a greşelilor, care îl dominase pe vărul lui.

– Am ceva pentru tine.

Brandon a băgat mâna în buzunarul jachetei maro şi a scos un mănunchi de hârtii. Văzând plicurile, Marina a ştiut cui aparţineau.

– Tu ai reuşit!

Îl tutuia pentru prima oară. Acest amănunt i s-a părut lui Brandon o mică victorie.

– Doar scrisorile. Medalionul se află la muntele de pietate. Marina a mijit ochii frumoşi. Ştiu pentru că am văzut chitanţa. Dar vei putea să-l recuperezi când te întorci la Córdoba.

Marina a scos un oftat de uşurare. Prietena ei Eugenia putea să se mărite liniştită.

– Ce facem cu Moliere?

– Situaţia e sub control, dar eu trebuia să-ţi dau scrisorile.

– De asta ai venit aici? Confirmarea lui Brandon a făcut-o să închidă ochii de uşurare. Avusese îngrozitoarea bănuială că Brandon nu se dădea bătut cu privire la propunerea lui dar se înşelase. Era un adevărat cavaler, scoţian sau nu. Îţi sunt enorm de recunoscătoare.

Brandon a profitat de ocazia oferită de vorbele ei.

– Destul de mult ca să mă recompensezi cu un sărut?

Ea nu se aşteptase la această cerere, aşa că i-a oferit răspunsul sincer ce i-a venit pe buze.

– Dacă aş face-o, m-aş afla într-o mare încurcătură.

Inima lui Brandon începuse s-o ia la o goană fără ca el s-o poată domoli.

– Şi dacă îţi dau cuvântul meu că va fi doar unul? a încercat s-o păcălească din nou cu vorbe dulci.

– Nu e din cauza ta, scoţianule, ci din vina mea.

Brandon şi-a ţinut răsuflarea. Să admită că se simţea

atrasă de el îl lăsa perplex. Marina nu umbla cu ocolișuri, nici nu afișa o falsă pudoare. Era atât de sinceră încât dorința lui Brandon a crescut și mai mult.

– Îți dai seama de ceea ce dovedești prin vorbele tale?

Marina nu era conștientă că rostise gândul cu voce tare. În ciuda tulburării, nu a dat înapoi.

– Întotdeauna am fost sinceră în privința sentimentelor pe care mi le trezești.

– Dar eu nu mă mulțumesc cu refuzul tău, nu, când știu că mă dorești.

– Te-ai resemnat vreodată? l-a întrebat ea cu un glas pierit și Brandon a înțeles multe lucruri din această întrebare simplă.

Viața ei fusese marcată de resemnare. Să fie fiică unică, să aibă un tată dominant.

– Nu, i-a răspuns simplu, și nici n-aș face-o având în vedere ce simt pentru tine.

Marina a oftat cu oarecare oboseală. O bătălie verbală cu Brandon o epuiza. Avea un spirit neobosit, o hotărâre copleșitoare dar ea luase deja o decizie.

– Asta e problema, laird, că dacă ți-aș accepta în continuare curtea, aș putea să mă îndrăgostesc de tine, și asta e inadmisibil.

– De ce? a întrebat el insistent.

Brandon își depărtase picioarele și își încrucișase brațele pe piept, ca și cum ar fi încercat să se apere de răspunsul pe care avea să i-l dea ea. Marina a continuat cu aceeași sinceritate copleșitoare.

– Pentru că sunt fiică unică și datoria mea este să am grijă de tatăl meu până va muri. Marina a respirat adânc înainte de a continua. Și dacă acest motiv nu e suficient, îți voi oferi altul și mai întemeiat: curând te vei întoarce în țara ta, iar eu voi rămâne aici.

Lui Brandon nu-i venea să creadă că acesta era argumentul ei?

– Ai putea să-l iei cu tine pe tatăl tău. În casa mea ar fi bine primit, i s-ar acorda onoarea pe care o merită.

Marina a ştiut că trebuia să opteze pentru calea de mijloc.

– Ai rămâne aici alături de mine, dacă ți-aș cere? Ai lăsa în urmă tot ce știi? Brandon a ezitat un moment, dar în cele din urmă a negat cu un singur gest al capului şi cu obişnuita sinceritate. El avea responsabilități mari în Scoția, iar ea era o femeie supusă, mai întâi tatălui ei, apoi soțului. Atunci nu mai e nimic de zis în această chestiune, i-a spus ea cu glas mustrător.

Dar Brandon nu se dădea bătut aşa uşor.

– Înțelege că sunt un laird scoțian. Am o familie pe care nu pot s-o las în voia sorții.

– Iar tatăl meu este contele de Zambra, domnul meu, singura mea familie, dar mie asta îmi ceri să fac prin propunerea ta. Se distanța din nou de el. Sugerezi cumva că titlul şi pământurile tale din Scoția sunt mai importante decât acelea ale părintelui meu din Spania? Te asigur că te înşeli amarnic.

Brandon ştia că fiicele se năşteau ca să-şi asculte tații. Alta era situația lor, care moşteneau titlurile şi proprietățile; atunci de ce se temea ea?

– Fiicele obişnuiesc să se despartă de părinții lor când se căsătoresc. Este legea firii, i-a spus el. Tatăl tău ar trebui să accepte asta. Şi-apoi, are un moştenitor care îi va urma. Prezența lui aici nu va fi necesară, ar putea să te urmeze oriunde te-ai duce.

Marina nu mai voia să-l asculte. Îl asculta pe scoțian vorbind şi fiecare dintre vorbele lui o convingea şi mai mult că făcea ceea ce era corect. O relație cu Brandon era cu totul imposibilă. Chiar dacă ar dori-o, chiar dacă pieptul i s-ar frânge de durere la gândul că nu l-ar mai vedea.

– Răspunsul meu este nu, laird McGregor. Nu pot să-ți accept reparația sau, cum spunem aici, cererea în căsătorie.

Marina a văzut dezamăgirea în ochii verzi ai lui Brandon, dar trebuia să pună capăt cu încăpățânării lui o dată pentru totdeauna. Chiar dacă simțea că nu va mai putea respira.

– Atunci accepți că n-am să devin amantul tău? Vorbele lui Brandon au scos-o din minți, pentru nimic în lume nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns din partea lui. Văd în ochii tăi, Marina, nu dorești un angajament față de mine, dar iei în calcul posibilitatea de a mă avea şi izgoni când va veni clipa să plec. Punct şi de la capăt, cum spuneți voi cordobezii, nu-i aşa?

Marina a roşit până la rădăcina părului. Îi citise gândul.

– Este singurul mod în care mă vei avea, i-a răspuns ea. Brandon a fost pe punctul să dea dracului planul său dar era hotărât s-o aibă, oricât ar fi costat. Voia totul. Iubirea Marinei, trupul ei, sufletul ei chiar. Însă Marina nu a putut să spună nimic în această privință. Cabrón îşi încheiase cursa şi se întorsese la schit, obosit dar mulțumit. Avea spatele asudat şi ochii strălucitori. Armăsarul s-a oprit între Marina şi Brandon, de parcă ar fi crezut că trebuia să pună barieră între cele două persoane care se priveau sfidător. Marina a întors privirea spre cal. Ți-ai epuizat toată energia în galop, frumosul meu?

Brandon a fost recunoscător pentru apariția oportună a armăsarului. Îi dădea răgazul necesar să-şi pună ordine în gânduri, pentru ca ea să nu poată să-i mai ofere niciun refuz. A făcut doi paşi înspre cal.

– Este un exemplar foarte frumos.

– Cabrón este excepțional în rasa lui, i-a spus ea.

– De ce-i zici Cabrón? a întrebat Brandon cu îndrăzneală. Cred că e un cuvânt care se aplică persoanelor perverse.

Marina i-a zâmbit lui Brandon. Un moment mai înainte se duelaseră în cuvinte grele iar acum vorbeau despre numele calului ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ei îi tremura glasul dar a reuşit să ascundă asta cu un tuşit.

– La început îl chema Carbón[1].

– Carbón? a întrebat el surprins.

– Da, ca materia fosilă de culoare neagră care apoi se transformă în masă minerală şi este folosită drept combustibil...

– Înţeleg semnificaţia cuvântului cărbune în spaniolă, a întrerupt-o el.

– Cum îţi spuneam, a continuat ea, la început îl numeam aşa din cauza culorii părului dar afurisitul nu mă asculta şi într-o zi, când îl antrenam, m-am supărat atât de tare că i-am zis Cabrón şi spre surpriderea mea mi-a răspuns cu un nechezat şi imediat mi-a ascultat porunca. De atunci îi spun Cabrón.

Ca şi cum ar fi întărit spusele Marinei, calul i-a adulmecat gâtul şi a scos un nechezat ce părea mai degrabă un mormăit.

– De necrezut.

Brandon era obişnuit cu caii dar ca instrument de folosinţă practică, nu ca animale de companie. Văzându-l pe Cabrón s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să-şi schimbe părerea în privinţa asta.

– Nu ţi-ai adus calul? l-a întrebat ea deodată.

Brandon a negat.

– Îmi place să merg pe jos.

Marina a mijit ochii. Distanţa dintre schit şi moşia Vílchez era de vreo patru leghe.

– Cabrón va putea să ne ducă pe amândoi, a spus ea gânditoare.

[1] Cărbune, în limba spaniolă(n.t.)

Lui Brandon i s-a părut formidabilă sugestia, ea nici nu-şi dădea seama cât de aproape vor fi, călare pe animal. Va putea să-o strângă în braţe, să-i inspire parfumul, să se delecteze cu pielea ei măslinie. A avut instantaneu o erecţie şi s-a apropiat de armăsar pentru ca Marina să nu observe.

– Eu voi ţine hăţurile.

Marina nu s-a simţit jignită de această sugestie.

– Cum vrei, eu voi călări în spate.

– Nici vorbă.

Marina l-a privit drept în faţă, surprinsă un de tonul lui cam brusc.

– Sunt o bună călăreaţă, i-a răspuns împăciuitoare.

Nu avea de gând să-l arunce de pe cal, dacă de asta se temea.

– N-am nici cea mai mică îndoială dar sunt prea masiv ca să te poţi ţine bine.

Amănutul ăsta îi scăpase.

– Mă gândeam să mă ţin de şa.

– Asta e aproape cu neputinţă. Dacă pui şaua, nu va fi loc pentru mine.

Din nou scoţianul avea dreptate şi Marina i-a oferit un răspuns în consecinţă.

– Ai dreptate, o voi lăsa aici şi mă voi întoarce mai târziu s-o iau.

O secundă după aceea, Brandon a suit pe Cabrón cu o uşurinţă uimitoare. Ea avea nevoie de un taburet ca să se aşeze comod, iar Brandon o făcea aproape fără efort. Crupa lui Cabrón era mai înaltă decât normal dar Brandon era un uriaş şi acum călărea alt uriaş. A dat pinteni calului, care a înaintat doi paşi până unde aştepta ea. Fără să-i aştepte confirmarea, Brandon s-a aplecat peste gâtul animalului şi a luat-o cu braţul pe după talia îngustă. Aproape fără efort a aşezat-o chiar în faţa lui. Marina nu ştia cum să-şi aranjeze

fusta, care i se ridicase până la genunchi. Era pentru prima oară în viața ei când călărea pe o parte și fără să țină hățurile.

– Stai bine? Întrebarea lui Brandon i s-a părut Marinei cât se poate de prostească. Pieptul uriașului era lipit de spatele ei, putea să-i simtă bătăile inimii lângă vertebre. Îi simțea șoldurile ținându-i fesele cu fermitate; ei i s-a părut un păcat. Avea să treacă prin cele mai urâte clipe din viața ei. Nu știa cum să-și controleze răsuflarea care devenise greoaie. Ești gata? Gata? De ce naiba putea să se țină dacă nu de coapsele lui? Rezeamă-ți spatele, îți promit că n-am să te las să săruți pământul.

Să sărute pământul! Să cadă era cea mai mică dintre problemele ei, dar, decât să recunoască asta, mai degrabă ar fi înghițit catran.

CAPITOLUL 9

Brandon îl mâna pe Cabrón la pas, ținând hățurile cu putere, iar calul îi înțelegea perfect intențiile. Înaintarea constantă făcea ca trupul ei să se lovească de șoldurile lui, dar Marina îl simțea pe Brandon cu desăvârșire concentrat pe mânarea calului și asta a liniștit-o în parte. Vedea câmpurile trecând pe lângă ei dar în acel moment nu era în stare să aprecieze nimic din frumusețea lor, simțurile îi erau concentrate pe bărbatul atrăgător pe care îl simțea în spate. Îi simțea răsuflarea în ceafă, contactul brațelor la subsuori și și-a muşcat limba, năucită de tot. Îl dorea iar el o refuzase la fel cum refuză un bărbat serviciile unei prostituate neatrăgătoare. O exista vreun mod de a a-l ispiti? Marina regreta lipsa de experiență mondenă de care ar fi avut nevoie în acele momente ca să-l facă să-și înghită refuzul de a-i deveni amant.

El trăia cea mai rea tortură a existenței sale. Prospețimea gâtului ei și aroma de pin proaspăt a părului îl lăsau paralizat. Marina îi încăpea în brațe cu o perfecțiune absolută. Era atât de delicată încât se temea să n-o rănească cu brațele lui. Și-a poziționat fesele câțiva centimetri mai înapoi. I se părea nemaipomenit că ea nu-i simțea duritatea virilității flămânde și nesatisfăcute. Nu știa încotro îi ducea calul dar nu i-a păsat deși pentru un moment a regretat că nu se aflau din nou la micul schit, unde ar fi trântit-o pe iarba verde ca să se delecteze cu gura ei ce mirosea a prună. De ce gustul ei îi

amintea tocmai de prune? Pentru că era dulce şi delicioasă, matură şi ispititoare. Şi-a dres glasul stânjenit. Dacă se mai gândea s-o sărute, avea să facă ceva drastic, cum ar fi să coboare de pe cal şi s-o dea jos ca pe un sac ca să facă dragoste cu ea ca un nebun.

– Ferma nu este departe, a spus ea deodată. Vătaful Juan îţi va pregăti un cal ca să te întorci la moşia lui Diego. Marina nu a vrut să-l privească atunci când i-a vorbit. Se temea că-i tremură buza de dorinţa ce o stăpânea. Doar gândul la braţele acelea tari ca nişte pietre de moară în jurul trupului ei făcea ca stomacul să i se strângă. Ea nu a putut să vadă expresia posesivă a lui Brandon privind la gâtul ei, strângându-i talia îngustă lipsită de corset. Luase o mână de pe hăţuri şi o pusese pe stomacul ei. Jacheta scurtă pe care o purta ea nu împiedica un contact mai direct. Când el şi-a aşezat mâna chiar sub sânii ei, Marina a crezut că o făcea ca s-o ţină mai bine. Palma era fierbinte, tare, o simţea prin pânza cămăşii. O mişcare a lui Cabrón a făcut ca mâna să-i alunece de pe stomac pe o coastă, chiar sub sânul stâng. Marina crezut că se topeşte doar la acest contact. Degetul lui Brandon a alunecat într-o mângâiere pe deluşorul bine format pentru a se întoarce o clipă mai târziu în acelaşi loc. Marina a regretat întoarcerea dar a înţeles că fusese o neatenţie involuntară. A încordat spatele şi s-a depărtat câţiva centimetri de pieptul lui. A luat mâna lui Brandon ducând-o spre talie. Mesajul a fost clar pentru el, care şi-a revizuit postura. Opreşte calul, te rog.

Brandon s-a supus după câteva secunde.

– Te simţi rău?

Ea nu a răspuns, s-a desprins cu repeziciune şi dintr-un salt a coborât de pe crupa lui Cabrón; călăritul pe-o parte avea avantajele sale. Brandon a descălecat şi el încruntat.

– Nu, nu-ţi face griji, i-a spus ea un pic şovăitoare. Dacă

suntem văzuți împreună pe cal, ar putea fi complicat să dăm explicațiile potrivite. Dacă s-ar fi dat un premiu pentru nedumerire, Brandon l-ar fi câștigat fără nicio îndoială. Pe ea o îngrijora să nu fie văzuți împreună? Nu-i venea să creadă! Vezi livada aia de măslini? Brandon și-a îndreptat privirea încotro îi arăta ea. Ține drumul drept și când ajungi la zidul de piatră, ia-o la dreapta. Vei găsi fără greș moșia Vílchez.

Îl alunga așa, pur și simplu? Iarăși? Brandon pierduse socoteala afronturilor ei.

– Ai spus că îmi va pregăti Juan un cal ca să mă întorc. Începe să se înnopteze.

Marina și-a mușcat buza, gânditoare.

– Bine, îmi închipui că temerile mele sunt neîntemeiate. Vom merge pe jos, ferma e chiar după dealul ăla. Va fi de ajuns pentru a înăbuși orice bârfă.

Lui Brandon i s-a părut cea mai inutilă scuză.

– Îl aștepți pe tatăl tău la cină?

Marina se gândea la altceva de aceea i-a răspuns fără șovăire.

– Îl aștept pe Sebastián, obișnuiește să ne viziteze adesea la Stejărișurile.

Trupul lui Brandon s-a încordat deodată, plin de gelozie. A aplecat capul ca s-o privească și a văzut că ea dedica toată atenția aranjării părului, încerca să-l lege cu panglica pe care o desfăcuse din coama calului. Mâinile îi erau nerăbdătoare, pașii grăbiți. Brandon nu a putut să-și stăpânească furia care l-a cuprins. A prins-o de cot ca s-o oprească. Marina s-a uitat la el cu atenție. Amândoi stăteau pe o margine a drumului pietruit. Întunericul cădea neîndurător peste ei în vreme ce Cabrón smulgea absent câte-o floare, cu desăvârșire străin de tot.

– Cred că-ți lipsește un pic de culoare în obraji.

Marina i-a zâmbit plină de recunoștință pentru îngrijorarea

lui, dar nu a putut să rostească vorbele de mulțumire. Brandon și-a plimbat mâinile puternice de-a lungul brațelor ei până când a ajuns la curba umerilor. Și deodată a tras-o spre el. Marina nu-și revenea din surpriză. Când buzele lui le-au atins pe-ale ei într-o mângâiere atât de sublimă, a simțit o descărcare în măruntaie care a lăsat-o paralizată dar el nu se mulțumea cu atât, era hotărât să-i smulgă un răspuns și să-i stârnească o tulburare pe care ea nu le va uita ușor. Fără să știe cum, Marina s-a trezit trântită pe iarba proaspătă. Brațul puternic al lui Brandon evita ca pietrele de pe drum să-i rănească spatele. Iisuse! Ce-i făcea? Mâna îndrăzneață a urcat pe coapsa goală și s-a oprit fără milă în centrul feminității ei. Doar materialul fin al chiloților îl despărțea de contactul cu pielea. Limba lui Brandon mângâia fiecare locșor pe care îl întâlnea, suprafața limbii ei, cerul gurii. Marina nu s-a opus, nu putea să se gândească decât la senzațiile minunate care îi creșteau în pântec și urcau în stomac și piept până i se așezau pe cerul gurii. Mâna lui a început o mișcare circulară peste rufăria de corp dar ei i s-a părut că era la fel de goală ca în ziua în care mama ei a adus-o pe lume; dacă mai continua așa, avea să explodeze ca praful de pușcă.

– Te rog..., a cerut ea printre suspine și Brandon nu a știut dacă îi cerea să se oprească sau dimpotrivă să continue, dar înțelepciunea i-a revenit fulgerător.

Era gata s-o facă a lui în mijlocul unui drum. Înnebunise, nu, nu era nebun, s-a corectat, era plin de gelozie, o gelozie irațională fiindcă ea îl alunga pentru a se întâlni cu alt bărbat.

– Iartă-mă, mi-am pierdut controlul, s-a scuzat el.

Dar ea nu putea să spună nimic pentru că era prinsă sub el.

– Te iert dacă te ridici, nu pot să respir.

Marina a fost ridicată de parcă ar fi fost ușoară ca o cârpă.

Forța lui a surprins-o. O trântea pe spate și o ridica într-o clipă. Amândoi au rămas privindu-se față în față, fără să spună nimic.

– Spune-mi că sunt iertat.

– Ești, numai dacă acest incident nu se va mai repeta.

Brandon a strâns buzele cu putere. Ea nu-i accepta cererea în căsătorie dar accepta să-l aibă ca amant până când va pleca din Spania.

– Este ultimul tău cuvânt? a întrebat-o acid.

Ea și-a mușcat buza fiindcă, în ciuda atacurilor asupra simțurilor ei, nu putea să dea înapoi în hotărârea sa. Îl dorea, dar fără angajamente.

– Ultimul cuvânt îl ai tu, laird McGregor.

Tăcerea dintre ei a devenit apăsătoare.

– Marina! Ce naiba ai pățit? L-am văzut pe Cabrón întorcându-se fără șa și am intrat în panică. Nici Brandon nici ea nu-și dăduseră seama că armăsarul se întorsese la grajdurile de la moșie. Sebastián ținea în mână un felinar și era însoțit de Juan și de Luis. Toți trei veneau drept spre ei. Nu-mi vine să cred că ai căzut de pe cal! Îngrijorarea lui Sebastián era autentică și atunci Marina și-a dat seama cât de dezordonată îi era ținuta. Fusta era șifonată și ruptă într-o parte. Panglica de la cămașă i se desfăcuse în două locuri din cauza frecării trupului lui Brandon de ea, iar părul... părul era încurcat și plin de iarbă. Când a ajuns la ei, Sebastián a îmbrățișat-o posesiv. Dumnezeule! Ce m-ai speriat!

Pumnii lui Brandon s-au strâns pe lângă șolduri. Încerca să se stăpânească și să nu se arunce ca un demon asupra lui Sebastián ca să-l depărteze de Marina și să-i spargă fața.

– Sunt bine, Sebastián, pur și simplu am căzut de pe cal. Brandon a deschis gura stupefiat dar privirea ei imploratoare l-a făcut s-o închidă ofensat. Laird McGregor a încercat să mă ajute, vine în vizită de la moșia Vílchez. Pentru prima

oară Sebastián şi-a luat ochii de la Marina ca să şi-i pună pe străin. A fost un noroc că se afla aşa de aproape de casă ca să mă ajute.

Brandon a sesizat dispreţul reflectat în ochii lui Sebastián.

– Probabil te-ai lovit la gură. Marina s-a uitat la Sebastián, uimită de cuvintele lui. Ai buzele umflate.

Ochii lui Brandon au strălucit cu aroganţă. Va să zică derbedeul îşi dăduse seama că Marina nu căzuse de pe cal. Mândria lui bărbătească a crescut până într-un punct primejdios. Simţea că avea un anume avantaj asupra spaniolului.

– Brandon, rămâi la cină?

Sebastián a remarcat că ea îl tutuia pe străin şi îi spunea pe nume. Nu era greu să-şi dea seama că se petrecuse ceva între ei dar de ce îngăduise ea?

– Va fi o plăcere, a răspuns Brandon pe un ton vesel.

– Şi tu, Sebastián? Vei lua cina cu laird şi cu mine?

Zâmbetul lui Sebastián era oricum, numai prietenos nu.

– N-aş putea să refuz un minut în compania ta, frumoaso. Ştii că ador partida noastră de cărţi de după cină.

– Atunci rămâne cum am stabilit. Mă schimb şi ne vedem în sufragerie peste o oră.

Marina nu a aşteptat răspunsul niciunuia dintre ei. A luat-o pe drumul care ducea drept către casă. Putea să-i cadă cerul pe cap, dar ea avea de gând să facă o baie fierbinte fără să-i pese de nimic altceva.

***

Marina avea nevoie să-şi limpezească gândurile, dar ultimele întâmplări o împiedicau, o ţintuiau locului, fără să poată urma un drum sau altul. Lumea ei se întorcea cu susul în jos şi pentru prima oară în viaţă era nehotărâtă. Avea sen-

timentele îi erau amestecate și nu se simțea în stare să le separe ca să acționeze echilibrat și matur. În fața ei se aflau doi bărbați formidabili, care se priveau cu dușmănie, cu suspiciune, iar Marina nu-și explica motivul. Tensiunea care se simțea la masă făcea ca friptura de miel servită la cină să îi lase în gură un gust de rumeguș. Oare Sebastián credea că Brandon voia să-i facă vreun rău? Și-a fixat pupilele pe chipul atrăgător al prietenului ei și l-a studiat. A recunoscut cu afecțiune că era un bărbat frumos. Sebastián avea o înălțime potrivită cu musculatura și era posesorul unor ochi mari și întunecați, din aceia care tăiau când priveau cu intensitate. Fusese profesorul ei de pozne în copilărie, prietenul care o consolase când se simțea singură și tristă. Nu contase diferența de vârstă, nici că era cel mai bun prieten al fratelui ei. Sebastián fusese întotdeauna acolo pentru ea. Simțea o afecțiune adevărată față de el. A lăsat ochii spre fața de masă albă pentru ca o secundă după aceea să-i ridice. I-a ațintit asupra lui Brandon, ca să-l analizeze cu meticulozitate, cum făcuse și cu Sebastián mai devreme. Chipul scoțianului nu era la fel de atrăgător, nici nu avea trăsături așa de armonioase. Avea câțiva pistrui nostimi pe nas, care mai îndulceau din duritatea bărbiei pătrate. Ochii, poate trăsătura cea mai relevantă a acelui chip prelung, demonstrau o hotărâre absolută și străluceau ca lama unui briceag ascuțit. Marina intuia că pierduse puține bătălii la viața lui, deși constituția puternică înșela. Dădea o primă impresie de lentoare în mișcări, dar ea își dăduse seama perfect că putea să fie o formă deosebită de a câștiga avantaj. Simțise pe pielea ei agilitatea și iuțeala cu care se mișca. Și inima ei se simțea enorm de atrasă de el. Descoperise în brațele lui trezirea simțurilor. Dorul profund care provoca tragedii. Nebunii și moarte. Ce drum urma inima la ceasul alegerii? În care moment precis i se vârâse străinul pe sub piele? A inspirat adânc, ca să dea

apoi drumul aerului cu un oftat lung. Nu a fost conştientă de efectul respiraţiei ei zgomotoase în cei doi bărbaţi, care nu-şi luau ochii unul de la altul. Sebastián a crezut că era de resemnare şi deranj cu privire la străin. Dimpotrivă, Brandon a crezut că oftatul Marinei era datorat sentimentelor pe care i le trezea Sebastián, sentimente la care poate el nu răspundea. Ahhh! Gelozia erau un călău blestemat care se bucura de suferinţa pe care o pricinuia bărbaţilor, a meditat el.

– Vei sta multe zile?

Atât Sebastián, cât şi Brandon au început în acelaşi timp să răspundă, dar au tăcut la unison când şi-au dat seama că Marina îi adresase întrebarea lui Juan, vătaful care cina cu ei în seara aceea. Marinei nu-i plăcea să mănânce singură şi când contele de Zambra nu se afla la Stejărişurile obişnuia să-l invite pe Juan să împartă masa cu ea, invitaţie pe care o făcuse şi pentru seara aceea în particular.

– Târgul de vite de la Huelva începe peste câteva zile, a răspuns Juan cu un glas răguşit. Voi lipsi cel mult patru sau cinci zile.

– Ai multe animale?

Juan a negat dând din cap.

– Câteva vite şi iepe. I-am sugerat contelui că am putea creşte un taur dar se tot împotriveşte ideii.

Marina a zâmbit pe jumătate. Tatăl ei nu avea intenţia să crească tauri pentru luptă de când o văzuse pe ea luptându-se cu o văcuţă. Contele obişnuia să spună că îndepărtase focul de diavol.

– Îţi mai aminteşti?

Sebastián pusese întrebarea cu o lucire de umor în ochii de bandit. Văzuse pe chipul Marinei reflectarea amintirii cu văcuţa.

– De atunci am interzis la luptele cu tauri. Tata e un bărbat cu idei fixe, a replicat ea.

– Are doar o fiică. Brandon a simţit că vorbele rostite de Sebastián erau spuse exclusiv pentru el dar a hotărât să nu-i sucească gâtul, deocamdată. Se teme să nu te răneşti.

– Îţi aminteşti de mama ta? a întrebat Brandon brusc.

Marina şi-a îndepărtat ochii de la Sebastián ca să şi-i fixeze pe el.

– A murit când m-am născut eu.

Brandon şi-a regretat impulsivitatea. Voise să schimbe subiectul şi greşise. Ochii Marinei exprimau o tristeţe profundă.

– Era o femeie foarte frumoasă, a adăugat Sebastián. Marina i-a zâmbit candid. Aproape la fel ca fiica ei.

Ea aşteptase această adăugare. Era aceeaşi frază pe care i-o spunea Sebastián de când era o fetiţă şi plângea pentru absenţa mamei.

– Tata obişnuieşte să spună că sunt un demon bătăuş sau o supărătoare durere de cap.

– Tatăl tău te adoră, dar nu ştie cum trebuie să se poarte cu fiica lui cea mândră.

– Ştiu, a răspuns Marina, dar nu sunt deloc mândră.

– Trag nădejde că va sosi curând la „Stejărişurile", nu mi-ar plăcea să plec fără să-i prezint respectele mele.

Marina nu a făcut niciun comentariu. Şi ea abia aştepta sosirea tatălui ei, împotriva oricărei logici, chiar dacă trebuia să se lupte cu temerile şi interzicerile lui. Dar contele de Zambra dăduse instrucţiuni ca ea să-l aştepte la moşie până când va veni.

– Sosirea surorii tale e prevăzută în curând?

Acum întrebarea îi era adresată lui Brandon, care a ridicat din umeri destul de indiferent.

– Asta va depinde de vărul Justin şi de soţia lui, Aurora. Le place la nebunie Granada, dar au promis să vină până la Córdoba ca să o însoţească pe sora mea la întoarcere.

– Moşia Vílchez poate fi destul de plictisitoare în această perioadă a anului, a spus Sebastián în treacăt.

Brandon s-a uitat la el şi s-a gândit un moment ce răspuns poate să-i dea.

– Mie nu mi se pare deloc plictisitoare; în plus, Diego doreşte să-mi arate totul despre cultivarea măslinului. Are proiecte mari de dus la capăt. Dacă ideile lui mă conving, e posibil să devin sursa lui de finanţare.

– Te gândeşti să investeşti în ţara noastră, laird?

Brandon a întors ochii spre Marina.

– Acesta este principalul motiv al vizitei mele în această ţară şi în frumosul oraş Córdoba.

Marina s-a gândit că, dacă Brandon investea pe meleagurile cordobeze, era foarte posibil facă vizite dese în zonă. Iar moşia Vílchez se afla prea aproape de ea. Nu se gândise la această posibilitate şi acum când o făcea o lua durerea de cap. Sebastián îl privea pe scoţian cu un interes nou, dar Brandon avea ochi doar pentru Marina, pe care o vedea zbătându-se într-o mare de îndoieli datorită comportamentului său de dinainte. Murea de curiozitate să afle ce o agitase atât de mult.

– Dacă ai de gând să investeşti în măslini, ar fi interesant să construieşti o presă nouă, ca să faci ulei din măslinele culese.

Marina s-a uitat la Sebastián. El a băut ultima înghiţitură de vin.

– Francezii au distrus majoritatea dintre ele, a spus Marina gânditoare.

– Un motiv în plus pentru a avea o presă nouă, i-a răspuns Sebastián cu voce joasă.

Brandon urmărea cu atenţie discuţia dintre Marina şi spaniol.

– Dar asta ar genera nişte cheltuieli foarte mari până la

obținerea beneficiilor, în plus vărul Diego nu are atâția măslini pentru a suporta cheltuiala unei prese.

– Dar are un posibil investitor. Ochii lui Sebastián s-au îndreptat către Brandon. Iar eu n-aș sta la îndoială nicio clipă.

Marina continua să facă socoteli la repezeală.

– Măslinii cresc încet, Sebastián. Nu se produce ulei de măsline de la o zi la alta.

– Sigur, dar până atunci s-ar putea presa măslinele altor agricultori, astfel presa s-ar finanța fără să genereze cheltuieli.

Marina considera că sugestia lui Sebastián nu era atât de nebunească dar construirea unei prese noi presupunea cheltuirea unei sume importante de bani.

– Tu ai mai multe pogoane cu măslini.

Sebastián a oftat cu mâhnire. Avea măslini, adevărat, dar erau distruși.

– Ce este o presă? a întrebat Brandon în cele din urmă.

– Locul unde se zdrobește măslina ca să se obțină sucul, uleiul.

Brandon a înțeles.

– Există multe în Córdoba?

– Câteva, pe care francezii nu au reușit să le distrugă și care funcționează ca niște cooperative, unde agricultorii își duc măslinele.

– Măslinul este un pom sigur?

Nici Marina, nici Sebastián nu știau la ce se referea Brandon.

– L-au adus fenicienii acum mai bine de trei mii de ani, a răspuns Sebastián. Este pomul geografiei mediteraneene prin excelență. Brandon nu înțelegea cuvintele lui Sebastián. Avem clima și solul potrivite pentru cultivarea și extinderea lui.

Acum înțelesese.

– Cred că ar trebui să creștem numărul de vite de luptă.

Vătaful Juan intervenise pentru prima dată în discuție și toți trei au întors capetele către el. Dacă am reușit să creștem cai excepționali ca armăsari, putem să facem la fel și cu taurii.

– Nu este o investiție bună, a răspuns Sebastián fără șovăire. Taurii sunt buni doar de montă și să moară în luptă. Marina a fost de acod cu el. Trebuie să privim în viitor, iar viitorul Córdobei nu stă în taurii de luptă.

Brandon continua să se gândească la ideea pe care i-o dăduse Sebastián. Trebuia să-i vorbească despre ea cumnatului său, să afle ce părere avea despre asta.

– Domnilor, vom bea cafeaua în grădină, a spus Marina deodată, astfel servitorii vor putea să strângă masa, iar noi ne vom continua discuția.

Juan a refuzat politicos invitația.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor, mâine trebuie să mă trezesc devreme.

Ochii Marinei s-au îndreptat spre ceasul din perete. Într-adevăr, era ora zece și jumătate. Fuseseră atât de absorbiți de discuție că nu-și dăduseră seama ce târziu era. Juan s-a ridicat și, cu o înclinare a capului, s-a despărțit de comeseni. După plecarea lui, s-a lăsat tăcerea, pe care a întrerupt-o Marina.

– Rămâi să dormi, Sebastián? l-a întrebat, dar el a negat dând din cap. Întotdeauna ai o cameră pregătită la „Stejărișurile", i-a spus ea.

– Știu, dar nu ar fi cuviincios să rămân. Nici fratele, nici tatăl tău nu sunt acasă. Mă voi întoarce la hanul *Asul de pică*.

Hanul *Asul de pică* se afla foarte aproape de Stejărișurile, era una dintre construcțiile care alcătuiau satul Aguileras, la vreo două leghe distanță. Era locul unde călătorii obișnuiau să se oprească și să se răcorească înainte de a ajunge în Córdoba.

– Dar voi bea cafea înainte să plec, i-a spus cu un zâmbet. Vreau să profit până la ultimul minut de compania ta.

Brandon a fost pe punctul să scrâșnească din dinți, dar s-a stăpânit.

– Și eu am să plec. Diego s-o fi întrebând ce m-a reținut atâta timp, a fost răspunsul lui scurt, dar, înainte, mi-ar plăcea să pregătesc calul care mă va duce la moșia Vílchez.

Marina a făcut un gest către unul dintre servitori, care a înclinat din cap și s-a pregătit să-l însoțească în tăcere pe scoțian.

– Sebastián și cu mine te așteptăm în curtea interioară. Alfredo te va însoți când te vei întoarce să-ți bei cafeaua.

Brandon a încuviințat cu o mișcare a capului, înainte de a se ridica și a-l urma pe servitor către grajduri.

CAPITOLUL 10

– M-am gândit serios la sugestia ta, i-a spus deodată Sebastián.

Marina i-a umplut paharul cu jerez şi i l-a întins. Mâna lui i-a atins degetele într-o mângâiere foarte blândă, aproape eterică. Fata i-a zâmbit drept răspuns, era obişnuită cu atingerile lui. Gesturile de afecţiune ale lui Sebastián fuseseră balsamul de care avea nevoie.

– Îmi vine greu să cred că acest cap încăpăţânat dovedeşte un pic de raţiune, ar fi prima oară.

Sebastián nu a răspuns la comentariul glumeţ. A luat paharul în mâini şi l-a agitat cu mişcări circulare. Lichidul auriu lăsa urme pe cristalul transparent.

– Numai tu eşti în stare să mă faci să-mi pot păstra fărâmă de raţiune.

Marina nu putea să-l privească.

– Trebuie doar să-i prezinţi propunerea în mod formal tatălui meu. Pentru o clipă, ochii întunecaţi ai lui Sebastián au scrutat-o. Marina a văzut îngrijorare în străfundul lor. Poţi să ai încredere în mine, i-a spus ea ca să-l liniştească, suntem prieteni.

– Problema este că nu am încredere în mine însumi.

Marina s-a încruntat.

– Atunci spune-mi ce te îngrijorează, l-a încurajat ea.

– Tatăl tău probabil aşteaptă nepoţi, nu te-ai gândit la asta? Marina a clătinat din cap. Iar eu o să-mi doresc un

moștenitor; nu pot să-ți cer un asemenea sacrificiu.

– Sincer, nu mă gândisem la asta, Sebastián.

– Dacă te măriți cu mine, nu vei putea cere separarea legală, tatăl tău n-ar îndura asta. Marina a confirmat cu o mișcare a capului. Dacă accept propunerea ta de ajutor, vei fi legată de mine până la moarte. Marina a respirat adânc în vreme ce se gândea la cuvintele lui Sebastián. Era într-adevăr o condamnare prea lungă.

– Sau până la moartea tatălui meu, i-a spus ea în cele din urmă. Sebastián a luat gânditor o înghițitură de jerez. N-ar trebui să ne îngrijoreze acum amănuntele colaterale, Sebastián. Poți să-ți salvezi moștenirea, iar eu îmi voi folosi în mod util dota. Marina a văzut îndoiala din ochii lui Sebastián și a atacat cu toată artileria de care dispunea. Ai putea să construiești presa pentru măslinii tăi.

– Ești prea generoasă și nu merit, a spus el întristat. Niciun bărbat nu merită.

– Dă-mi voie să fiu eu cea care hotărăște asta, i-a replicat ea. Dar el continua să ezite, nemărturisindu-i toate îndoielile lui. Ea era atât de generoasă în afecțiunea sa, încât Sebastián a simțit un nod în stomac. Avea nevoie de ajutorul ei, dar prețul era prea mare. Să pecetluim acordul cu un sărut. Cererea ei l-a luat complet pe nepregătite. Ar trebui să vezi ce față ai făcut, i-a spus ea amuzantă. De parcă sărutul ți l-ar fi cerut diavolul și nu o prietenă, ca să încheie o înțelegere.

– Nu diavolul, o vrăjitoare.

– Un sărut, atunci? Ca să pecetluim acordul de ajutor. Mâna lui Sebastián a luat-o ușor pe Marina de gât și i-a ridicat bărbia spre gura lui. Și-a aplecat buzele spre ale ei, care s-au deschis în așteptare, dar Sebastián abia a atins-o și a încercat să se retragă. Marina nu i-a dat voie, își înnodase degetele în șuvițele groase ale părului lui negru și l-a reținut lângă gura ei. Sebastián îi sorbea răsuflarea, dar și-a recuperat stăpânirea de

sine. Marinei nu-i prea păsa de încercările lui Sebastián de a se separa, avea degetele încurcate în părul lui şi nu se gândea ă-i dea drumul. Preţ de un minut l-a privit foarte atentă. Dacă aş fi vrut un sărut frăţesc, i l-aş fi cerut fratelui meu.

Gura Marinei s-a lipit de cea a lui Sebastián şi, luându-l prin surprindere, şi-a băgat limba umedă şi caldă în gura lui. După surpriza iniţială, Sebastián s-a predat inevitabilului. A apăsat mâna pe ceafa ei ca s-o reţină, s-o silească să deschidă şi mai mult cavitatea mătăsoasă şi, când i-a simţit dinţii, a început un joc pervers de pedeapsă, căutând, incitând. Era atât de absorbit, încât nu şi-a dat seama că paharul pe care îl ţinea în mână îi scăpa. Cristalul s-a spart de podeaua din marmură. Zgomotul i-a făcut pe amândoi să se depărteze, dar fără să înceteze a se privi.

– Dumnezeule! Marina...!

Sebastián a fost incapabil să termine fraza. Ochii lui îl văzuseră pe scoţian, care se oprise chiar la intrarea în curtea interioară, cu ochii ca nişte flăcări ieşite tocmai din iad. Nu avea nicio îndoială că asistase la sărutul lor; vedea în pumnii lui strânşi dorinţa de a cere explicaţii, dar a stat liniştit, nu a făcut nimic din ce arăta atitudinea războinică.

– Îmi pare rău că vă întrerup.

Glasul lui Brandon era gâtuit. Marina îl privea consternată, uitase complet de el. La ce naiba se gândea când i-a cerut un sărut lui Sebastián, avându-l pe el ca oaspete? Să compare! Se simţea ruşinată de lipsa de maturitate, dar trebuia să verifice pe pielea ei dacă Sebastián îi provoca aceleaşi furnicături în stomac ca şi Brandon. Dacă simţea fluturi în stomac şi dorinţa aceea a feminităţii ei. Spre nenorocirea sa, descoperise că nu.

– O întrerupere nefericită, vă asigur, a intervenit Sebastián, dar nu gândiţi rău, îmi sărutam logodnica. Ochii lui Brandon s-au redus la o linie neagră. Marina a acceptat cererea mea în căsătorie.

Tăcerea care s-a lăsat în curte a fost premonitorie.

– Felicitări! a spus Brandon cu glas de tunet. Şi acum, scuzele mele, trebuie să mă întorc la moşia Vílchez. Noapte bună amândurora!

Marina şi-a muşcat buza. Privirea pe care i-o aruncase Brandon era clar intimidantă şi conţinea o avertizare pe care o înţelesese perfect. Între ei nu se terminase. Ochii Marinei au urmărit paşii lui Brandon până când a dispărut.

– Ai jucat murdar.

Vorbele lui Sebastián au făcut-o să se întoarcă brusc la realitatea din curte.

– Murdar...?

Marina nu a putut să continue. Gâtul i se strânsese până la sufocare.

– Crezi cumva că un bărbat nu ştie când este folosit? Ai fost foarte perversă, dar doresc să aflu motivul pentru care m-ai folosit.

Marina a respirat adânc.

– Am nevoie de un jerez. Sebastián aduna cioburile şi le punea pe o măsuţă din apropierea unuia dintre fotolii. Şi-a folosit batista ca să şteargă lichidul vărsat. Se vor ocupa servitorii, a spus ea deodată şi aşa a fost; în câteva secunde, una dintre fete curăţase tăcută totul, cu grijă.

Marina ţinea paharul cu jerez în mână când Sebastián a înfruntat-o.

– De ce? a întrebat-o el.

Marina s-a gândit un moment înainte să răspundă, dar încrederea pe care o nutrea faţă de Sebastián a determinat-o să fie sinceră.

– Pentru că sunt îndrăgostită de el. Sebastián a privit-o cu interes şi uimire. Era greu de crezut că ea admitea aşa ceva. Scoţianul este hotărât să se logodească cu mine, a continuat ea. Trebuie să-l conving că nu este cu putinţă.

– Un simplu nu ar fi fost de ajuns. Marina a negat dând din cap şi atunci Sebastián a izbucnit. L-ai încercat! Ahhh, Marina! Îl omor! Fata şi-a coborât privirea în pământ, incapabilă să îndure batjocura lui. De aceea mi-ai cerut un sărut, i-a spus Sebastián şi obrajii Marinei au devenit stacojii.

– Îmi pare rău, i-a spus cu un fir de glas. M-am purtat condamnabil. Nu trebuia să te fi folosit.

– Îţi iert sărutul, şi ştii de ce? Pentru că am ştiut că bărbatul acesta îţi trezeşte interesul, chiar în ziua întoarcerii mele, îţi aminteşti? Când te-am găsit împreună cu el în piaţă.

– Ai ştiut...?

Marina i-a adresat o privire pierdută.

– Uriaşul ăla mi-a trimis toate semnalele posibile despre dreptul de posesie asupra ta. Ea a oftat întristată. Iar tu nu aveai ochi decât pentru el.

– Este primul bărbat care izbuteşte să-mi trezească interesul pentru dragoste, dar nu e cu putinţă, Sebastián!

– Şi de aceea te măriţi cu mine.

Marina l-a privit pe Sebastián cu ceva asemănător vinii şi furiei. Dacă nu l-ar fi cunoscut aşa de bine, ar fi putut să jure că era gelos.

– Credeam că ajut un prieten.

Sebastián a dat din cap cu mâhnire.

– De ce nu-l accepţi?

Marina a întârziat o veşnicie să răspundă. De ce nu îl accepta? Pentru că lanţurile care o legau de familia ei erau prea puternice ca să le ignore.

– Datoria mea este aici, alături de familia mea, şi nu într-o ţară atât de îndepărtată, încât nici bunul Iisus nu a auzit vorbindu-se despre ea.

Sebastián a oftat. Datoria. Datoria care strică totul.

– Uneori, simţul datoriei ne face îngrozitor de nefericiţi.

Ochii lui ardeau, pătrundeau în ea cu o forţă devastatoare.

– Crezi cumva că nu știu? Asta am hotărât și n-am să dau înapoi. Laird va pleca, iar eu îmi voi ajuta un prieten pe care îl iubesc mult.

– Atunci, așa să fie, Marina.

Brandon era așa de furios că nu reușea să se așeze în pat ca să încerce să adoarmă. Spre surprinderea lui, simțea ranchiună pentru ușurătatea Marinei, care îl umplea de o profundă dorință de răzbunare, de un dispreț pe care nu îl cunoscuse niciodată. Era hotărât, avea să-i sucească gâtul blestematului de spaniol, să încaseze plata pentru ofensa comisă de Marina împotriva sentimentelor lui, pe care el le exprimase cu o totală onestitate, iar ea le călcase în picioare cu cruzime. În seara aceea îl sărutase pe el cu pasiune și câteva ore mai târziu îngăduia ca altul să șteargă de pe gura ei urma lui. Se simțea pierdut și în mijlocul acelei furtuni de emoții Brandon a luat cea mai extremă și, radicală dintre hotărârile pe care le putea lua. Să-i arate disprețul pe care și-l câștigase prin faptele ei. Înlătura, respingea și înăbușea dorința pe care i-o provoca amintirea ei într-o mare de reproșuri și mustrări, cufundând-o fără remușcări. Brandon luase o hotărâre și avea de gând s-o ducă la îndeplinire, orice ar fi.

A privit pe fereastră livezile tăcute. Diego nu pusese nicio întrebare când el a venit acasă furios. Pur și simplu îi spusese noapte bună și se retrăsese în apartamentele lui, în vreme ce el își rumega supărarea împotriva spanioloaicei, a cumnatului său și a lui însuși. După un oftat adânc, a închis ochii și și-a liniștit spiritul. Îi va da Marinei ce merita: indiferență totală. Dispreț sec. Dar înainte avea să-i lase un semn pe care nu-l va uita multă vreme

***

Marinei îi era dor de Brandon. De mai multe zile nu ştia nimic despre el, mai precis din seara în care o văzuse sărutându-se cu Sebastián. Nu ştia dacă se mai afla la moşia Vílchez sau dacă se întorsese în Córdoba. Inima ei înclina spre a doua variantă. Tatăl ei, contele de Zambra, punea la punct ultimele amănunte ale unei afaceri importante, de aceea îşi întârziase sosirea la Stejărişurile iar Marina era atât de singură încât abia dacă mai ieşea să se plimbe cu Cabrón. Îşi pierdea puterile. Nopţile stătea trează, gândindu-se şi regretând că trebuise să se arate atât de indiferentă când de fapt murea puţin câte puţin pentru cineva care îi era interzis. Ea însăşi îl alungase din viaţa sa. Deşi încerca să nu se gândească la scoţian, mintea i se întorcea iar şi iar la el. La sărutările şi mângâierile lui, la zâmbetul ştrengăresc. Marina a oftat şi s-a mustrat, pentru a câta oară în după-amiaza aceea plictisitoare. A încercat, în zadar, să-şi concentreze gândul pe Sebastián şi pe cererea lui, pe care ea o acceptase. El îi promisese că va vorbi cu tatăl ei despre logodnă. Marina ştia că Álvaro nu va refuza. Avea o mare afecţiune pentru Sebastián, pe care îl cunoştea de când era copil. Îl legase o prietenie adâncă de părinţii lui şi regreta nenorocirea cu familia şi bunurile lor. Marina şi-a trecut palma peste stofa fustei. Făcuse ce trebuia dar simţea înăuntrul său o tristeţe, străină până atunci de ea, care îi apăsa inima provocându-i o durere fizică. Nu avea consolarea prietenei Ágata, nici pe a Eugeniei. Era singură, cu totul nepriceputa în temele referitoare la dragoste şi ştia că avea să regrete tot restul vieţii hotărârea pe care o luase în privinţa scoţianului. A închis ochii dar i-a redeschis la auzul unui nechezat de cal în afara casei, în grădina principală care dădea în curtea interioară. Ea cunoştea fiecare cal din grajduri şi a ştiut, după sunetul potcoavelor, că Tunet venise la fermă. Tunet era calul pe care îl călărea de obicei Lorenzo. Şi-a adunat fusta cu mâinile pen-

tru ca materialul voluminos să nu o împiedice în graba ei de a ajunge la ușă, a ieșit în curte și l-a văzut pe fratele ei, care în acel moment îi dădea hățurile lui Luis, unul dintre argați.

– Lorenzo! Ce surpriză! Când Lorenzo a privit-o cu chipul grav, Marina a știut că se întâmplase ceva rău. Tata! a exclamat speriată dar Lorenzo a negat dând din cap în timp ce-și scotea mănușile de călărie și urca scările cu pași mari.

– Sebastián a fost arestat.

Marina a simțit că aerul îi rămâne în gât.

– Sebastián a fost arestat? Ce vrei să spui? a întrebat zăpăcită de tot.

– A fost denunțat, Marina, și cel mai îngrozitor este că s-au găsit dovezi care îl incriminează. Marina era stupefiată. Va fi spânzurat în piață duminica viitoare, doar dacă nu reușim să facem ceva în privința asta.

Și dacă i s-ar fi spus că urma să se dărâme casa peste ea, Marina n-ar fi putut să se miște. Era pironită locului.

– Dumnezeule din ceruri! Cine a fost? a întrebat plină de teamă.

– Asta nu știm încă, dar se fac cercetări.

– Tata...

Lorenzo nu a lăsat-o să termine.

– Tata nu poate să facă nimic. Dovezile sunt de netăgăduit, Marina, există doi martori care vor declara mâine. Ea nu putea să gândească. Sebastián nu putea fi arestat, se înșelau. Dacă e găsit vinovat, va fi spânzurat. Durerea a cuprins-o din stomac până în cerul gurii. Lorenzo a privit cu interes emoțiile care se oglindeau pe chipul ei și imediat l-a fulgerat o idee. Tu știai, nu-i așa? Marina nu s-a deranjat să nege. Îi cunoșteai activitățile ilegale. Cum e cu putință?

– Și tu? Nu știai oare cât era de disperat? Lorenzo a lăsat ochii în jos la auzul întrebării usturătoare a surorii lui. De ce ai stat cu mâinile în sân, Lorenzo? Este prietenul tău!

Lorenzo a ridicat ochii cu o strălucire de furie în străfundul lor.

– A refuzat ajutorul meu şi-al tatei. Ea se temea de vorbele acestea. A spus că făcuse o investiţie importantă şi a reuşit să ne convingă.

– Ce putem să facem? a întrebat ea plină de nelinişte.

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu scoţianul. Marina l-a privit năucită, în vreme ce el a continuat să-i explice. Bunurile găsite asupra lui Sebastián îi aparţin fără nicio îndoială lui laird McGregor. Trebuie să-l conving să nu facă o plângere formală.

– Sfântă fecioară! a exclamat Marina.

La ce naiba se gândea Sebastián când l-a jefuit pe un oaspete al tatălui ei? Şi a ştiut că nu puteau să conteze pe scoţian. El nu avea niciun motiv să-i ajute, ba dimpotrivă.

– Diego face imposibilul ca să-l ajute pe Sebastián, dar treaba e urâtă rău.

– Trebuie să fie o greşeală, Sebastián nu ar fura de la o rudă a lui Diego, nici de la un oaspete al tatălui nostru. Lorenzo a privit-o sec. Trebuie să fie o minciună. O să mă duc imediat la el, a spus grăbită.

Trebuia să-l vadă pe Sebastián. Lorenzo a reţinut-o.

– El nu doreşte să faci asta. Marina a înjurat furioasă. Ne-a cerut tatei şi mie în mod expres să nu te lăsăm să te apropii de piaţă.

Marina a respirat ca să-şi stăpânească neliniştea provocată de aceste vorbe.

– Trebuie să-l văd, a spus aproape înnebunită. Marina îşi amintea perfect ziua în care Sebastián a încercat să-l jefuiască pe Brandon pe muntele Hornachuelos. Ea împiedicase atacul atunci, dar... oare îl comisese mai târziu? Şi ce era mai rău, când? Continua să creadă că era cu neputinţă. Sebastián jefuise indivizi necunoscuţi, dar nu era cazul lui

Brandon. Cinase cu el în palatul Zambra și era cumnatul lui Diego. Blestematul de Sebastián! Și blestemată fie minciuna pe care i-a servit-o ca s-o liniștească. Dar ceva trebuia să facă. Să-i vorbească scoțianului și să-l convingă să-i ajute. Ea avea moneda de schimb pe care s-o folosească și avea s-o facă de îndată. Scoțianul este tot la moșia Vílchez? a întrebat ea. Lorenzo a confirmat. Atunci mă voi duce la el.

– Bine, aș putea să te însoțesc, i-a spus Lorenzo.

Dar Marina s-a gândit că asta era absolut cu neputință. Trebuia să-i facă o propunere și n-ar fi putut dacă fratele ei era de față.

– Lorenzo, vreau să vorbesc cu scoțianul, și trebuie s-o fac singură.

Lorenzo nu avea de gând să-și dea consimțământul.

– Nu vei face un asemenea lucru.

– De ce? l-a întrebat consternată.

– Pentru că nu e cuviincios.

– Cuviincios? a întrebat ea. Fir-ar să fie, Lorenzo! Sebastián o să fie spânzurat, crezi că-mi pasă dacă e cuviincios ori nu?

– Și de ce vrei să vorbești între patru ochi cu scoțianul? a întrebat-o inchizitor.

– Cred că pot să-l emoționez implorând pentru viața lui Sebastián. Îl voi ruga să nu facă un denunț pentru bunurile lui.

– Este o treabă de bărbați, Marina.

– Vei putea să ai treaba ta de bărbați, dar dă-mi voie să vorbesc cu el mai întâi, nu pierdem nimic.

Lorenzo a consimțit până la urmă. Marina s-a întors spre grădină ca să dea poruncă să fie înșeuat Cabrón. Trebuia să ajungă la moșia lui Diego cât mai repede. Distanța nu era mare dar ei i s-a părut drumul iadului. Cum putea să apeleze la ajutorul lui Brandon? Poate dându-i ce voia. Marina și-ar

fi vândut sufletul diavolului, dacă ar fi ştiut că poate să-l salveze pe Sebastián.

Valiza era pregătită. Brandon a privit pentru ultima oară camera în care locuise la moşie. Deşi clădirea nu era foarte mare, era destul de comodă ca să nu dorească să se întoarcă în oraş. Avea toate comodităţile unei case mari din Córdoba şi liniştea pe care o oferea câmpul. Brandon luase notă de anumite amănunte care îi plăcuseră, ca să le aplice în casa lui din Scoţia, s-o îmbunătăţească pentru a fi şi mai primitoare. De asemenea avea să ducă şi nişte plante pe care ar putea să le cultive în durul pământ scoţian. Brandon era atât de căzut pe gânduri, încât nu a auzit uşoara ciocănitură în uşa dormitorului. Când şi-a dat seama, clanţa se mişca şi surpriza lui a fost enormă văzând-o pe Marina în prag. Era asudată şi cu ţinuta în neorânduială, ca şi cum ar fi călărit în goana mare. Câteva şuviţe din părul strălucitor i se desprinseseră din baticul de sub pălăria neagră şi ochii, ochii aceia frumoşi erau plini de o nelinişte care l-a tulburat, chiar dacă a reuşit să ascundă asta la timp şi ea să nu-şi dea seama. Pentru o clipă niciunul dintre ei nu a spus nimic, s-au mulţumit să se privească în tăcere.

– Iartă-mi indiscreţia, dar trebuia să vorbesc cu tine. Brandon a continuat să tacă dar o privea pătrunzător. Pleci? l-a întrebat şi Brandon a simţit în glasul ei o alarmă ce i s-a părut neaşteptată.

– Mă îmbarc pe *Madeira* peste câteva zile.

Madeira era un vapor cu destinaţia Dover, care pleca din portul Lisabona.

– Te întorci în Scoţia? El a confirmat cu o uşoară mişcare a capului. Dar sora ta nu s-a întors din Granada.

– Sora şi nepotul meu vor călători la Londra cu Diego peste câteva săptămâni, urmând să se îmbarce din Cádiz.

Marina era nedumerită. De ce nu-i spusese nimic Diego? Se întorcea în Anglia?

– Îmi pare rău că pleci, a spus ea mâhnită.

Brandon s-a rezemat de unul dintre picioarele patului. Marina devenea tot mai agitată.

– Voiai să-mi vorbești despre sora mea?

Marina a negat, dar nu găsea cuvintele potrivite. Călărise murmurând motivele pe care se gândea să i le prezinte, dar acum, când îl avea în față, nu știa cum să înceapă.

– Vin să-ți cer o favoare.

Brandon a ridicat întrebător o sprânceană.

– Ajutor să recuperezi alte scrisori de dragoste? i-a spus el.

Marina a înghițit cu greu; el se dovedea dificil în mod deliberat, dar nu i-a păsat, era în joc o viață, viața unui om bun.

– Știi, nu-i așa?

– Diego m-a informat despre neplăcutul incident.

– Te implor să ierți viața unui prieten. Ochii lui Brandon s-au îngustat. Și de asemenea, vreau să-ți explic motivele...

El a întrerupt-o fără menajamente.

– Scutește-mă de explicații, nu mă interesează.

Marina a închis ochii în fața brutalității vorbelor lui, dar trebuia să continue să încerce.

– Te rog, i-a cerut într-un murmur. Prin tăcerea ta, Sebastián poate să aibă o șansă, a implorat ea cu un fir de glas. Este un om bun, dar duce o cruce foarte grea.

– Vorbim despre același hoț care a încercat să mă jefuiască atunci când treceam pe pământurile tatălui tău? Marina a păstrat tăcerea, cum descoperise? I-am văzut rana de la mână și felul aparte în care îți spune Da. Marina l-a privit în față. Sunt străin, nu prost.

– Îmi pare cu adevărat rău.

– Este a doua oară când spui aceste vorbe în câteva

minute. Brandon a scrutat-o cu privirea. Probabil îl iubeşti mult dacă te cobori la un asemenea nivel.

Marina nu l-a contrazis.

– Voi face orice ca să-l ajut.

Brandon a strâns buzele într-o strâmbătură, dar a ridicat din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat de vorbele ei.

– Să aibă noroc, îi va fi necesar.

Marina a văzut cu groază că Brandon lua valiza de pe pat şi mantaua de călătorie.

– Te rog! a implorat ea cu glas stins.

Brandon şi-a pus mantaua împăturită pe braţ şi i-a făcut o plecăciune din cap.

– Doamnă...

Mâna Marinei a apucat braţul lui Brandon ca să-l reţină. I-a simţit muşchii încordându-se sub stofa jachetei sale.

– Te rog! a implorat din nou, tristă. Singurele dovezi pe care le deţine justiţia împotriva lui îţi aparţin. Dacă spui că totul s-a datorat unei confuzii, e posibil să nu fie spânzurat.

– Uiţi că există doi martori.

– Martorii se cumpără.

– Şi pe mine? Mă cumperi şi pe mine?

Marina şi-a muşcat gânditoare buza şi o secundă mai târziu a negat.

– Eu sunt cea care se vinde.

Mâna puternică a lui Brandon s-a aşezat peste a ei ca s-o desprindă de braţul lui. Marina s-a opus.

– Îţi spun încă o dată, nu mă interesează.

Marina a respirat adânc ca să-şi revină din şocul emoţional provocat de dispreţul vorbelor lui. Nu putea să se fi înşelat într-atât în privinţa lui. Era un bărbat căruia nu-i păsa ce se întâmplă cu Sebastian. Dar ea trebuia să facă tot posibilul ca să-l ajute. A hotărât să tragă şi ultimul cartuş care-i mai rămăsese.

– Voi veni cu tine în Scoţia.

Brandon a privit-o o secundă stupefiat, apoi batjocoritor.

– Chiar crezi că te-aş lua cu mine? Trebuie să fii nebună!

Insulta nu a descurajat-o, trebuia să meargă până la capăt.

– Probabil sunt naivă, căci nu ştiam că promisiunile tale erau vorbe goale.

Brandon a strâns din dinţi.

– Crezi că aş duce în casa mea o femeie promisă altuia?

Marina a ştiut că trebuia să-l încolţească şi avea o armă potrivită pentru asta. Diego îi spusese cum funcţionează mintea unui scoţian, intenţionase să o convingă să nu accepte pretenţiile lui Brandon şi îi dăduse, fără să ştie, arma pe care avea de gând s-o implânte în străin până la plăsele. A oftat adânc, şi-a reţinut respiraţia o secundă şi a dat drumul aerului puţin câte puţin; trebuia să-şi recupereze ritmul normal al bătăilor inimii ca să nu-i tremure vocea.

– Reclam reparaţia, laird McGregor. Mâna lui Brandon s-a desfăcut brusc din contactul ce îi unea. Sunt legată de viaţa ta printr-o promisiune, ai uitat?

– N-ai să mă obligi.

Ea a afirmat dând din cap.

– Vărul Diego mi-a explicat valoarea legală pe care o are oferta unei reparaţii. Şi de ce este atât de importantă pentru un scoţian.

– Dar nu ne aflăm în Scoţia, nu-i aşa, doamnă?

– Atunci voi merge în Scoţia ca s-o reclam. Dacă e nevoie, mă voi prezenta în faţa consiliului vostru, cu martori la reparaţia oferită de tine şi acceptată de mine; printre ei, vărul Diego, baron de Bidasoa.

Marina tocmai spusese o minciună, dar avea încredere că Brandon nu putea să ştie asta.

– Diego nu te va ajuta, i-a răspuns el cu glas stăpânit, dar cu o undă de şovăire.

– În Spania, legăturile de sânge sunt mai puternice decât îți închipui, iar Diego, pe lângă faptul că îmi este rudă, mai este și un cordobez cu un simț al onoarei de netăgăduit. Știi doar, s-a căsătorit cu sora ta tocmai datorită acestui simț al onoarei.

Brandon a privit-o cu o anume strălucire de admirație în ochi. I se părea nemaipomenit. Ceea ce era dispusă să facă pentru un bărbat era dincolo de limite și în acel moment a urât-o din tot sufletul.

– Asta nu-ți garantează că am să-l ajut pe hoțul tău.

– Știu, dar chiar și așa, doresc să reclam reparația oferită.

– Te joci cu focul, Marina!

Brandon a rostit avertismentul pe un ton primejdios.

– Mă joc? a întrebat ea aproape isterică. Mă ard de vie! Dar ți-am spus deja că voi face orice ca să-mi ajut prietenul. Chiar să-mi vând sufletul diavolului dacă e nevoie.

– Pot să-ți fac viața imposibilă dacă mă sileşti, a amenințat-o el.

– Acest lucru nu mă sperie. Sunt hotărâtă. A respirat din nou. Reclam reparația, laird McGregor!

O tăcere grea s-a lăsat asupra capetelor lor.

– Blestemată să fii, o vei avea!

CAPITOLUL 11

Marina era distrusă. Tatăl ei refuza să-i vorbească, Diego era grozav de furios pe ea, dar avea să salveze viața unui bun prieten, iar mijloacele folosite ca să reușească asta i se păreau fără însemnătate. Ceremonia nunții ei grăbite se desfășurase în capela din palatul Zambra; a fost scurtă și intimă. Lorenzo fusese singurul ei martor; împotriva voinței lui, Diego fusese martorul lui Brandon. Marina regreta că-l adusese pe scoțian pe marginea prăpastiei, dar în viață existau lucruri mult mai importante pentru care avea să dea socoteală mai târziu, nu acum. Pentru că era majoră, nu avusese nevoie de îngăduința tatălui ei ca să se mărite cu scoțianul, dar, din atitudinea contelui, știa că el nu o va ierta mult timp pentru nesupunerea asta, poate niciodată. Absența lui de la ceremonie o chinuia mai mult decât putea să-și închipuie cineva. Lorenzo îi acceptase explicația motivelor ulterioare pe care le avea să se mărite cu scoțianul; protestase ca un posedat și năruise fiecare argument prezentat în apărarea ei, dar Marina simțea pentru fratele ei o afecțiune specială, de aceea a hotărât să fie absolut sinceră și să-i mărturisească singurul motiv pentru care îl încolțise pe străin până ce îl făcuse să-și îndeplinească cuvântul dat. Până la urmă, Lorenzo acceptase și se ocupase de obținerea licenței pentru ca nunta să aibă loc imediat. Să aparțină uneia dintre cele mai importante familii din Córdoba îşi avea avantajele sale. Marina și-a trecut mâinile peste stofa rochiei. Le simțea umede

şi reci. Cum se putea schimba viaţa unui om în câteva ore. Cu o zi înainte se afla la moşia Vilchez, reclamând plata unei promisiuni, şi a doua zi se găsea în capela palatului Zambra transformată în doamna Brandon McGregor. Dar Marina nu câştigase un soţ, se alesese cu un duşman teribil.

– Sunt gata. Glasul lui Lorenzo a ajuns până la ea ca şi cum ar fi ieşit din adâncurile unei prăpăstii. S-a uitat la sora lui, care îşi frângea mâinile de parcă ar fi vrut să le cureţe de murdărie, deşi erau curate de orice răutate. Ar fi trebuit să-i spui, a sfătuit-o.

– Brandon nu cunoaşte legile spaniole, Lorenzo, şi această necunoaştere nu-i va face niciun rău. Dimpotrivă, va salva viaţa lui Sebastián.

– Niciun bărbat nu acceptă să fie folosit, cu atât mai puţin când asta o face femeia cu care tocmai s-a căsătorit.

Marina şi-a muşcat buzele cu părere de rău. Îl silise aproape cu pistolul la tâmplă pe scoţian să spună da, aducând drept argument reparaţia oferită. Brandon putea să fie neîndurător cu ea. Putea? Va fi.

– Unde e? a întrebat încet.

– Se ocupă de ultimele pregătiri pentru plecarea voastră, nu vrea să mai petreacă în Córdoba nicio zi în plus. Marina a oftat obosită. A fost singura condiţie pe care o pusese Brandon ca să aibă loc nunta. Ea acceptase fără rezerve. Iar tata e cu don Felipe de Castro. Felipe de Castro era cel mai faimos notar din Córdoba. Vrea să te dezmoştenească pentru nesupunerea ta.

Marina luase o hotărâre şi trebuia să fie consecventă în privinţa ei.

– E dreptul lui, nu pot să-i reproşez nimic. Lorenzo a privit-o cu un anume reproş. Trebuia s-o fac, înţelegi?

– Nu, dar îţi admir curajul şi hotărârea.

– Curaj? Sunt moartă de frică, i-a mărturisit şoptit, dar îl

iubesc prea mult pe Sebastián ca să stau cu mâinile în sân.

– Marina! a exclamat Lorenzo, vădit tulburat de vorbele surorii lui, eşti măritată...

Marina i-a zâmbit fratelui ei.

– Liniştește-te, frate, nu îl iubesc pe Sebastián în felul în care crezi tu, îl iubesc pentru că este prietenul meu şi pentru că m-a ajutat întotdeauna când am avut nevoie de el.

Lorenzo a răsuflat uşurat.

– Când mi-ai povestit planul tău, am ştiut că era cel mai bun în încercarea de a-l ajuta, de aceea ți-am oferit sprijinul meu, dar regret suferința pe care o vei îndura datorită hotărârilor tale.

– Voi face ca Brandon să uite acest incident. Voi fi bună cu el.

Lorenzo se îndoia serios de asta, dar nu voia să-şi chinuie sora şi mai mult.

– Atunci să mergem, magistratul ne aşteaptă.

Marina şi-a pus capa verde şi şi-a urmat fratele spre stradă.

Brandon era furios. Negru de furie. Se simțea folosit şi senzația aceea era complet necunoscută pentru el. Trebuise să-şi îndeplinească cuvântul dat dar îşi jurase iar şi iar că spanioloaica avea să i-o plătească cu vârf şi îndesat. O să-i facă viața un iad, până-ntr-atâta încât va dori să fie moartă şi nu legată de viața lui.

– Acum ştii cum e.

Brandon a ridicat capul şi şi-a privit cumnatul cu ochii întredeschişi. Diego avea chipul neobişnuit de relaxat.

– Mă surprinde că te-ai pretat la jocul ăsta.

Diego s-a apropiat la câțiva metri de cumnatul său.

– Uiți după cum îți convine că tu ai fost cel care a început toate astea, i-a spus Diego cu glas liniştit. Ai nesocotit

avertismentele mele în această privință și ai acționat pe marginea sentimentelor ei. Ai ceea ce meriți.

– Dar atunci nu știam cât este de perfidă verișoara ta, cumnate. Diego nu s-a tulburat auzind insulta la adresa Marinei. Și ușuratică, a încheiat cu dispreț.

Diego l-a privit cu intensitate. Brandon era imaginea întruchipată a bărbatului care a fost escrocat și a cărui bărbăție a fost pusă la îndoială.

– Vorbim despre aceeași femeie care a sacrificat tot ce are pentru că iubește cu adevărat? Brandon rămânea tăcut. Unchiul meu nu doar o va dezmoșteni, o va alunga pentru totdeauna din viața lui. Brandon și-a reținut răsuflarea la auzul veștii. S-a uitat la Diego, neîncrezător. Credeai că verișoara mea va ieși neafectată din toate astea?

– E îndrăgostită de un hoț, dar eu a trebuit să o iau de nevastă. Diego a strâns pumnii ca să-și stăpânească furia. Unde ne duce situația asta?

– Bine ai venit în clubul bărbaților care iubesc cu o intensitate pe care nu o pot șterge nici timpul nici depărtarea, o iubire care continuă să trăiască în inimă producând o durere surdă, eternă – și care cu toate acestea ne vedem siliți să ne căsătorim cu o femeie pe care nu am ales-o, cu o străină. Brandon a arcuit sprâncenele într-un avertisment, dar Diego ajunsese foarte departe cu vorbele lui și nu avea de gând să se oprească în acel moment. Spune-mi, cumnate, ce simți? Îmi închipui că ceva foarte asemănător cu ceea ce am simțit eu în Anglia.

Brandon nu se gândea să răspundă la întrebarea insidioasă.

– Sora mea te iubește, ar trebui să uiți greșelile trecute.

– Ești gata să aplici aceste vorbe și în cazul tău? a întrebat Diego ca și cum ar fi tras un foc de armă.

– Asta este ceva ce n-am de gând să discut cu tine.

– Vreau doar să știu că vei fi bun cu ea. Brandon a fost gata să rostească o insultă, dar s-a abținut văzând expresia cumnatului său. Cum am fost eu cu sora ta, în ciuda faptelor ei.

– Ai cuvântul meu că nu o voi ucide, a spus Brandon cu o strălucire ciudată în ochi.

– Asta nu este de-ajuns pentru mine, iar tu știi foarte bine lucrul ăsta.

– Va trebui să-ți ajungă, pentru că nu sunt dispus la nimic altceva.

– Dacă îi faci rău...

Diego a lăsat avertismentul în aer.

– Ai terminat cu amenințările? Că trebuie să pregătesc o călătorie.

– Atunci bucură-te de avantajul pe care îl ai, fiindcă nu va ține mult.

Diego a ieșit pe ușă cu spatele drept; pumnii îi ținea strânși. Brandon a putut să-i cântărească vorbele. Dar el și numai el se va ocupa de soția lui și o va face să plătească pentru nestatornicia ei.

Marina avusese o întrevedere lungă și grea cu magistratul; trebuise să îi explice clar că Sebastián de la Cruz nu sustrăsese obiectele personale ale soțului ei, ci că totul fusese provocat de o confuzie prostească. Declarase în favoarea lui Sebastián și recuperase lucrurile lui Brandon. Magistratul ezitase fiindcă avea nevoie de declarația soțului, dar avocatul care îi reprezenta adăugase că Brandon nu stăpânea limba spaniolă și ar putea fi de puțin ajutor în această privință. Lorenzo a întărit tot timpul spusele avocatului și ale surorii lui. Avocatul angajat de Diego făcuse o treabă formidabilă. Magistratul sfârșise prin a anula cazul văzând că martorii își reîășeseră declarația anterioară. Fără dovezi și fără martori,

Sebastián era liber. Martorii erau doi vagabonzi fără importanță și fusese greu să-i găsească, dar nu cu neputință. Lorenzo umblase prin toate tavernele și bodegile în căutare de informații. Banii erau cea mai bună scrisoare de prezentare și martorii au ieșit într-un sfârșit din ascunzătoare ispitiți de oferta generoasă a lui Lorenzo. Până la urmă au cerut dublul sumei care le fusese oferită la început. Lorenzo se încăpățâna să-l găsească pe instigatorul denunțului. Dar totul se rezolvase mulțumitor. Sebastián avea să fie eliberat în câteva ore. Lorenzo și Marina s-au întors la palatul Zambra.

Și-a dat jos capa, istovită. Fuseseră cele mai lungi ore din viața ei dar totul era rezolvat. Îi fusese cu neputință să-l viziteze pe Sebastián ca să-i dea vestea cea bună. Magistratul nu îi îngăduise dar nu mai conta. Era liber de acuzații și Lorenzo îi dăduse cuvântul că va vorbi cu el ca să-i explice totul. Acum era rândul ei să discute cu contele despre posibilitatea de a merge cu ea în Scoția. N-ar putea să trăiască atât de departe știind că era singur.

– Unde ai fost?

Întrebarea rostită de Brandon a făcut-o pe Marina să se întoarcă cu repeziciune.

– Am vorbit cu magistratul însărcinat cu cazul lui Sebastián. Marina a văzut cum bărbia lui Brandon devenea rigidă. Acuzațiile au fost anulate.

– Cum e cu putință? Eu n-am făcut nicio declarație.

Marina știa că urma partea cea mai grea dintre toate și nu știa prea bine cum s-o abordeze.

– Ai putea să închizi ușa, te rog?

Brandon nu observase că o lăsase deschisă, a închis-o și s-a înfipt în mijlocul dormitorului, așteptând un răspuns din partea ei, dar Marina avea alte lucruri în minte, ca de exemplu să-și scoată rochia șifonată și să se spele pe mâini.

– Încă aștept un răspuns.

Glasul lui Brandon a tunat.

– Iar eu am să ți-l ofer după ce am să mă răcoresc. Lui Brandon nu-i venea să creadă. Părea foarte calmă. Ai putut să-mi faci rost de bilet? l-a întrebat ea. Brandon nu i-a răspuns imediat. Marina a încercat ca vocea să-i sune normal. Pot să obțin un bilet pe un vapor care pleacă din Cádiz peste câteva săptămâni, poate pe același vapor cu cumnata mea și cu vărul Diego.

Brandon a fost pe punctul să înjure, dar s-a stăpânit cu chiu cu vai. Ea vorbea despre căsnicia lor ca despre ceva natural și nu obținută prin mașinațiunile ei.

– Cum e posibil ca hoțul să fie liber de acuzații? a întrebat-o cu glas reținut.

Cuvântul hoț i s-a înfipt Marinei drept în inimă.

– Dovezile erau lipsite de soliditate.

– Ce încerci să spui? a întrebat din nou și mai neîncrezător.

– Mulțumită lui Aaron Goldman, un bun prieten de familie.

– Goldman? a întrebat Brandon.

– Un bijutier de mare prestigiu, care mi-a confirmat declarația.

– Ce declarație?

– Că Sebastián, în calitate de prieten de familie, îndeplinea o cerere a mea de a duce să fie evaluate obiectele care au fost găsite asupra lui. Urma să le ducă lui Aaron Goldman, magazinul lui de bijuterii este unul dintre cele mai prestigioase din Córdoba, l-a informat pe un ton normal. Lorenzo a întărit spusele mele și ale lui Goldman. Ca soție a ta, am dreptul asupra bunurilor noastre.

Brandon a bombănit.

– Are o femeie autoritatea să facă așa ceva? a întrebat el pe un ton fals liniștit.

– Poate, când este căsătorită. Străinii, de obicei, nu cunosc legile spaniole în privința bunurilor comune.

Brandon trebuia să-şi fi închipuit. Se măritase cu el, pentru că era un blestemat de străin. Încă o ofensă de adăugat pe listă.

– Pot să vorbesc cu magistratul şi să neg declarația ta, i-a spus deodată.

Marina s-a întors spre el şi l-a privit drept în față.

– Dar n-o vei face. Brandon s-a uitat la ea stupefiat. Ca soție a ta, am privilegiul de a face uz şi de a mă bucura de unele bijuterii de familie fără ca asta să fie considerat un delict. Magistratul a înțeles perfect. În plus, dacă te hotărăşti să vorbeşti cu judecătorul, nu doar vei pune la îndoială cuvântul meu, ci şi pe cel al fratelui meu şi reputația contelui de Zambra.

– Şi ar fi numai vina ta.

Brandon simțea dorința s-o intimideze.

– E adevărat, dar, dacă te hotărăşti s-o faci, promit să mă asigur că nu vei ieşi viu din casa asta. Brandon a privit-o perplex la auzul amenințării. Voi avea cea mai scurtă căsnicie din istorie.

Brandon s-a apropiat de ea încet, privind-o cu intensitate.

– Nu ai de gând să te opreşti din cruciada asta pentru altul?

Marina a negat dând din cap.

– Țin foarte mult la el, Brandon. N-aş putea îndura să fie spânzurat.

Brandon a strâns atât de tare fălcile, încât a crezut că o să-şi rupă dinții.

– Sper că eşti conştientă de ceea ce tocmai ai recunoscut, i-a spus pe un ton care a făcut-o pe Marina să se înfioare. Şi trebuie să te avertizez. Ea l-a privit întrebătoare. Eu iau amenințările foarte în serios şi niciodată nu m-am împăcat bine

cu manipularea unei femei. Şi acum strânge-ți lucrurile. Te aşteaptă o călătorie foarte grea.

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu tata, a spus ea împăciuitoare.

Brandon trebuia să-şi înceapă răzbunarea împotriva ei cât mai repede.

– Nu! a răcnit supărat.

– Dar trebuie să pun la punct ultimele amănunte cu...

– Strânge-ți imediat lucrurile, trăsura aşteaptă la poartă. Şi am pierdut prea mult timp pentru tine.

– Nu pot să plec aşa în grabă, trebuie să...

Brandon a întrerupt-o sec.

– Tatăl tău e în drum spre Sevilla. Expresia de durere a Marinei nu l-a emoționat deloc. După cum vezi, preferă să nu te vadă. Norocul lui, fiindcă eu nu pot să fac la fel.

Marina a simțit că un cuțit i se înfige în creier.

– Ia strictul necesar. Fratele tău a promis să se ocupe de toate lucrurile tale. În câteva zile îți va trimite bagajul. Marina voia să protesteze din nou. Şi nu voi accepta încă o întârziere.

***

Marina a privit interiorul cabinei pe care avea s-o împartă cu Brandon. Micul habitaclu avea un pat, un birouaş şi o mobilă pentru efectele personale. Toate erau prinse în podea. Pentru că era dispusă spre exteriorul castelului, avea un hublou care oferea ventilație şi scălda încăperea în lumină naturală, dar era atât de mică încât Marina nu ştia cum va putea să conviețuiască cu scoțianul în zilele cât va dura călătoria. Brandon nu putuse să facă rost de altă cabină aproape de a lui; pentru că plănuise călătoria pentru el singur, nu şi cu o soție, s-a dovedit cu neputință să găsească o cazare mai bună.

Dar nu voia să mai stea în Córdoba, aşa că a hotărât să împartă cu ea micul spaţiu de pe vapor. Cufărul Marinei nu fusese deschis de când ieşise din palatul Zambra ca o infractoare şi nu ca o proaspătă soţie. Brandon nu vorbise cu ea în lungile şi plictisitoarele ore în care stătuseră închişi în trăsura închiriată, nici în timpul cinelor şi al prânzurilor pe care le împărţiseră ca doi străini în diferitele hanuri de pe traseu, dar făcuse rost de camere separate şi pentru asta i-a fost recunoscătoare în tăcere. Şi-a pus ochii de culoarea mierii pe ligheanul gol, pe carafa din metal şi pe bucata de săpun ce nu fusese folosită. Prosoapele erau împăturite cu grijă pe un scaun care putea fi folosit ca şi cuier. A lăsat geanta de călătorie cu cărţi şi obiectele personale pe care reuşise se le adune înainte de a părăsi singura casă pe care o cunoscuse în viaţă şi a deschis cufărul ca să scoată câteva haine ce ar putea să-i fie de folos în timpul călătoriei pe mare. A ales un şal pentru serile răcoroase şi o rochie din lână fină care nu prea se şifona. Nu avea o cameristă care s-o ajute, de aceea a căutat printre haine pe acelea care erau uşor de îmbrăcat şi dezbrăcat de una singură. A ales culori pale şi rezistente. Nu credea că va putea să spele câteva haine care fuseseră folosite în prima parte a călătoriei. A mai ales şi o cămaşă groasă din bumbac şi încheiată până la gât. Era aşa de prinsă cu treaba că nu l-a auzit pe Brandon intrând în cabină; nu i-a observat prezenţa până când nu a simţit curentul de aer ce a biciuit-o când el a închis uşa în urma lui. Ea stătea pe vine în faţa cufărului cu haine şi alte lucruri risipite pe rafturile din lemn.

– Pe urmă am să scot din cufărul tău câteva haine groase.

Brandon a privit-o cu o zbatere a genelor.

– Nu va fi nevoie, pot să mă ocup singur de mine. Sunt obişnuit s-o fac, de copil.

Ea nu a răspuns. Ajunseseră la un armistiţiu şi nu voia pentru nimic în lume să-l încalce.

– Nu mă deranjează, serios, i-a spus pe un ton împăciuitor. Presupun că mă voi plictisi de moarte până ce vom ajunge în Anglia, de aceea mi-ar plăcea să am mintea și mâinile ocupate.

– Fă ce vrei.

Tonul aspru a reușit s-o descurajeze. Își lăsase haina și bastonul la picioarele patului și după aceea ieșise fără să-i spună la revedere sau să-i arate cea mai elementară politețe. Marina a oftat adânc. Își jucase cărțile una câte una iar acum trebuia să îndure rezultatele jocului ei prost. Își întemeiase viitorul pe capacitatea lui Brandon de a ierta, de a înțelege motivele care o făcuseră să-i accepte propunerea, îndeplinită fără voie. Dar cu fiecare zi care trecea se depărta și mai mult de ea. Cu inima strânsă, a închis cufărul și a pus lacătul. Trebuia să se pregătească pentru cină și pentru că trebuia s-o facă singură, o simplă schimbare a rochiei și a pieptănăturii, care de obicei dura treizeci de minute cu ajutorul unei cameriste, deveneau două ore lungi și grele. Dar nu a lăsat ca descurajarea s-o cuprindă.

Brandon o aștepta în sufrageria amplă a vaporului. Deși acesta era destul de mic ca lungime, interiorul era comod și spațios, cu excepția cabinei pe care trebuia s-o împartă cu Marina. Își folosea supărarea ca pe un scut împotriva ei și până în acel moment fusese bine, dar nu prea avea încredere în atitudinea ei docilă. Îi aștepta izbucnirea, accesul de furie care avea să apară dintr-un moment într-altul din cauza tratamentului lui grosolan. Știa că trebuie să fie pregătit. A văzut-o înaintând printre lumea din sufragerie, căutându-l. El stătea rezemat de unul dintre stâlpii care susțineau mica masă să nu se răstoarne în zilele cu mare agitată. Când l-a văzut, s-a oprit un moment. Brandon și-a ținut răsuflarea, i se părea mai frumoasă cu fiece zi, dar acest lucru nu îl împiedica să uite cât era de perfidă.

Marina purta o jachetă scurtă din satin lucios de culoare bordo, cu broderii într-o nuanță mai închisă decât materialul. Cămașa era albă cu dantelă la decolteu și la manșete. În ciuda distanței, Brandon putea să vadă că era de o calitate excepțională. Sub jacheta scurtă și peste cămașa albă purta un șal din catifea fină de culoarea șampaniei. Fusta aurie îi ajungea până sub genunchi și avea ciucuri. Ciorapii ce îi acopereau picioarele erau albi, ca și juponul. Pantofii se asortau cu rochia și aveau funde de culoare bordo. Avea părul strâns într-un coc la ceafă, cum obișnuia ea, iar baticul galben și pălăria lunguiață roșie erau prinse cu o broșă din rubine. Nu purta cercei iar în mâini avea doar două podoabe: inelul cu pecetea familiei sale și un superb evantai din dantelă albă. O găsea perfectă, dar era o manipulatoare.

Îl zărise pe Brandon, rezemat de un stâlp din sufragerie. Spațiul era împărțit în mese de diferite mărimi dar părea că el o rezervase pe singura care se afla într-un loc mai intim. A mers drept spre el.

Brandon nu se aștepta la zâmbetul pe carei-l dedicase, de aceea stomacul i s-a strâns cu un spasm care l-a lăsat pe moment năucit.

– E minunat, a spus ea. Credeam că balansul continuu o să mă amețească, dar nu a fost așa. Sunt uimită.

Brandon i-a ținut scaunul cu politețe dar și cu răceală, ca ea să se poată așeza. După aceea a luat și el loc în fața ei.

– Nu te bucura încă, marea obișnuiește să se schimbe, e foarte nestatornică, la fel ca femeile.

– Vrei să spui că se poate înrăutăți?

Brandon a confirmat înainte de a-i oferi lista de bucate ca să aleagă meniul pentru cină.

– Întotdeauna se înrăutățește.

Marina a luat lista de bucate pe care el i-a dat-o, în vreme ce se gândea la răspunsul categoric. Dacă era adevărat că

marea până la urmă se supăra, spera să nu amețească prea rău. Ultimul lucru pe care îl dorea era să devină o povară.

– Ce vrei să mănânci? l-a întrebat veselă dar Brandon nu i-a răspuns, a continuat să se uite pe lista de bucate nehotărându-se.

Marina s-a uitat la diversele mâncăruri dar erau scrise în portugheză. Brandon și-a dat seama că ea nu înțelegea limba în ciuda rădăcinilor latine comune cu spaniola.

– O supă și carne.

Marina a acceptat fără să stea pe gânduri.

– Voi cere la fel. A așteptat cina în timp ce observa restul pasagerilor care luaseră deja loc la mesele lor. Majoritatea femeilor erau îmbrăcate ostentativ, cu catifeluri bogate și întunecate și satinuri care scârțâiau când se mișcau. Și-a dat seama că cei mai mulți dintre pasageri erau de naționalitate engleză. Cum e casa ta?

Marinei îi tremurase glasul când pusese întrebarea dar Brandon nu a observat amănuntul, era ocupat să se uite la ceilalți comeseni.

– O casă ca oricare alta, i-a răspuns fără să se uite la ea.

Marina nu s-a dat bătută. Avea multe întrebări în privința lui și a vieții lui de dinainte de a-l cunoaște.

– Ai familie mare?

– Mai mare decât aș vrea, i-a răspuns concis.

– Vin des să te vadă? a insistat ea.

– Nu le dau motiv pentru asta, cu excepția a doi veri englezi cărora nu le pasă de părerea mea în această privință.

Marina s-a întrebat dacă acești doi veri la care se referea ar fi aceiași pe care îi pomenise Brandon de câteva ori.

– Mi-aș fi dorit să am o familie mare, gălăgioasă, dar sunt convinsă că a ta îmi va plăcea cu adevărat.

În momentul acela Brandon s-a uitat la ea. Cu privirea aceea care ucidea, dar nu a dezamăgit-o spunându-i cât de

seci şi rezervaţi se dovedeau scoţienii. Avea să-şi dea seama cât de curând.

– Doreşti ceva anume? a întrebat el.

Marina a negat dând din cap. Orice alegere i se părea bună.

– E departe casa ta?

Brandon a ezitat dacă să-i vorbească despre casa lui dar i s-a părut o temă neutră pentru cină şi va folosi s-o ţină tăcută.

– Ruthvencastle e prea departe de orice.

Marina a înregistrat informaţia fiindcă Brandon obişnuia să i-o servească picătură cu picătură.

– „Castle" ştiu că este un cuvânt englezesc care înseamnă castel dar ce înseamnă „Ruthven"?

– Era numele clanului care avea în proprietate castelul.

Cuvântul i s-a părut Marinei un semn a cât de minunată va fi viaţa ei alături de Brandon.

– Va fi o plăcere să-ţi cunosc meleagurile. Brandon nu a contrazis-o. Dar promit că nu-mi voi neglija obligaţiile ca doamnă de Ruthvencastle, a rostit cu greu numele corect.

– Vei avea puţină treabă, a fost răspunsul lui scurt. Marina l-a privit surprinsă. Vei putea să leneveşti toată ziua dacă doreşti.

– De ce spui asta?

– Există o bucătăreasă, un majordom, două cameriste şi o grămadă de câini. Dar nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa muncii.

Marina a observat un ton disprețuitor în glasul lui Brandon şi s-a întrebat ce putea să-l cauzeze.

– Ca soţie a ta...

Brandon i-a întrerupt vorbele brusc.

– Vrei să-mi strici cina amintindu-mi ceva ce încerc să uit?

Marina şi-a muşcat buzele, tonul lui ridicat atrăgea atenţia celorlalţi comeseni.

– Dar e un fapt că suntem căsătoriţi. Mai devreme sau mai târziu va trebui să accepţi.

Ochii lui Brandon deveniseră două puţuri întunecate şi insondabile. Anunţau furtună, şi Marina a simţit un fior de nesiguranţă.

– Voi începe s-o fac atunci când voi fi sigur că pântecele ăla nu adăposteşte un bastard hoţ. Marina a respirat îngrozită. Atunci, şi numai atunci voi începe să accept această căsnicie.

Ea a închis ochii în faţa pumnalului emoţional pe care l-a primit de la el direct în inimă. A simţit tăişul dezamăgirii pătrunzând până la plăsele şi rămânând înfipt adânc. Dacă se mişca, lama ar pătrunde până i-ar străpunge coloana. A avut nevoie de câteva minute ca să-şi recapete glasul şi privirea.

– Este dreptul tău să acţionezi conform principiilor pe care le ai, deşi puteai să-mi vorbeşti despre îndoielile tale, i-a spus ea pe un ton extrem de calm. Cele mai multe neînţelegeri se rezolvă de obicei vorbind.

– Dar nu am îndoieli, doamnă. Marina a observat că pumnalul se implântase încă un centimetru. Încerc doar să nu îmi bagi pe gât un bastard hoţ, a repetat Brandon insulta pentru a doua oară.

În mintea Marinei era o confuzie totală, deşi acum putea să înţeleagă distanţarea lui Brandon şi de ce nu avuseseră contact intim. Dar trebuia să-l întrebe, chiar dacă astfel s-ar afunda şi mai mult în nefericire.

– Din acest motiv ai hotărât să nu consumi căsătoria noastră? Glasul ei coborâse într-o şoaptă, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. Şi cum o să dormim într-un pat atât de mic? a întrebat pe un ton acid.

– I-am cerut căpitanului câteva pături pe care le vei putea folosi ca saltea.

Să le folosească drept saltea? Credea cumva golanul că o să doarmă pe jos? Dar ce mai conta unde își întinde oasele după bănuiala pe care i-o mărturisise!

– Și dacă te-aș asigura..., a început ea, dar Brandon nu a lăsat-o să continue.

– Niciodată nu voi mai crede vreun cuvânt de-al tău.

Marina a încercat să adune ultimele urme de mândrie care îi mai rămâneau. Tocmai o făcuse mincinoasă.

– Îți faci griji fără rost, laird McGregor, dar te voi elibera de prezența mea deranjantă. Marina nu a așteptat să se servească primul fel. S-a ridicat de la masă încordată ca o coardă de ghitară pe punctul să se rupă. Nu va plânge, nu-i va da această satisfacție, dar să-l ia dracu. Înainte de a pleca l-a privit cumplit de zbuciumată și cufundată în cea mai absolută deziluzie. Tocmai ai stricat ceva de preț, laird. Unic. Și nu îți închipui ce rău îmi pare pentru tine. După un moment de tăcere, l-a privit cu dezamăgire. Mincinoasa aceasta îți spune noapte bună!

Brandon a văzut-o plecând ofensată, dar trebuia s-o frângă înainte de a ajunge la Ruthvencastle. Trebuia să-și arate disprețul care îl măcina și orice i se părea puțin ca să reușească. Unii dintre bărbați au privit curioși plecarea Marinei; femeile, tulburate. Dar Brandon nu avea cum să știe că ea izbucnise în lacrimi chiar în momentul în care i-a întors spatele ca să plece.

CAPITOLUL 12

Ca și cum mării i s-ar fi făcut milă de zbuciumul pe care îl simțea Marina în inimă, a început să-și arate latura cea mai sălbatică și violentă la câteva ore după discuția cu Brandon. Marina rătăcise pe vapor căzută pe gânduri, tristă și plină de o compasiune greu de controlat. Se așezase în zona pupei, într-un loc amenajat pentru ca pasagerii să se bucure de serile pe mare, când soarele se ascunde după orizont. Numai că în noaptea aceasta târzie mișcarea constantă a vaporului îi descurajase pe cei mai mulți dintre călători să se plimbe pe vapor, de aceea era singură. Dar nu-i păsa și, ce era mai rău, nu avea niciun loc în care să se ascundă de durerea sfâșietoare care o stăpânea. Acum, când știa sentimentele lui Brandon față de ea, îi venea să-l omoare, să-i aplice cea mai rea tortură dar era atât de chinuită încât nu era în stare să caute un adăpost de furtuna care cădea peste ea. A simțit pe chip primele picături de ploaie rece care au început să-i ude hainele, dar ea stătea în aceeași atitudine învinsă. Incapabilă să hotărască ce să facă. Ar putea să închirieze o cabină doar pentru ea dar a alungat o idee atât de absurdă. Căpitanul ar putea să cerceteze motivul pentru care ar vrea o cabină separată și ea avea prea multă mândrie ca să se coboare la un nivel atât de jos. Mai degrabă ar prefera să doarmă pe fotoliile de pe punte. A oftat mâhnită, ca și cum cu fiecare oftat ar putea să scape de un pic din durerea care o tortura, de sentimentul de abandon care îi intrase în inimă pentru grava

greşeală pe care o făcuse obligându-l pe Brandon s-o ia de nevastă. O va costa foarte scump. Era atât de absorbită de gânduri că nu a văzut valul care a lovit vaporul. Mişcarea bruscă a făcut-o să cadă pe podeaua udă. A alunecat câţiva metri până a ajuns la alt scaun. Lovitura o lăsase fără răsuflare, fusese neaşteptată, dar, când a încercat să se ridice a observat cu groază că nu putea, valurile loveau cu tot mai multă putere vaporul şi îl făceau să oscileze de la stânga la dreapta în nişte mişcări care o lăsau aproape suspendată în aer.

– Domnişoară, vă simţiţi bine? Glasul venea de la spatele ei. Este o îndrăzneală să ieşiţi pe punte pe furtuna asta.

În timp ce necunoscutul îi vorbea, a luat-o de braţe şi a ajutat-o să se ridice. Marina era cu adevărat speriată. A ridicat ochii şi s-a uitat la bărbatul care continua s-o ţină cu putere.

– Când am ieşit din sufragerie, bătea puţin vântul. Un nou val a lovit vaporul pe la tribord şi a aruncat-o drept la pieptul bărbatului. Dar habar n-aveam cât de tare se mişcă un vapor.

– E posibil să se înrăutăţească şi mai mult, i-a spus el. Marina s-a gândit că, dacă vorbele se adevereau, vaporul ar putea să se întoarcă din lovitura unui val. Vă voi însoţi la cabina dumneavoastră.

Marina s-a uitat în stânga şi-n dreapta cu totul năucită, fusese atât de concentrată pe discuţia avută cu Brandon, încât nu ştia cum să se întoarcă la cabină.

– Cred că m-am pierdut. Am venit de... Nu putea să continue, aerul îi răvăşise câteva şuviţe din coc şi îi lovea cu furie chipul. Nu sunt sigură.

– Ar fi mai bine să vă însoţesc până în salon, poate rudele vă caută îngrijorate. Marina s-a gândit că era cu totul improbabil, lui Brandon îi era totuna dacă ea ar fi căzut peste bord.

Daţi-mi voie să mă prezint, Carlos de Hidalgo y Monzón.

– Marina del Valle y Linares, i-a răspuns promptă.

Nu a fost conştientă în niciun moment că îi dăduse numele ei de fată.

– Ţineţi-vă bine.

Marina aşa a făcut, mişcarea oscilantă a vaporului începea s-o ameţească.

– Acum îmi amintesc că n-am mâncat nimic la cină.

Stomacul i s-a zbătut într-o icnitură.

– Trebuie să faceţi un efort ca să urmaţi mişcările vaporului când mergeţi şi priviţi mereu orizontul, aşa veţi izbuti să controlaţi ameţeala. Marina a făcut întocmai. Cu paşi mici şi fără să ia niciun moment mâna de pe balustrada de la tribord, amândoi au început să meargă spre dependinţele interioare ale vaporului. Ea tocmai descoperise că era o navigatoare execrabilă. Prefera să aibă picioarele pe pământ. Un nou icnet a făcut-o să se desprindă de Carlos ca să se aplece peste bord, încerca să vomite în mare şi nu pe omul care îi oferise ajutorul, dar nu avea nimic în stomac de aceea încercarea ei s-a rezumat la câteva icnete care au lăsat-o fără puteri. A închis ochii şi s-a chircit pe podeaua din lemn, incapabilă să se mişte. Carlos s-a aplecat spre ea. Cred că nu aveţi putere să mergeţi, daţi-mi voie să vă duc eu.

Marina nu a putut să protesteze. Îşi concentra toate puterile pe controlarea stomacului, care se strângea până într-un punct dureros. Carlos a ridicat-o în braţe şi a strâns-o puternic la piept. Împleticindu-se puţin din cauza mişcării vaporului, a dus-o nu spre salonul de călători ci la cabina lui, care era situată în partea cea mai luxoasă a vaporului. Pentru că o purta pe Marina în braţe, a bătut în uşă cu vârful pantofului.

– Dumnezeule, Carlos! Ce s-a întâmplat?

Femeia de vârstă medie care a deschis uşa cabinei s-a uitat la trupul inert pe care îl ducea Carlos în braţe.

– Am găsit-o singură şi ameţită la pupa vaporului. Am întrebat-o despre familia ei dar nu e în stare să răspundă la nicio întrebare.

– Era neînsoţită?

Carlos a confirmat. Femeia şi-a urmat fiul până în mijlocul cabinei şi a dat la o parte cearşafurile de pe unul din paturi. Au culcat-o pe Marina pe cel de jos. Trupul ei s-a făcut ghem pe saltea. Carlos a privit-o un moment înainte de a se întoarce.

– Ai grijă de ea, mamă. Mă duc după ajutoare, sigur vreo rudă este foarte îngrijorată de absenţa ei şi dacă nu am succes în căutările mele, voi aduce un doctor.

– Cunoşti numele fetei?

Carlos a confirmat.

– Marina del Valle y Linares. Ţi-e cunoscut? Femeia a negat dând din cap dar tot gândindu-se. După accent aş zice că e cordobeză, deşi nu sunt foarte sigur.

Femeia s-a uitat blând la Marina. Era atât de palidă încât părea moartă.

– Caută-i familia, fiule, eu voi avea grijă de ea până te întorci.

Carlos a ieşit pe uşa cabinei în căutarea căpitanului ca să-l anunţe despre femeia rătăcită.

Brandon se zbătea între mânie şi frustrare. Absenţa Marinei îl înfuria până într-un punct primejdios. Avea destulă onoare ca să-şi recunoască purtarea extrem de dură şi disprețuitoare faţă de ea dar era atât de ofensat încât nu ştia cum să-şi controleze sentimentele care îl stăpâneau. Furia care domina majoritatea faptelor lui era prezentă ori de câte ori o privea şi îşi amintea de manipulările ei. O aşteptase ore întregi să vină în cabină, dar Marina continua să se ascundă undeva pe vapor, pedepsindu-l cu absenţa ei. Străbătuse în

ultimele patru ore fiecare colț al navei, de la puntea de la pupa până la cea de la prova. Pașii lui parcurgeau întruna cabina micuță, în timp ce își netezea îngrijorat părul. Dacă vremea nu s-ar fi înrăutățit, puțin i-ar fi păsat acum că Marina făcea echilibristică pe bompres, dar furtuna care se abătea asupra navei îl umplea de neliniște. Era prima călătorie a Marinei cu vaporul și putea să-și închipuie teama care o cuprinsese văzând mișcarea navei din pricina valurilor. A hotărât să nu mai aștepte degeaba în cabină. Trebuia s-o găsească sau va înnebuni. Avea de gând să apeleze la căpitanul navei, ca să dea alarma. În momentul în care o va găsi, îi va suci gâtul frumos.

Marina a reușit să deschidă foarte puțin ochii. Glasul lui Brandon ajungea la ea de foarte departe, dar starea de rău la stomac o împiedica să se ridice din pat. Nu controla greața pe care i-o provoca mișcarea permanentă, nici frisoanele care o scuturau. Avea să moară, știa, dar în acel moment puțin îi păsa, coia doar să iasă din amețeala cumplită pe care o simțea. Auzea mai multe voci, două dintre ele vorbeau la unison, dar nu înțelegea ce spuneau. A închis din nou ochii și a strâns buzele ca să rețină aciditatea care i se aduna în gât înroșindu-i-l. A simțit prezența lui Brandon alături de ea. Deși nu îl putea vedea, i-a simțit răsuflarea adâncă și privirea pătrunzătoare a ochilor verzi dar Marina nu putea să-i deschidă pe ai ei, creierul dădea ordinul dar niciuna dintre extremități nu o asculta. A încercat să ridice mâna dreaptă ca să atingă chipul lui Brandon, pe care îl simțea aplecat peste trupul ei bolnav, dar a lăsat-o să cadă complet vlăguită.

– Cum te simți? Marina s-a gândit că se simțea ca și cum ar sta cu capul în jos ținută de picioare de un titan care se lupta cu altul plin de furie, dar nu a putut să spună. A scos un geamăt tânguitor. Am să-mi dovedesc recunoștința față de

aceşti domni care au avut amabilitatea să te îngrijească. Apoi te voi duce în cabina noastră.

Ea a dat uşor din cap şi făcând asta a fost ca şi cum i-ar fi crăpat. Când Brandon a luat-o în braţe şi a ţinut-o cu putere, s-a rezemat de el complet învinsă. Ultimul lucru pe care l-a simţit a fost respiraţia lui pe fruntea ei, după aceea s-a scufundat într-un somn adânc.

– E timpul să te trezeşti. Marina a simţit că era scuturată cu blândeţe şi creierul ei s-a pregătit pentru o altă icnitură, dar senzaţia neplăcută dispăruse în sfârşit. A deschis ochii cu grijă. Penumbra cabinei a surprins-o dar se datora faptului că se înnoptase. Şi-a pus privirea pe Brandon şi l-a văzut stând la picioarele patului. Mâna lui dreaptă se odihnea pe curba şoldului ei. Arăţi mai bine, a afirmat.

– Am crezut că o să mor.

Marina abia a putut să rostească vorbele, avea gâtul uscat şi buzele crăpate. Dar stomacul i se liniştise, şi asta era cel mai important în acel moment.

– Se întâmplă de obicei primele dăţi, i-a spus Brandon, dar te obişnuieşti.

Cine putea să se obişnuiască să se simtă atât de bolnav? Marina a crezut că Brandon glumea.

– Nu se mai mişcă, a spus ea cu glas şoptit.

Balansul permanent încetase.

– Vaporul îşi urmează drumul dar marea este calmă. Marina a oftat cu uşurare. Ţi-au pregătit o baie fierbinte. L-a privit surprinsă. Dar cred că este cu apă sărată.

– Nu contează. Marina s-a clătinat când s-a ridicat şi s-a uitat la Brandon cu ochi plini de recunoştinţă. Îţi mulţumesc mult că ai avut grijă de mine, în ciuda împrejurărilor.

Brandon s-a strâmbat. Regreta vorbele usturătoare pe care i le spusese seara trecută dar nu avea de gând să le

retragă până când nu se va convinge că pântecele ei nu zămislise un bastard.

– Mă voi întoarce cu ceva de mâncare. Ea a făcut un semn din cap. În mod surprinzător, îi era foarte foame. Vei mânca aici, în cabină până când te vei simți mai bine.

Pentru Marina a fost o ușurare enormă să vadă că el nu mai era așa de supărat.

– Trebuie să mulțumesc unui prieten. Sprâncenele lui s-au ridicat întrebătoare. O persoană care a fost foarte bună cu mine când aveam nevoie.

– O voi face chiar eu în numele tău.

– M-am rătăcit pe covertă, s-a justificat ea. Din cauza aerului și a ploii nu știam prea bine să mă întorc. Când amețeala a devenit mai intensă, nu m-am mai putut gândi la altceva decât să mă țin de balustradă cu toate puterile ca să nu cad de pe vapor.

– Profită de baie, a fost răspunsul scurt al lui Brandon înainte de a ieși spre covertă.

Când el a închis ușa, Marina a scos picioarele de sub cearșafuri grozav de întristată. Chipul dur al lui Brandon și ochii lui reci erau preambulul vieții ei nefericite în Scoția.

PARTEA A DOUA

RUTHVENCASTLE

CAPITOLUL 13

Ruthvencastle, Scoția

Zilele de călătorie pe pământul englez și apoi scoțian i s-au părut Marinei triste. Trăsura își urma traseul pe drumul șerpuit. Brandon se menținea într-un desăvârșit mutism față de ea. O privea neîncrezător. Marina știa că făcuse ceva condamnabil folosindu-l dar avea siguranța că el o va ierta până la urmă. Dragostea ei pentru Brandon va face ca el să aibă din nou încredere în ea, chiar dacă nu știa cum. De la debarcare abia schimbaseră câteva vorbe. Nu putuse nici să le mulțumească celor doi pasageri altruiști care avuseseră grijă de ea până când a găsit-o el.

Inima i s-a strâns de teamă. Se afla într-o țară străină, cu oameni necunoscuți ce vorbeau o limbă foarte diferită de a ei. Marina se putea face înțeleasă în franceză dar în engleză nu și nu știa cum va putea să comunice cu familia lui Brandon. Simțea un gol lăuntric fiindcă nu-i putea explica temerile, ezitările ei. El era la fel de îndepărtat de ea ca și Spania, singurul pământ pe care îl cunoscuse. În ciuda neîncrederii sale, a început o conversație despre peisaj, ca să atragă atenția lui Brandon asupra ei.

– Este o țară foarte frumoasă. Și foarte diferită de ceea ce cunosc eu, a spus convinsă. Brandon continua să privească pe fereastra trăsurii. Vaporul ajunsese foarte devreme la Dover, de aceea fusese ușor să găsească o trăsură care să-i ducă până la Ruthvencastle. Mi-ar plăcea să-mi vorbești

despre casa ta. Îmi închipui că mai avem drum lung până să ajungem. Ar fi un mod bun de a petrece timpul, a încercat să-l încurajeze. Brandon s-a uitat la ea înainte să se hotărască. Marina avea o nerăbdare pe chip în așteptarea vorbelor lui, dar el nu avea chef să înceapă o conversație. Va trebui să învețe să se descurce fără ajutorul lui pe pământul dur al Scoției. Te rog...

Implorarea blândă l-a făcut să-și schimbe atitudinea. Marinei îi va fi foarte greu, pentru câteva ore putea să încerce să-i aline tristețea.

– Vrei să-ți vorbesc despre familia mea? Marina a confirmat cu un zâmbet timid pe buze. Casa mea a fost construită în secolul al-XV-lea de către clanul Ruthven. Lordul William Ruthven a fost un nobil scoțian și primul conte de Gowrie.

– Să fii primul conte de la începutul unei genealogii e ceva măreț. Brandon a privit-o cu oarecare curiozitate. Tata este al șaptelea conte de Zambra. Dar povestește mai departe despre familia ta, sunt nerăbdătoare să știu.

– William a fost primul nobil din familia Ruthven, a participat în anul 1582 la complotul numit raidul Ruthvenilor împotriva coroanei scoțiene.

– Raidul Ruthvenilor? l-a întrebat Marina interesată.

– Este numele care s-a dat unei conspirații puse la cale pentru prinderea și sechestrarea regelui Jacob VI și înlăturarea, în felul acesta, a favoritului, contele Arran.

– Au reușit? a întrebat Marina uimită.

Brandon a negat dând din cap.

– Au fost descoperiți și luați prizonieri, dar amândoi au reușit să-și recâștige libertatea ceva mai târziu. Deși într-un început castelul a trecut în mâinile coroanei, a fost înapoiat familiei Ruthven în anul 1586.

– Coroana s-a dovedit foarte mărinimoasă, a spus ea.

– Dar n-au învățat lecția. În anul 1600, Ruthvenii s-au văzut din nou implicați în alt complot pentru uciderea regelui, de data asta James al VI-lea. Cum era de așteptat, au fost executați. Ca represalii, regele a suprimat numele de Ruthven, și Camera Ruthven a încetat să mai existe. Numele castelului s-a schimbat în Huntingtower.

– Dar moștenirea și numele s-au întors la clanul Ruthven? a întrebat Marina cu real interes.

– Castelul a rămas în posesia coroanei până în anul 1643; atunci a fost dat familiei Murray. Familia mea l-a cumpărat în secolul al XVIII-lea, când era, practic, în ruină.

Marina s-a gândit cu repeziciune.

– Dar numele tău este McGregor, nu Ruthven.

– O descendentă a familiei Ruthven, adică o strămoașă de-a mea, s-a căsătorit cu șeful unui clan, Alasdair McGregor. Bogăția sa i-a permis să cumpere Ruthvencastle de la anteriorul proprietar și să-i redea o parte din gloria pe care o avusese.

– Sunt dornică să cunosc casa. Marina s-a gândit la vorbele pe care urma să le spună. Diego mi-a povestit cât de diferiți sunt locuitorii din Scoția.

Brandon a luat vorbele Marinei ca pe o insultă.

– Ce ți-a spus Diego despre noi? a întrebat-o cu voce glacială.

Marina a ezitat să-i răspundă. Ochii lui ardeau. Dar o apucase pe calea adevărului chiar în momentul îmbarcării pe vasul *Madeira*.

– Că familiile trăiesc grupate într-un clan. Că membrii lor sunt războinici și superstițioși, și deasemenea aspri și violenți.

Brandon a strâns buzele ofensat. Nu știa ce părere avea cumnatul lui despre scoțieni și în mod clar această descriere se potrivea cu Evul Mediu, nu cu prezentul.

– Poporul scoțian este curajos, e gata să moară pentru ideile sale. Ceva ce vei putea să apreciezi când ne vei cunoaște.

– Sunt calități admirabile, i-a spus Marina împăciuitoare.

– Suntem un popor care punem familia înainte de orice. Suntem gata să murim pentru ea. Nici nu-ți închipui până unde este în stare să meargă un scoțian ca să apere ceea ce iubește.

– Nu e nevoie să-i aperi, nu obișnuiesc să-mi fac păreri subiective despre ceva ce nu cunosc.

– Mă bucur că așa gândești. Tonul lui sever a speriat-o. Cu atitudinea asta nu-ți vei face dușmani.

– Dușmani? l-a întrebat alarmată.

– Cel mai rău dușman care există este un scoțian trădat.

Marina a înțeles avertismentul din vorbele lui. Fuseseră spuse special pentru ea. Brandon se simțea rănit, disprețuit. Ea trebuia să schimbe acest lucru care nu era benefic vieții lor în comun.

– Nu poți să-ți închipui ce este în stare să facă un spaniol convins de ceea ce crede.

– Vorbești de religie? a întrebat el.

Marina a negat.

– Vorbesc de sentimente profunde și de exprimarea lor. Nu doar pentru persoana pe care o iubim suntem în stare să ne dăm viața, ci și pentru idealurile care ne sunt insuflate din copilărie, precum credința, onoarea, loialitatea.

Brandon a privit-o fix.

– Sângele vostru fierbinte vă face previzibili, peste măsură de îndrăzneți, a comentat critic.

– De când e lumea lume, popoarele cu sânge fierbinte au cucerit națiuni, au creat imperii și știi de ce? Pentru că suntem hotărâți, nu ne opresc greutățile.

– Și chiar această hotărâre este cea care te-a adus în acest

colț de lume departe de mâna lui Dumnezeu, a spus el pe un toc sec.

– Departe de mâna lui Dumnezeu? a întrebat Marina speriată.

– Este o expresie pe care obișnuiește s-o folosească soția vărului meu Justin, ca să se refere la Highlands[1].

Marina știa că soția lui Justin era Aurora de Velasco, nobila căsătorită cu un aristocrat englez.

– Hotărârea mea m-a adus alături de persoana pe care...

Brandon a întrerupt-o aspru:

– Nu doresc să aud motivele care te-au adus aici. Scutește-mă de neplăcerea de a trebui să le ascult.

Marina a oftat și a strâns buzele. Brandon se dovedea în mod intenționat obraznic. De la începutul călătoriei fusese absent, rece.

– Cum dorești, nu vei mai auzi nicio vorbă despre asta, i-a spus ea ofensată, dar Brandon nu i-a dat pace.

– Sper să fii în stare să faci ceea ce promiți.

Marina și-a dedicat toată atenția peisajului scoțian și nu sentimentului de tristețe care îi apăsa inima. Peisajele scoțiene erau de o frumusețe naturală copleșitoare. Pe drumul lung privise cu surprindere râuri și dealuri, câmpuri, păduri dese. Verdele ierbii o încânta. Și văzând lacurile în care se oglindea albastrul cerului s-a întrebat cu inima în mână dacă nu cumva greșise cu totul hotărându-se să trăiască în Scoția. Ea nu se considera o persoană cu caracter slab dar, ca pe orice om, necunoscutul o umplea de nesiguranță, de rece nesiguranță și neagră îndoială. Tăcerea din trăsură o enerva foarte mult dar nu a arătat. S-a ghemuit și mai bine în fotoliul confortabil din catifea roșie, și-a învelit picioarele cu capa de călătorie și și-a încrucișat degetele în poală. Răbdarea era o virtute pe care nu o cultivase încă dar în

[1] Highlands, nume sub care este cunoscută zona de dealuri a Scoției (n.tr.)

după-amiaza aceea rece și-a promis că va fi o maestră în această artă.

***

Oprirea bruscă a trăsurii a trezit-o dintr-odată. A deschis ochii, dezorientată. Începuse să se înnopteze. Și-a trecut dosul palmelor peste pleoape ca să domolească furnicăturile continue și a tușit ca să-și dreagă glasul după orele de somn.

– Am ajuns?

Dar Brandon nu a răspun; coborâse din trăsură cu un oftat lung.

A ținut ușa deschisă în vreme ce făcea câteva genuflexiuni ușoare ca să-și dezmorțească picioarele. Amândoi stătuseră prea mult timp nemișcați în trăsură. Și-a aranjat poala rochiei ca să nu se împiedice la coborâre, s-a ținut de mânerul care îi îngăduia să coboare fără ajutor și cu un salt ușor a pus picioarele pe drumul plin de pietriș; s-a uitat cu surprindere fiindcă i se prinsese de talpa fină a pantofului. S-a gândit că pietrele păreau scoase din albia unui râu, aveau muchia rotunjită și culoarea varia de la gri deschis la negru. A ridicat ochii dar nu l-a văzut pe Brandon. O lăsase singură cu bagajul. S-a uitat la vizitiu, care în acel moment dezlega sforile ce țineau valizele. Îl ajuta un servitor iar ea nu știa de unde apăruse căci nu îi observase sosirea.

Ochii i s-au îndreptat spre Ruthvencastle și ceea ce a văzut a descurajat-o de tot. Deși poziția era spectaculoasă, castelul părea abandonat. Marina nu putea să distingă dacă pietrele din ziduri erau maro sau gri. Acoperișul era aproape în ruină. Ea se așteptase la o locuință refăcută. Din spusele lui Brandon și-o închipuise așa, dar era conștientă că era greu să întreții un castel dacă nu aveai o moștenire substanțială. De aceea a ajuns la concluzia că Brandon probabil nu

era prea bogat. A făcut calcule în minte încercând să ghicească dacă dota ei şi moştenirea de la bunica vor fi de ajuns ca să redea splendoarea Ruthvencastlelului.

În acel moment Brandon ieşea pe uşa locuinţei îndreptându-se spre ea, care stătea în faţa castelului, nehotărându-se să facă vreun pas.

– Personalul e gata să te întâmpine.

Aşadar ăsta era motivul pentru care o lăsase singură, dar de ce nu îi spusese? L-a urmat pe Brandon înăuntru, pregătindu-se sufleteşte pentru ce avea să urmeze.

Un şir de servitori au întâmpinat-o în vestibul. Marina şi-a fixat ochii de culoarea mierii pe figurile liniştite.

– V-o prezint pe Marina, soţia mea. Ea a deschis ochii stupefiată auzindu-l. Doar atât? Marina, ţi-o prezint pe Morgana, adminstratora de la Ruthvencastle. Cea pomenită a făcut o foarte uşoară plecăciune din cap neluându-şi ochii de la ea. Alyx şi Rose sunt slujnicele care menţin ordinea între aceste ziduri. Amândouă fetele i-au făcut o reverenţă. Şi unchiul Robert.

Marina s-a uitat la Brandon, nevenindu-i să creadă că inclusese o rudă în prezentarea personalului. Fusese culmea grosolăniei, dar Brandon nu-i dădea ei atenţie.

– Unchiule Robert. Marina a făcut doi paşi spre bătrânul cu păr alb şi i-a întins mâna în chip de salut. Este o plăcere să te cunosc. Imediat, s-a întors către femeia mai în vârstă care avea nişte ochi ca de corb. Morgana. Marina i-a făcut o plecăciune cu capul, la fel şi celor două cameriste, care nu-şi luau ochii de la ea. Sunt foarte fericită să mă aflu la Ruthvencastle!

Marina s-a încurcat la ultima silabă. Îi venea greu să rostească anumite cuvinte. După câteva secunde ochii i s-au întors la Brandon, care îi dădea Morganei indicaţii în gaelică.

– Urmaţi-mă, i-a spus aceasta deodată.

Cuvântul fusese rostit într-o spaniolă corectă, dar pe un ton excesiv de sever.

– Servitorii au învățat puțin limba ta, i-a explicat Brandon.

Marinei i s-a părut nemaipomenit, era nevoie de timp pentru învățarea altei limbi, dar a hotărât să nu se mai gândească la asta și a urmat-o pe Morgana pe scările abrupte care duceau la etajul al doilea. Cât i-ar fi plăcut să se oprească la tablourile pe care le vedea în vestibul pe măsură ce urca scara, dar Morgana mergea prea repede. A condus-o pe un coridor îngust până în partea de răsărit. Marina și-a închipuit că acolo erau dormitoarele. Morgana s-a oprit la o ușă închisă și a căutat printre șirul de chei pe care le purta la brâu. A introdus cheia în broască și i-a deschis ușa îngăduindu-i să intre. Marina ezita dar și-a făcut curaj și a pătruns în camera întunecată. Când lumina a scăldat încăperea, din gura Marinei a ieșit un geamăt trist. Camera era practic goală, interiorul ei nu conținea decât un pat, un dulap spartan, un lighean și un cufăr la picioarele patului, nimic altceva. Pereții din piatră erau goi și singura fereastră era atât de înaltă încât nu putuseră să pună perdele. S-a întors spre Morgana care termina de aprins ultima lampă cu gaz. Nu se aștepta la întrebarea pe care i-a pus-o în continuare.

– Ești însărcinată cu altul?

Întrebarea a lăsat-o pe Marina cu gura căscată.

– Ce spui...?

Nu a fost în stare să termine.

– Domnul a poruncit ca eu și cameristele să îți urmărim cârpele lunare. Fața Marinei a devenit roșie ca racul. Dorește să fie informat de următoarea dumitale menstruație, dacă va fi.

Marina a închis ochii în fața șocului emoțional provocat de Brandon. Chiar credea că era însărcinată cu altul? Pe vapor i-o spusese cu dispreț dar ea crezuse că era doar ca

s-o supere. Niciodată nu l-ar fi crezut în stare s-o spună serios.

– Bineînțeles că nu, și acum dacă îmi permiți, vreau să mă răcoresc puțin înainte de cină.

Ochii Morganei fierbeau de obrăznicie.

– Ți se va aduce o tavă cu puțin lapte și biscuiți. Marina voia să prostesteze dar Morgana nu a lăsat-o. Micul dejun va fi servit la șase dimineața. Una dintre slujnice te va însoți în sufragerie. Noapte bună!

Morgana a dispărut pe hol și nu a închis ușa. Marina s-a întors spre fereastra inaccesibilă încercând să-și rețină lacrimile. Moralul ei a început să șteargă podeaua dormitorului. Ar fi putut să-i ierte lui Brandon bănuiala ce o avea asupra ei dacă ar fi păstrat-o în tăcere. Vorbele lui usturătoare o arseseră ca focul dar nu avea de gând să uite că o înjosise în fața personalului de îndată ce pusese piciorul în casă. O prezentase ca pe o stricată. O femeie indezirabilă. Marina a regretat profund șansa pierdută de a-și câștiga respectul celor din castel. Brandon arătase limpede cu o singură insinuare ce credea despre ea și despre căsnicia lor. Se simțea atât de nefericită, atât de neînsemnată încât se îndoia serios că va putea să-și refacă mândria de femeie. A respirat adânc oftând în același timp. Schimbase o colivie de aur cu una de fier, cu marea deosebire că în prima se simțea iubită de tatăl și de fratele ei, de Sebastián... de toți. A oftat din nou, cu totul abătută.

– Ești mama mea?

Marina s-a întors brusc spre vocea de copil. În pragul ușii dormitorului stătea un băiețel slab și trist, care o privea curios cu ochii lui verzi. Era aproape la fel de înalt ca ea, de aceea nu a putut să-i precizeze vârsta.

– Mama ta? Băiatul a confirmat cu un aer solemn. Cred că nu, i-a răspuns fără să se gândească, dar când a văzut

deziluzia în ochii lui s-a corectat, nu pierdea nimic arătându-se amabilă cu el. Nu știu, i-a spus cu toată sinceritatea.

Băiatul avea aceeași culoare a ochilor ca și Brandon și ea a ajuns la concluzia că trebuia să fie fiul lui. De ce nu-i vorbise despre el? Era nelegitim? Și de ce copilul o întrebase dacă era mama lui?

– Mă numesc Ian Douglas McGregor, milady.

Copilul nu se hotăra să intre în cameră.

– Iar eu sunt Marina del Valle y Linares, i-a răspuns cu glasul pierit.

Auzindu-i numele, băiețelul i-a arătat un zâmbet care a dezarmat-o. Era foarte frumos.

– Atunci ești. Mi-a scris tata într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o de curând. Mi-a spus numele noii mele mame.

De câte ori auzea acest cuvânt, Marinei i se strângea inima, trecea de la un șoc la altul. Era măritată cu un bărbat care o detesta, va locui într-o casă în ruină și era mama unui copil. Amândoi, copil și femeie, se priveau fără să clipească.

– Câți ani ai?

Băiatul a ezitat un moment.

– Am zece ani, i-a răspuns.

Marina s-a gândit că era prea înalt pentru vârsta lui și excesiv de slab.

– Poți să închizi ușa, te rog? Ian s-a conformat. Mi-ar plăcea să verific dacă de aproape ești la fel de frumos.

– Fiindcă nu am avut niciodată o mamă de aceea nu mă port cum se cuvine, dar eram foarte curios să te cunosc.

Marina a închis ochii ca să-și stăpânească impulsul de a-l îmbrățișa. Prin aceste cuvinte simple, Ian își rezumase scurta existență.

– Pari ieșit dintr-o poveste.

Auzind-o, Ian s-a încruntat ca să nege la scurt timp după aceea scuturându-și capul blond.

– Am ieşit din camera mea, e pe partea cealaltă a coridorului.

Marina a ştiut că nu o înţelesese.

– Şi cea a tatălui tău?

A regretat imediat că rostise întrebarea cu voce tare. Era clar că Brandon nu avea de gând să doarmă în acelaşi pat cu ea.

– Aproape de scări. Marina s-a uitat cu atenţie la băieţaş. Oasele pomeţilor îi ieşeau în evidenţă pe sub pielea albă şi avea cearcăne adânci sub frumoşii ochi verzi. Copilul era imaginea vie a nefericirii; dar de ce naiba credea asta? Abia îl cunoştea. Dar exista un rictus de melancolie în străfundul lui, care a surprins-o. Tata zice că aşa îi protejează pe cei care dorm liniştiţi în partea asta a coridorului.

Marina i-a zâmbit. După ce s-a gândit câteva clipe, a hotărât să-i pună copilului întrebarea care îi ardea buzele.

– Mai am şi alţi?

Ian a închis ochii ca şi cum nu ar fi înţeles, dar imediat figura i s-a luminat într-un zâmbet.

– Nu.

Marina a oftat atât de tare, încât pe moment a cuprins-o căinţa. Dar nu a putut să-şi refacă postura pentru că uşa dormitorului s-a deschis brusc. Rose ducea în mâini o tavă cu lapte şi biscuiţi.

– Tinere Ian, acestea nu sunt încăperile domniei tale. Nu o deranja pe doamna.

Marina voia să-i răspundă slujnicei dar Ian i-a luat-o înainte.

– Am venit să îi prezint omagiile noii mele mame şi să-i spun noapte bună, a răspuns el cu glas tremurător. Marina s-a întrebat cum putea un copil atât de mic să se exprime atât de corect. Era uimită. Toţi dorim să se simtă bine în noul ei cămin. Aceste vorbe au cucerit inima Marinei. Era cel mai

călduros bun venit pe care îl primise la Ruthvencastle. Noapte bună...

Ian a ezitat o clipă, nu era sigur ce apelativ trebuia să folosească față de ea. Marina i-a zâmbit cu candoare.

– Poți să-mi spui Marina.

Ian a ascultat numele și a dat din capul mic. Slujnica a pus tava la picioarele patului și l-a luat de mână pe copil ca să-l scoată din cameră. Ca și cum ar fi fost o piedică.

– Odihnă plăcută... doamnă.

Această scurtă ezitare a slujnicei a făcut-o pe Marina să strângă din buze. S-a uitat la tavă în timp ce își ducea mâna la stomac; era flămândă, obosită, moartă de frică dar a ridicat din umeri și a început să devoreze frugala cină pe care o avea în față.

CAPITOLUL 14

Un plâns ascuțit a făcut-o să se ridice în capul oaselor cu o tresărire. A crezut timp de o secundă că fusese închipuirea ei dar nu, a auzit același plâns câteva secunde mai târziu. Marina s-a frecat la ochi căutându-și capotul la picioarele patului. Când a scos un picior de sub cearșafuri, și-a dat seama că era înghețată. Camera părea o peșteră întunecoasă și rece. A încercat să aprindă lampa cu gaz de pe noptieră dar nu o ajutau degetele. Până la urmă, a lăsat-o stinsă. Când s-a ridicat în poziție verticală, picioarele i-au călcat pe rochia care căzuse din pat peste noapte. Lipsa unei cameriste care s-o ajute o supărase. Dar Marina era mai înainte de orice o femeie practică. Putea să se îmbrace și să se dezbrace singură, deși i-ar fi plăcut să i se ofere un pic de ajutor.

Când a apăsat pe clanță și a deschis ușa, suspinele s-au auzit și mai bine. A știut că plângea un copil și acesta nu putea fi altul decât fiul lui Brandon. Picioarele au purtat-o spre locul de unde veneau gemetele. După ce a ajuns, a ezitat să deschidă ușa. De ce nu venise nimeni la auzul plânsului copilului? Când a intrat în camera întunecată, Marina l-a văzut în mijlocul patului. A mers drept către el. De data asta nu s-a lăsat până ce nu a reușit să aprindă lampa.

– Ai avut un vis urât?

Ian nu a răspuns, plângea în continuare neconsolat.

– O să mă bată, dar n-am făcut-o intenționat.

Marina a crezut că băiatul avusese un coșmar.

– E doar un vis, Ian. N-o să te bată nimeni.

– Am adormit și nu am putut să mă controlez.

Marina s-a așezat lângă el și a vrut să-l îmbrățișeze dar băiatul s-a depărtat de ea cu bruschețe. Părea că îi displace contactul cu ea. Nu i-a reproșat, la urma urmei era o necunoscută.

– Câteodată și eu am coșmaruri. Ian nu se uita la ea, stătea cu capul plecat și suspina. Cred că toți avem vise urâte din când în când. Dacă te consolează cu ceva, coșmarul meu măsoară doi metri. Marina și-a lăsat mâna să se odihnească lângă coapsa lui Ian, încercând să-l liniștească, și când a făcut asta a simțit cearșafurile ude. Câteva momente lungi și stânjenitoare nu a știut ce se întâmplase și nici de ce. Până la urmă s-a făcut lumină în creierul ei adormit. A fost un accident.

Ian a negat cu un gest nervos.

– Am adormit și de aceea am udat patul. Marina ascultă uimită vorbele lui Ian. Dimineață, când o să descopere, o să mă bată.

Marina a simțit o supărare atât de violentă încât a înjurat ca o țață. Dacă Brandon îl atingea pe băiat cu o palmă din cauza acestui incident, o să-i scoată ochii.

– Dar nu o să descopere; știi unde se țin cearșafurile?

Ian a negat dând din cap și Marina a simțit pentru prima oară neputința de a ajuta pe cineva care avea nevoie.

– N-am făcut-o intenționat, a gemut iarăși micuțul.

– Sigur că nu, i-a spus ea cu glas ferm în timp ce observa camera. Era foarte asemănătoare cu a ei, cu mobile spartane și nicio podoabă care s-o facă mai primitoare. A văzut dulapul, cufărul și biroul uriaș de sub fereastra lunguiață. Trebuie să fie în șifonier. S-a îndreptat drept spre el. A deschis ușile care erau închise dar nu cu cheia și a căutat în sertare până când a dat de lenjeria de pat. A scos un set de cearșa-

furi care miroseau a mucegai şi aveau o culoare galbenă, semn că nu fuseseră aerisite de mult timp. A făcut cale întoarsă şi a ajuns la pat. Scoală-te, te rog, o să schimbăm aşternuturile ude.

Ian a privit-o surprins, dar nu mai plângea.

– Nu poţi dormi pe patul ud, i-a explicat ea simplu. De aceea o să schimbăm cearşafurile.

– O să le ud din nou.

Băiatul a izbucnit iarăşi în plâns. Marina nu ştia cum să procedeze ca să nu-i rănească sensibilitatea. De ce copilul se simţea atât de nefericit? La urma urmei, fusese un accident.

– Nu se va repeta, i-a confirmat ea cu glas hotărât. Hai, e foarte târziu şi am nevoie să mă ajuţi, e foarte greu să fac asta singură.

Ian s-a supus. Amândoi au înlăturat aşternuturile ude şi au întors salteaua din paie, au pus aşternuturile uscate şi le-au întins bine pe laturi. Din fericire, plapuma nu suferise aceeaşi soartă; Ian o împăturise la picioarele patului.

– O să stau treaz, a spus el convins.

Marina s-a oprit brusc.

– De ce? l-a întrebat cu glas nehotărât.

Băiatul nu putea să vorbească serios. Nu putea să stea treaz toată noaptea. Deodată, o bănuială a scuturat-o din cap până-n picioare. Cearcănele acelea de sub ochii lui erau prea grăitoare.

– Ca să nu se repete, i-a răspuns el simplu.

Marina a îndreptat umerii şi a mijit ochii. L-a blestemat pe Brandon în gând, fiindcă îngăduia ca fiul lui să sufere în felul acela inuman. Era un copil! Ian i-a întors privirea cu ochi plini de recunoştinţă.

– Trebuie să-ţi schimbi hainele, sunt ude.

Ian a coborât ochii verzi spre picioare şi a văzut pata galbenă de pe pânza cămăşii de noapte. Obrajii i s-au împurpurat.

Marina s-a întors la şifonier şi a căutat ceva ca să îl schimbe. A găsit mai multe haine pe care ar fi putut să le folosească în noaptea aceea; a ales-o pe cea mai lungă şi mai comodă.

– Acum n-o să mai răceşti, i-a spus cu un zâmbet.

– De ce mă ajuţi?

Marina l-a privit uimită. Oare nimeni din casă nu se grăbea să-l ajute când se întâmpla aşa ceva? S-a gândit la cele mai potrivite cuvinte pe care ar fi putut să i le spună şi i-au venit în minte singurele pe care copilul le-ar accepta în mod natural.

– Pentru că sunt noua ta mamă, ai uitat? Ochii lui Ian au strălucit în timp ce încuviinţa. Când Marina a auzit un oftat de uşurare, l-a privit intens, încercând să înţeleagă. O să rămân până adormi.

– Dar nu pot să adorm, nu se poate să se repete! a exclamat întristat.

Marina i-a zâmbit cu încredere şi a făcut cu capul un semn înspre şifonier.

– În sertarul ăla e prea multă lenjerie de pat care nu a fost folosită de mult timp. Ian nu a înţeles-o. Voi avea grijă să nu se mai repete. Ian a privit-o cu o anume bănuială. E din cauză că ţi-a fost frig în timpul nopţii, camera asta pare o peşteră.

Marina a oftat după ce i-a dat explicaţia.

– Dar nu..., a început Ian.

Marina nu l-a lăsat să continue.

– Trebuie să te odihneşti, mâine mă voi ocupa de tot. Ian s-a uitat la ea fără s-o creadă şi cu îndoiala strălucindu-i în pupile. Dormi, aproape i-a poruncit ea, dar fără ca buzele să înceteze să-i zâmbească.

Ian a ascultat-o până la urmă. Şi-a pus capul pe pernă şi a închis ochii. Marina s-a aşezat în pat alături de el, supraveghindu-i răsuflarea, care încetul cu încetul a devenit

regulată. Văzându-l atât de lipsit de apărare, a simțit un impuls de a-i mângâia părul și s-a trezit făcând chiar asta; a mângâiat buclele blonde și lungi ale băiatului. Părea îngrozitor de trist. În acel moment a înțeles de ce avusese impresia asta când l-a cunoscut. Cum era posibil ca Brandon să nu-i fi venit în ajutor? Dacă nu tatăl, de ce niciunul dintre servitorii care îi auziseră plânsul? Marina era nedumerită, îngrozită. Noaptea aceea fusese dintre cele mai ciudate din viața ei. S-a ridicat ca să plece, dar el s-a mișcat și a deschis frumoșii ochi verzi.

– Nu! a exclamat panicat. Te rog, nu mă lăsa singur.

Inima Marinei s-a topit când l-a auzit. Trebuia să se întoarcă în camera ei dar nu putea să ignore o rugăminte atât de înduioșătoare.

– N-am s-o fac.

S-a rezemat de perna de alături și și-a trecut brațul stâng peste capul lui Ian; cealaltă mână a lăsat-o să se odihnească pe umărul lui. Băiatul a acceptat brațul cu naturalețe. Când a auzit iarăși respirația liniștită, a stins lampa, s-a învelit cu plapuma, și-a pus capul lângă cel al copilului și s-a pregătit să aștepte dimineața. Avea atâtea întrebări încât a crezut că nu va putea să doarmă dar se înșela; abia a închis ochii că s-a și scufundat într-un somn adânc, neliniștit, zbuciumat și cu desăvârșire tulburător.

***

Un țipăt a trezit-o brusc. Când s-a ridicat în capul oaselor, a clipit de mai multe ori ca să-și limpezească privirea. Primul lucru pe care l-a văzut au fost ochii Morganei, care îl trăgea pe Ian de mână târându-l pe podea. Ce naiba făcea? Îl certa pe micuț într-o limbă pe care ea nu o cunoștea, dar Ian nu protesta, pur și simplu se lăsa târât în vreme ce gemea

cu teamă. Marina a sărit așa de iute din pat încât picioarele i s-au încurcat în așternuturile căzute pe jos. Erau cele pe care le schimbase în noaptea trecută de pe patul lui Ian. A tușit ca să-și dreagă vocea.

– Dă-i drumul!

Porunca fusese categorică, dar Morgana era prea ocupată să îi dea câteva palme la fund lui Ian ca s-o mai asculte. Marinei nu-i venea să creadă. Îl bătea în fața ei. Cu ce drept lovea un copil lipsit de apărare? A mers desculță până la ei și i-a dat Morganei peste mână; astfel a reușit să elibereze băiatul. Apoi, Marina s-a așezat în fața lui. Ochii îi fierbeau de furie.

– Cum îndrăznești...? Era incapabilă să încheie întrebarea plină de mânie. Respira agitată, Ian rămânea ascuns la spatele ei. Morgana a înălțat bărbia și a privit-o cu trufie. Strânge-ți lucrurile și pleacă imediat, i-a poruncit hotărâtă, fără să clipească.

Zâmbetul ei a avertizat-o pe Marina.

– Doar îndeplinesc porunca lairdului McGregor, doamnă.

Apelativul fusese rostit pe un ton obraznic. Marina nu se aștepta la răspunsul ei nerușinat și l-a blestemat din nou pe Brandon. Prin faptele lui îi minase autoritatea asupra casei, a personalului...

– De ce l-ai lovit? a întrebat-o cu acreală.

– Pentru că este un copil rău și neascultător. Ochii Marinei s-au deschis cu adevărată spaimă. Micul McGregor știe care va fi pedeapsa dacă nu mă va asculta.

– Și cum s-a putut întâmpla așa ceva când nici nu s-a mișcat din pat? a continuat ea să întrebe cu duritate. Ochii Morganei i-au arătat așternuturile murdare de pe jos. Marina a mijit ochii ca să nu vadă că era la un pas să îi întoarcă loviturile pe care ea i le dăduse micuțului. Nu-l crezuse pe Ian când îi mărturisise că va fi bătut. A fost un accident, a in-

format-o categorică.

Morgana şi-a îndreptat umerii cu trufie.

– Un accident voit, a înfruntat-o femeia cu nerușinare.

Ian a început să tremure în spatele Marinei.

– Niciun accident nu este premeditat, i-a răspuns Marina pe un ton sarcastic. N-am să-ți mai repet. Adună-ți lucrurile şi pleacă imediat de la Ruthvencastle!

Morgana i-a susținut cu obrăznicie privirea.

– O voi face când se va întoarce laird McGregor şi numai dacă îmi spune el s-o fac.

Marina a oftat la lipsa de respect pe care o arăta servitoarea, dar vorbele ei o pironiseră locului. Brandon plecase? Unde? De ce nu îi spusese nimic seara trecută? A trebuit să facă un adevărat efort ca să-şi păstreze stăpânirea de sine în fața Morganei.

– Aşa să fie. Acum ieşi din această cameră şi să nu mai intri decât dacă eşti poftită. Morgana a respirat cu putere ca să-i răspundă dar probabil că s-a gândit mai bine, fiindcă i-a făcut o plecăciune din cap şi a ieşit din dormitor cu paşi uşori. După plecarea ei, părea că tăcerea apăsa asupra lor. Marina a străbătut cu privirea camera întunecoasă şi şi-a dat seama că era foarte devreme, încă nu se luminase de ziuă. Trebuie să fie foarte devreme, a spus nimănui anume, dar Ian i-a răspuns.

– Este şase fără un sfert.

Marina era uimită.

– E normal ca Morgana să vină în dormitorul tău atât de devreme? l-a întrebat pe Ian neîncetând să-l privească.

– Micul dejun e la şase.

Marinei nu-i venea să creadă.

– De ce aşa devreme?

– Aşa-i obiceiul la Ruthvencastle.

– Pentru un motiv anume?

– Morgana zice că astfel diavolul nu mai are ocazia să ne ispitească lenevind.

Marinei i s-a părut cea mai absurdă explicație pe care o auzise vreodată.

– Și tatăl tău ce spune despre acest orar neobișnuit?

– Laird nu prea stă la Ruthvencastle.

Asta chiar că a uluit-o. Așa se explică puterea pe care o avea Morgana asupra micuțului. Tatăl lui nu era acolo ca să-l apere.

– Și ce treburi importante are de făcut laird McGregor de nu este aici cu fiul lui la micul dejun?

Ian a observat tonul acid pe care îl folosise ea când îi pusese întrebarea.

– Laird are prea multe obligații care îi solicită atenția...

Marina l-a întrerupt.

– Tatăl tău, l-a corectat ea, deranjată că băiatul nu folosea cuvântul tată când se referea la Brandon.

– Așa am spus, laird.

Ian s-a oprit un moment, văzând privirea ei de oțel. A făcut cu atenție un pas înapoi. Marina a lăsat umerii în jos ca să nu îl sperie micuț, dar era furioasă.

– Mi-e foame. Prin aceste vorbe Marina a încercat să nu dea importanță situației. A clătinat din cap și s-a uitat la micuțul care nu înceta să tremure. Ochii lui Ian străbăteau încăperea ca și cum nu ar fi putut să-și fixeze privirea într-un punct concret. Marina și-a mușcat buza ca să-și stăpânească furia. Nu o să te mai bată, l-a asigurat și prin această declarație a reușit să atragă toată atenția micuțului.

– Promiți?

– Pe Cabrón, i-a răspuns ea. Ian a privit-o cu ochi mari, nu înțelesese cuvântul, dar i s-a părut destul de urât. Este cel mai bun armăsar al meu, l-a lămurit, un cal a-ntâia.

În sfârșit, Ian a zâmbit.

– Şi mie mi-e foame.

– Atunci, ce zici dacă ne îmbrăcăm şi coborâm să mâncăm? Ian a încuviinţat, supus. Mă întorc în câteva minute. Când se pregătea să se întoarcă în dormitorul ei, o întrebare i-a trecut prin minte cu viteza fulgerului. Va putea micuţul să se îmbrace singur? Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat blând. Ian a dat din cap în semn de negaţie. Perfect. Ne vedem peste câteva minute.

Ian a condus-o până în sufragerie, dar fără să-i îngăduie să-l ia de mână. Pe Marina o surprindea refuzul pe care îl arăta el faţă de contactul fizic cu adulţii. Dar era îmbrăcat impecabil, semn de netăgăduit că învăţase de mult să se descurce singur. Marina şi-a netezit în mod inconştient poala rochiei albastre şi şi-a aranjat o şuviţă care îi scăpase din coc. Acum mai mult ca niciodată aprecia ajutorul unei cameriste. Ian i-a deschis uşa sufrageriei şi a lăsat-o să intre prima. Când Marina a făcut doi paşi şi a pătruns în încăpere, a avut un şoc. Să mănânci în sicriul ăla nu putea să fie deloc bine pentru spirit. S-a întors speriată către băiat, care a închis uşa în urma lui şi a condus-o spre locul pe care trebuia să-l ocupe la masă. După ce s-a aşezat, Ian a luat loc în capătul celălalt. Ea s-a gândit că, dacă voia să-l întrebe ceva va trebui să ţipe ca o nebună. După ce au trecut câteva minute în care au aşteptat într-o tăcere absurdă, Marina l-a întrebat în sfârşit.

– Unchiul Robert va coborî? Ian a negat dând din cap. Şi atunci...? a lăsat întrebarea în aer.

– Mai sunt cincisprezece minute până când Alyx va servi micul dejun.

– În cazul ăsta am fi putut să coborâm un pic mai târziu.

Ian a negat din nou.

– Morgana zice...

Marina l-a întrerupt.

– Nu mă interesează ce zice Morgana. Pentru că folosise un ton răstit, Ian s-a făcut mic pe scaun. Marinei nu-i venea să creadă cât de speriat era copilul; s-a gândit la cuvintele pe care trebuia să le folosească pentru a-l linişti. Ştii ceva, Ian? Băiatul a privit-o cu o oarecare reticenţă. Nu ai câştigat doar o mamă... – privirea micuţului a fost prea elocventă – ai câştigat normalitate în viaţa ta.

– Normalitate? a întrebat el neînţelegând ce voia să spună ea.

– Începând se mâine, micul dejun se va servi la opt. Ochii lui Ian s-au făcut cât cepele, dar nu a putut să răspundă, pentru că Alyx şi-a făcut intrarea în sufragerie chiar în acel moment. Ducea în mâini o tavă cu două castroane. Când a pus unul dintre ele în faţa Marinei, aceasta s-a uitat curioasă în el fără să poată preciza ce conţinea. Alyx i-a lăsat celălalt castron lui Ian, care a luat lingura şi a început să mănânce fără să spună nimic. Slujnica a ieşit din încăpere fără să salute. Marina s-a uitat la lingură, neîndrăznind s-o bage în castron. Ce e asta? a întrebat cu o strâmbătură.

– Aici îi spunem porridge, i-a explicat el fără să se oprească din mâncat.

Marina s-a hotărât să bage lingura şi să mestece conţinutul. Era moale şi lichid, de o culoare deloc albă.

– Şi dacă nu-mi place gustul sau textura? a întrebat ea, controlându-şi tonul vocii.

Spera că va putea ascunde neplăcerea pe care i-o provoca chestia aia necunoscută.

– Cu zahăr e mult mai bun dar Morgana zice...

Ian a tăcut deodată, îşi amintise comentariul ei.

– Ţie îţi place? l-a întrebat în timp ce-l privea devorând castronul cu terci.

– Mi-e foame, a fost răspunsul lui simplu.

Şi dacă cina lui Ian constase în lapte şi biscuiţi, nu o mira deloc că era aşa de slab. Marina a ştiut că trebuia să vorbească foarte serios cu Brandon despre asta, dar el nu era acasă, îi lăsase pe amândoi în grija unei femei ce părea o vrăjitoare.

– Ştii unde e bucătăria? Ian a confirmat privind întruna castronul ei, care rămăsese neatins. Marina s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre celălalt capăt. Când a ajuns unde se afla Ian, i-a adresat un zâmbet prietenos. Mă însoţeşti? l-a întrebat. Ian a privit-o cu îndoială. O să luăm un mic dejun cum se cuvine, l-a informat ea.

– Nu-ţi place porridge-ul? Dar nici nu l-ai gustat.

– Şi nici n-am de gând s-o fac, i-a răspuns ea pe un ton batjocoritor. Hai, micuţule, am să-ţi arăt eu ce înseamnă un mic dejun bun. Ian a ezitat să facă ce îi cerea ea. Se temea să nu se supere Morgana dacă afla, dar femeia aceea străină îi zâmbea în continuare şi nu cu gura, ci cu ochii. Ceva ce el nu văzuse decât de foarte puţine ori la tatăl lui. Marina rămânea tăcută, observând ezitarea băiatului, şi nu a avut nicio îndoială că era din cauza Morganei. Nu ai de ce te teme, pe Cabrón!

În momentul acela băiatul i-a întors zâmbetul. Marina a ştiut că îi câştigase încrederea. Ian a lăsat şervetul pe masă şi a acceptat mâna pe care ea i-o întindea. Împreună au părăsit sufrageria şi au luat-o spre dependinţele exterioare, către bucătărie. Au traversat curtea centrală dinspre grajduri. Marina privea totul cu curiozitate întrebându-se în acelaşi timp unde era blestemata de bucătărie, ai fi zis că Ian o duce spre grajduri, dar nu, dependinţele erau lângă o clădire ce părea magazia unde odinioară se păstra recolta. Uşa era deschisă şi Marina nu a stat pe gânduri nicio clipă. În bucătăria călduroasă focul sfârâia. S-a uitat la diferitele ustensile care se foloseau la gătit şi la masa lungă şi solidă aşezată în mij-

locul camerei. Mai era alta mai mică lângă peretele gol, cu trei scaune. Marina și-a dat seama că era locul unde mănâncă personalul. Bufetul se afla în spatele său, în partea cea mai îndepărtată de foc. A deschis ușile din lemn și s-a uitat la ce era înăuntru: brânză acoperită cu o cârpă, mai multe răciturii, pâine neagră, unt și ouă proaspete. Zâmbetul i s-a întins pe față. A scos patru ouă și slănină slabă, untul și pâinea. A tăiat câteva felii de pâine și le-a înțepat cu o țepușă ca să ia carnea. Apoi le-a pus foarte aproape de foc să se rumenească. A tăiat și niște felii de slănină și a bătut ouăle, a pus cratița pe foc, peste pirostrii și a topit un pic de unt, a răsturnat ouăle bătute și a adăugat puțină sare. Când au fost gata le-a pus pe o farfurie întinsă și pe urmă a fript slănina. Bucătăria s-a umplut de o aromă îmbietoare. După ce pâinea a fost bine rumenită, a uns-o cu unt și a pus-o pe două farfurii curate lângă care a adăugat omleta și feliile de slănină. A dus farfuriile pe masa mică din lemn și l-a poftit pe Ian să ia loc în vreme ce ea punea tacâmurile. Băiatul nu scosese nicio vorbă în cele cincisprezece minute cât durase activitatea Marinei în bucătărie.

– Adu două pahare pentru lapte. Ian a făcut ce i-a cerut ea fără să protesteze. Marina a scos din ulcior două ibrice de lapte proaspăt muls, a umplut două pahare până la buză și a luat loc în fața copilului. Poftă bună, Ian...

CAPITOLUL 15

Whitam Hall, Anglia

Brandon se afla de mai multe zile departe de Ruthven-castle, dar problema care îl adusese în casa prietenului Beresford era prea însemnată ca s-o amâne. Acum se căia că nu îi dăduse nicio explicație Marinei despre plecarea lui bruscă, dar timpul de care dispunea era foarte scurt. S-a tot uitat la diversele hârtii pe care le ținea în mână încă nevenindu-i să creadă ce importante ar deveni dacă ar cădea în mâini lacome. Ușa bibliotecii a sâsâit când lord Beresford a intrat. Brandon a ridicat privirea și a fixat-o pe bărbatul care mergea drept spre el.

– Soarele spaniol îți prieşte. O sprânceană blondă s-a arcuit la auzul comentariului. Dar sper că nu ți-a stricat și mai mult caracterul.

Din aceste vorbe se vedea clar ce gândea Beresford despre vizita lui Brandon în Spania.

– Continui să ai prea multe prejudecăți, i-a răspuns cu umor.

– Îți amintesc că aproape m-am prăjit ca un pui când am fost s-o iau pe sora mea din Ronda. Nu știu cum pot trăi oamenii în cuptorul ăla numit Spania. Brandon a acceptat paharul pe care i l-a oferit Cristopher. Și sora ta? Ce face?

– Nu am ajuns la timp ca s-o văd, era tot în Granada cu Aurora și Justin. Cristopher a ridicat o sprânceană. Mă grăbeam să mă întorc în Anglia. Am asupra mea o informație

care poate să-l intereseze pe Robert Jenkinson[1]. Cristopher s-a uitat la Brandon cu o curiozitate neobișnuită. În vizita mea la Córdoba am întâlnit un individ destul de ciudat: André Moliere, ți se pare cunoscut numele? Cristopher a negat dând din cap. Am făcut câteva cercetări și am reușit să descopăr niște documente foarte importante.

– Documente? a întrebat Beresford interesat.

– Pregătesc o lovitură de stat în Franța ca să-l dea jos pe Carol de Bourbon. Câțiva nobili englezi sunt implicați în conspirație.

– Regele Franței?

Cristopher era uluit. Brandon a confirmat dând din cap.

– Pun la cale căderea monarhului francez pe pământ spaniol. De aceea vreau să îmi pregătești o întâlnire cu Robert Jenkinson. Trebuie să-l informez despre tot.

Cristopher înțelesese urgența chestiunii.

– Jenkinson e un om foarte ocupat și sceptic.

– Știu, dar mă va asculta doar dacă am recomandarea tatălui tău.

John Beresford, marchiz de Whitam, era prieten cu primul ministru al Angliei. Amândoi aveau aceleași pasiuni, de aceea Brandon apelase la prietenul Cristopher; trebuia să ajungă la Jenkinson.

– Crezi că informația e demnă de încredere? l-a întrebat.

– Da.

– Atunci îți voi pregăti imediat o întâlnire, dar știi că de obicei are o agendă încărcată. Brandon a dat din cap. Rămâi multe zile la Crimson Hill?

Crimson Hill era casa ducelui de Arun, unchiul lui Brandon.

– Doar cât este neapărat necesar, trebuie să mă întorc la

[1] Robert Jenkinson, al doilea conte de Liverpool și prim-ministru al Regatului Unit (n.a.).

Ruthvencastle la soția mea.

Paharul de coniac a alunecat din mâna lui Cristopher la auzul veştii, dar a reuşit să-l prindă la timp înainte de a se sparge de podea.

– Soția ta? l-a întrebat stupefiat. Nu vorbeşti serios.

– Pe lângă o insolație permanentă, mi-am adus din Spania şi o soție.

– Hotărât lucru, eşti nebun!

– Este cea mai frumoasă femeie din câte am văzut.

Cristopher a plescăit zeflemitor din buze.

– Toate spanioloaicele ți se par cele mai frumoase din lume, i-a explicat batjocoritor; inclusiv sora mea, i-a amintit pedant.

– Ea e altfel, Christo, i-a spus Brandon folosind apelativul pe care obişnuia din copilărie. Când mă uit la ea nu pot să respir, simt o apăsare în piept şi o biciuire în măruntaie. Sunt nebun după ea.

– Văd că eşti atins rău, dar eşti sigur?

– Este femeia vieții mele, a declarat convins.

– Ca Ana Maria de Guzmán? l-a întrebat sarcastic.

Brandon a izbucnit într-un hohot puternic. Cinismul prietenului său era prea tăios.

– Trebuie să-ți mărturisesc că m-am însurat sub amenințarea pistolului. Cristopher a rămas cu gura căscată. Dar deja capitulasem în fața ei şi îmi acceptasem înfrângerea.

– Surorii mele i-a fost destul de greu în Anglia, mi se pare de neconceput că ți-ai lăsat proaspăta soție singură la Ruthvencastle. S-ar putea să ai o surpriză când te vei întoarce.

– Ştiu şi va trebui să repar lucrurile la întoarcere, dar am o chestiune de tratat cu lord Jenkinson. Nu puteam s-o amân. Şi frații tăi?

– Arthur e la Londra şi pune la punct ultimele amănunte pentru cumpărarea unei case în Victoria Street. Andrew cred

că pleca la vânătoare la Edimburgh cu Roger Wilson. În ultima vreme relația dintre ăştia doi mă calcă pe nervi.

– Roger e puțin cam înțepat, dar e un om bun, nu cred că îi dăunează țicnitului de frate-tău. Apropo, crezi că e posibil să viteze Ruthvencastle?

Cristopher s-a gândit la răspuns.

– Sunt aproape sigur că da. Ştii cât îi place aiuritului ăluia să meargă prin cârciumi cu tine. Până nu va reuşi să te doboare, nu se va opri.

Zâmbetul lui Brandon s-a lărgit şi mai mult.

– Ce se întâmplă cu fratele tău e că îi place prea mult whisky-ul scoțian. Şi pe lângă casa mea se serveşte cel mai bun dintre toate.

– Când ai de gând să te întorci?

– După ce îl informez pe Jenkinson, nu mai devreme.

– Te văd cu adevărat îngrijorat.

– Vreau să-i dau informația şi documentele. Apoi, mă voi întoarce la Ruthvencastle să îmi încep noua viață de om însurat.

– De ce Ruthvencastle? Nu este cel mai bun loc pentru o proaspătă soție. Dar Brandon nu a răspuns la întrebarea tendențioasă a lui Cristopher. L-a privit enigmatic şi cu o strălucire ciudată în ochi. E clar că n-ai de gând să-mi răspunzi.

– Unde e tatăl tău?

Cristopher a întârziat o secundă să răspundă.

– Joacă cricket cu ducele de Arun la Crimson Hill.

Brandon părea mirat. De când deveniseră rude prin căsătoria copiilor lor, cei doi bărbați petreceau cea mai mare parte a timpului împreună şi, ceea ce era şi mai neobişnuit, fără să se omoare unul pe celălalt.

– Singuri?

Întrebarea lui Brandon fusese pe un ton de totală uluire.

– În fiecare marți după-amiaza, ducele invită un mare

număr de prieteni să joace cricket; inclusiv peparohul Philip care nu pierde nicio invitație, care include cafea și tartă cu mure.

Brandon trebuia să-și fi închipuit. După-amiezile în comitatul Hampshire erau oricum mai puțin plictisitoare dacă ducele de Arun organiza evenimentul.

– Văd că ducele se adaptează foarte bine la rutina englezească atunci când se întoarce din Spania.

– Chiar nu înțeleg de ce vă place atâta o țară toridă. Pe deasupra, aspră și arhaică.

Brandon nu împărtășea părerea lui Christo despre spanioli. În călătoriile lui înțelesese și apreciase caracterul iberic, pasiunea care îi stăpânea pe spanioli și simțul umorului atât de fin; întotdeauna priveau lucrurile cu optimism și această atitudine în fața vieții îi trezea oarecare invidie. Îl încânta să călătorească cel puțin o dată pe an în Spania, chiar dacă în mod sigur ar fi putut să se lipsească de călduroasa climă spaniolă.

– Într-o zi o spanioloaică te va face să-ți pierzi capul, a prevăzut Brandon.

Cristopher s-a uitat cu o sprânceană ridicată la prietenul său.

– Reiese din cuvintele tale că *sangría* spaniolă îți circulă încă prin venele scoțiene și contaminează suprema licoare scoțiană, a răspuns zeflemitor. Îl locul tău aș avea grijă, poate să fie un venin puternic și, dacă nu te omoară, te prostește. Pe Brandon l-au surprins vorbele zeflemitoare ale prietenului său. Sunau prea ironice chiar venind din partea lui. L-a privit și a văzut un tipic lord englez: ținută impecabilă, gesturi mândre și o flegmă britanică ce copleșea. Brandon a dorit din toată inima ca antiteza lui Christo să apară și să-i dea o lecție despre iubire, să-l lase atât de nebunește îndrăgostit, încât să nu mai deosebească mâna dreaptă de cea stângă, nici pe unde pune picioarele. Ar trebui să te vezi,

i-a spus Christo, ai o expresie destul de stupidă. Am nimerit-o cu *sangría* spaniolă?

Pe Brandon nu l-au deranjat vorbele, se obișnuise cu ele încă din adolescență și, apropo, adora *sangría* spaniolă, atât de răcoritoare în după-amiezile călduroase de vară.

– Ești prea sever în aprecierile tale. Christo a plescăit iarăși din buze, în zeflemea. Și vădit lipsit de respect. În locul tău aș avea grijă cum vorbesc și mă exprim în fața tatălui și a surorii tale. Poate că îi jignești cu părerile tale. Dar Christo nu a răspuns la înțepătură. A ridicat din umeri ca și cum chestiunea aceasta era neînsemnată. Brandon a hotărât să nu-l mai tachineze. Christo, am nevoie de întrevederea asta cât mai repede, te rog!

Lord Beresford i-a făcut un gest afirmativ cu capul.

– Mâine dimineață voi pleca spre Londra. O voi fixa în ultima oră a după-amiezii.

– Mulțumesc.

***

Cum putea să plouă timp de atâtea zile în același loc? Marina a continuat să se uite pe fereastra bibliotecii, neputând să creadă cât de rea era vremea de când sosise în Scoția. Și dacă la vremea rea adăuga antipatia pe care i-o arăta personalul de la Ruthvencastle, se putea înțelege descurajarea care o stăpânea, ca și dorul adânc care își făcea apariția când orele mureau lent și nesfârșit. Toate și fiecare dintre hotărârile pe care le lua în casă în calitate de doamna McGregor erau puse sub semnul întrebării; numai unchiul Robert se dovedea mereu amabil.

Casa era prea rece, lugubră dar deși cerea să se aprindă focul în salonul în care petrecea cele mai multe după-amiezi cu Ian, Morgana nesocotea porunca ei cu totală nerușinare,

spunând că nu puteau să risipească lemnul. Din fericire, Marina a reuşit să schimbe ora micului dejun, lucru pentru care Ian îi era recunoscător.

Obrajii lui începeau să capete o culoare roz foarte sănătoasă. Marina supraveghea diferitele meniuri şi se lupta zilnic cu bucătăreasa ca să-i câştige cooperarea, dar începea să obosească; o doamnă nu ar trebui să fie niciodată contrazisă de către personal dar Brandon îi minase autoritatea chiar în momentul în care a prezentat-o şi o lăsase singură şi cu grija unui copil... Dacă se mai gândea la asta avea să-şi alimenteze furia şi mai mult.

A oftat obosită şi s-a aşezat pe unul dintre fotolii. Cel puţin Ian nu mai udase patul din acea primă noapte fatidică şi era foarte mulţumită de el. Încrederea copilului creştea zi de zi, dar a ei scădea în acelaşi ritm. Casa cădea peste ea. Singurul lucru care îi era îngăduit era să se plimbe pe coridoarele lungi de la Ruthvencastle, admirând tablourile din galerie şi să joace backgammon, un joc pe care nu îl cunoştea până la venirea în Scoţia.

Era atât de plictisită şi sătulă încât de câte ori vedea pianul cu coadă dintr-un colţ al salonului îi venea să se aşeze în faţa lui dar ea nu ştia să cânte ca fratele ei Lorenzo. Un oftat i-a ieşit din gât gândindu-se la familia ei, atât de departe de ea, sub soarele cald de primăvară, în mirosul fructelor de pe tarabele din piaţă... Şi-a înăbuşit un hohot ce îi suia din gât. Trebuia să înceteze să se mai compătimească! Luase o hotărâre şi avea să fie consecventă cu ea, chiar dacă i-ar apăsa pe suflet o veşnicie.

– Avem oaspeţi.

Glasul unchiului Robert s-a făcut auzit prin ceaţa gândurilor ei şi a fost ca ploaia de mai pe o câmpie uscată de soarele verii. Sosirea unor oaspeţi presupunea o noutate în rutina zilnică.

– Oaspeți?

Marina învățase câteva cuvinte în gaelică, Ian se dovedise de un neprețuit ajutor pentru ea.

– Doi oaspeți, unul dintre ei este un Beresford, fiul cel mic al prietenului meu John dar nu-mi amintesc numele însoțitorului său.

Marina și-a îndreptat pașii spre fereastra prin care se uita unchiul Robert, care s-a îndepărtat câțiva centimetri ca să-i facă loc lângă el. Când s-a gândit la oaspeți, s-a descurajat. În fața schimbării pe care o reprezenta posibilitatea de a vorbi cu oameni noi, uitase că ea nu va putea participa la conversație și ultimul lucru pe care îl dorea era să îl monopolizeze pe Ian ca să-i traducă fiecare cuvânt.

– Unchiule Robert, ce se așteaptă de la mine? a reușit să întrebe într-o gaelică acceptabilă.

Robert a privit-o cu seriozitate.

– Îmi închipui că vor vrea să bea puțin ceai cu prăjiturele, însoțit de o conversație ușoară.

Marina s-a gândit că ceaiul cu prăjiturele nu va fi o problemă, dar o discuție va fi cu totul altceva. Ea nu vorbea engleza, iar musafirii nu vorbeau spaniola.

– Bine, îi voi cere Morganei să prepare ceaiul.

Se pregătea să părăsească salonul, dar mâna unchiului Robert a oprit-o.

– Morgana va deschide ușa și va conduce oaspeții până la noi; atunci îi vei cere să pregătească o gustare pentru ei.

Marinei îi venea greu să înțeleagă vorbele unchiului Robert. Ian i le-a tradus fără ca ea să-i ceară asta și fără să-și întrerupă studiul în colțul aranjat pentru el în bibliotecă. Ea a luat notă de sugestia lui Robert.

O secundă după aceea s-a uitat îngrozită la hainele ei și s-a gândit la păr; era nearanjat, mai multe șuvițe îi scăpaseră din ace. În momentul acela a regretat că nu purta cocul strâns

într-un batic, cum obișnuia să-l poarte în Córdoba. Și-a privit rochia simplă de după-amiază care în niciun caz nu era potrivită pentru primit oaspeți. Hainele ei nu sosiseră încă din Spania, de aceea trebuia să se descurce cu puținele rochii pe care putuse să le ia în Scoția. Văzând că-și mușca buzele îngrijorată, Robert McGregor a privit-o.

– Ești o femeie foarte frumoasă, nu ai nevoie de alte podoabe decât un zâmbet.

Dacă vorbele fuseseră spuse ca s-o încurajeze, au izbutit.

– Mulțumesc, unchiule Robert, asta e ceea ce dorește să audă o femeie când e îngrozită de o vizită neașteptată.

Marina și-a trecut palmele prin păr și și-a aranjat după ureche câteva șuvițe, și-a netezit poala rochiei și a respirat adânc. O secundă mai târziu s-a deschis ușa bibliotecii.

– Lord McGregor, a anunțat Morgana, lordul Wilson și lordul Beresford doresc să vă prezinte omagiile lor!

Tăcerea din încăpere s-a făcut densă și grea. Nu scăpase atenției niciunuia dintre cei prezenți disprețul pe care îl arătase Morgana ignorând-o când a făcut prezentările. Dar Marina nu a putut să obiecteze nimic, răul fusese deja făcut, fusese înlesnit de Brandon.

– Unchiule Robert, a rostit o voce calmă, este o plăcere să te văd din nou. Marina s-a uitat la chipeșul englez care se îndrepta spre unchiul Robert cu o strălucire de plăcere în ochi. Și bine însoțit, după cum pot să observ.

Dacă cercetarea la care o supunea Andrew a deranjat-o, ea nu a lăsat să se vadă deloc. Și-a menținut postura dreaptă și chipul senin. Celălalt bărbat nu rostise niciun cuvânt, dar a înaintat doi pași ca să-l salute pe unchiul Robert.

– Andrew! Ce surpriză!

Ian își părăsise caii de lemn ca să alerge în brațele necunoscutului care răspundea la numele de Andrew.

– Dumnezeule, Ian, cât ai crescut. Ești foarte înalt.

Băiatul i-a răspuns cu un zâmbet larg dar imediat și-a schimbat atitudinea relaxată când ochii lui verzi s-au fixat pe celălalt oaspete ce stătea deoparte.

– Lord Wilson, fiți binevenit la Ruthvencastle! Este o mare onoare pentru noi să vă arătăm ospitalitatea noastră.

Marina s-a uitat uimită la Ian. De ce își schimbase băiatul expresia?

– Lord McGregor. Wilson avea un ton reținut, ca și cum ar fi fost obișnuit doar să poruncească. Marina s-a uitat la cei doi bărbați; semănau oarecum: amândoi erau blonzi și cu ochi albaștri, dar cel mai tânăr avea un aer de șfrengar care putea să se dovedească primejdios pentru o fată neatentă. Lady...

Roger Wilson a lăsat vorbele în aer, nu cunoștea numele ei. Unchiul Robert a venit în ajutorul Marinei într-un fel cam brusc.

– Lady McGregor.

Auzind titlul, pupilele lui Andrew s-au întunecat. Lady McGregor? Mintea lui a ajuns la o concluzie greșită: a crezut că fata era soția unchiului Robert.

– Este mama ea, Andrew.

Micuțul l-a scos din uimire cu aceste cuvinte simple. Dar Andrew rămânea uimit. Mama lui Ian? Nu era cu putință, mama lui Ian murise după naștere... atunci, asta însemna că era soția lui Brandon? Ian se uita fix la el. Tăcerea din salon a devenit extrem de stânjenitoare. Marina s-a simțit examinată de amândoi oaspeții la fel ca o iapă într-un târg de vite cordobez.

– Mama ta? a reușit să întrebe Andrew, încă șocat.

Și, spre surpriza ei, conversația se desfășura într-o spaniolă corectă. Hohotul lordului Wilson i-a luat pe toți prin surprindere, dar niciunul nu a putut să spună nimic din cauza intrării intempestive a uneia dintre slujnice cu tava de ceai.

Mersul legănat al lui Alyx a făcut-o pe Marina să se încrunte. Privirea aceea strengărească şi cochetă îi era adresată lordului Beresford şi nu a fost nevoie să se gândească prea mult. După ce Alyx a ieşit din salon, lordul Wilson s-a uitat la Marina cu o privire admirativă.

– O plăcere, doña Ana María de Mendoza. Marina l-a privit fără să înţeleagă. Ticălosul ăla de scoţian a jurat că se va însura cu o spanioloaică şi niciunul nu l-am crezut. Va trebui să-i cer scuze când am să-l văd.

Mintea Marinei fierbea. Brandon jurase să se însoare cu o spanioloaică? Cu ea? Nu. Cu alta, pe nume Mendoza. Ea cunoştea o femeie cu acest nume, era una dintre verişoarele lui Diego din partea tatălui! Gelozia a invadat-o pe neaşteptate.

Andrew a fost conştient tot timpul de confuzia reflectată în ochii ei, care nu reuşea să-şi revină şi a regretat vorbele lui Roger. Tendinţa asta de a vorbi fără să gândească putea să-l coste o neplăcere pe Brandon, când se va întoarce. Era limpede ca lumina zilei că noua soţie a lui Brandon nu era cine credeau ei.

– Andrew Beresford, doamnă.

Marina i-a întins mâna, şi el i-a sărutat-o cum se cuvenea. Ea a respirat.

– Marina del Valle y Linares, i-a răspuns pe un ton controlat, dar niciunul dintre cei prezenţi în salon nu a putut să bănuiască emoţiile care o stăpâneau.

– Roger Eden Wilson, doamnă, şi vă rog din suflet să-mi scuzaţi comentariul de mai înainte. Marina a fost gata să-şi retragă mâna ca să evite sărutul lui Roger dar a reuşit să-şi păstreze atitudinea senină, în ciuda împrejurărilor. Uneori mă fac vinovat de o anume impulsivitate.

Îi spunea o glumă? Marina s-a îmbătoşat. Un bărbat cu un asemenea control asupra lui însuşi nu se scuza pentru orice.

– Înţeleg că o cunoaşteţi pe verişoara lui Diego, Ana María de Mendoza.

Andrew a tuşit ca să-şi dreagă glasul, iar Roger a făcut un gest uşor cu capul său blond.

– Numai din auzite, lady McGregor, i-a răspuns Andrew pe un ton neutru şi fără să-şi ia ochii de la ea, dar e adevărat că vestea căsătoriei dumneavoastră cu Brandon a fost cam surprinzătoare.

Marina trebuia să ajungă la fondul problemei. De ce o confundaseră? Era cu putinţă ca Brandon să o cunoască? Dar aşa ceva era aproape cu neputinţă, Ana María nu locuia în Córdoba.

– Doriţi puţin ceai? a reuşit să întrebe fără ca vocea să-i tremure de nervi.

– Mulţumesc, i-a răspuns Roger, este cel mai bun stimulent într-o după-amiază ploioasă.

– Şi unde este lordul McGregor? a întrebat Andrew fără ca ochii să înceteze să-i zâmbească.

Marina a dorit s-o înghită pământul. Cum putea să explice unde se afla soţul ei? Ea habar nu avea, dar nu ar fi recunoscut asta niciodată. Nici moartă, dar atunci cum o să iasă din încurcătură?

– Trebuia să-l vadă neîntârziat pe Robert Jenkinson, a spus deodată unchiul Robert. Andrew şi Roger s-au privit, reciproc. A spus că trebuia să-i dea nişte documente însemnate, pe care le aducea din Spania. A plecat în grabă după ce şi-a lăsat bagajul aici.

Marina s-a înecat cu ceaiul. Tocmai fusese catalogată ca parte din bagajul pe care îl adusese Brandon din Spania. Nu a putut să nu roşească. A oftat uşor pentru ca nimeni din salon să nu observe cât se simţea de tulburată. După-amiaza devenea un dezastru. De ce Brandon nu-i spusese nimic? Dacă într-adevăr documentele acelea de care vorbea unchiul

Robert erau aşa de însemnate, ea nu ar fi avut nicio obiecţie să rămână singură la Ruthvencastle până la întoarcerea lui.

– Se va întoarce curând?

Întrebarea rostită de Roger a făcut-o să se întoarcă brusc la realitatea din salon. Continua s-o privească intens, de parcă n-ar fi vrut să piardă niciun amănunt de pe faţa ei.

– Cât de curând îi vor îngădui treburile sale, sir, i-a răspuns ea pe un ton corect.

– Brandon însurat! Mi se pare nemaipomenit!

Marina s-a uitat pătrunzător la lordul Beresford. Vorbele lui spuse nimănui anume i-au provocat furnicături în stomac, dar nişte furnicături de teamă.

– Surprinzător, da, nemaipomenit, nu, lord Beresford!

Corectarea Marinei l-a făcut pe Andrew să bea dintr-o dată lichidul din ceaşca de ceai. Nu-şi dăduse seama că rostise gândul cu voce tare.

– V-aţi căsătorit de mult, doamnă? Întrebarea directă a lui Roger a făcut-o pe Marina ca timp de câteva secunde să nu se mai uite la Andrew. Dacă nu mă înşel, acum câteva luni doar, Brandon a plecat în Spania, cred că voia să facă rost de câteva iepe spaniole. Spune mereu că sunt superbe.

Vorbele lui Roger au făcut ca Marina să-şi încordeze spatele cu precauţie. Trecuse cu iuţeala fulgerului de la bagaj la iapă.

– Ştii, Andrew? Marina are un cal pe nume Cabrón.

Ian continua să-l privească pe Andrew cu ochi languroşi. Marina a observat că băiatul îl admira pe bărbatul care o privea cu insistenţă.

– Un nume cam neobişnuit, a fost răspunsul său simplu. Marina a dedus că ştia ce înseamnă acest cuvânt în spaniolă. Dar spaniolii îşi folosesc simţul umorului ca să-şi numească animalele. Îţi aminteşti numele armăsarilor verilor tăi englezi?

Ian a dat din cap.

– Piper și Ardei Iute[1].

Marina a clipit. Ian avea veri englezi care le puneau cailor lor nume spaniole?

– Rămâneți la cină?

Trebuia să întrebe de îndată, ca să știe dacă tortura ei va continua sau nu.

– Va fi o plăcere, lady McGregor!

Răspunsul dat de Roger a înțepenit-o în fotoliu. Ea spera să scape de ei, dar îi ieșise pe dos.

– Bine, mă duc să-i dau Morganei poruncile trebuincioase pentru cină.

Marina nu a așteptat ca ei să se ridice, deși au făcut-o o secundă mai târziu. A părăsit salonul cu pași repezi; avea nevoie să respire un pic de aer.

[1] Pimienta și Cayena, în original (n.tr.)

CAPITOLUL 16

Cina se desfăşura în engleză şi, contrar a ceea ce îşi închipuise ea, i se părea o uşurare. În felul acesta putea să se piardă în gânduri despre căminul ei din munţi, despre superbul ei armăsar şi libertatea de care nu putea să se bucure fizic în Scoţia. Şi-a înfipt furculiţa în friptura de vacă, dar era la fel de tare ca piatra şi fără gust şi, făcând asta, a fost ca şi cum ar fi putut să scape de frustrarea care o stăpânea. Bucătăreasa de la Ruthvencastle probabil că nu deosebea o căpăţână de usturoi de un bob de fasole, gătea chiar prost.

A început să mestece în piureul de cartofi, încercând să vadă dacă nu găsea vreo surpriză în el, ca intestine de animale sau ceva mai rău, dar n-a găsit nimic. A amestecat mazărea şi rondelele de morcov cu piureul de cartofi şi şi-a dus furculiţa la gură.

– Purcelul fript de Burgos este excepţional. Marina şi-a îndreptat ochii spre Andrew, care se uita cum amestecă resemnată alimentele din farfurie. Ador slănina. De câte ori merg în Spania cred că am să mă îmbolnăvesc de indigestie dar nu mă pot abţine.

– După gustul meu, spaniolii abuzează de mirodenii şi condimente. Intervenţia lui Roger a făcut să crească şi mai mult senzaţia neplăcută pe care o avea Marina faţă de englezul cu gesturi rafinate. Cum l-aţi cunoscut pe laird McGregor?

Ea mirosise primejdia acelei întrebări rostite de Roger

dar a răspuns cu sinceritatea obișnuită ce o caracteriza.

– A venit în vizită la Córdoba. Sora lui este căsătorită cu vărul meu, Diego de Vílchez. Andrew s-a uitat la Roger cu un gest semnificativ. Laird și cu mine ne-am cunoscut în munții Hornachuelos.

– Cum vă acomodați cu viața din Scoția?

Întrebarea lui Andrew nu a luat-o pe nepregătite, dar Marina nu știa ce să răspundă ca să nu-i jignească pe unchiul Robert sau pe micul Ian. Niciodată nu se va putea obișnui cu caracterul aspru și morocănos al scoțienilor.

– Cu voință totul este mult mai ușor, a răspuns în cele din urmă cu glas melancolic.

– Dar eu nu-i las timp să-i fie dor de nimic în afară de mine.

Vocea lui Brandon a răsunat în încăpere și toate capetele s-au întors la unison înspre el, care își făcea intrarea cu pași hotărâți.

– Laird! a exclamat Ian când l-a văzut, dar și-a reținut impulsul de a alerga la el; preț de câteva clipe ochii i s-au umezit.

– Era și timpul! l-a mustrat unchiul Robert cu glas stridențt neoprindu-se din tăiatul bucății de friptură.

Marina își reținuse răsuflarea. De mai multe zile nu știa nimic de el și deodată apărea la Ruthvencastle fără să anunțe, dar ce chipeș era! Brandon a mers drept către ea și când a ajuns s-a aplecat și i-a dat un sărut posesiv care a smuls câteva exclamații celor prezenți. Buzele lui o ardeau și Marina nu a știut dacă sărutul i-l dăduse pentru că îi fusese dor de ea sau ca să salveze aparențele în fața oaspeților. Ea prefera prima variantă dar, realistă cum era, se va mulțumi cu a doua. Brandon a luat scaunul care rămăsese liber în dreapta ei și a început să se servească din tăvile pe care slujnicele le puseseră în mijlocul mesei lungi.

– Sunt flămând.

Zâmbetul lui Andrew era prea elocvent ca să nu profite de spusele lui Brandon.

– Şi îmi închipui că nu numai de mâncare.

Obrajii Marinei s-au înroşit de parcă ar fi fost vopsiţi în culoarea macilor.

– Andrew, ăsta a fost un comentariu cam îndrăzneţ, dar adevărat, i-a răspuns Brandon fără să-şi piardă zâmbetul. Să mă întorc la Ruthvencastle alături de frumoasa mea soţie a fost ceea ce mi-am dorit cel mai mult în ultimele ore. Dacă afirmaţia lui Brandon ar fi fost sinceră, Marina ar fi fost cea mai fericită femeie din lume, dar vorbele lui aveau un ton de falsă linguşire care nu a păcălit-o deloc. Ce-aţi pierdut aici la Ruthvencastle?

Marina şi-a înăbuşit un geamăt de consternare, Brandon se dovedea de o grosolănie neobişnuită faţă de cei doi oaspeţi, iar unul dintre ei trebuia să fie destul de important, judecând după atenţia care i se acordase.

– Ospitalitatea ta continuă să mă emoţioneze profund, i-a reproşat Andrew îndată. Din fericire acum ai pe cineva care să controleze vena asta intransigentă, ba chiar e posibil să-ţi îndulcească diabolicul caracter scoţian cu un pic de zahăr spaniol.

Andrew se referea la ea, dar Marina îşi pusese lacăt la gură. Prin acest torent de cuvinte învăţa despre Brandon mai multe decât în săptămânile cât stătuse în Córdoba.

– Edinburgh e destul de departe de Ruthvencastle...

Brandon nu a terminat de rostit vorbele, le-a lăsat suspendate în aer cu un zâmbet batjocoritor. Andrew s-a foit neliniştit pe scaun.

– Tata doreşte să refacă neapărat crama de la Whitam Hall.

– Te îndrăgosteşti cam tare de whisky-ul scoţian.

Vorbele lui au sunat ca un reproş pe care Andrew, nu l-a luat în seamă.

– Şi unchiul tău Devlin mi-a dat câteva sticle de whisky.

Dar Brandon nu a putut să-i răspundă lui Andrew pentru că Alyx tocmai intrase în sufragerie cu tava de desert. Restul cinei s-a scurs fără incidente, dar nervozitatea Marinei creştea pe măsură ce Brandon o privea cu intensitate şi fără să-i adreseze cuvântul. Ea îşi punea o mulţime de întrebări dar cu oaspeţi în casă nu putea.

Când bărbaţii s-au retras în bibliotecă, unde aveau să savureze un pahar de lichior scoţian, Marina a profitat de moment ca să-l însoţească pe Ian în dormitor. Micuţul era excesiv de tăcut şi neliniştit. Ea şi-a închipuit motivul. Trebuia să-l liniştească. Întoarcerea bruscă a tatălui său îl tulburase şi Marina se întreba de ce îi era micuţului frică de el. Dormitorul era prea friguros şi ea şi-a jurat că va fi primul lucru despre care va vorbi cu Brandon. Era inuman să te dezbraci între pereţii ăia goi şi îngheţaţi. Când a auzit hohotele care au început să-i scuture umerii mici, Marina l-a privit drept în faţă.

– Ian! Se simţea incapabilă să înţeleagă teama micuţului. Nu o să se întâmple nimic, ai să vezi.

– Acum că s-a întors, da.

– Sigur că nu.

– Credeam că, în sfârşit, voi putea să controlez asta, dar acum ştiu că nu. Iar am să fiu neascultător.

Marina a înjurat în şoaptă ca să n-o audă copilul.

– Ian, ceea ce ţi se întâmplă nu este neascultare, e provocat de un accident pe care nu poţi să-l controlezi.

– Şi de ce nu mi se întâmplă când sunt cu tine? a întrebat-o neliniştit.

– Fiindcă eu te ţin cald.

– Cald?

– E din cauza frigului ăstuia, a şoptit printre dinţi. Ian a privit-o alarmat. Trebuie să reuşesc ca Morgana să facă până la urmă focul în şemineu.

– Ţi-e frig? a întrebat micuţul cu ochii scoşi din orbite.

– Ţie nu? l-a întrebat la rândul ei.

Ian a negat de mai multe ori.

– De necrezut!

– O să stau treaz.

Marina i-a luat mâinile şi s-a uitat la el, oprindu-se să mai întindă cearşafurile.

– N-ai să faci aşa ceva!

– Nu pot să îngădui să se întâmple din nou. Nu acum când el este aici.

– Dar nu se va întâmpla nimic şi, chiar dacă s-ar întâmpla, tatăl tău ar înţelege. Pupilele lui Ian s-au întunecat de frică. Marina ştia că nu aborda situaţia în chipul potrivit; teama copilului era prea reală ca s-o ignore. Vrei să rămân cu tine?

Ian se gândea la posibilitatea asta fără să îndrăznească s-o rostească cu voce tare. De la sosirea Marinei la Ruthvencastle, el nu mai udase patul.

– Până adorm? a întrebat-o cu un fir de glas.

– Până adormi, a fost ea de acord.

Marina s-a gândit la oaspeţii care aşteptau în bibliotecă, dar şi-a închipuit că ar putea să lipsească până va adormi Ian. Bărbaţii adunaţi acolo nu îi vor duce lipsa până când nu-şi vor termina băuturile. Ian îşi pusese cămaşa din bumbac. Marina a prins cearşafurile şi plapuma pe sub saltea în încercarea ca picioarele micuţului să nu iasă din aşternut în timpul nopţii. Când a fost învelit de tot, s-a rezemat lângă el, cu spatele băiatului lângă pieptul ei. Ian putea să-i simtă răsuflarea în părul blond; a închis ochii şi a luat mâna Marinei ca şi cum ar fi avut nevoie de contactul acela omenesc afectiv.

Tăcerea a însoțit-o în acele momente. Va aștepta până când Ian va adormi.

Roger juca o partidă de șah cu unchiul Robert, în vreme ce degusta un pahar cu vin adus din Spania de Justin, într-o călătorie anterioară. Andrew stătea de vorbă liniștit cu Brandon, pe care îl întreba despre vizita lui în Anglia. Dar Brandon era distrat. La fiecare două secunde se uita la ușă așteptând s-o vadă pe Marina apărând. De când se terminase cina, dispăruse cu scuza de a-l însoți pe Ian la dormitor. Murea s-o sărute, s-o trântească pe spate și să-i facă toate lucrurile la care visase de când o ținuse în brațe în grădinile Zambra. Fusese grozav de supărat pe ea dar îi intrase în sânge și nu putea să facă nimic fără ca mintea lui să nu se gândească la gesturile, la privirea ei, tânjind după un zâmbet pe care nu i-l mai dăruise din chiar momentul sosirii lor la Ruthvencastle.

– Ești foarte gânditor, i-a spus Andrew pe un ton calm.

– Și obosit, a fost răspunsul lui scurt.

– Asta e o invitație să plecăm?

– S-a făcut destul de târziu.

Dar Andrew se amuza prea mult de aparenta incomoditate a lui Brandon ca să nu profite de situație. Scoțianul avea de obicei nervi de oțel și să-l vadă uitându-se la ușă cu ochi nerăbdători l-a hotărât să-l tachineze. Nu se bucurase niciodată de o ocazie ca asta.

– Marina este încântătoare!

Sprâncenele lui Brandon s-au ridicat auzindu-l.

– Lady McGregor, pentru tine.

Andrew a râs de comentariul mușcător al lui Brandon.

– Gelos, prietene?

Brandon făcuse un pas greșit și dacă îi plăcea ceva derbedeului ăluia de englez, era să găsească punctul slab al unui bărbat ca să-l sâcâie, iar el și-l oferise pe al său pe o tavă de

argint, dar nu i-a păsat; Marina era punctul lui slab, motivul care îl va face să-şi piardă înţelepciunea şi, împotriva oricărei aşteptări, a zâmbit.

– Da, cred că sunt gelos.

Că Brandon admitea aşa ceva l-a nedumerit cu totul pe Andrew.

– Gelozia este o urmare a nesiguranţei.

– Iar tu te situezi pe o poziţie primejdioasă dacă mai continui pe drumul ăsta.

– Ameninţările tale nu mă intimidează, ştii, i-a spus Andrew cu glas înşelător mieros. Am învăţat acum mulţi ani să nu mă tem de tine.

Brandon l-a privit cu ochii întredeschişi. De când îşi amintea, de câte ori îşi vizitase verii la Crimson Hill, participaseră la joaca lor şi prietenii, şi vecinii acestora: fraţii Beresford. Timpul consolidase o prietenie care dura în timp. Când el se întorcea în Scoţia, verii lui şi cei trei prieteni ai lor obişnuiau să-l viziteze. Verile în Highlands deveneau mult mai scurte prin prezenţa fraţilor Penword şi Beresford împreună.

– Dacă o afirmaţie este ceea ce cauţi, o ai deja. Andrew a lăsat paharul la jumătatea drumului spre gură auzind mărturisirea sinceră a lui Brandon. Sunt foarte îndrăgostit de soţia mea. Asta e ce voiai să auzi?

– De când? l-a întrebat uimit.

– De când am văzut-o împuşcând un bandit crezând că-mi salvează pielea. Ochii lui Andrew au oglindit surpriza pe care o simţea. Am ştiut că Marina era femeia vieţii mele şi nu m-am oprit până nu am adus-o în casa mea.

Andrew a respirat adânc înainte de a da drumul unui fluierat.

– Vorbeşti serios? i-a spus, cu desăvârşire depăşit de entuziasm.

Gestul cu capul al scoțianului a fost prea elocvent. Brandon a crezut că, dacă Andrew va continua să râdă cu neruşinarea aceea o să îl lovească până îşi va înghiți dinții.

– Acum, ridică-ți fundul englez de pe scaunul meu, ia-l pe ducele ăla înțepat care îți este prieten şi întoarceți-vă la Edimburgh ca să pot să-i spun bun-venit soției mele cum se cuvine, fără întreruperi.

Andrew s-a înecat cu vinul. Brandon era prea direct, dar a înțeles înainte de a bea ultima înghițitură.

Partida de şah fusese amânată pentru altă ocazie. Andrew şi Roger mergeau spre Edinburgh la sugestia lui Brandon, care nu găsea momentul să meargă până în dormitorul soției lui ca să-i spună bun-venit. O să dea dracului hotărârea de a nu face dragoste cu ea, venise ora s-o însemneze ca proprietate a lui, dar dormitorul Marinei era gol. Brandon a străbătut celelalte dormitoare fără s-o găsească. Nu ştia unde putuse să se ascundă şi de ce, deşi nu trebuia să se gândească mult. Marina probabil era supărată pentru că o abandonase două săptămâni dar trebuia să îi dea neîntârziat primului ministru englez informația pe care o sustrăsese de la André Moliere, informație vitală pentru relațiile politice dintre Franța şi Anglia. S-a îndreptat spre dependințele bucătăriei ca s-o întrebe pe Morgana unde ar putea fi soția lui la ora aceea din noapte dar a hotărât ca în primul rând că verifice dacă Ian adormise. Micuțul continua să fie un complet necunoscut pentru el. A deschis cu grijă uşa şi a mers până în mijlocul camerei. Dormitorul era în întuneric. A privit spre patul larg şi s-a oprit când a văzut cele două siluete; când şi-a dat seama că silueta care dormea liniştită lângă fiul lui era Marina, s-a simțit stupefiat. Ce dracu făcea ea de dormea în dormitorul fiului lui? Mâna ei îmbrățişa talia băiatului iar obrazul i se sprijinea de creştetul capului lui. Brandon nu

era în stare să gândească limpede dar un sentiment de fericire l-a cuprins deodată. Ian nu obişnuia să accepte mângâierile străinilor şi, dacă îi îngăduia Marinei să îl îmbrăţişeze, era dovada de netăgăduit că văzuse ce caracter deosebit are ea. Să o vadă dormind cu fiul lui a făcut ca mintea să îi lucreze cu repeziciune încercând să facă ordine în sutele de întrebări pe care şi le punea şi pentru care nu avea răspunsuri. Brandon a simţit pentru ea o admiraţie profundă şi o fericire incredibilă. Ian era un copil deosebit de dificil. Faptul că îşi pierduse mama la puţin timp după naştere îl lipsise de afecţiunea cea mai elementară şi necesară şi îi condiţionase personalitatea timidă şi introvertită. A continuat s-o observe cu grijă. Marina era făcută ghem, ca şi cum frigul o silise să-şi strângă membrele ca să-şi menţină corpul cald. Plapuma era strânsă la picioarele ei şi Brandon a fost gata s-o ia în braţe ca s-o ducă în dormitorul lui dar a crezut mai prudent s-o lase în pat cu Ian. A luat plapuma groasă şi a întins-o până la bărbia ei. Ca şi cum ar fi simţit în somn că e învelită, şi-a întins picioarele şi s-a lipit şi mai mult de spatele lui Ian. Băiatul s-a întors şi şi-a pus ceafa pe gâtul Marinei. Pentru o clipă, Brandon a dorit să fie el cel care îşi pune capul pe pieptul ei, îi miroase parfumul, se simte mângâiat de pielea ei mătăsoasă. A oftat şi a zâmbit în acelaşi timp. A părăsit încăperea în aceeaşi tăcere cum intrase. Murea de nerăbdare să aibă o discuţie cu soţia lui.

***

Marina s-a trezit îngheţată. Aerul din cameră devenise umed din cauza transpiraţiei lor de peste noapte. Ian era cuibărit lângă ea, care avea braţul stâng amorţit de greutatea lui. Deşi era un copil slab, Marinei nu îi era uşor să-l ţină. A ridicat cu grijă umărul drept al micuţului ca să poată scoate

şi mişca braţul când a simţit obişnuita furnicătură. Apoi s-a aşezat pe plapuma moale şi a încercat să aprindă lampa.

– Cât e ceasul? a întrebat Ian, care se trezise din cauza mişcării ei şi se freca la ochi cu dosul palmei.

– Cred că în jur de şapte şi jumătate, i-a răspuns.

Marina reuşise să aprindă lampa şi când lumina galbenă a scăldat camera întunecoasă, a întors ochii spre Ian. Adormise în camera lui. Lăsase baltă oaspeţii.

– Mi-e foame, i-a zis băiatul deodată.

– Mereu ţi-e foame, i-a răspuns ea cu umor, dar asta e ceva normal, creşti şi corpul tău are nevoie să prindă multă putere.

– Îmi place tot ce găteşti.

Complimentul a făcut-o pe Marina să ridice mirată o sprânceană. Ea era o bucătăreasă execrabilă, viaţa ei se desfăşurase între mânji şi recolte, exact contrariul treburilor femeieşti, ştia foarte puţine despre arta gătitului dar pentru un copil obişnuit să mănânce terci şi cârnaţi, orice alt aliment pe jumătate elaborat putea să pară o mâncare.

– Ai un apetit excelent, i-a spus ea fără să înceteze să-l privească. Eşti cel mai bun mesean pe care îl poate avea o bucătăreasă.

– Îmi faci iarăşi ouă cu cartofi? a întrebat-o cu nerăbdare.

Marina a zâmbit auzind solicitarea unei *tortilla* cu cartofi. De când o descoperise, devenise mâncarea preferată.

– De câte ori vrei, i-a răspuns ea, dar în schimb trebuie să mă înveţi în continuare gaelica. Ian a făcut din cap un semn de încuviinţare. Tatăl tău va mânca împreună cu noi?

Ian a negat cu un singur gest la întrebarea Marinei.

– Laird McGregor nu obişnuieşte să mănânce la Ruthvencastle.

Auzindu-l, Marina a încetat să-şi mai încheie nasturii rochiei boţite şi l-a privit un minut lung, nevenindu-i să creadă

răspunsul lui.

– Ce poate fi mai important pentru un laird decât să ia masa cu fiul său într-o dimineață frumoasă?

Ian era mult prea mic ca să observe sarcasmul din vorbele femeii.

– Obișnuiește să călărească foarte devreme când se află aici, la Ruthvencastle și unul dintre argați îi lasă un coș cu mâncare în pavilionul de vânătoare.

Marina a respirat adânc. Diego fusese foarte laconic în aprecierile lui despre scoțieni și obiceiurile lor. Și ea avea obiceiul să călărească în zori de zi dar întotdeauna se întorcea la timp ca să ia micul dejun cu tatăl și cu fratele ei. Să nu o facă i se părea o grosolănie și va avea plăcerea să i-o arate soțului ei, dacă vreodată îl va vedea între patru ochi.

– Și azi ce ai poftă să mănânci? l-a întrebat ca să schimbe subiectul absenței lui Brandon din casă.

– Ouă cu slănină.

Marina nu și-a putut ascunde un zâmbet.

– Atunci așa va fi, și acum hai să ne schimbăm hainele și să ne spălăm. Te aștept lângă scări. Cine ajunge ultimul e *fartucco*!

– Ce înseamnă „fartucco"?

Marina aproape ajunsese la ușa dormitorului.

– În dialectul cordobez, înseamnă „prost".

Ian s-a gândit un moment la răspunsul ei și îndată a făcut un semn din cap.

Brandon ieșise în curte, încercând s-o găsească pe Marina. O căutase fără succes în camera lui Ian. Niciunul dintre ei nu era în dormitor. Și-a fixat pupilele pe grajdurile în ruină și pe scările pietruite care duceau spre bucătărie. Casa era într-o stare de plâns, recunoștea, dar el ura Ruthvencastle și nu avea de gând să cheltuiască niciun bănuț ca s-o

restaureze. Delicioasa aromă de pâine proaspăt coaptă și de ouă cu slănină l-a făcut să-și dea seama cât de foame îi era. S-a pregătit să se întoarcă în sufragerie dar un râs de copil i-a oprit pașii pe treapta a treia. Era râsul lui Ian. Brandon a auzit limpede exclamația Marinei și porunca dată pe un ton grav dar drăgăstos. S-a întors și a luat-o spre dependințele bucătăriei. Nu știa ce avea să găsească, dar nu a trebuit să se gândească mult.

– Sunt prea prăjite, l-a mustrat Marina pe Ian când acesta a pus a șasea felie în farfurie.

– Sunt flămând, i-a răspuns Ian zâmbitor.

– Aseară ai mâncat foarte bine. Nu vreau să faci vreo indigestie.

– Aș putea să mănânc o vacă.

– Și eu... Amândoi, copil și femeie, au întors capetele spre ușa bucătăriei. Oprit în prag și rezemat de toc, stătea Brandon. Marina a clipit de mai multe ori ca și cum ar fi încercat să fixeze imaginea, probabil era rodul închipuirii ei. Miroase delicios de bine, a fost comentariul lui simplu.

– Tată! a reușit să rostească Ian cu glas tremurat și Marina nu a știut dacă era datorită emoției pe care o simțea văzându-și părintele sau de teamă că îi prinsese în bucătărie.

Brandon s-a uitat la farfuriile îmbietoare pe care Marina le pusese pe masa mică din lemn și a știut în mod instinctiv că nu era prima oară când mâncau în acel colț al Ruthven-castlelului. S-a întrebat care o fi motivul.

– Mi-ar plăcea să mă alătur festinului.

– Nu! Exclamația i-a ieșit pe gură Marinei ca un răcnet și imediat s-a căit că își exprimase gândul cu voce tare. Brandon s-a uitat supărat la ea. Tocmai făcuse primul pas ca să intre în bucătărie când l-a oprit refuzul ei categoric. Ian avea ochii ieșiți din orbite. Nimeni nu-i refuza nimic lairdului McGregor. Îmi pare rău, nu voiam să spun asta. Brandon

a ştiut că mintea, dar nu i-a reproşat. Sigur că poţi să mănânci cu noi, nu-i aşa, Ian?

Dar copilul nu-şi putea lua ochii de la tatăl lui, care se aşezase pe scaunul cel mai apropiat de uşă. Marina s-a gândit că spaţiul bucătăriei se reducea ridicol prin prezenţa lui Brandon.

– De ce mâncaţi în dependinţele personalului?

Marina şi-a muşcat buza cu putere ca să îşi înghită replica amară ce îi stătea pe limbă.

– Aici mâncăm ce ne place şi foarte aproape unul de celălalt.

Brandon s-a uitat la ei cu curiozitate, dar Marina s-a abţinut să explice comentariul enigmatic al lui Ian, şi-a ţinut mâinile ocupate cu prepararea altei porţii de ouă prăjite pentru oaspetele neaşteptat.

– Faceţi asta des?

Întrebarea i-a fost adresată Marinei, dar cel care a răspuns a fost Ian.

– Marinei îi place foarte mult să gătească şi pregăteşte nişte mâncăruri delicioase.

Ian începuse să se ocupe de a lui. Marina terminase de prăjit ouăle cu slănina, le-a pus pe o farfurie curată pe care a aşezat-o pe masă. Brandon a primit-o cu un început de zâmbet. Marina s-a aşezat pe singurul scaun rămas liber.

– N-ai uitat ceva, Ian?

Băiatul a privit-o şi a dat din cap. Îndată şi-a împreunat mâinile şi a închis ochii. Marina a făcut la fel.

– Mulţumim, Doamne, pentru bunătatea Ta, pentru mâncarea delicioasă şi pentru şansa de a ne bucura de ea în fiecare zi alături de cei dragi, amin. Brandon era stupefiat. Era prima oară când îl auzea pe fiul lui rugându-se şi nu a ştiut ce trăsnet îl lovise fiindcă nu putea să se gândească la nimic. Mintea îi era o mare de mustrări şi reproşuri. Până în

momentul acela nu îşi dăduse seama de lipsa lui de atenţie faţă de micuţ. E delicios, a exclamat Ian cu o expresie de plăcere pe chip şi uitându-se la Marina.

Brandon l-a privit cu interes. Obrajii i se rotunjiseră şi aveau o culoare foarte sănătoasă, cum de nu-şi dăduse seama aseară? Părul blond era tuns cu grijă şi purta haine curate. Şi-a întors privirea de la fiul lui la Marina, nevenindu-i să creadă schimbarea petrecută cu Ian de la sosirea ei.

– Te surprinde? l-a întrebat ea pe un ton de reproş. A fost o adevărată surpriză să descopăr că am un fiu în Scoţia, care mă aştepta. Brandon a înţeles că trebuia s-o fi pregătit dar fusese atât de furios pe ea şi pe maşinaţiunile ei că uitase cu desăvârşire să-i spună că are un copil. Băiatul s-a uitat la ea cu o oarecare îndoială în pupile, auzindu-i vorbele seci. Dar sunt încântată, este un copil foarte frumos şi inteligent, cel mai bun pe care şi-l poate dori o mamă. Zâmbetul lui Ian a fost instantaneu. Brandon ştia că se purtase condamnabil. Când a făcut un gest ca să-i răspundă, Marina l-a oprit cu o mână ridicată. Nu, nu e momentul acum, i-a spus pe un ton critic. Ian era atât de concentrat să-şi devoreze micul dejun încât nu a observat încordarea adulţilor când se priveau. Dar aştept nişte răspunsuri, laird McGregor, să ştii că le aştept.

Marina i-a susţinut privirea cu duritate. Câteva momente după aceea a coborât ochii în farfurie şi a început să mănânce. El a făcut la fel, într-o tăcere desăvârşită. Când a terminat, Brandon i-a cerut micului Ian să se ducă la grajduri ca să pună să-i fie înşeuat calul şi l-a poftit să-l însoţească. Cum oferta era aşa de neobişnuită, micuţul rămăsese mut. A acceptat Marina în numele lui. Băiatul ieşise în fugă să-l caute pe argat ca să transmită porunca dată de tatăl său. Când au rămas singuri, tăcerea din bucătărie a devenit încordată.

– Trebuia să-ţi fi spus că am un copil.

Marina continua să tacă, fără să-şi ia privirea de pe

chipul lui Brandon. Arătătorul lui îi mângâia mâna dar nu a luat-o de pe masă, în ciuda supărării. Se simțea pierdută din cauza comportamentului său schimbător dar o încânta contactul cu el. În dimineața aceea Brandon părea accesibil ca și cum nu ar mai fi fost supărat pe ea.

– E ilegitim? l-a întrebat după o vreme. Nu, nu-mi spune, chiar nu mă interesează.

Dar Brandon nu a ținut cont de părerea ei și i-a răspuns ceva la care ea în niciun caz nu se aștepta.

– Mă confunzi cu Sebastián de la Cruz.

Vorbele au fost ca o palmă pentru Marina, care a clipit de mai multe ori, cu totul surprinsă de răspunsul lui. Instinctiv și-a mișcat brațul și l-a lăsat în poală ca să rupă contactul cu el, dar Brandon nu i-a îngăduit, i-a luat mâna și a strâns-o într-a lui, reținându-i-o. Marina regreta profund zidul care îi despărțea.

– Din câte știu, don Sebastián de la Cruz nu are niciun bastard, i-a spus ea acră.

Brandon i-a strâns mâna fără să-și dea seama. Îl jignea până în măduva oaselor că îl apăra pe un blestemat de tâlhar.

– Până acum, i-a răspuns pe un ton sec.

Marina a înțeles perfect insinuarea voalată.

– Vrei să știi dacă m-am culcat cu Sebastián? Atunci de ce nu mă întrebi direct, ca să terminăm odată cu asta? Brandon a înghițit cu greu. Murea să știe dar nu o va întreba niciodată. Era prea mândru ca s-o facă. Pentru că nu e nevoie, nu-i așa? Marina simțea durere în inimă, un sentiment de tristețe care era nou pentru ea și care nu semăna cu nimic din ce simțise înainte. Supărarea a desenat un rictus amar pe chipul ei, pe care Brandon l-a privit cu apatie, chiar dacă o secundă după aceea s-a căit că o supărase. Frumoșii ochi ai Marinei se acoperiseră cu un văl de tristețe pentru care el era singurul vinovat. Sebastián e un bărbat excepțional, i-a

spus ea cu buzele strânse într-o strâmbătură de furie, şi niciodată nu a fost un rival. Am acceptat cererea lui în căsătorie pentru un motiv foarte important şi care nu are nicio legătură cu ce îți închipui.

Brandon a privit-o cu duritate. Ea nici nu-şi închipuia bănuielile amare care îl otrăveau de câte ori îşi amintea sărutul ei cu tâlharul spaniol la moşia „Stejărişurile". Îi fierbea sângele, îşi simțea inima strânsă şi trebuia să o facă să plătească pentru nestatornicia ei.

– Uiți că m-ai făcut să accept ceva ce disprețuiam. Marina nu putea să îngăduie ca el să mai vorbească rostind vorbe usturătoare dar a continuat să tacă. Ți-am spus că vei regreta că m-ai obligat să-mi îndeplinesc reparația.

– Şi unde ne duce situația asta? l-a întrebat ea dezamăgită.

– Unde vreau eu, i-a răspuns el cu glas controlat dar supărat.

Ea i-a susținut privirea un moment lung şi încordat.

– Limpede ca lumina zilei, laird McGregor, dar uiți ceva foarte important, în jocul ăsta pot juca doi.

Amenințarea l-a pironit în scaun, dar nu putea să îngăduie ca ea să continue cu reproşurile. Era singura vinovată pentru situația în care se găseau.

– Mă amenințI? a întrebat el.

Marina a negat dând din cap.

– Nu amenințI niciodată, fac avertizări, ceea ce este cu totul altceva, i-a spus ea cu inima cât un purice.

Se dovedise agresivă, ofensivă dar o dureau îngrozitor bănuielile lui Brandon în privința ei şi a lui Sebastián. Era o lipsă de încredere neîntemeiată. Ea ar putea s-o înlăture cu o singură declarație din parte-i dar el o considerase vinovată şi asta era ceva ce Marina nu avea de gând să uite. Dacă Brandon era un scoțian arogant, ea era o cordobeză orgolioasă şi cu o demnitate care nu va îngădui să fie pusă sub

semnul întrebării. Brandon şi-a plimbat privirea fierbinte pe trupul ei, care respira agitat şi încordat pe scaunul din faţa lui. Abia dacă îşi schimbase ţinuta rigidă de când începuseră masa, acum mai puţin de o oră. Brandon a oftat. Dacă Marina ar şti cât de frumoasă era în atitudinea aceea provocatoare, ar putea să dea de pământ cu hotărârea lui, dar nu îi va îngădui, nu încă, ea trebuia să înveţe că nu putea să manipuleze un scoţian fără să suporte urmările.

– Iar acum ai s-o cunoşti pe-a mea.

Marina nu se aştepta la iuţeala răspunsului lui Brandon la provocarea ei. Se ridicase de pe scaun şi o ridicase în acelaşi timp şi pe ea. Printr-o singură mişcare, s-a trezit înconjurată de braţele lui puternice şi prinsă într-un sărut care a făcut-o să uite pe loc că era supărată pe el. Limba lui se afunda în gura ei de parcă ar fi căutat o comoară. Îi mângâia cerul gurii, interiorul obrajilor şi Marina s-a trezit prinsă într-o vâltoare de senzaţii pe care nu le controla, dar nici nu i-a păsat. Dorea mângâierile lui, să-i simtă mâinile tari pe pielea dornică. Era aşa de multă vreme de când îi dăduse ultimul sărut încât nu ştia cum supravieţuise până în dimineaţa aceea. Brandon simţea că-şi pierde controlul. O dorea cu o intensitate distrugătoare. Cu un sărut, rămânea fără răsuflare. Iar ea credea că o pedepsea când singurul pedepsit era el, care nu putea să doarmă nopţile de când gura lui o gustase şi o reclamase ca fiind a lui. Marina se topea în braţele lui Brandon, nu ştia când mâna lui începuse un parcurs lent pe spatele ei oprindu-se la baza cefei ca să-i ţină capul mai bine şi să facă sărutul şi mai profund. Îi trezise punctele sensibile prin plimbarea degetelor pe spatele ei, le simţea fierbinţi, încinse. Marina dorea mai mult decât un sărut şi Brandon era gata să-i dea acolo, cu fesele rezemate de marginea mesei, cu pieptul dansându-i în acelaşi timp cu limba lui în interiorul ei, dar glasul lui Ian în curte l-a făcut pe Brandon să

sfârșească sărutul, chiar dacă nu i-a dat drumul din brațe, nu putea. Ea era sprijinită de pieptul lui și, dacă nu o mai ținea, ar putea să cadă la pământ. Când a depărtat-o câțiva centimetri de corpul lui, a văzut că ea avea ochii închiși, buzele umflate și răsuflarea întretăiată. Marina nu a putut să vadă dorință profundă reflectată în pupilele lui Brandon, întunecate de o dorință nesatisfăcută și primitivă, aceeași dorință care îi făcea să se miște pe oamenii cavernelor.

– Tată! Micuțul tocmai își făcuse intrarea în bucătărie. Caii sunt pregătiți.

Brandon i-dat drumul în sfârșit Marinei, care a fost nevoită să își sprijine mâna de masa din lemn ca să nu cadă. Se simțea de parcă un uragan o învârtise de mai multe ori în aer.

– Vom continua această discuție diseară.

Marina a deschis în sfârșit ochii și l-a privit stupefiată. Discuție? Ultimele cincisprezece minute fuseseră de o tăcere desfrânată dar nu l-a contrazis; a făcut un semn din cap. După ce i-a adresat o privire arzătoare, Brandon și Ian au ieșit pe ușă. Marina era încă ametită dar cu speranța născându-i-se în inimă. Vorbele acelea voiau să spună...? A încercat să se liniștească. Brandon se referise la un dialog literal sau la ceva mai trupesc? Murea de nerăbdare să vină seara și să afle ce naiba voise el să spună cu acea ultimă frază înainte de a ieși din bucătărie. A respirat adânc înainte de a-și netezi pieptarul rochiei și a ieșit din bucătărie în căutarea slujnicelor. Erau multe de făcut și cu cât se făceau mai iute cu atât era mai bine.

CAPITOLUL 17

– Ar fi trebuit să ne anunțăm vizita. Glasul lady-ei Penword suna a reproș în vreme ce se uita la Diego. Lady Vílchez îl ținea în brațe pe micul Miguel. Este o impolitețe să venim fără să fim poftiți.

– Dar tu mori de nerăbdare să o cunoști pe noua soție a cumnatului meu, nu-i așa?

Ochii lui Diego nu zâmbeau, în ciuda tonului relaxat.

– Știi că da, dar tot e o vizită inoportună, abia s-au căsătorit!

– Au trecut câteva săptămâni de la căsătorie, a spus Cass cu glas timid, iar eu mor de nerăbdare să-mi cunosc cumnata. Sunt atât de fericită pentru fratele meu... îți închipui? Brandon însurat!

Lady Penword a dat din cap ascultând-o pe Cass. Diego privea mai departe pe fereastra trăsurii ca și cum ar fi considerat discuția încheiată dar ea era departe de a se mulțumi. Să-și lase copiii la Whitam Hall imediat ce veniseră în Anglia o indispusese. Tatăl ei abia aștepta să-și vadă nepoții după absența lor prelungită dar Aurora își adora casa din Granada și în fiecare an mergeau în vizită în Spania. Apoi, întoarcerea în Anglia devenea lungă și tristă. Justin călărea cu Diego și cu fratele Marinei, Lorenzo del Valle y Linares. Un cordobez atrăgător care era hotărât să afle dacă sora lui era fericită în Highlands și în caz contrar să ceară cuvenitele reparații, după cum spunea el.

Când Diego i-a făcut lui Justin invitația de a vizita Scoția, acesta nu a stat pe gânduri. Vestea nunții lui Brandon îl luase cu totul pe neașteptate și era foarte curios să o cunoască pe spanioloaica frumoasă și curajoasă care reușise să îl prindă în mreje pe cel mai alunecos dintre toți Penworzi. Aurora știa că Justin nu va rata ocazia pe care i-o oferea recenta căsătorie a lui Brandon ca să-l tachineze cât putea. Își închipuia haosul creat în casa lui Brandon de vizita lor neanunțată.

– Credeam că ești obosită după călătoria lungă din Spania și că ai vrea să fii din nou în casa ta din Edimburgh.

Comentariul Aurorei îi era adresat lui Cass. Micuțul se ghemuise în poala mamei lui și închisese ochii.

– Mai devreme sau mai târziu trebuia să-i fac o vizită fratelui meu, de ce să amân mai mult decât este nevoie?

– Măcar ai putut să-ți aduci copilașul cu tine, a spus Aurora cu o undă de dor în voce.

– Copiii tăi îi adoră pe bunicul John și pe bunicul Devlin, nu ai fi putut să-dezlipești din brațelor nici cu cuțitul.

Vorbele lui Diego erau adevărate. Copiii ei adorau Spania, dar își iubeau la nebunie cei doi bunici englezi.

– Sunt o influență negativă pentru familia mea engleză.

Diego și-a îndepărtat privirea de pe câmp și a îndreptat-o către Aurora. Vorbele ei îl uimiseră. Iar chipul îi era într-adevăr întristat, ceva neobișnuit la ea. A compătimit-o.

– Verișoara mea nu este un îngeraș dulce. Știe să-și scoată ghearele când e nevoie, le-a spus Diego celor două femei, cu o strălucire misterioasă în ochii întunecați.

– Atunci Brandon are ceea ce merită, a subliniat lady Vílchez deodată, și nu știi cât mă bucur de asta. A avut prea multe femei la picioarele lui, ca să le aprecieze cum se cuvine.

– Altă spanioloaică prinsă în frigul ăsta glaciar, a fost

comentariul caustic al lady-ei Penword. Iar Diego i-a dat dreptate în tăcere dar erau lucruri pe care femeia nu le ştia şi pe care avea să le descopere foarte curând, spre surpriza ei. Englezii ăştia sunt un blestem.

Cass a privit-o supărată.

– Dawn! a exclamat tulburată.

– Faptul că sunt măritată şi profund îndrăgostită de unul nu înseamnă că nu pot vedea defectele de care suferă.

– Să nu te audă vărul meu.

Fără îndoială Cass se referea la Justin, care continua să aibă o tendinţă posesivă ce o înnebunea, dar o făcea femeia cea mai fericită din lume.

– Şi de ce le place englezilor ăstora scorţoşi temperamentul spaniol? Nu reuşesc să înţeleg, a spus deodată Aurora fără să adreseze întrebarea cuiva anume.

– Datorită caracterului vostru drăcos şi a sângelui fierbinte pe care îl aveţi voi, spanioloaicele şi care pârjoleşte tot ce atinge, inclusiv răceala englezească.

Răspunsul lui Diego a făcut-o pe Aurora să izbucnească în râs. Îi venise în minte flegma britanică pe care obişnuia s-o arate fratele ei mai mare, Cristopher, ca să-i supere pe ea şi pe unchiul Rodrigo.

– Cu siguranţă există un englez pe care mi-ar plăcea să-l văd supus de o spanioloaică cu sânge fierbinte, a argumentat Aurora, şi ăsta e pedantul de frate-meu mai mare; jur că aş plăti oricât ca să-l văd sărutând pământul pe care îl calcă o spanioloaică hotărâtă.

– Te rog, nu o spune prea tare. Vorbele lui Diego le-au făcut pe amândouă femeile să se uite la el. Sau e posibil să se împlinească, a încheiat.

– Aş fi în stare să fac un descântec ţigănesc dacă ar putea fi adevărat. Dar Cristopher are inima de piatră şi sângele de limonadă.

– Limonadă? a întrebat Cass curioasă.

– Verișoară, după ce ai gustat fierbintele sânge spaniol, ai fi în stare să negi că englezii au sângele amestecat cu limonadă?

Cass și-a astupat gura ca să înăbușe râsul ce îi ieșea din gât. Diego s-a uitat la Aurora cu un gest resemnat, nu conta cât timp petrecuse această spanioloaică printre britanici, părerea ei despre aceștia nu se schimbase niciun pic. Aceeași părere pe care o avea fratele ei Cristopher cu privire la spanioli în general.

– E adevărat că del Valle l-a silit pe fratele meu să-și îndeplinească reparația? Întrebarea aceasta o rostise Cass de mai multe ori, de parcă i-ar fi fost cu neputință să creadă. Ce mi-ar fi plăcut să văd!

– Dragă, am făcut-o eu pentru tine, i-a spus Diego.

Aurora a zâmbit larg. I se părea cu neputință să și-l închipuie pe fanfaronul de scoțian supus de o cordobeză care nu măsura mai mult de un metru șaizeci, potrivit spuselor lui Diego. Ei îi plăcea fata deși încă nu o cunoștea. Să-l vadă pe Brandon supus merita din plin o vizită în ținuturile de sus, chiar dacă va trebui să-și înghită comentariile sarcastice în această privință.

– De ce la Ruthvencastle? E un loc prea departe de orice, a întrebat Aurora mirată.

– E ceva ce am de gând să-l întreb pe fratele meu de îndată ce îl văd. Mi se pare nemaipomenit că a adus o proaspătă soție în ghearele Morganei.

Cuvintele lui Cass fuseseră dure.

– Morgana? a întrebat Aurora.

– Mama Sophiei, fosta lui soție.

Diego a înjurat, la ce dracu se gândea cumnatul lui ca s-o expună pe verișoara sa vrăjitoarei ăleia nerușinate? În cele două ocazii când avusese de-a face cu ea îi dovedise că era o scorpie vicleană.

– Adu-mi aminte să-i rup dinții fratelui tău, a fost ultimul lui comentariu înainte de a-l atenționa pe vizitiu să oprească trăsura. Trebuie să călăresc ca să mă dezmorțesc.

Aurora și Cass s-au privit, dar nu au spus nimic. Trăsura își continua drumul spre ținuturile înalte ale Scoției. Amândouă își puneau multe întrebări și sperau să găsească răspunsurile curând.

Marina era istovită. Să se lupte cu încăpățânarea Morganei îi sleia de tot puterile. Nu reușise să schimbe meniul pentru cină, nimic nu o intimida pe neobrăzata chelăreasă. Din fericire, Ian și Brandon erau tot împreună în afara casei. Rose le dusese un coș cu mâncare pentru prânz, pe care îl lăsase în pavilionul de vânătoare. Marina avusese timp să aranjeze multe lucruri înainte de întoarcerea lor. I se părea foarte nimerit că tată și fiu petrec câteva ore stând de vorbă, făcându-și confidențe. Băiatul avea nevoie de asta cum avea nevoie să respire. Dar ea trebuia să facă o servitoare obraznică să îi asculte poruncile o dată pentru totdeauna.

– Lady McGregor.

Glasul unchiului Robert i-a oprit pașii pe coridorul de sus. Marina s-a întors înspre el cu brațele pline de hainele curate ale lui Ian.

– Pot să fac ceva pentru dumneata? s-a oferit ea cu un zâmbet pe buze.

– Vin oaspeți.

Pupilele Marinei s-au făcut mici de surpriză.

– Oaspeți? Cum e cu putință?

Abia trecuseră câteva ore de la plecarea tânărului Andrew și a prietenului său Roger. Cine altcineva ar putea să dorească o vizită la Ruthvencastle?

– Sunt nepoata mea Cass și soțul ei Diego.

Inima Marinei a ieșit din piept. Diego venea la Ruthvencastle! Cuvintele erau neputincioase să exprime ce simțea.

– Vin cu un tânăr, zice că e fratele domniei tale.

Marina s-a rezemat cu spatele de perete ca să se țină și deodată ochii i s-au umplut de lacrimi. Era grozav de fericită. Fratele ei în Scoția! Pe Dumnezeu că era o veste minunată.

– Când...?

Îi era cu neputință să termine fraza de emoționată ce era.

– Cass a trimis anunțul printr-unul dintre servitorii de la hanul englez *Daggers*. Este ultimul han înainte de trecerea liniei care desparte Anglia de Scoția noastră. Nepoata mea zice că e o impolitețe să se prezintă fără o invitație prealabilă, de aceea a crezut de cuviință să trimită un mesaj despre sosirea lor. Ușurarea a cuprins-o cu totul. După săptămâni de singurătate, va putea să-i îmbrățișeze pe Lorenzo și pe Diego. Nu putea să-și ascundă atâta fericire, dar îndată s-a descurajat. Cum putea să obțină cooperarea Morganei pentru ca niciunul să nu-și dea seama că nu o respecta ca pe stăpâna casei? De vrăjitoare mă ocup eu.

Unchiul Robert îi citise gândul și ușurarea pe care i-au produs-o vorbele scoțianului a făcut-o să înalțe o rugă.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare. Nu am destulă autoritate ca să mă fac ascultată.

– E opera prostului de nepotu-meu, dar am de gând să mă ocup de asta. Marina a oftat mâhnită. Vorbește cu slujnicele și cu bucătăreasa. Trebuie să le arătăm oaspeților cât de primitori suntem noi scoțienii. Marina deschisese gura dar a închis-o îndată. Primitori? Probabil unchiul Robert glumea. Nu cunoscuse niciodată oameni atât de introvertiți și de morocănoși. Trebuie pregătite dormitoarele, a spus el dar a tăcut văzându-i nedumerirea. Mă rog, știi ce lucruri presupune vizita neașteptată a unor rude.

Ea a dat din cap fără să-și piardă zâmbetul de pe chipul frumos. Era atât de entuziasmată, încât puțin îi păsa dacă

Morgana se transforma într-un balaur care scuipă foc pe gură. Va merge din dormitor în dormitor până le va găsi pe cele mai bune, şi la dracu cu ea!

***

Marina îşi frângea mâinile de nerăbdare în vreme ce se plimba dintr-un capăt într-altul al bibliotecii. Nu ştia momentul exact al sosirii fratelui şi vărului ei. Biletul nu specifica ora concretă dar, după socotelile unchiului Robert, anunţul sosise cu patru ore avans. Avusese timp să aleagă dormitorul pentru fratele ei iar Rose îi arătase care era camera în care obişnuia să stea cumnata ei când vizita Ruthvencastle. Cina fusese aleasă cu grijă şi fără nicio plângere din partea Morganei, care acceptase foarte supusă cuvintele unchiului Robert. Salonul strălucea, vestibulul era impecabil. Chiar ea ajutase la ceruirea mobilelor ca să-şi arate puţina strălucire pe care o aveau. Aproape nu îi mai rămăsese timp să se aranjeze dar reuşise să-şi alcătuiască un aspect cât putuse de decent. Îşi pusese cea mai bună rochie, cea pe care o folosea la ocaziile importante în palatul Zambra, când veneau reprezentanţi ai vieţii politice şi ai artei, invitaţi de tatăl ei. Pieptenul care susţinea mantila frumoasă cu broderie spartă îi dădea o înfăţişare de doamnă şi era tocmai imaginea pe care voia s-o aibă în faţa cumnatei sale. Prima impresie era cea care conta iar Marina nu putea să rateze ocazia de a face un efect favorabil.

– Am de gând să-i rup urechile nepotului meu când va veni acasă.

Marina a clipit de mai multe ori. În dorinţa ei de a-şi vedea fratele, uitase de Brandon şi de Ian, care nu vor fi prezentabili pentru vizită. Vor sosi călare dintr-un moment într-altul.

– Lui Ian i-am pregătit ţinuta pe care o va purta. Are hainele

ordonate la picioarele patului, dar nu ştiu ce obişnuieşte să poarte laird în asemenea ocazii, nu cunosc atâtea lucruri...

Mâhnirea Marinei era sinceră. Unchiului Robert i s-a făcut milă de ea.

– Dacă ştie ce se cuvine, se va îmbrăca precum un laird scoţian. Dar Marina nu a putut să întrebe ce fel de haine erau acestea pentru că amândoi auziseră tropotul mai multor cai care se opreau la poarta Ruthvencastlelului. Părea că inima avea să-i iasă din piept. Era nerăbdătoare să-şi vadă fratele, să îi spună ce făcea tatăl lor şi cum suportase absenţa ei. Stăpâneşte-te, i-a spus deodată Robert McGregor. O adevărată doamnă scoţiană nu arată nerăbdare, nici grabă. Marinei îi era totuna. Era atât de agitată încât abia asculta. Controlează-ţi nervozitatea şi stăpâneşte-ţi impulsurile.

– Unchiule Robert, e atâta timp de când nu mi-am văzut familia...

Dar Robert nu a lăsat-o să termine.

– Familia ta suntem noi, acum eşti scoţiancă.

Marina a negat dând din cap cu vehemenţă.

– McGregor sau del Valle, am de gând să-i urez bun-venit fratelui meu în felul spaniol, cu o îmbrăţişare foarte puternică şi o ploaie de sărutări. Şi după ce a spus asta, a ieşit în fugă. A străbătut vestibulul principal cu o iuţeală de necrezut. A deschis uşa de la intrare şi s-a uitat la diverşii călăreţi care tocmai descălecau. L-a căutat cu frenezie pe fratele ei şi l-a văzut. Venea drept spre ea în timp ce-şi scotea mănuşile de călărie. Marina nu a mai putut să-şi stăpânească lacrimile, care au început să-i alunece pe obraji fără preget. Lorenzo! a exclamat înainte de a se arunca în braţele lui.

Amândoi fraţii s-au îmbrăţişat cu dragoste profundă. Lorenzo a ridicat-o în aer şi a început s-o învârtă.

– Frumoasa mea surioară! Am să cad la pământ de frumoasă ce eşti. Dar ea nu putea să-i răspundă, plângea şi

suspina în vreme ce îl săruta. Nu mai plânge, că mă faci să mă simt prost.

– *Fartucco!* i-a spus ea cu dulceață în glas.

– Diego se va supăra dacă nu spui bun-venit familiei lui.

Lorenzo a încetat să o mai învârtă și a lăsat-o pe pământ, ametită de tot. Marina și-a pus ochii pe vărul ei și imediat s-a năpustit spre el.

– E minunat să vă avem aici!

Diego a ținut-o în brațe în timp ce o săruta pe obraz.

– Vino, vreau să ți-o prezint pe soția mea. Diego a condus-o pe alee până în fața unei fete blonde și cu chip foarte frumos. Cass, aceasta este verișoara mea, Marina Dalila Rosa.

Marina i-a dat lui Diego un cot drăgăstos în coaste. Detesta să fie prezentată cu cele trei nume ale sale.

– Încântată, Cass! a fost răspunsul ei simplu.

Scoțianca o privea cu atenție dar pe Marina nu a deranjat-o examinarea, ochii ei nu erau plini de prejudecăți, cum se așteptase. Îi arătau o privire de sinceră curiozitate.

– Dar ce frumoasă ești!

Marina a luat privirea de la cumnata ei și a îndreptat-o către bărbatul înalt care o privea cu un zâmbet pe buzele fine. Îl scăpase din vedere fiindcă fusese ocupată cu fratele ei.

– Dă-mi voie să ți-i prezint pe vărul meu Justin și pe soția lui Aurora, a spus Diego și Marina și-a înăbușit o exclamație de surpriză.

Fata aceea zveltă și cu părul roșu era nepoata contelui de Ayllón? Fosta iubită a lui Diego? Ducea în brațe un copil adormit și Marina a presupus că era copilul ei.

– Mă bucur mult să te cunosc. Vorbele Aurorei aveau un timbru cald. Nici nu-ți închipui cât doream să te văd.

– Sunt încântată de vizita voastră, vă rog, însoțiți-mă, vă

va fi servit un ceai rece și *sangría*, astfel vă veți putea răcori gâtul după călătoria lungă.

Lorenzo și-a trecut brațul peste umerii Marinei care și-a rezemat capul de el. Acum se simțea cu adevărat bine.

– Nu-mi vine să cred că neobrăzatul ăla de văru-meu nu ne-a ieșit în întâmpinare!

Plângerea lui Justin era justificată. Marina s-a întors imediat spre el.

– Brandon nu știe că avem oaspeți. A plecat să călărească împreună cu Ian, acum câteva ore dar sper să nu mai întârzie mult.

Marina i-a condus în casă, unde aștepta unchiul Robert ca să-i salute. Ea continua să îmbrățișeze talia fratelui ei. Lumea putea să strănute că ei nu-i trebuia batistă să se șteargă.

Micul Ian era istovit dar fericit. De mult timp nu îl mai luase la vânătoare și Brandon a regretat cu adevărat timpul pe care îl petrecuse departe de fiul său. Când amândoi au ajuns la grajduri, au văzut ce zarvă mare era; mai mulți cai își așteptau rândul la țesălat. A privit cu resemnare cele opt cufere care erau puse unul peste altul pe scările de la intrarea în casă, ca și cum ar fi fost lăsate expres pentru el. A recunoscut trăsura cu blazonul ducal al Penworzilor și a știut că vărul Justin se afla la Ruthvencastle. Fir-ar să fie! Acum când hotărâse să o aibă pe Marina doar pentru el în următoarele zile... sosirea unui oaspete neașteptat îl umplea de și mai multă frustrare. Încă îl ardea pe buze sărutul pe care și-l dăduseră de dimineață. Era atât de dornic s-o găsească singură și să se bucure de ea încât a blestemat sosirea inoportună a lui Justin. Spera cu toată puterea că va fi o vizită scurtă. Ultimul lucru de care avea nevoie erau glumele continue ale vărului prilejuite de căsătoria lui.

– E vărul Justin, tată! a exclamat Ian cu ochi plini de

încântare. Brandon l-a ajutat să descalece de pe iapă. Când copilul a pus picioarele pe pământ a scos un geamăt uşor. Mâine o să mă doară fundul rău de tot.

– Uitasem că nu ai mai călărit de ceva vreme.

– E superb!

Ochii lui Ian descoperiseră armăsarul Marinei, frumosul animal era destul de nervos şi despărţit de ceilalţi. Argatul tocmai termina să-l ţesale.

– Acesta este Carbón, i-a spus dar Ian a negat dând din capul blond.

– Numele lui este Cabrón, mi-a spus Marina. Sprâncenele lui Brandon s-au ridicat întrebătoare. De ce îi vorbise Marina lui Ian despre armăsarul ei spaniol? De unde se aflau ei, puteau să audă râsetele care veneau din salonul mare. Se pare că se distrează, a spus micuţul cu un zâmbet.

O vizită era ultimul lucru pe care şi-l dorea Brandon.

– Vom intra prin grădina din spate ca să ne schimbăm, doar nu vrei ca oaspeţii noştri să vadă în ce hal arătăm, nu-i aşa?

Ian a încuviinţat.

– Îmi pun tartanul[1]?

Brandon a negat.

– Nu va fi nevoie, nu uita că sunt verii noştri englezi, să lăsăm tartanul pentru când vom vizita consiliul.

Ian a luat mâna pe care i-o întindea tatăl lui, neîncetând să-l privească. Era ceva neobişnut ca laird de Ruthvencastle să îl trateze cu afecţiune. Să dedice o zi întreagă pentru a sta cu el. Ian nu a ştiut de ce dar a intuit că era datorită prezenţei Marinei şi s-a simţit în sinea sa recunoscător pentru apariţia ei în viaţa lor.

Ochii Marinei alunecau mereu spre uşa care dădea în

[1] Ţesătură specială din lână sau din bumbac, cu carouri mari, divers colorate, folosită în Scoţia; şal sau pled confecţionat din acest material (n.tr.).

vestibul. Brandon şi Ian întârziau mai mult decât era normal. Ea nu auzise copitele cailor deşi era atentă la zgomotele de afară. Şi-a dus la buze paharul de *sangría* şi a băut o înghiţitură mică. Ambianţa din salon era festivă. Verii lui Brandon, Justin şi Aurora se tachinau întruna, spre încântarea celor care îi priveau. Diego stătea de vorbă cu unchiul Robert iar Lorenzo era în baia de la etajul de sus răcorindu-se. Micuţul pe care îl ţinuse Aurora în braţe era fiul lui Diego şi Marina îl privea cu interes şi curiozitate. Copilul avea aceeaşi culoare de păr ca şi tatăl lui dar ochii erau de un verde care copleşea şi nu ştia de unde îi moştenea. El îşi dădea seama că era în centrul atenţiei şi râdea vesel la glumele pe care i le făceau Aurora şi Cass.

– Este cel mai mic verişor pe care îl am, i-a spus Marina lui Cass. Şi e grozav de frumos.

– Ca tatăl lui, a răspuns Cass mândră, şi este bucuria vieţii mele.

Lorenzo tocmai intra pe uşă şi se venea drept spre ea. Marina i-a zâmbit cu drag în timp ce îi oferea un pahar cu vin cordobez.

– Mi se pare nemaipomenit să beau vinul nostru într-un loc atât de îndepărtat ca Scoţia, i-a spus Lorenzo acceptând paharul din cristal fin pe care ea i-l oferea.

– Este de necrezut să te văd aici la Ruthvencastle.

Auzind-o pomenind numele castelului, Lorenzo s-a încruntat fără să-şi dea seama.

– E drept, nu e ceea ce mă aşteptam.

– Nu seamănă cu Zambra, nu-i aşa? Niciun palat nu poate să semene cu Zambra; să fie construit de meşterii arabi, de cei care au construit Moscheea e sinonim cu măreţia. Marina a rămas o clipă pe gânduri, evocând frumosul palat în care crescuse şi pe care îl disprețuise atâta timp, considerându-l o închisoare. Ce face tata? l-a întrebat pe fratele ei cu un fir de glas.

– S-a întors la Córdoba acum câteva săptămâni. Dar s-a schimbat mult, ca și cum ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în câteva săptămâni.

Inima Marinei a tresărit.

– Sunt atât de departe, Lorenzo, niciodată nu mi-aș fi putut închipui ce singură aveam să mă simt pe meleagurile astea.

– Este o țară frumoasă, Marina. N-am s-o judec fără s-o cunosc, a admis Lorenzo cu ochi plini de empatie.

– Suntem la sfârșitul lui octombrie și e un frig înspăimântător. Abia pot să dorm nopțile de înghețată ce mă trezesc.

Lorenzo a privit-o zeflemitor.

– Îmi vine greu să cred, cu uriașul ăla pe care îl ai drept soț.

Preț de câteva momente Marina uitase că fratele ei nu știa că nu doarme cu Brandon, ci cu un copil. Și-a dres glasul și a schimbat subiectul.

– Ce face Sebastián?

– Vei putea să îl întrebi chiar tu, va sosi peste câteva zile. Marina voia să spună ceva dar nu avea glas. L-a invitat Diego în casa lui din Edimburgh, au început niște afaceri împreună și vrea să ia câteva iepe voinice din grajdurile vărului nostru. Amândoi se vor întoarce peste câteva săptămâni la Córdoba.

– Sebastián în Scoția! a exclamat ea. Acum doar tata mai lipsește.

– Eu n-aș conta pe asta. Tata este prea îndurerat de hotărârea ta. Trebuie să lași timpul să treacă, totul se va rezolva.

Un văl de tristețe a întunecat strălucirea din ochii Marinei.

– Nu poate omul să aibă liniște nici la el acasă.

Vocea profundă a lui Brandon a reverberat în salon și

toate chipurile s-au îndreptat înspre el. Se oprise în pragul ușii de la intrare. Ian era alături de el. Marina a putut să observe că micuțul se spălase și purta hainele pe care i le lăsase ea pregătite în dormitor. Înainte ca Brandon să poată parcurge distanța până unde stătea ea în picioare, Justin l-a oprit.

– Și eu mă bucur să te văd, vere. Justin avea o atitudine batjocoritoare văzându-l pe Brandon care nu-și lua ochii verzi de la ea. Ca întotdeauna, demonstrându-ți caracterul drăguț.

Justin a obținut din partea lui Brandon un mormăit dar amândoi bărbații s-au salutat cu emoție. Când a putut să scape în sfârșit din mâna marchizului de Greenthorn, a mers spre Cass. Scoțianca stătea în fața fratelui ei. Brandon s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz.

– Mă bucur să văd că ești bine și îmi pare rău că nu te-am așteptat în Córdoba.

În aceste cuvinte rezumase câteva luni de când nu își văzuse singura soră.

– Viața se poartă frumos cu tine, frate, în ciuda greșelilor tale.

Pe Brandon l-au mirat cuvintele enigmatice ale surorii lui dar nu i-a cerut să i le explice, ca să-i răspundă la ele, murea de poftă să o salute pe soția lui. Când a ajuns la ea, Marina a încordat spatele și i-a întins obrazul dar Brandon avea alte intenții; a luat-o de mijloc și i-a dat un sărut pe gură care a făcut-o să-i tremure picioarele. Când i-a dat drumul, nu a știut de ce să se țină ca să nu cadă. Gestul lui Brandon fusese neașteptat și Marina s-a întrebat de ce. Deși când a auzit oftatul fratelui ei a știut că Brandon le dăduse oaspeților ceea ce așteptau; să-și dea seama de asta a făcut-o să strângă buzele supărată. Brandon nu o sărutase pentru că o dorea ci ca să înlăture orice bănuială. Dar nu a putut să se mai gân-

dească la nimic fiindcă mâna lui Ian o luase pe a ei ca în fiecare seară înainte de a începe traseul până în sufragerie.

– Dacă ne-ai pregătit cârnați scoțieni, jur că plec din casa ta.

Glasul lui Justin l-a făcut pe Brandon să se întoarcă spre el.

– Ce mult aș vrea eu.

– O, nu! Nu aveți de ce să vă faceți griji, a exclamat Marina, s-a pregătit friptură de miel pentru cină.

Unchiul Robert a încetat să mai discute cu Diego și a privit-o pătrunzător.

– Ce e rău la cârnații noștri?

– Nu-ți face griji, unchiule Robert, i-a spus Cass, știi doar cât le place ăstora doi să se înțepe, fie că e vorba de mâncare, de armăsari sau de diavolul în persoană.

Marina nu era obișnuită să vadă priviri de avertizare una după alta iar cele pe care și le aruncau Justin și Brandon ardeau.

– L-am văzut pe Cabrón, i-a spus deodată Ian în șoaptă.

Marina l-a privit cu un zâmbet.

– Ești un norocos, fiindcă eu nu l-am văzut încă deși sunt nerăbdătoare, i-a răspuns fericită.

– Este cel mai frumos cal pe care l-am văzut vreodată, a recunoscut întru totul convins.

– Vei vedea când îl vei călări, o să pară că zbori, i-a promis ea.

– Voi putea să-l călăresc? a întrebat de-a dreptul uluit.

– Bineînțeles, lui Cabrón îi place foarte mult mișcarea.

Ochii lui Ian erau fericire pură auzind-o.

– Bun, ne dai să mâncăm sau nu? Sunt flămând.

Marina a respirat auzind tonul grăbit al vărului lui Brandon, chiar dacă zâmbetul de pe buzele lui dezmințea posibila supărare.

– În momentul pe care soția mea îl va considera potrivit.

Marina s-a uitat la Brandon și a clipit nedumerită. Niciun minut mai înainte.

– Atunci să trecem în sufragerie, cina este gata de ceva vreme.

Seara putea să fie un succes sau un dezastru.

CAPITOLUL 18

Toți oaspeții se duseseră în dormitoarele lor. Oboseala s-a făcut simțită în momentul în care se servise desertul. Lorenzo dorea o discuție lungă cu sora lui iar Marina îi promisese că vor putea vorbi fără să fie întrerupți, când toți vor dormi. Ea trebuia să-i spună multe lucruri și fratele ei reprezenta colacul de salvare în furtuna de îndoieli, în naufragiul ei sentimental. Nu avea de gând să-și trădeze soțul recunoscând ce indiferent era față de ea, deși o îndurera; înainte de orice, era o femeie care își cunoștea locul iar fratele ei nu trebuia să sufere pentru ea nemeritat, știind cât de nefericită era în Highlands.

Când ieșea din dormitorul lui Ian ca să se ducă la întâlnirea cu Lorenzo, a dat nas în nas cu dorința ei cea mai ascunsă și supărarea cea mai înfloritoare: Brandon. Dar când voia să protesteze pentru sperietura provocată, i-a simțit limba în interiorul gurii ei; punea stăpânire pe voința ei fără să o lase să răsufle. Spatele Marinei rămăsese lipit de peretele coridorului. Brandon era un bărbat puternic și înalt, o ținea în aer aproape fără efort în vreme ce se delecta cu gura ei. Și-a potrivit șoldurile după ale ei ca să-și elibereze o mână și s-o mângâie. Marina a simțit că amețește când palma lui fierbinte s-a așezat posesivă peste sânul ei. L-a simțit jucându-se cu sfârcul până l-a făcut tare ca piatra; nu putea să gândească limpede, limba lui o înnebunea în chip rușinos. Voia mai mult! Dar de ce o săruta în momentul acela

clandestin? Când Brandon a auzit-o gemând pasional și-a separat buzele fierbinți de gura ei. Dacă mai continua, va sfârși prin a o poseda chiar acolo, pe coridor. Și blestemata de casă era plină de oaspeți! Și-a luat câteva clipe ca să-și recupereze controlul.

– Nu ți-am mulțumit pentru că ai avut grijă atât de bine de Ian. Marina a respirat neștiind ce să răspundă. Niciodată nu l-am văzut atât de comunicativ și de zâmbitor.

Marina ar fi putut să se aștepte la orice, mai puțin la aceste cuvinte de mulțumire. Deși mintea ei continua să evoce sărutul pătimaș pe care îl primise fără să spere.

– Despre Ian voiam să-ți vorbesc dar nu în acest moment.

Brandon a observat tonul grăbit din glasul Marinei, astfel că a lăsat-o jos ca să se explice.

– De ce? a întrebat-o cu glas stăpânit dar nerăbdător.

– Mi-am dat întâlnire cu fratele meu în bibliotecă, să vorbim. Are multe să-mi spună. Sunt săptămâni de când nu știu nimic despre tata, mă roade îngrijorarea.

Brandon a privit-o stupefiat. Nu putea să vorbească serios. Tocmai în noaptea aceea, când hotărâse să facă dragoste cu ea, voia să fie cu frate-său.

– Lorenzo va înțelege, i-a spus el dar Marina nu a înțeles semnificația frazei, căci a început să meargă în direcția scărilor. Pe runele lui Bruce, unde crezi că te duci?

Întrebarea a sunat ca o împușcătură în noapte. Ea și-a răsucit trupul spre el. De ce era așa de supărat?

– Ți-am spus unde. Mă așteaptă Lorenzo.

– Și soțul tău la fel. Spatele Marinei s-a încordat de surpriză. Și dintre noi doi, eu sunt cel mai important.

Nu tonul arogant, ci cuvintele prepotente au îndârjit-o. O lăsase, timp de săptămâni cu desăvârșire singură, într-o casă în care nu era respectată ca stăpână, nici ca soție și acum credea că are dreptul s-o caute și să-i poruncească? Ea nu

era o batistă pe care s-o arunci şi gata!

– Mi-ai arătat foarte limpede care îţi sunt priorităţile, iar în noaptea asta, laird, vreau să-ţi arăt şi eu la fel de limpede care sunt ale mele şi evident nu să mă tăvălesc cu o brută insensibilă căruia puţin i-a păsat să mă ţină în ignoranţă cu privire la plecarea sa, într-o casă străină şi cu oameni care mă disprețuiesc.

– Să te tăvăleşti? a întrebat el şi Marina şi-a zis dacă nu cumva îşi bate joc de ea.

Din tot ce spusese înțelesese doar asta?

– Să mă zbenguiesc, să mă giugiulesc, să mă drăgălesc, mi-e indiferent verbul sau termenul, i-a spus cu voce seacă.

– Dar în noaptea asta vreau să-mi reclam drepturile, i-a spus el şi Marina, împotriva oricărei aşteptări, a izbucnit în râs.

Brandon şi-a dat seama perfect că râsul ei era de ironie amestecată cu dezamăgire.

– Cârpele mele lunare încă nu au fost folosite, i-a replicat ca să-l supere.

Încă se simțea rănită în demnitatea ei de femeie că le ceruse vrăjitoarei de la Ruthvencastle şi slujnicelor să-i supravegheze cârpele lunare. Inima lui Brandon părea că are să-i iasă din piept. Pupilele i-au strălucit cu o primejdie pe care ea nu a observat-o.

– Nu aveam de gând să-ţi las sămânța mea. Ea nu pricepea. Nu va exista nicio îndoială dacă eşti însărcinată cu altul. Pentru ştiința ta, află că există mijloace de evitare a unei sarcini.

Ochii Marinei s-au deschis larg în întunericul nopții. Cum? Ea ştia că femeia trebuie să primească în ea sămânța bărbatului ca să procreeze copii, era datul de la Dumnezeu şi principalul motiv al căsătoriilor creştine; atunci, cum credea el că merge împotriva legilor divine despre concepere?

Și-a dat seama că era de o ignoranță absolută cu privire la relațiile sexuale dintre un bărbat și o femeie. El o rănise profund cu neîncrederea lui iar ea îi va plăti cu aceeași monedă, îi va da ceva la care să se gândească până când își va da seama cât de prostească era atitudinea lui. Pretindea să se culce cu ea și să nu-i lase sămânța! Să o transforme într-o păcătoasă în ochii lui Dumnezeu! Așa ceva se făcea cu stricatele, nu cu soțiile.

– Este o metodă sigură? l-a întrebat ea cu dinții strânși.

Brandon a negat dând din cap și neîncetând s-o privească.

– Nimic nu este sigur în viață în afară de moarte.

Marina s-a gândit la răspunsul lui.

– Atunci eu niciodată nu aș ști cu siguranță cine este tatăl copilului meu, nu-i așa? Dacă aș fi...

Brandon strânsese atât de tare dinții încât s-a gândit că o să și-i rupă. Ea tocmai admitea că menținuse relații intime cu Sebastián și gelozia i-a mușcat din măruntaie. I-a perforat timpanele încât nu mai putea auzi decât un țiuit în urechi. Până la urmă recunoscuse! Și de ce dracu îl durea așa de tare această confirmare a ei? El bănuise mereu, graba ei de a-l accepta pe Sebastián deși îi cunoștea sentimentele lui, ale lui Brandon față de ea, o dădea de gol. Se jucase cu el, se dăruise altuia. Îi venea s-o omoare! Marina mersese departe cu vorbele ei. Ochii lui Brandon exprimau răzbunare dar ea nu avea de gând să le retragă, nu, când se simțea atât de îndurerată din cauza atitudinii lui. Suferise nespus gândindu-se la el și la abandonul lui, la jocul lui de-a șoarecele și pisica; la disprețul lui pentru ea ca femeie, pentru că voia să o utilizeze ca pe o prostituată și nu ca pe o soție. Brandon a respirat adânc.

– Dacă ai fi, nu aș îngădui să rămână la Ruthvencastle. L-aș trimite la hoțul de taică-său.

Marina încetase să mai respire. Ceea ce insinua el prin

vorbele lui era monstruos. A vrut să-l lovească şi mai tare.

– Atunci, nici eu nu aş rămâne.

El s-a depărtat cu un pas de ea şi a privit-o răzbunător. Amândoi erau tot mai supăraţi, îşi arătau ranchiuna prin cuvinte usturătoare.

– Nu vei ieşi niciodată din Scoţia, iar eu nu spun vorbe în vânt.

Marina a crezut că era un vis urât. Această atitudine din partea lui părea o ameninţare de moarte, dar ea nu era însărcinată! Şi de ce dracului nu recunoştea o dată? Din orgoliu; ea îi dovedise sentimentele profunde pe care le nutrea pentru el şi Brandon îi răspundea cu o neîncredere neagră. De ce? Nu îi dăduse niciodată motive să se îndoiască. Sebastián se purtase întotdeauna ca un cavaler, chiar şi când ea i-a cerut un sărut ca să-l provoace.

– Toată această aiureală pentru un sărut al lui Sebastián? Marina a auzit perfect scrâşnetul dinţilor lui Brandon. Uiţi, laird, că ţie ţi-am oferit mult mai mult decât meriţi. El continua să stea cu fruntea încruntată şi ea l-a privit cu o imensă tristeţe în ochii căprui. Dar eu nu am să-ţi spun în ce loc au rămas copiii tăi, nu sunt atât de nepoliticoasă.

Marina ridicase vocea dar lui Brandon puţin îi păsa dacă se trezea toată casa. Simţea o poftă nebună s-o strângă de gât. Ea continua să apere un bărbat pe care el îl detesta din tot sufletul. Şi atunci, mâinile lui au prins viaţă proprie şi au luat-o de umeri cu putere ca s-o târască spre dormitor.

– Ai mers prea departe, doamnă McGregor. În noaptea asta vei onora acest titlu pe care îl porţi şi pe care nu l-ai câştigat încă.

Glasul lui sunase la fel de rece ca şi gheaţa şi Marinei i-a fost pentru prima oară teamă. Îl lovise crunt cu vorbele ei, dar o făcuse rănită de atitudinea lui; s-a gândit că Brandon merita să se răzbune astfel, dar acum nu mai era la fel

de sigură. Trebuia să dea înapoi. A hotărât să-i ofere o scuză.

– Îmi pare rău, serios, nu voiam să fiu aşa de neobrăzată, a încercat să se justifice.

– Ba cred că asta voiai şi azi ai să afli ce fac scoţienii cu femeile care se dovedesc rebele sau obraznice cu domnii lor.

Brandon continua s-o târască pe coridor. Ea încerca să-l oprească dar se împiedica de poala rochiei. Forţa lui Brandon era foarte mare şi Marina a ştiut, instinctiv, că putea să-i facă mult rău fizic dacă îşi propunea. Tocmai ajunseseră la scară când i-a oprit glasul lui Lorenzo.

– Marina! Tu eşti? Ce te reţine atât? Vocea fratelui său a ajuns la ei din vestibul. Se oprise pe prima treaptă a scării care ducea la etajul superior. Te simţi bine?

Marina s-a gândit că Lorenzo îi venise în ajutor încă o dată, deşi el nu ştia. Brandon a dat drumul braţului ei şi a privit-o cu ochii încărcaţi de reproş.

– Ai cincisprezece minute ca să vorbeşti cu fratele tău şi să-ţi iei rămas bun de la el; te voi aştepta în apartamentul meu. Marina a încuviinţat dând din cap. Acest scurt interval de timp pica exact la ţanc. Brandon va putea să se liniştească până atunci. Vai de tine, doamnă McGregor, dacă îndrăzneşti să nu mă asculţi.

Dar ea nu avea de gând s-o facă. Tocmai descoperise că nu avea sens să-şi păstreze atitudinea războinică. Va fi sinceră cu el o dată pentru totdeauna, chiar de-ar fi ca soţul ei să îi mănânce inima la micul dejun. Brandon a rămas privind-o în vreme ce Marina cobora scările. Când silueta i s-a pierdut din vedere însoţită de fratele ei, şi-a sprijinit mâna de balustradă şi şi-a îngăduit să răsufle adânc. Duelul verbal pe care îl menţinuseră îl lăsase tremurând şi plin de bănuieli dar în noaptea asta se va vedea foarte limpede că el avea drepturi asupra ei, nu blestematul de Sebastián! Trebuia să fi lămurit asta încă de la început şi ea ar fi acceptat

chiar şi fără voie. Brandon şi-a rumegat furia; nu l-ar fi înfuriat dacă ea s-ar fi dăruit unui regiment de soldaţi beţi, unei şlehte de hoţi bătăuşi, dar îi provoca o furie de nedescris că se dăruise lui Sebastián, fiindcă asta însemna că simţea ceva foarte profund pentru el, văzuse în ochii ei de mai multe ori şi nu putea să-şi stăpânească gelozia pe care o simţea. De aceea o va lua pe drumul cel mai scurt. Avea de gând s-o lege de patul lui şi s-o însemneze în aşa fel încât umbra lui Sebastián nu va mai atârna deasupra lor ca un pendul ascuţit. Trebuia s-o fi făcut a lui chiar în momentul când acceptase căsătoria dar în noaptea asta va repara scăparea o dată pentru totdeauna. Când s-a întors cu această hotărâre luată, ochii lui verzi au dat peste silueta lui Diego, rezemat de uşa dormitorului lui. Brandon nu ştia cât auzise dar nu i-a păsat. A făcut trei paşi înspre dormitor. Când a ajuns în locul unde se afla cumnatul lui, l-au oprit cuvintele reci ale acestuia.

– Dacă îi faci rău, jur pe Dumnezeu că te omor!

Ameninţarea fusese făcută în şoaptă şi Brandon a luat mănuşa simbolică pe care i-o aruncase cumnatul său prin cuvinte jignitoare.

– Nu uita că te afli sub acoperişul meu. Este ultima oară când te amesteci în treburile mele personale, i-a răspuns pe un ton aspru.

– Aceste treburi personale includ o rudă a mea foarte dragă, nu uita.

Brandon şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a redus ochii la două linii primejdioase. Stătea proţăpit în faţa cumnatului său fără să lase privirea în jos.

– Obişnuiesc să iau ameninţările foarte în serios, i-a răspuns cu glas ca de granit. Chiar dacă vin din partea soţului surorii mele.

– La fel şi eu responsabilităţile familiale.

– Atunci nu mai e nimic de spus, i-a răspuns acru.

– I-am promis unchiului Álvaro că voi avea grijă de siguranţa lui fiică, dacă va fi nevoie, cu sângele meu.

– Niciodată nu i-aş face rău Marinei, i-a răspuns Brandon brusc. Nu lovesc femeile nici când merită, dacă la asta te referi.

– Sper să-ţi onorezi cuvântul.

Dar cumnatul lui nu i-a îngăduit să mai spună ceva. Se întorsese şi intrase în dormitor. Brandon s-a gândit că Diego îi trântise uşa-n nas dar supărarea îi trecuse îndeajuns ca să admită că se arătase excesiv de dur cu Marina. Se purtase ca o brută insensibilă şi nu vorbea serios când spusese că i-ar smulge de la piept copilul nou-născut. Dar simţea atât de mult nevoia să se descarce încât nu îşi măsurase cuvintele. A intrat în dormitor şi s-a pregătit să aştepte întoarcerea soţiei lui.

***

Marina îi promisese fratelui ei că a doua zi vor vorbi pe larg şi în amănunt. O costase mult să-l asigure că nu se întâmpla nimic rău sau ciudat în viaţa ei cu scoţianul dar Lorenzo continua să aibă îndoieli. Ea îi propusese să călărească la prima oră a dimineţii pentru ca nimeni să nu îi întrerupă şi Lorenzo acceptase şi se arătase foarte înţelegător cu explicaţia ei. Acum, în vreme ce urca scările spre dormitorul lui Brandon, se gândea serios la posibilitatea de a se ascunde dar asta ar presupune doar prelungirea agoniei unei întâlniri care era necesară. Ora adevărului vine întotdeauna, oricât ai încerca să amâni inevitabilul. Când a ajuns pe ultima treaptă, a respirat ca să prindă curaj. Trebuia să plătească pentru neobrăzarea ei şi chiar dacă nu ştia ce pedeapsă pregătise Brandon pentru ea, ştia că o merita, se purtase ca o femeie imatură şi perfidă, nimic nu justifica să menţină o minciună

atât de gravă cum menținea ea despre o posibilă relație cu Sebastián. Dar oare el nu-şi dădea seama cum îi tresaltă pieptul de câte ori îl privea? Nu observa roşeața care îi acoperea obrajii văzându-se descoperită cu gândul la el? Nu vedea pe chipul ei ce mult îl iubea? Ajunsese la uşa închisă. A oftat şi a apăsat pe clanță. Camera era slab luminată. Brandon stătea pe un fotoliu uriaş din piele şi ținea în mâna dreaptă un pahar, cu wihsky scoțian, şi-a închipuit. Îşi schimbase hainele şi le înlocuise cu un halat de culoare bordo care îi ajungea până la glezne. Cum aveau să stea de vorbă dacă el era gol pe dedesubt? Halatul era desfăcut până la jumătatea pieptului. Marina vedea perfect porțiunea de piele aurie şi părul creț de pe torsul lui tare. A trebuit să facă un efort ca să înainteze. El o privea cu ochii verzi pătrunzători fără să se mişte din loc. Şi-a dres glasul cu greu.

– Am venit să-mi cer scuze, a început cu glas şovăielnic.

– Nu, i-a răspuns el cu glas reținut. Ai venit să-ți primeşti pedeapsa pe care o meriți pentru obrăznicia ta.

– Amândoi am fost ofensivi şi jignitori, i-a răspuns ezitantă.

Marina nu se mişca, părea prinsă în podeaua dormitorului cu cuiele prudenței.

– Apropie-te, i-a sugerat el.

Dar ea a negat dând din cap.

– Nu, mai înainte trebuie să-ți spun ceva important, ceva care pune capăt acestei bănuieli fără motiv.

– De la distanța la care te afli va trebui să strigi ca să te aud şi sunt convins că nu mai vrei alte întreruperi.

Marina ştia că Brandon avea dreptate. Dacă nu voia să ridice glasul, va trebui să se apropie, în ciuda strălucirii ciudate care i se vedea în pupile. Un fior i-a străbătut spatele.

– Ar fi o dovadă de bunăvoință din partea amândurora dacă am face un pas înainte în acelaşi timp.

Brandon a început să zâmbească cu zâmbetul acela care o dezarma, cel care începea în colțul drept al gurii pentru a se întinde apoi pe toată gura. Și-a lăsat paharul pe o măsuță și a întins unul dintre picioarele lui lungi ca să se ridice. Făcând asta halatul i s-a desfăcut până aproape de talie; Marina a putut să vadă limpede o coapsă tare și bine formată, acoperită de păr blond. Îi venea greu să respire, el nu-și dădea seama de haosul emoțional pe care i-l provoca în acele momente și, cel mai iritant, ea nu îi trezea lui nicio emoție. Amândoi au făcut un pas înainte în același timp. Înălțimea lui Brandon o intimida. Se vedea prea viclean și primejdios.

– N-am să-ți fac rău, i-a spus el fără ca de pe buze să i se șteargă zâmbetul.

– Nici eu. Pe el l-a surprins răspunsul, deși ea nu-și dăduse seama cât de absurd sunase. Verbal, a încheiat.

Brandon a clătinat din cap și a făcut un pas spre ea, care a dat înapoi doi.

– Regret cuvintele pe care le-am spus mai înainte. Scuza lui Brandon a fost pentru ea dulce ca mierea. Este foarte greu să simți pumnalul geloziei. Este o experiență nouă pentru mine.

Cu aceste cuvinte simple el câștigase bătălia încrederii. Acționa așa, pentru că era gelos. Brandon nu simțea doar furie față de ea. Marina s-a apropiat încet, dar hotărât.

– Și eu regret că te-am întărâtat.

– Voiai să te răzbuni? a întrebat-o.

Ea a confirmat cu un gest al capului.

– Ceea ce mă faci să simt nu poate fi redus la acest cuvânt, i-a răspuns.

– Te înfurii?

Marina a strâns buzele, căci zâmbetul lui Brandon se lărgea tot mai mult.

– Cu toate cele cinci simțuri. Mă faci să mă simt atât de

furioasă, încât îmi vine să te sugrum!

– Tu îmi faci sângele să fiarbă, simt o nevoie nebună să mă răzbun şi ştii că nu sunt un om răbdător. Dar ştiu cum să scăpăm de frustrarea care ne stăpâneşte.

– Frustrare?

– Am plecat imediat ce am ajuns la Ruthvencastle, pentru că nu puteam să îndur să fiu aproape de tine fără să te ating.

– Am crezut că altul era motivul.

– Ştii despre mesaj? Ea a confirmat. Puteam să-l transmit prin Cristopher în multe feluri, deşi recunosc că doream să-l duc personal dar aveam mintea atât de încurcată încât mă simţeam incapabil să gândesc limpede. Marina a oftat. Eşti singura femeie care mă face să-mi pierd capul doar când o privesc şi nu sunt în stare să înţeleg de ce.

Marina era la câţiva centimetri de trupul lui Brandon. Putea să-i simtă parfumul bărbătesc, să se piardă în strălucirea pupilelor lui.

– Vreau să ştii..., a început ea, dar el a întrerupt-o.

– S-a terminat cu vorbele, e timpul să trecem la fapte.

Braţele lui Brandon au apucat-o ca nişte gheare, au ţinut-o cu putere dar fără să o rănească.

– Nu! a exclamat ea, încă nu am terminat de lămurit neînţelegerea asta.

– După aceea, Rosa mea cordobeză, acum nu pot să-mi mai ţin gura departe de tine. Dacă nu încep să-ţi sorb de pe buze, am să leşin.

– Dar, Brandon... Marinei i-a fost cu neputinţă să continue, gura lui o capturase pe a ei într-un sărut intens. Buzele ei erau delicios de moi şi de supuse. Brandon a simţit că dorinţa reprimată atâta timp îi invada trupul, provocându-i un spasm. A atins părul mătăsos care era prins cu ace şi cu degete îndemânatice a început să dea drumul şuviţelor şi să le

răsucească pe degetele lui. Marina a gemut de plăcere. Nu îi mângâiase nimeni niciodată părul cu acele mișcări erotice. A simțit limba lui Brandon lângă gâtul ei, contactul dinților lui cu pielea ei a făcut-o să tresară de surpriză și s-a prins de reverele halatului lui ca să nu cadă. Brandon începea să se piardă, aroma ei îi pătrundea în nas, îi tulbura simțurile. Încerca să mențină controlul situației, dar Marina îi răspundea cu o candoare care îl copleșea. Ea a priceput cu chiu cu vai că el își făcea drum printre hainele ei. Buricele degetelor îi mângâiau pielea decolteului. Nu știa ce se întâmplase cu batista de mătase care îl acoperea, dar un râu de lavă îi curgea pe fiecare porțiune de piele pe care el o atingea. S-a auzit un geamăt și ea nu a știut că ieșise din gâtul ei. Brandon începuse să-i muște lobul urechii. Ce-mi faci? a reușit să întrebe cu un bâiguit.

– Te pregătesc, a răspuns în vreme ce își plimba limba pe gâtul ei de satin. Marina a dat capul pe spate ca să îi permită un acces mai ușor. Brandon îi eliberase umerii de rochia care cădea pe talie complet desfăcută. A făcut un pas înapoi ca să se uite la ea cu o ardoare care îl consuma. Dă-ți-o jos, ca atunci, în grădinile Zambra.

Ea nu va face așa ceva! Dar rochia a început să-i alunece pe șolduri...

CAPITOLUL 19

Materialul moale i-a alunecat pe şolduri cu un foşnet, a rămas pe ea doar camizolul transparent. Îi era ruşine că rămăsese, practic, goală în faţa lui, dar Brandon nu a spus nimic când a văzut-o. Ochii lui oglindeau o dorinţă care a stânjenit-o. A desfăcut nodul de la cordonul halatului şi a rămas în faţa ei în pielea goală. Marina a clipit de câteva ori şi a scos o exclamaţie de surpriză. Laird de Ruthvencastle nu umbla cu ocolişuri. Mereu fusese curioasă să ştie cum arată părţile bărbăteşti şi acum că le vedea nu-i venea să creadă. Era de neconceput ca partea aceea a anatomiei lui să intre în ea! Organul sexual al lui Brandon era prea mare, prea tare, prea de tot. Era limpede că el era foarte excitat, dar Marinei i s-a făcut frică; dacă o străpungea ar putea s-o omoare. A tuşit ca să-şi dreagă glasul dar nu putea să-şi ia ochii de la membrul ameninţător.

– Nu-ţi voi face rău, i-a spus el. Marinei i s-a părut cea mai neruşinată minciună pe care o auzise vreodată. Şi-a înălţat ochii întunecaţi spre chipul lui şi i-a văzut zâmbetul satisfăcut pe buze; i s-a părut diabolic. Ţi-aş face dacă ar fi pentru prima oară, dar aşa nu ai de ce să te temi. Marina a deschis gura ca să tragă aer în piept. Aşadar canalia continua să creadă că nu era fecioară. Sigur că aşa credea, nu îi dăduse voie să-l scoată din greşeală. O să te bucuri, Rosa mea cordobeză, ai cuvântul meu. Ea a încercat să-şi facă curaj, dar picioarele nu o ţineau. Ştia că trebuia să treacă prin asta, ca

toate femeile măritate de când era lumea lume dar nu era pregătită. Când văzuse membrul enorm şi gros al lui Brandon a ştiut că nu era aşa de curajoasă cum crezuse. Nu m-am gândit că te va impresiona atât să mă vezi gol. Ea a crezut că el nu ştia ce spune. O singură privire către anatomia lui şi dorinţa care o ardea pe dinăuntru fusese înlocuită de un frig glacial. Nu era impresionată, era îngrozită. Dar ştiu că nu eşti o femeie laşă. Marina a coborât ochii până în vârful picioarelor lui lungi. Brandon era ca un zeu auriu. Părul blond ajuta la această impresie. El a simţit cercetarea ei pe trupul lui şi stomacul i s-a contractat. Nu putea să mai aştepte. Stătea acolo în faţa ei aşa cum îl adusese pe lume mama lui şi ea îl privea cu ochi curioşi din cap şi până în picioare fără să scoată niciun cuvânt. Îi vedea silueta de sirenă sub transparenţa materialului fin şi nu ştia cum de se stăpâneşte să n-o ia în braţe şi s-o ducă în pat. Dar răbdarea i se termina. Acum vreau să te văd eu. Să te ating, nu cu ochii, cum ai făcut tu, ci cu mâinile, cu limba. Vreau să beau până la ultima picătură din nectarul tău. Brandon i-a scos camizolul şi l-a lăsat să cadă la picioarele ei. A luat-o de umeri şi a dus-o spre pat în vreme ce o săruta, dar Marina începea să se sperie cu adevărat. Observându-i nervozitatea, el a încercat s-o liniştească. Chiar nu ai de ce să te îngrijorezi, altele au supravieţuit unei întâlniri cu mine şi nu s-au plâns după aceea.

Marinei i s-a părut de prost gust ca el să glumească cu aşa ceva.

– Tocmai vorbele pe care doreşte să le audă orice femeie măritată în prima ei noapte cu soţul.

Brandon şi-a regretat impulsul. Spatele Marinei atinsese patul dar torsul lui nu a strivit-o când s-a culcat peste ea. Atenua greutatea cu braţul, care înconjura ceafa Marinei.

– Ai un gust delicios. A coborât iarăşi gura până a

cuprins-o pe a ei, în vreme ce o mână fierbinte îi suia pe coasta stângă. Când i-a atins sânul a început să se joace cu sfârcul care s-a întărit pe loc, ca şi cum asta ar fi aşteptat. Marina a fost surprinsă de cum răspundea trupul ei, simţea zvâcniri de plăcere care se năşteau în pântece şi coborau până la sex. Mâna lui Brandon a coborât încet, arzătoare până la pubis pe sub chiloţii fini, pe care i-a dat jos dintr-o mişcare. Marina abia şi-a dat seama de asta. Brandon a frecat-o de câteva ori cu degetele ca să vadă dacă era pregătită. Când a simţit-o umedă s-a aşezat în poziţia potrivită. Marina se afunda în saltea sub greutatea lui Brandon, abia putea se respire. A simţit vârful membrului lui făcându-şi loc printre cutele feminităţii ei şi s-a pregătit să fie străpunsă dar din fericire nu s-a întâmplat aşa. L-a simţit intrând cu multă uşurinţă. Surpriza i s-a oglindit pe chip dar Brandon era prea ocupat să se ajute să intre în ea ca să vadă. Şi atunci o durere cum nu mai simţise niciodată a făcut-o să scoată un ţipăt pe care el l-a înăbuşit de tot cu un sărut. S-a încordat încercând să atenueze zvâcnirile dureroase care o torturau. Brandon rămăsese nemişcat după primul impuls puternic al membrului său înăuntrul Marinei. Respira întretăiat pe gâtul ei dar a diminuat din greutatea trupului distanţându-se câţiva centimetri. Pe bună dreptate o simţise atât de strâmtă, drumul acela nu mai fusese străbătut decât de el. A simţit o plăcere extremă când a fost conştient de asta. Îmi pare foarte rău, nu ştiam... am crezut că... Dar ea nu era în stare să-i răspundă ca să-i liniştească glasul îngrijorat; îşi concentra toate puterile ca să îndure durerea agonică pe care o simţea în pântece. Dumnezeule! Nu mă mai pot opri. Marina a închis ochi încercând să-şi stăpânească lacrimile în faţa durerii provocate de mişcările lui constante. Frecarea membrului lui de interiorul ei a făcut-o să se încordeze. Durerea creştea, ştia că trebuia să se relaxeze, dar îi era cu neputinţă. Cum

puteau femeile să îndure cu supunere durerea asta? A încercat să se țină de umerii asudați ai lui Brandon, care continua să se miște într-un du-te-vino înăuntrul ei. Avea ochii închiși și a știut că încerca să fie cât mai puțin brutal cu putință. Marina i-a fost recunoscătoare pentru această intenție, relaxându-și membrele dar nu și pântecul, pe care îl simțea tare ca piatra. După un ultim impuls, Brandon a scos un geamăt gutural și s-a prăbușit peste ea strivind-o cu greutatea lui. Marina putea să-i simtă bătăile nebunești ale inimii lângă a ei. Când răsuflarea i s-a normalizat, el a ușurat apăsarea greutății lui eliberând-o dar nu i-a dat drumul din brațe. M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume. A sărutat-o lung și profund. Câteva secunde mai târziu a ieșit din ea. Simțindu-se eliberată de greutate, Marina a încercat să-și evalueze daunele interne. A ținut ochii închiși gândindu-se dacă tortura se terminase sau nu. Deși nu se mai simțea străpunsă nu va mai putea să-și miște picioarele niciodată. Îi va fi cu neputință să mai meargă normal. După câteva minute, Brandon s-a întors în pat cu un ulcior cu apă și cârpe curate. Marina stătea tot cu ochii închiși dar i-a deschis când a simțit salteaua lăsându-se sub greutatea lui. E mai bine să nu te uiți.

Ea nu avea habar de intențiile lui. Când a simțit cârpa umedă între picioare, s-a ridicat brusc în capul oaselor și a făcut contrariul a ceea ce o sfătuise, s-a uitat. Vederea petei roșii dintre coapsele ei și cearșafuri a făcut-o să pălească. După cantitatea de sânge pe care o vedea, Marina a crezut că îi făcuse o rană mortală. Privirea i s-a încețoșat și fierea i-a suit în gât până i-a ajuns pe cerul gurii.

– Sângerez! a exclamat supărată.

Brandon a plescăit din limbă cu o anume zeflemea ca să nu dea importanță situației, deși continua să se simtă euforic, pentru că fusese primul care o posedase.

– După cantitatea de sânge din pat, pare că am tăiat un porc. Ea l-a privit uimită. Glumea pe seama ei? Eşti prea mică, de aceea ai sângerat atât. Dar te vei face bine, pot să te asigur.

Marina nu putea să scoată un cuvânt. Se tot uita cu mare atenţie la pata roşie de pe cearşaf. Pe coapse continua să i se scurgă un firişor de sânge pe care Brandon îl ştergea cu multă grijă. Când a atins fără să vrea carnea rănită, ea i-a dat peste mână.

– Mă doare! a exclamat.

– Doar prima oară e aşa, i-a spus el fără să înceteze să o şteargă cu cârpa pe coapsele albe.

Marina a gemut îngrozită.

– N-am de gând să mai trec prin agonia asta vreodată.

Brandon nu a contrazis-o, ştia că ea trebuia să se recupereze de impresia primei dăţi. Fusese un pic cam brutal dar dacă ţinea cont de cât de mult îi dorea trupul şi ce mult îl înfuria limba ei, nu ieşise prea şifonată.

– Vom schimba cearşafurile şi îţi voi da o cămaşă de-a mea. În noaptea asta ar fi mai bine să nu te mişti.

Ea l-a privit cu spaima strălucindu-i în pupile.

– De ce? Voi sângera mai mult dacă o fac?

Brandon s-a uitat la ea şi a găsit-o absolut delicioasă. Avea arma perfectă ca s-o facă să rămână cu el, în dormitorul lui, în patul lui, sub protecţia braţelor lui posesive, pentru tot restul zilelor.

– Pentru că eu am fost cel care ţi-a pricinuit răul, eu trebuie să fiu cel care are grijă de tine în noaptea asta. Pe Marina nu a convins-o întru totul explicaţia, dar nu îndrăznea să se mişte. Brandon a luat-o în braţe şi a apropiat-o de fotoliul din piele pe care a aşezat-o cu multă grijă. Ea era în continuare complet goală, dar atât de îngrijorată de incomoditatea ei interioară, încât nu i-a păsat că era aşa cum o adusese

mama ei pe lume. Voi schimba lenjeria de pat.

Ea a dat din cap. Nu putea să se gândească la altceva decât la usturimea dinăuntrul ei.

– Cearşafurile! a exclamat.

Brandon a întors capul spre ea punând în acelaşi timp cearşafurile jos.

– Ce doreşti să fac cu ele? a întrebat-o binevoitor.

– Să le arzi.

Dacă sugestia i s-a părut ciudată, ochii lui nu au arătat-o.

– Se va face cum doreşti. De ce se arăta atât de amabil, s-a întrebat ea, dar nu se simţea destul de în stare să se gândească la ceva. Când Brandon a terminat de aranjat patul, a luat-o din nou în braţe şi a dus-o până la patul enorm. Marina şi-a pus cămaşa uşoară de in pe care i-o împrumutase el. Îi ajungea până sub genunchi. Ea nu ştia că era cea mai bună cămaşă a lui, cea mai scumpă şi mai moale. Acum dormi. Nu mai e mult până la ziuă.

– Nu voi putea să închid ochii cu arsura asta între picioare, i-a spus ea fără ca tonul să sune a reproş. Brandon continua să zâmbească cu condescendenţă. Şi de ce zâmbeşti la vorbele mele?

Credea că nu îi va răspunde dar s-a înşelat.

– Pentru că timp de săptămâni am umblat cu o îndoială care îmi muşca din inimă. Simţeam o disperare atât de amară încât caracterul îmi devenea prea intransigent, muşcător.

Devenea? Marina a crezut că Brandon greşea timpul, nu fusese, era. Dar nu a mai spus nimic, s-a cuibărit între cearşafuri şi a închis ochii.

Brandon a întins braţul căutând-o pe Marina în pat dar partea ei era goală şi cearşafurile reci. Întunericul din cameră i-a arătat nu putea să fie mai mult de patru dimineaţa.

Şi unde dracu putea ea să fie? S-a ridicat şi şi-a luat halatul, care era aruncat pe jos. A făcut un nod slab la cordon şi a ieşit pe coridor s-o caute dar înainte a cercetat prin dormitor ca să se convingă că nu dormea în vreun colţ. A văzut că cearşafurile nu erau la picioarele patului. Era nemaipomenit că părăsise camera atât de încet încât el nu-şi dăduse seama şi totul ca să se descotorosească de nişte cearşafuri pe care el promisese că le va arde dimineaţa. A căutat în bucătărie, în salon, în bibliotecă şi în dormitorul ei dar Marina tot nu apărea. Nu ştia unde poate fi şi deodată o idee i-a venit în minte, cu iuţeala fulgerului. Şi-a îndreptat paşii spre dormitorul fiului lui şi a deschis uşa cu multă grijă ca să nu-l trezească. Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul din cameră a văzut că Marina dormea lângă Ian. Braţele micuţului înconjurau talia ei şi capul i se odihnea pe umăr într-un gest de abandonare totală. Brandon a oftat, murea de curiozitate să afle de ce soţia lui dormea cu micuţul. Cu paşi atenţi, a înaintat către mijlocul dormitorului până a ajuns la pat, a întins braţele şi le-a trecut pe sub picioarele şi subsuorile ei, a ţinut-o cu putere dar cu multă grijă şi a ieşit din camera fiului său înspre a lui cu un zâmbet pe buze. Era ultima dată când ea va părăsi patul lui, chiar de-ar trebui s-o lege de saltea ca să reuşească. Marina s-a mişcat în braţele lui ca şi cum gândul ar fi pătruns înăuntrul ei dar avea ochii tot închişi, semn de netăgăduit că dormea adânc. Brandon a aşezat-o cu multă grijă pe pat, apoi a desfăcut cordonul, şi-a dat jos halatul şi s-a culcat alături cu multă delicateţe ca să n-o trezească. Şi-a pus mâna pe stomacul ei ca să menţină contactul chiar dacă ar dormi. Marina s-a mişcat cu un oftat şi s-a lipit de Brandon şoptindu-i în somn:

– Eu am să te ţin cald.

Brandon a zâmbit mândru gândindu-se că acele vorbe îi erau adresate lui; nu ştia că Marina se credea încă lângă Ian.

De la sosirea ei la Ruthvencastle fusese un imperativ pentru ea să-l ţină cald ca să nu mai ude patul.

***

– E timpul să te trezeşti. Degetele lungi au mângâiat chipul Marinei, care continua să doarmă, străină de jocurile pe care le începuse Brandon ca s-o trezească. Avem oaspeţi în casă. Şi cred că fratele tău s-a plictisit să te aştepte şi s-a hotărât să iasă să călărească împreună cu unchiul Robert. Nu vor veni până la ora prânzului.

Aceste cuvinte au înlăturat toropeala şi ceaţa din mintea Marinei.

– Dumnezeule, Ian! Dar nu tocmai acestea erau vorbele pe care spera Brandon să le audă la prima oră a dimineţii. Trebuie să-l văd. Şi Marina a trecut la fapte. S-a ridicat din pat de parcă ar fi fost plin de spini, şi-a căutat cu privirea halatul, dar şi-a dat seama prea târziu că se afla în camera lui Brandon, nu într-a ei. S-a uitat după ceva ca să-şi pună pe ea, a văzut halatul lui Brandon la picioarele patului şi cu degete grăbite şi l-a pus pe umeri. Ţi-l înapoiez după aceea.

Şi-a băgat braţele pe mâneci şi a înnodat cordonul. Materialul atârna două palme pe pământ. Brandon a văzut-o ieşind în fugă înspre coridor şi s-a întrebat ce dracu se întâmplă de ieşise aşa de iute din cameră. Îngrijorarea de pe chipul Marinei era foarte reală şi era pricinuită de Ian. Brandon a hotărât s-o urmeze dar mai înainte trebuia să găsească ceva cu care să-şi acopere goliciunea. Marina îi luase halatul dar nu i-a păsat. Mai târziu va păstra aroma pielii ei, va putea s-o miroasă în materialul moale; niciodată nu-şi va mai privi cu aceiaşi ochi cămăşile şi halatele. Nu, după ce mângâiaseră pielea ei. Câteva minute mai târziu a ieşit pe coridor în direcţia dormitorului fiului său, trebuia să înţe-

leagă ce se petrece de se îngrijora ea în felul acela absurd.

Marina ajunsese târziu. Când a apăsat pe clanță, a putut să audă perfect prin ușa închisă cele două palme pe care Morgana i le dădea lui Ian. Furia din ea ajunsese la un punct în care a explodat, ca s-o pună o dată la locul cuvenit.

– Dă-i drumul! Glasul îi sunase la fel de dur ca și granitul. Și n-am să-ți mai repet. Văzând-o înaintând spre mijlocul dormitorului, Ian s-a smuls din mâna Morganei cum a putut și a alergat la ea să se ascundă. Marina i-a trecut brațul peste umeri încercând să-l apere. Măsoară-te cu cineva de seama ta, scorpie veninoasă!

Morgana a privit-o cu superioritate și cu un rictus batjocoritor în colțul buzelor ridicate. Înălțimea Marinei era inferioară celei a lui Ian, de aceea exclamația ei părea absurdă.

– Iarăși a fost neascultător.

Marina și-a îndreptat ochii spre cămașa lui Ian și a văzut că era uscată.

– Mai atinge-l și îți jur că-ți scot mațele și le arunc la câini.

– Trebuie să învețe să se poarte ca un bărbat.

Marinei nu-i venea să creadă. Ian avea doar zece ani, era un copil speriat de o vrăjitoare.

– Ți-am spus foarte limpede că îți este categoric interzis să mai intri în această cameră și este pentru ultima oară când nu mă asculți; strânge-ți lucrurile. Chiar eu te voi însoți până la ieșire. Morgana îi susținea privirea cu trufie. Marina nu va ceda de pe poziția ei. Ian era un copil îngrozit de ceva ce nu putea să controleze, cum îndrăznea femeiușca aia să ridice mâna la el? N-am să-ți mai repet, afară din casa asta!

Marina stătea la câțiva pași de Morgana și o privea cu imensă furie.

– Nimeni nu poate să mă alunge. Marina a mijit ochii

auzind-o. Am tot dreptul să stau aici.

– Dar nu să lovești o ființă fără apărare pe care o ai în grijă. Ochii Morganei s-au făcut mici. Te-am avertizat ce se va întâmpla dacă mai continui cu atitudinea asta recalcitrantă...

– Ce se-ntâmplă, Morgana?

Glasul lui Brandon a ajuns la ele din pragul ușii. Morgana a zâmbit când l-a văzut.

– Ian a fost iarăși neascultător, îi aplicam corecția meritată când am fost întreruptă de femeiușca asta obraznică.

Marina și-a înăbușit o exclamație. Ian s-a lipit de ea și mai mult. Nu ridicase ochii din pământ și umerii i se mișcau ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească plânsul.

– Cere-ți scuze, Marina!

Porunca dată de Brandon a luat-o cu totul pe nepregătite. Simțea că pământul se crapă sub picioarele ei și începe s-o înghită fără milă. Brandon îi dădea dreptate vrăjitoarei! Brațul ei l-a ținut și mai strâns pe Ian, care a început să plângă de teamă. Marina l-a blestemat pe Brandon în șoaptă.

– O doamnă nu-și cere niciodată scuze în fața unei servitoare obraznice.

Ochii lui Brandon o ardeau când s-a uitat la ea.

– Morgana crede că ai jignit-o prin atitudinea ta.

Pupilele Marinei nu se desprindeau de pe chipul vrăjitoarei, de aceea nu putea să vadă pumnii lui Brandon strânși pe lângă șolduri, nici lupta care se dădea în el.

– Ian nu a fost neascultător, e o mincinoasă!

Brandon s-a uitat cu intensitate la Morgana așteptându-i vorbele. Morgana i le-a oferit cu plăcere.

– Continuă să fie un copil plăpând, sărac cu duhul, trebuie să întăresc caracterul acesta slab înainte să fie prea târziu.

Când a auzit-o, Marina nu s-a mai stăpânit. A mers drept spre ea și i-a dat cu putere o palmă. Furia ei era așa de mare

încât nu mai putea s-o țină în frâu. Brandon a făcut un pas ca s-o apuce de braț dar gestul a rămas suspendat în aer. Chipul Morganei oglindea o ură adevărată atunci când a privit-o.

– Cere-ți scuze! i-a spus Brandon și îndată Marina l-a pălmuit cu și mai multă putere.

El era stupefiat. Nicio femeie nu îndrăznise atât.

– Voiai o scuză? Acum o ai! l-a înfruntat cu glas tăios. O secundă după aceea a dat înapoi doi pași, l-a luat pe Ian de mână și l-a scos din dormitor fără să se uite înapoi, dar când a trecut pe lângă Brandon s-a răstit cu desăvârșire depășită de furie: Niciodată să nu mi te mai adresezi, monstrule!

Ian și cu ea au părăsit dormitorul în tăcere. Haosul creat de glasurile lui Brandon și al Marinei trezise restul casei. Aurora și Cass ieșiseră din camerele lor doar în halate. Marina a trecut pe lângă ele cu desăvârșire oarbă la tot ce nu era apărarea unui copil de o vrăjitoare și un demon. Ian o urma, suspinând, dar supus. Brandon a urmărit cu privirea plecarea lor fără să încerce să-i oprească. Palma Marinei îl lăsase nemișcat, fără să poată reacționa. Morgana îl privea cu reproș în ochii de corb.

– Ce se-ntâmplă?

Cass se uita fix la fratele ei și în sinea ei bănuia motivul tărăboiului. Autoritatea Morganei asupra lui Ian era o chestiune încheiată chiar și pentru Brandon, care nu o punea la locul ei din respect pentru soția lui moartă cu ani în urmă.

– Nimic care să vă privească!

Aurora a ridicat sceptică o sprânceană. Imaginea Marinei fierbând de mânie, îmbrăcată într-un halat cu zece numere mai mare și împingând de la spate un copil care plângea era ceva ce nu va uita niciodată. Și nici expresia lui Brandon.

– M-a lovit! Stricata aia spanioloaică m-a lovit!

Cass și cu ea au întors privirea înspre Morgana.

– Poate că meritai.

Vorbele Aurorei au făcut ca Brandon să se uite la ea cu asprime. Cass lăsase ochii în pământ, incapabilă să înțeleagă atitudinea fratelui ei. Ian era fiul lui, trebuia să-l apere de tertipurile unei nebune, oricât de bunică ar fi fost, dar Brandon se purta ca și cum ar fi avut mâinile legate.

-Din fericire, Ian o are pe Marina.

Cass nu a așteptat ca fratele ei să-i răspundă. A părăsit coridorul cu chipul întristat. Aurora a urmat-o. Brandon și Morgana au rămas cu desăvârșire singuri pe coridorul lung de la Ruthvencastle.

– Cățeaua aia trebuie să plece! l-a înfruntat agitată, dar Brandon nega dând din cap. Îndată după aceea și-a netezit pletele blonde cu degetele, într-o încercare de a-și pune ordine în gânduri. Marina îl apărase pe Ian nebănuind că Morgana era bunica lui și ca atare avea dreptul să-l pedepsească. Deși se îndoia că acest lucru ar fi schimbat ceva în atitudinea ei defensivă. Este un copil neascultător, prost crescut și bătăuș.

– E nepotul dumitale, Morgana, și primește de la dumneata doar lovituri și insulte.

Morgana și-a mușcat atât de tare buzele încât Brandon s-a întrebat dacă nu cumva și le-a mâncat; a continuat să se uite la ea cu răceală.

– Strânge-ți lucrurile, te voi duce acasă. Prezența dumitale acolo este mai necesară decât aici.

– Pe ea trebuie s-o dai afară de la Ruthvencastle, nu pe mine!

Brandon a oftat obosit. Hotărârea asta trebuia s-o fi luat de mult timp, dar mereu îi lipsise curajul s-o facă. Morgana era singura legătură care îl unea pe Ian de mama lui și el nu avusese puterea să îl despartă pe nepot de bunică, chiar dacă acționase greșit. Și poate că răul făcut fiului său prin această

hotărâre era ireversibil. În aceste două zile doar îl văzuse cu totul schimbat. Brandon ştia că era mulţumită influenţei Marinei şi a regretat că nu se comportase ca un tată bun, dar îl apăsa sângele pe care îl împărţea Ian cu Morgana.

– Marina îl iubeşte, în ciuda defectelor lui.

– Dar eu îi sunt bunică! i-a replicat foarte furioasă.

Brandon a privit-o cu profundă tristeţe.

– Lucru de care uitaseşi până acum, nu-i aşa?

Morgana a respirat adânc.

– Te vei căi, laird McGregor, jur că te vei căi!

Brandon a dat din cap învins.

– De mulţi ani mă căiesc, Morgana, crede-mă, nu pot să mă căiesc mai mult de-atât. Ea şi-a menţinut postura rigidă fără să cedeze în atitudinea încăpăţânată. Te vei întoarce la clanul McGiver, la ai tăi. Şi îl vei vedea pe Ian de câte ori va dori el, niciun minut mai înainte.

Brandon se hotărâse.

– Încotro mergem?

Ian era în culmea fericirii pe spinarea lui Cabrón.

– În Spania, i-a răspuns Marina încruntată.

Să care geanta de călătorie cu strictul necesar i se părea mai greu decât bănuise; trebuia s-o fi legat de şa.

– O să-mi placă? a întrebat-o timid.

Marina i-a zâmbit ca să-i înlăture temerile.

– Vei putea să mănânci atâta *tortilla* cu cartofi că o să-ţi iasă pe urechi.

– Şi cum vom ajunge acolo? Nu avem bani, nici bilete de călătorie şi suntem un copil şi o femeie lipsiţi de apărare. Nu va fi uşor să trecem graniţa Scoţiei fără să afle tata.

Marina nu avea nevoie să mai adauge încă o grijă la cele pe care le avea dar nu i-a spus.

– Am destui bani să cumpăr două bilete pe primul vapor

care traversează strâmtoarea. Și pentru că sunt spanioloaică, mi-e indiferent dacă granița scoțiană e la fel de lungă precum zidul chinezesc, o vom trece fără să ne pese cât va fi de greu.

– O să mă placă bunicul meu spaniol?

Marinei i s-au umplut ochii de lacrimi, dar și le-a reținut. Era cu desăvârșire în stare să observe imensa singurătate a copilului, abandonul emoțional la care îl supuseseră și lipsa afectivă cea mai însemnată din câte se puteau îndura, iubirea unui tată.

– Va fi foarte mândru de tine, sunt convinsă.

– Dar fratele tău e tot la Ruthvencastle, nu va ști de ce ai plecat.

– Am lăsat o scrisoare în dormitorul lui în care i-am explicat totul. Vărul Diego are alta cu același conținut, vor înțelege de ce am plecat fără să ne luăm rămas bun.

– Laird McGregor se va supăra grozav.

Marina bănuia. Dar călătoria bruscă îi venise mănușă în înfăptuirea planului ei de plecare. Nu avea de gând să mai stea niciun moment în locul acela îngrozitor numit Ruthvencastle.

– Mai întâi va trebui să ne prindă din urmă și când o va face, vom fi bine apărați în Córdoba de puternicul conte de Zambra.

Ian a oftat mulțumit. Nimic nu i se părea mai frumos decât să părăsească locul în care se simțea mereu speriat. Nu-i păsa de bătăile Morganei, se obișnuise cu ele dar dacă Marina se hotărâse să plece din Scoția, voia să plece și el. Era cea mai bună mamă din lume, mereu îl trata cu dragoste, nu-l bătea și nu-l insulta deși în unele nopți nu era ascultător. O iubea mult și nu voia s-o piardă. Când era lângă el, nu-i era teamă de întuneric; nici nu mai suferise de foame. Era foarte bine să aibă o mamă ca ea.

– Eu te voi apăra de banditii scotieni.

Marina a mângâiat pletele blonde. O emoționau cuvintele lui până într-un punct nebănuit. Ian și-a rezemat spatele de pieptul Marinei, care și-a potrivit brațele ca să-l cuprindă mai bine în poală, în vreme ce Cabrón își continua trapul ca și cum greutatea lor ar fi fost nesemnificativă.

– În viitor vei fi un laird temut și puternic. Drept și bun, vei fi un lider extraordinar.

CAPITOLUL 20

Răcnetul lui Brandon a făcut să tremure zidurile Ruthvencastlelului. Fuga Marinei şi a lui Ian fără ca niciunul dintre cei din casă să observe îl umplea de o furie şi o neputinţă ce nu cunoşteau limite. Aveau un avantaj de şase ore şi puteau să fie oriunde în Highlands, pierduţi, speriaţi sau şi mai rău. El trebuia să fi fost în castel dar hotărâse s-o ducă pe Morgana la clanul ei pentru ca să rezolve problemele cu Marina mai apoi, de aceea pierduse timp preţios.

– De ce n-aţi plecat în căutarea lor? a întrebat cu glas de tunet.

– Pentru că nu vrea să fie găsită? l-a întrebat Aurora sarcastică.

Brandon s-a uitat furios la ea. Dacă ar fi observat vreunul absenţa Marinei şi a lui Ian, acum nu ar fi avut aşa un avantaj.

– Nu cunoaşte ţinuturile înalte din Scoţia, poate să cadă în vreo râpă sau în vreo mlaştină. Şi fiul meu e cu ea.

Cass nu a putut să-şi reţină replica acidă ce i-a ieşit din gură.

– Ai petrecut ani fără să-i acorzi fiului tău atenţia pe care o merită, fără să-i oferi consolarea braţelor tale, dragostea inimii tale şi acum îţi pasă? Ai ceea ce meriţi, frate!

Brandon a fulgerat-o pe Cass cu ochi fioroşi. Putea să admită că sora lui avea dreptate dar ea nu ştia motivul adevărat pentru care acţionase el astfel.

– Am făcut ce am crezut că era mai bine pentru el.

Cass a încordat spatele auzindu-l şi şi-a continuat atacul împotriva lui.

– Te-ai înşelat! Ai lăsat cea mai preţioasă comoară a ta în grija unei nebune, fie ea şi bunica lui.

Brandon a oftat în timp ce închidea ochii neputincios. Morgana nu putuse să treacă peste moartea fiicei sale Sophie şi durerea pe care o simţea o transformase în dispreţ faţă de el şi faţă de propriul nepot. El crezuse sincer că prezenţa lui Ian o va ajuta să uite dar se înşelase amarnic.

– Marina trebuia să-mi fi acceptat hotărârea, oricare ar fi fost, a replicat foarte supărat pe Cass, pe Diego, pe Aurora şi pe Justin.

Cele două cupluri stătuseră pe parcursul întregii dimineţi în camerele lor. Din acest motiv nu-şi dăduseră seama de dispariţia Marinei şi a lui Ian, nici de zarva plecării Morganei. Singurul care îşi păstra atitudinea calmă, în ciuda împrejurărilor, era Lorenzo şi Brandon i-a fost recunoscător în tăcere, ultimul lucru de care avea nevoie erau şi alte reproşuri amare.

– Sora mea nu poate să vadă o nedreptate şi să nu acţioneze în consecinţă, dar ştie să-şi poarte de grijă.

– Spanioloaica a procedat greşit. O scoţiancă şi-ar fi ascultat domnul, oricare i-ar fi fost poziţia.

Lorenzo şi-a îndreptat ochii întunecaţi spre unchiul lui Brandon şi l-a privit deranjat de comentariu. I s-a ridicat părul pe ceafă înţelegând cât pătimise sora lui pe meleagurile scoţiene.

– Şi tocmai o spanioloaică nesupusă a trebuit să fie cea care apără un copil în propria lui casă, unde ar fi trebuit să aibă parte de tot felul de atenţii şi de dragoste din partea familiei sale.

Brandon s-a uitat cu reproş la Lorenzo, care se dovedea nerespectuos faţă de unchiul Robert. Pentru spanioli era

foarte greu de înțeles obiceiurile și felul de a gândi al scoțienilor. Justin a intervenit pentru prima oară în dispută.

– Avansul nu este mare. Cabrón duce o greutate peste normal; deși este un cal agil și puternic, putem să-l ajungem în câteva ore.

– Trebuie să ne împărțim, a sugerat Diego.

Lorenzo a fost de acord dar Brandon a refuzat dând gânditor din cap.

– Nu cunoașteți terenul, partea asta a țării este prea abruptă. Deși bănuiesc încotro o va călăuzi Ian.

Cass a dat din cap. Era probabil ca Ian să o conducă pe Marina până la granița engleză pe drumul pe care îl credea cel mai accesibil.

– Vor traversa câmpia infantelui mort, a conchis Brandon.

– Infantele mort? a întrebat Aurora cu o neobișnuită curiozitate în ochii aurii.

– Este drumul cel mai drept și mai lin, străbate vechea biserică a infanților în direcția Edimburghului.

Biserica infanților era locul unde, de veacuri, erau înmormântați creștinește copiii morți la naștere. Bebelușii erau înmormântați în micul cimitir pe care sătenii îl porecliseră câmpia infantelui mort.

– De acolo granița cu Anglia este mult mai puțin spinoasă, a spus Cass.

– Atunci să mergem, i-a zorit Lorenzo. Cu noroc, îi vom găsi înainte să se înnopteze.

– Diego, vreau să rămâi la Ruthvencastle.

Diego voia să refuze cererea lui Brandon dar s-a gândit mai bine. Ar putea să se întâmple ceva neprevăzut și prezența lui în casă ar putea fi necesară.

– Justin, Lorenzo și cu mine îi vom căuta pe Marina și pe Ian.

Plecarea bărbaților îi cufundase pe locatarii de la Ruthvencastle într-o tăcere stânjenitoare. În bibliotecă se auzea umbletul continuu al lui Diego, care aştepta veşti despre micuț şi Marina. Cass şi-a lăsat pe masă ghergheful la care broda, ca să mai bea o ceaşcă de ceai.

– Îmi aduce aminte de tine, a spus deodată. Aurora şi-a dezlipit privirea de pe micul Miguel şi a îndreptat-o spre Cass. S-a uitat la ea întrebătoare. Cumnata mea seamănă cu tine, a repetat.

Aurora a izbucnit în râs.

– Dacă Marina ar fi semănat cu mine, fratele tău şi-ar fi pierdut de mult testiculele.

– E adevărat că fratele meu este un scoțian temperamental. Acum Diego a fost cel care a ridicat cu umor o sprânceană neagră privindu-şi soția. Dar o iubeşte şi mai devreme sau mai târziu va da înapoi din postura lui indolentă, cum a făcut vărul Justin. Aurora şi Diego s-au privit nevenindu-le să creadă vorbele lui Cass. Justin continua să fie cel mai posesiv şi mai gelos bărbat din lume. Nu l-am mai văzut niciodată aşa de pierdut, a spus Cass deodată şi a rămas pe gânduri, ca şi cum mintea ei ar fi zburat într-un loc îndepărtat, unde nimeni nu putea să ajungă.

– Mie nu mi se pare pierdut, a răspuns Aurora sec.

Credea sincer că Marina luase până la urmă frâiele propriei vieții. Să se lupte cu un scoțian încăpățânat ca Brandon cerea o forță şi o voință extreme şi se părea că spanioloaica era femeia potrivită.

– Timp de mulți ani s-a simțit împărțit, a încercat să explice Cass.

– De ce spui asta? a întrebat-o Diego neîncetând s-o privească.

– S-a însurat cu Sophie fără s-o iubească. Căsătoria fusese stabilită de părinți încă din copilărie.

– Multe căsătorii sunt hotărâte astfel, i-a spus Aurora, inclusiv a mea.

– Dar Morgana s-a opus acestei căsătorii de la început, credea cu adevărat că fiica ei va muri între zidurile Ruthvencastlelului. A insistat zi și noapte spunând că Sophie nu era femeia potrivită pentru Brandon. A implorat zi după zi, săptămână după săptămână și lună după lună înainte de nuntă, cu singurul scop ca laird de Ruthvencastle să rupă angajamentul de căsătorie dar Brandon este un bărbat de onoare și nu a putut să nesocotească cuvântul dat de tatăl lui pentru un acord nupțial. Cass a respirat adânc. Sohie a murit la nașterea lui Ian, așa cum prezisese Morgana, și Brandon s-a simțit atât de răspunzător de moartea ei, încât nu și-a mai revenit niciodată. Din acest motiv a îngăduit ca Morgana să îl crească pe Ian. Cred că în sinea lui consideră că îi datorează asta. Diego a respirat adânc asimilând revelația făcută de soția lui. Este un blestem, toate doamnele McGregor mor de tinere între zidurile de la Ruthvencastle, a spus Cass în cele din urmă.

– Dar tu ești o McGregor, i-a răspuns Aurora.

Cass a dat din capul blond.

– Blestemul nu apasă asupra mea.

– Blestem? au întrebat Diego și Aurora la unison.

– Coboară până în secolul al XII-lea, când unul dintre primii McGregor a furat inima unei domnițe care era promisă în căsătorie altui laird. A fost prima doamnă de Ruthvencastle care a murit născându-l pe moștenitorul acestor pământuri. Diego era surprins iar Aurora nu-și revenea din uluială, dar Cass a continuat nestăvilită. Bunica mea a murit, mama mea a murit, soția lui Brandon a murit. Este un șir lung care coboară, așa cum am spus, până în secolul al XII-lea.

– Cine a aruncat blestemul? a întrebat sceptică Aurora.

– Sir John Duncan, logodnicul domniței răpite. Prima

doamnă de Ruthvencastle. Aurorei nu-i venea să creadă. De aceea fratele meu s-a încăpățânat să caute pentru Ruthvencastle o doamnă din afara acestor ținuturi. Cât de departe cu putință.

– O spanioloaică! au exclamat Diego și Aurora din nou la unison.

– Eu nu cred în premoniții, nici în vrăji, a spus Aurora.

Diego i-a făcut semn să se oprească și ea a înțeles imediat. El cunoștea cât de superstițios și de credul era poporul scoțian. *Obiceiuri pe care le respecta, chiar dacă nu le împărtășea.*

– Dar Marina nu este în primejdie, a explicat Cass, se întâmplă doar cu prima, și prima doamnă de Ruthvencastle a fost Sophie. Asta trebuia să fie o consolare? s-a gândit Aurora și îndată a blestemat cu voce tare. Fiica ei María era promisă lui Ian. Trebuia să vorbească neîntârziat cu Justin! Chiar dacă nu credea în premoniții, nu voia să-l ispitească pe diavol. Brandon o va găsi, a spus în cele din urmă Cass.

– Va trebui s-o facă, altfel va avea o armată spaniolă la porțile Ruthvencastlelului cerând răzbunare, a bombănit Diego.

– Armată spaniolă? l-a întrebat Cass cu totul nedumerită.

– Marina aparține uneia dintre cele mai mari și mai puternice familii din Spania, Zambra.

– Dar Zambra este un titlu; sau nu? a replicat cu glas nesigur.

– Este un neam, o spiță care s-a întins la aproape toate familiile nobile spaniole.

– Atunci Dumnezeu să-l ajute pe fratele meu!

***

– Ne vom opri sub copacii ăia ca să mâncăm puțină

brânză și pâine, a spus Marina.

Ian a îndepărtat privirea de la drum ca să se uite la ea. Era mort de foame, călăreau de mai bine de șase ore și simțea nevoia să-și dezmorțească picioarele.

– După câteva mile, vom ajunge pe pământurile Duncanilor. Ei ne vor găzdui peste noapte.

Dar Marina nu era de acord cu o oprire așa de lungă. Voia să ajungă cât mai repede la Edimburgh și să caute un bilet de vapor către Franța și nu știa că se afla foarte aproape de orașul *Stirling*.

– Dacă ne oprim, pot să ne ajungă din urmă, i-a spus ea, dar Ian a dat din cap de mai multe ori.

– Laird McGregor crede că mergem pe câmpia infanților.

– Câmpia infanților? a întrebat Marina uimită.

– Drumul cel mai sigur pe care se ajunge la Edimburgh.

– Și de ce nu mergem în direcția aceea? a întrebat Marina împotriva oricărei logici.

– Pentru că este tocmai ceea ce se așteaptă să facem, de aceea te-am adus pe pământurile Duncanilor. De aici, chiar dacă facem un ocol mai mare ne vom asigura că ne pierd urma.

Marinei nu-i venea să creadă cât era de inteligent Ian. Ei niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să caute o rută alternativă dar se simțea fericită că putea conta pe ajutorul micuțului.

– Ne vor primi cu prietenie?

Tăcerea lui Ian i-a dat Marinei fiori pe șira spinării. Până la urmă micuțul i-a răspuns cu glas calm.

– Duncanii sunt dușmanii familiei mele. Îi urăsc pe McGregori, dar nu este aceeași ură ca în urmă cu patru sute de ani, acum nu ne masacrează ca altădată.

Marina aproape a căzut de pe cal când l-a auzit, a trebuit să se țină de frâie și mai tare ca să reia controlul asupra lui Cabrón. Respira cu greutate.

– Atunci nu ne vor ajuta! a exclamat speriată. Chiar dacă

ura a scăzut în patru veacuri, cum ai spus.

– Ba sigur că da, dacă nu le vom spune că aparţinem clanului McGregor; statutul tău de străină ne va înlesni lucrurile.

Marina credea că asta va înrăutăţi situaţia. Statutul ei de străină le va aduce numai necazuri.

– Şi atunci ce le vom spune? Gândea cu rapiditatea. Eu nu ştiu să vorbesc gaelica, s-a plâns. O să complic lucrurile.

Ian a strâns-o de mână ca să-i dea curaj.

– Scoţienii sunt foarte protectori, niciodată nu vor îngădui ca o mamă cu un copil să se afle în vreo primejdie, ba chiar e posibil să ne însoţească până la graniţă.

Marina dorea din tot sufletul ca Ian să aibă dreptate. Ea era cea mai puţin nimerită să se lupte cu o ceată de scoţieni războinici. Când se gândise să facă o oprire, nu îi trecuse prin minte să doarmă pe teritoriul altui clan, chiar dacă le-ar fi cerut îngăduinţa.

– Cabrón începe să obosească, a comentat Marina ca pentru sine.

Frumosul armăsar îşi încetinise mersul de câteva leghe, făcea neîncetat spume la gură şi ea nu voia să-l istovească de tot.

– Putem să continuăm mergând pe jos, a sugerat Ian, mai e foarte puţin până ajungem la Buchany.

– Buchany? a întrebat Marina cu un glas pierit în vreme ce oprea galopul lui Cabrón trăgând de hăţuri.

Ian şi cu ea au descălecat de pe crupa armăsarului cu un geamăt. Călăreau de prea mult timp.

– Este o mică aşezare aproape de Doune.

Dar Marina nu înţelegea ce îi explica Ian. Pentru ea, teritoriul scoţian era ceva cu desăvârşire necunoscut. Cu fiecare pas pe care îl făcea, spatele i se încorda iar usturimea dintre picioare nu dispăruse în orele care urmaseră nopţii,

de aceea se simțea atât de incomod în mers. A oftat înainte să lege de șaua calului valiza cu puținele lucruri pe care le luase de la Ruthvencastle.

Brandon dădea fără odihnă pinteni calului. Justin și Lorenzo îl urmau îndeaproape. Dar drumul i se părea tot mai lung pe măsură ce înaintau. Nici Marina, nici Ian nu traversaseră câmpia infanților și el se temea de varianta pe care ar fi putut s-o aleagă Ian ca să-i păcălească. Justin l-a ajuns din urmă și i-a făcut semn să încetinească pasul. Brandon l-a ascultat fără voie.

– Suntem pe teritoriul Duncanilor.

– Știu.

– Crezi că au ales ruta asta? Nu este cea mai directă către Edimburgh.

– Ian încearcă să ne păcălească. Ne-a făcut să pierdem mai multe ore.

Justin nu a știut dacă în glasul vărului său era admirație față de fiul său sau dezamăgire.

– Dacă Duncanii descoperă înrudirea, pot să aibă multe necazuri. Brandon știa dar acest amănunt nu îi scădea hotărârea. Asta s-a întâmplat acum patru sute de ani. Și cum ar spune temperamentala mea soție, nu există rău care să dureze la nesfârșit.

Brandon nu a râs la comentariul lui Justin. Era mai îngrijorat decât lăsa să se vadă din înfățișarea lui.

– Să sperăm că se vor împlini premonițiile ei.

Câteva mile mai departe, Brandon, Justin și Lorenzo i-au văzut pe Ian și pe Marina sub niște castani. După ușurarea pe care a simțit-o Brandon la început dându-și seama că sunt teferi, a urmat furia. Din piept i-au ieșit neliniștea, disprețul, disperarea și zbuciumul adunate cât timp fuseseră dispăruți.

– Nu fi prea dur cu ei, l-a sfătuit Justin văzând întunecimea din ochii vărului său.

Caracterul irascibil al lui Brandon era prea bine cunoscut.

– Nu va fi, dacă doreşte să-şi păstreze gâtul neatins, l-a avertizat Lorenzo.

Dar Brandon nu îşi va arăta niciunul dintre sentimentele care îl stăpâniseră şi chinuiseră în acele ore de nelinişte în care se rugase şi blestemase de sute de ori. Zgomotul copitelor a alertat-o pe Marina, care a ridicat capul şi s-a uitat la alaiul care se apropia de ei. Privirea ei a întâlnit-o pe cea a lui Brandon şi un fior i-a trecut prin oase. Spre ei venea însuşi diavolul Scoţiei şi va fi neîndurător. Marina s-a ridicat şi a rămas în faţa celor trei călăreţi care îşi opriseră caii foarte aproape de unde păştea Cabrón. Se ridicase şi Ian; pe iarbă rămăseseră resturi de pâine şi brânză. Brandon şi-a dat seama că ei se opriseră ca să mănânce ceva, lucru care îi ajutase să-i prindă din urmă. Primul care a descălecat a fost Lorenzo, care a înaintat spre sora lui cu un zâmbet pe buze şi a îmbrăţişat-o călduros. Marina i-a răspuns uşurată la gestul de afecţiune. Deşi în sinea ei regreta că îi găsiseră, nu o va arăta. Justin a descălecat dar Brandon continua să stea pe crupa calului ca şi cum ar fi fost un rege ce îşi priveşte supuşii neascultători. Ian stătea cu capul plecat. Văzându-l cât era de speriat, Marina l-a privit pe Brandon cu obrăznicie drept în faţă.

– Mă bucur că ne-aţi prins din urmă, aşa veţi putea să ne însoţiţi la Edimburgh.

Justin s-a înecat când a auzit-o. Ultimul lucru la care se aştepta din partea ei era o provocare şi privirea aţintită asupra vărului lui. Dacă privirea lui Brandon ardea, a Marinei era aprinsă de răzbunare. Secundele în care Brandon n-a scos un cuvânt i-au făcut pe Lorenzo şi pe Justin să se

privească cu înțeles. Răspunsul dat Marinei va arăta cât de supărat era pe ea, dar Brandon nu a făcut ce se așteptau ei. A descălecat în cele din urmă și s-a dus drept la soția lui. Ian s-a ascuns la spatele ei ca și cum ar fi căutat ca ea să îl apere de tatăl lui. Marina l-a strâns cu putere lângă ea.

– Am venit să te însoțim pe drumul de întoarcere acasă.

Niciunul dintre cei prezenți nu a știut al cui fusese oftatul lung și adânc care a urmat după cuvintele lui Brandon.

– Ruthvencastle nu este casa mea, i-a răspuns ea cu amărăciune. Datorită ție, nu a fost niciodată.

– Acum va fi, i-a răspuns el cu glas reținut. Eram foarte îngrijorat pentru voi doi. Marina a cercetat chipul soțului ei căutând adevărul din cuvintele lui. Toți eram foarte îngrijorați.

– Știi foarte bine de ce am plecat, i-a spus ea trufașă.

– Morgana a părăsit definitiv Ruthvencastle. Marina a scos o exclamație de surpriză. L-a țintuit cu privirea pe Brandon încercând să ghicească motivul acestei schimbări de atitudine. Niciodată nu ți se vor mai fi contestate hotărârile ca în calitate de doamnă a casei mele.

– Mă bucur că ți-a venit mintea la cap, i-a spus Marina fără să renunțe la tonul sec.

Justin și Lorenzo stăteau ceva mai departe de cei doi.

– Și supărarea, i-a răspuns el. Credeai cumva că faptele tale nu vor avea urmări? Trupul lui Ian s-a lipit și mai tare de al ei. Spatele Marinei s-a încordat când l-a auzit. Ce voise Brandon să spună cu vorbele astea? Justin, du-i pe Lorenzo și pe Ian înapoi la Ruthvencastle, i-a spus deodată Brandon vărului său. Marina voia să protesteze dar mâna lui ridicată i-a pecetluit buzele imediat. Marina și cu mine ne vom întoarce mai târziu. Avem câteva chestiuni de rezolvat. Sprânceana ridicată a lui Lorenzo i-a arătat lui Justin că nu era de acord cu hotărârea luată de cumnatul lui. Vedea în

ochii surorii sale o panică ce îl îngrijora cu adevărat. Dar atitudinea senină a lui Brandon nu dovedea că ar fi fost supărat. Lorenzo, ai putea să-ți schimbi calul cu cel al surorii tale? Marina a refuzat hotărâtă, dând din cap. Cabrón merită un țesălat bun și fân proaspăt din belșug.

Lorenzo a făcut cu capul un gest de încuviințare. Marina știa că dacă i-l lua pe Cabrón îi reducea posibilitățile de fugă în caz de nevoie. Avea de gând să fugă din nou? Categoric, nu. Motivul principal al plecării ei nu se mai afla la Ruthvencastle, dar mânia lui Brandon da, și aceasta era mai de temut.

– Diego se va îngrijora dacă nu ne întoarcem împreună, a comentat Justin pe un ton neutru.

Brandon a început să zâmbească ușor.

– Spune-i surorii mele să pregătească o cină târzie pentru întoarcerea noastră. Cu tot dichisul care îi va plăcea ei.

– Așa o să facă.

Lorenzo a luat hățurile lui Cabrón și a desfăcut valiza ca s-o lege de calul lui Justin. Marina rămăsese mută. Lorenzo i-a întins mâna lui Ian, care nu îndrăznea să facă un pas spre el.

– Hai, nepoate, e timpul să ne cunoaștem, putem s-o facem pe drumul de întoarcere.

Micuțul a privit preț de o secundă spre tatăl lui și îndată după aceea a lăsat ochii în jos. Brandon a oftat când a văzut ce frică îi era fiului său de el.

– Nu sunt supărat pe tine, Ian, doar îngrijorat. Drumul este prea periculos pentru aventura în care ați pornit.

– Eu... eu vreau să mă întorc cu Marina, a spus copilul cu glas întretăiat.

Brandon a oftat adânc înainte să-i răspundă.

– În curând o voi aduce înapoi acasă.

Marina pierduse numărul calculelor pe care le făcea.

– Și eu vreau să mă întorc, a spus ea brusc.

Brandon a privit-o încruntat.

– Dacă vă grăbiți, o să ajungeți înainte de cină. Vorbele le erau adresate lui Justin și Lorenzo dar ochii lui verzi nu pierdeau niciun amănunt de pe chipul întristat al Marinei, care nu știa unde să-și pună mâinile nervoase. Ea a privit neputincioasă plecarea rapidă a fratelui ei și a lui Ian. Micuțul călărea pe spinarea lui Cabrón. Mâinile îndemânatice ale lui Lorenzo îl călăuzeau cu pas sigur în urma calului lui Justin. Când s-au pierdut în depărtare, Brandon a făcut un pas înspre ea. Marina a dat înapoi trei, foarte speriată. Meriți o bătaie bună.

– Ai venit să mi-o dai? l-a întrebat sec.

– Am să-ți dau tot ce cauți.

Ea nu știa cum să ia aceste vorbe.

– Nu pot să tolerez relele tratamente aplicate celor lipsiți de apărare, i-a spus ea pe un ton defensiv.

– Sunt de acord cu tine.

– Și atunci? l-a întrebat cu un anume dispreț.

– Atunci trebuie să înveți lecția. Marina a făcut un pas greșit. Brandon a prins-o cu putere de braț, cu un zâmbet diabolic pe chip. Nici nu-ți închipui ce te așteaptă în procesul de învățare... doamnă McGregor.

CAPITOLUL 21

Gura lui Brandon i-a pecetluit brusc buzele. Marina a mai apucat doar să se țină de cămașa lui ca să nu cadă pe spate. Când o săruta așa, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la senzațiile delicioase pe care i le producea contactul cu el. A încercat să oprească înaintare limbii lui care îi ajungea până în gât. Părea că e în căutarea unei comori ascunse. Marina a simțit că îi mușca buza de jos, o cuprindea cu blândețe dar hotărât. Gura lui Brandon mirosea a mentă. Marina se pierdea în imensa plăcere pe care i-o provocau buzele lui flămânde. La un geamăt al ei, Brandon a oprit sărutul cu un oftat. Ca şi cum l-ar fi apăsat pe suflet că se termină.

– Trebuie să vorbesc cu tine şi simt doar dorința să te posed oriunde şi oricând. Aceste vorbe au emoționat-o. Nu era pregătită fizic pentru o nouă întâlnire sexuală, se aflau sub cerul liber, fără apărare. M-ai înnebunit! Cum naiba putea să ia această acuzație? Dar n-am de gând să uit sperietura pe care mi-ai tras-o. Brațele lui Brandon continuau să îi susțină trupul sub frunzele galbene ale castanului. Nu poți să faci ce te taie capul, fără să mă consulți. Trebuie să mă informezi mai înainte de a lua orice hotărâre, împreună vom rezolva toate problemele. Ea a încuviințat cu chipul frumos. Nu cunoşti zonele astea, ai fi putut să te pierzi cu uşurință. La ce te gândeai când ai fugit cu fiul meu?

– Să-l apăr din răsputeri, i-a răspuns.

– De tatăl lui?

Brandon era stupefiat.

– De însuşi diavolul, dacă ar fi fost necesar.

El nu s-a simțit jignit de răspunsul ei neaşteptat.

– Ca tată al lui Ian, nici nu-ți închipui ce fericit mă fac vorbele tale, dar asta nu înseamnă că nu sunt furios pe tine. Marinei nu i se părea supărat. Şi ezit dacă să te sărut mai departe, cu toate consecințele posibile, sau să te răstorn pe genunchii mei şi să-ți dau bătaia pe care o meriți.

– Pot să aleg? a întrebat precaută.

– Dacă ai fi cunoscut până acum greutatea palmei mele, nu ai lua în calcul această posibilitate. Cum de putea să-i citească gândul? Marina prefera o sută de lovituri unei tăvăleli. Jena dintre picioarele ei se accentuase din cauza călăritului şi acum nu dorea decât o baie călduță care să-i aline usturimea pe care o simțea. Dar nu ai de ce să te temi, nu vreau să existe neînțelegeri între noi.

La ce neînțelegeri se referea el? Oare nu se convinsese singur că ea nu provocase niciuna?

– Atunci vorbeşte, ca să putem să ne întoarcem cât mai repede.

Tonul ei aspru l-a luat prin surprindere pe Brandon. Atitudinea sa devenise defensivă. În urmă cu un minut se topea în brațele lui, acum părea rece ca gheața.

– Sebastián a rămas în Córdoba. Marina se aştepta la replica asta din partea lui. Un bărbat aşa de arogant ca Brandon nu lăsa baltă o temă până nu-şi spunea ultimul cuvânt. În toate sensurile, doamna mea. S-a înțeles?

Marina a respirat adânc şi în clipa următoare şi-a strâns buzele jignită până în măduva oaselor. Sebastián era cel mai bun prieten al ei şi al fratelui ei şi nu avea de gând să-l dea uitării cum pretindea laird de Ruthvencastle, asta ar fi ca şi cum i-ar cere să uite de fratele ei şi o cordobeză nu renunță

niciodată la rădăcinile ei, la neamul ei. Cum îndrăznea?

– Trufia este un sfetnic prost, i-a spus cu furia ieşindu-i din pupilele negre. Iar eu nu le-aş plăti niciodată celor ce mă iubesc cu o uitare voită. Nu vorbele ei i-au provocat un fior în stomac, la fel de dureros ca un pumnal, ci privirea dezamăgită care i-a străpuns simţurile. Sebastián e în Córdoba şi în gândurile mele, acum şi mereu, a încheiat ea.

Erau cele mai nefericite vorbe pe care putea să le spună dar Marina nu avea de unde să ştie. Brandon a strâns pumnii încercând să-şi controleze supărarea. A închis ochii înainte de a rosti întrebarea ce îi ardea gâtul din seara aceea din biblioteca de la "Stejărişurile". Imaginea sărutului lor continua să-i fure somnul nopţile şi îi provoca o nesfârşită stare de rău.

– Îl iubeşti? a întrebat-o având un glas ca de dincolo de mormânt.

– Te îndoieşti? l-a întrebat ea obraznică.

– Mă provoci?

Brandon era incapabil să reacţioneze.

– O fac?

– Nu mai răspunde la întrebări prin alte întrebări sau vei vedea cât de limitată îmi este răbdarea şi cât de aspru răspunsul.

Marina voia ca el să aibă încredere în ea dar nu ştia cum s-o obţină. Nu cunoscuse niciodată un bărbat aşa de posesiv ca Brandon. Atunci a hotărât s-o ia pe drumul cel mai scurt: adevărul.

– Îl iubesc pe Sebastián, e adevărat. Marina a văzut cum ochii lui Brandon se reduceau la două linii primejdioase. Dar ca prietenă, nu cum trebuie să-l iubească o femeie pe bărbatul pe care şi l-a ales drept partener. Privirea lui Brandon nu mai ardea cu furie, ci cu plăcere şi a făcut-o să regrete mărturisirea limpede şi directă. Văd că vorbele mele îţi satisfac egoul.

– Mai mult decât îţi poţi închipui.

– Am terminat? Pentru că sunt obosită şi vreau să mă întorc acasă.

– Sunt un bărbat foarte gelos, Marina. Nu am de gând să tolerez o atitudine frivolă din partea ta faţă de alt bărbat, fie el spaniol sau scoţian.

– E o ameninţare?

– Poţi s-o iei cum doreşti.

– Nu ţi-am dat motive să te îndoieşti de integritatea mea.

Brandon a scos un oftat obosit. Ea nici nu-şi închipuia ce tulburare va isca printre nobilii din Edimburgh. Scoţienii ştiau să recunoască o perlă când o vedeau iar Marina era un diamant pur, dar era a lui.

– Eşti spanioloaică, un motiv mai mult decât suficient. Oare ce voia să spună? Marina era perplexă. Mă aşteaptă o viaţă grea alături de tine, a rostit el.

Fraza sunase ca o plângere. Viaţa lui alături de ea nu era o pedeapsă. Fruntea i s-a încruntat.

– Eu în locul tău nu l-aş ispiti pe diavol, e posibil să-ţi spună bun venit în iad mult mai curând decât îţi închipui.

Brandon a simţit sarcasmul din vorbele ei.

– De când te-am văzut prima oară am ştiut că viaţa mea nu va mai fi la fel, i-a spus el înainte de a o ajuta să încalece pe armăsarul pe care îl adusese Lorenzo. Eşti o provocare pe care nu o va refuza niciun bărbat, căsătorit sau nu. Ea nu înţelegea nimic; el s-a grăbit să-i explice. Când verişoara mea Aurora a venit în Anglia, a reuşit să-l seducă pe cel mai mare duşman al ei cu singură clipire. Cine era cel mai mare duşman al nepoatei contelui? s-a întreba ea curioasă. Vorbesc de vărul Justin. Marina a înţeles. Dar pe drum au căzut mai mulţi nefericiţi, care au rămas cu inima frântă la picioarele ei.

– Şi asta ce are de-a face cu noi? a întrebat uimită.

Brandon a pufnit nerăbdător dar i-a răspuns înainte de

a încăleca pe calul său. Marina era deja călare, privindu-l cu ochi mari şi curioşi.

– Aurora nu este nici pe jumătate atât de frumoasă cum eşti tu. Nu ai idee cât îmi displac duelurile dar am să-mi petrec restul vieţii pe câmpul de onoare, din vina ta.

Marina a deschis gura surprinsă, tocmai îi făcuse cel mai mare compliment pe care îl auzise vreodată, chiar dacă îl ascunsese în spatele unui reproş.

– Nu vei avea de ce să-ţi faci griji niciodată în această privinţă, nu te voi înşela, i-a spus cu ochi strălucitori.

Brandon terminase de aranjat hăţurile în mâinile sale.

– Asta sper, Marina, sper cu adevărat.

***

Toţi cei de la Ruthvencastle au aşteptat cu nerăbdare întoarcerea lor. Dar sosirea Marinei şi a lui Brandon s-a petrecut în mod tăcut. Niciunul dintre cei prezenţi nu au auzit cei doi cai care au fost închişi în grajduri cât ai clipi. Brandon o călăuzise pe o cărare care dădea spre dependinţele exterioare ale castelului şi spre grădina din spate, printre livezile de meri. Să ajungă în zona dormitoarelor a fost destul de uşor, pentru că restul celor din casă ascultau o melodie interpretată de moştenitorul Zambra. Marina a zâmbit, fratele ei îşi luase *vihuela*[1] cu el. Degetele lui Lorenzo deveneau magice când mângâiau corzile instrumentului. S-a oprit pe ultima treaptă ca să asculte partea finală a piesei şi a închis ochii ca să se delecteze cu sunetul. Lorenzo stăpânea foarte bine incredibila tehnică a tarantei[2], lăsase pentru final o serie lungă de note pe mai multe corzi scoţând acorduri dulci. Aplauzele călduroase au fost un semn că ascultă-

[1] Instrument muzical asemănător chitarei (n.tr.)
[2] Specie de cântec al minerilor (n.tr.)

gerilor le plăcuse melodia interpretată de Lorenzo. Brandon a luat-o de cot ca s-o ajute să urce ultima treaptă.

– Cumnatul meu e un artist, cred, i-a spus.

Mariana a zâmbit, cei din familia Zambra erau artiști dintotdeauna.

– Ar trebui să-l auzi pe Diego cântând din gură. Brandon s-a arătat surprins. El nu cunoștea niciun bărbat care să cânte din gură. Stăpânește la perfecție fandango-ul[1].

– Fandango? a întrebat-o cu curiozitate.

Ajunseseră la ușa dormitorului lui Brandon. Marina a clipit de mai multe ori dar el nu i-a dat drumul, cum voia ea.

– Am puțin timp ca să mă schimb, i-a spus un pic tulburată, fiindcă Brandon o târa în dormitor. Trebuie să mă întorc în apartamentele mele.

– Acestea sunt apartamentele tale.

– Nu, sunt în capătul celălalt al coridorului.

– Crezi că voi îngădui să dormi în altă parte decât în brațele mele?

Marina a început să respire întretăiat. Se simțea profund măgulită de vorbele lui Brandon, dar nu avea de gând să mai doarmă cu el, nu-i trecea usturimea aia sâcâitoare

– Sunt o femeie adultă și îmi înțeleg responsabilitățile ca soție dar până și celui mai curajos toreador i se îngăduie să-și vindece rănile de onoare înainte de a reveni în arenă.

Brandon a ridicat o sprânceană auzindu-i răspunsul. Îl asemănase cu un taur? Și cum putea să ia această asemănare? Ca pe o laudă sau ca pe o insultă? Marina își ținea nervoasă poala rochiei, neluându-și ochii de la ușa deschisă.

– Dar loviturile mele nu sunt mortale, i-a răspuns el, încă. Brandon a închis ușa cu piciorul, neîntrerupând contactul dintre trupurile lor. Marina a cântărit posibilitatea de a

[1] Vechi dans spaniol cu acompaniament de chitară și de castaniete; melodie după care se execută acest dans (n.tr.).

negocia cu soțul ei. Brandon i-a înțeles teama și a hotărât să n-o mai chinuie. Îți faci griji fără rost, am hotărât să aștept până când vei fi din nou pregătită pentru mine.

Oftatul ei a fost lung și adânc.

– Mulțumesc.

– Ai baia pregătită și hainele ți-au fost așezate în dulap. Marina a ridicat gânditoare o sprânceană. Brandon aranjase totul. Le voi spune oaspeților că ni te vei alătura în curând. Era așa de căzută pe gânduri din pricina a tot ce se petrecuse în ultimele ore, că nu se aștepta la sărutul profund și fierbinte pe care i l-a dat Brandon în continuare. Ca o promisiune a ceea ce aștepta foarte curând. Să nu întârzii.

Brandon a ieșit din cameră cu pași iuți. Marina l-a privit plecând, încă tulburată de deznodământul escapadei sale voite și a întoarcerii forțate. Ea și-a ales cu grijă ținuta. Hainele erau din materiale fine și broderii elegante. Alesese din garderobă o rochie elegantă cu jachetă, ciucuri, camee și o panglică la gât, asortată cu cerceii și cu șireturile de la pantofi. Era cusută din satin verde și din dantelă neagră, catifea și broderii de cea mai bună calitate; jacheta era din poplin cu volane din organdi. Își prinsese părul lung într-un fileu împodobit cu un șiret de aceeași culoare ca a rochiei. Spera să fie prezentabilă în cel mai important moment al vieții ei: recunoașterea oficială ca doamnă de Ruthvencastle. S-a oprit pe ultima treaptă de la coborâre dar mâna i se rezema încă de lemnul cald al balustradei. Auzea larma din saloane și a închis ochii cu teamă. Sosise momentul hotărâtor, dar necesar.

– Marina! Ești superbă!

Glasul fratelui ei a făcut-o să deschidă ochii ca să se uite la el.

– Vere, ai rămas fără cuvinte.

Vocea lui Diego a ajuns până la ea printre nori. A căutat

cu ochi strălucitori silueta lui Brandon dar nu l-a găsit în încăpere. Lorenzo i-a oferit brațul ca s-o conducă. Marina l-a luat cu o ușoară ezitare.

– Suntem leșinați. Cumnata ta nu ne-a îngăduit să ne potolim foamea.

Ochii Marinei s-au îndreptat spre Cass, uimită. Ora cinei trecuse de destulă vreme și deodată și-a dat seama că era flămândă. Nu mâncase decât puțină pâine cu brânză toată ziua.

– Nu s-au oprit din mâncat carne sărată, mă îndoiesc că acum le este destul de foame pentru a degusta cina bogată pe care am pregătit-o.

Reproșul lui Cass le era probabil adresat lui Diego și Justin, fiindcă lui Lorenzo nu-i plăcea carnea sărată.

– Unde este...?

Nu a putut să termine întrebarea.

– În spatele tău, privind cât de frumoasă ești.

Marina s-a întors un pic înspre glasul soțului ei care îi oferea o cupă cu șampanie. Când a văzut strălucirea de admirație din ochii lui verzi, a roșit, i s-a părut adevărată, dar o secundă mai târziu ochii lui Brandon s-au umbrit când s-a uitat în spatele ei. Marina a întors capul din instinct și a văzut că vărul Diego îl privea pe soțul ei. A înțeles amenințările pe care și le aruncau.

– Să trecem în sufragerie, a spus Cass cu glas hotărât.

– Dacă mai stăm aici în picioare, vom putea să mâncăm și strugurii de anul nou.

Justin a râs de răspunsul spaniolesc al soției lui dar toți s-au supus poruncii categorice a lui Cass. Marina l-a căutat pe Ian dar nu se afla printre cei prezenți.

– Unde este Ian?

– Era foarte obosit. Alyx i-a dus o tavă în camera lui, în urmă cu ceva timp. Acum probabil doarme adânc.

Marina și-a mușcat buza când a auzit vestea. Va trebui să

fugă la noapte ca să vadă dacă micuțul era bine îngrijit și liniștit. Fiecare dintre meseni și-a ocupat locul la masa frumos decorată. Marina nu mai văzuse niciodată o față de masă brodată cu atâta rafinament, o veselă care ar putea să rivalizeze cu cea a regentului Spaniei însuși, ca și cristalurile superbe ce păreau lucrate la Fabrica Regală de Cristaluri de la Franja. Brandon s-a așezat într-un capăt al mesei, unchiul Robert a ocupat celălalt capăt. Ea stătea la dreapta soțului ei, Cass la stânga, în absența mamei lor, încălcând protocolul dar Marina nu știa că Brandon nu îngăduise ca viața să-i fie condusă de reguli; niciun scoțian nu se lăsa dominat de această împrejurare. Când toți au luat loc, ușile duble s-au deschis larg ca să facă loc slujnicelor care aduceau tăvile cu friptură. Mirosul a învăluit încăperea și a făcut ca stomacul ei să ragă nerăbdător. Dacă era la fel de gustoasă cum mirosea, Marina se va bucura pentru prima oară de un banchet scoțian.

Era istovită dar până la urmă putuse să scape atenției tuturor. Cina fusese delicioasă și bogată, ceva neobișnuit la Ruthvencastle. Mâncase atât de mult încât credea că nu îi va mai fi foame niciodată dar era plăcut să nu trebuiască să-ți pregătești mâncarea. Conversația din timpul serii fusese ușoară și amicală datorită intervenției lui Justin și a Aurorei, tactului dintre ei, ca și glumelor pe un ton ridicat; i s-au părut relaxante. Era limpede ca lumina zilei cât de profund îndrăgostiți erau unul de celălalt și Marina fusese invidioasă pentru acest lucru care lipsea din viața ei cu Brandon, dar a încercat să nu se lamenteze mai mult decât era nevoie; nu obținea nimic nutrind aceste sentimente, de aceea le-a alungat din minte. Și-a îndreptat pașii spre camera lui Ian. Era imperativ pentru ea să verifice dacă era bine, dacă mâncase și dacă era învelit. Când mâna ei a atins clanța,

o mână pe umăr a speriat-o de moarte. Nu a țipat pentru că mâna aceea s-a mutat de pe umăr pe gură ca să i-o acopere de tot dar îndată și-a dat seama că era mâna lui Brandon. Și-a întors spre el scoțând flăcări pe ochi.

– M-ai speriat! l-a certat cu glas sugrumat.

– Dacă nu te-aș fi împiedicat, ai fi speriat toată casa cu țipetele tale.

– Voiam doar să văd dacă Ian este bine. Brandon i-a dat drumul fără voie dar ea era mai interesată să deschidă ușa decât să mai vorbească cu el. Camera era în întuneric și Marina a înjurat în șoaptă, lui Ian îi era frică de întuneric. A mers cu pași șovăitori până la noptiera de la căpătâiul patului. A atins cu mâna lampa cu cherosen și a aprins-o. Lumina slabă a inundat camera cu sclipiri aurii. Marina a apropiat-o de chipul lui Ian și a văzut că dormea liniștit. A băgat mâna sub plapumă ca să verifice dacă așternutul era uscat. Când a văzut că Ian nu udase patul, a oftat adânc și cu ușurare. Brandon îi urmărea mișcările uluit cu totul. Totul e bine, a spus ea într-o șoaptă, cu gura lipită de urechea micuțului.

A băgat o parte din învelitoare sub saltea pentru ca Ian să nu se poată dezveli în somn și să răcească. I-a potrivit perna și l-a învelit până sub bărbie. Micuțul s-a mișcat, dar nu s-a trezit. L-a privit o ultimă dată și a micșorat flacăra lămpii dar fără s-o stingă; s-a întors spre Brandon, care o privea cu o strălucire ciudată în ochii verzi.

– Este foarte primejdios. Marina s-a uitat încotro îi arăta el cu o mișcare a bărbiei. Nu poți s-o lași aprinsă.

– Nu las niciodată să se termine cherosenul.

– Dacă Ian o lovește fără să vrea, poate să provoace un incendiu în cameră.

– Și poate să-i cadă o secure-n cap când merge pe stradă, i-a răspuns ea cu sarcasm, dar a dat înapoi o secundă după

aceea. Lui Ian îi este frică de întuneric şi până când va depăşi frica asta, va avea o lumină în cameră. Brandon a ridicat sprâncenele aurii auzindu-i răspunsul neobrăzat. Fiului său îi era frică de întuneric? Surpriza de pe chipul lui a fost uşor de citit pentru ea; l-a înfruntat dur: Nu cunoşti atâtea lucruri despre fiul tău, încât mă tot întreb cum de poate să te admire.

Îşi merita acest reproş din partea ei, dar nu va recunoaşte niciodată.

– Las-o pe jos, ca să nu dea peste ea. Marina i-a urmat sfatul. A pus lampa într-un loc ferit de posibile accidente nedorite. Brandon i-a făcut loc, ea a trecut pe lângă el, care a luat-o pe după umeri ca s-o însoţească spre coridor. De acum înainte s-a terminat cu vizitele la miezul nopţii.

Ea nu i-a răspuns, continua să se gândească la senzaţiile pe care i le trezea braţul lui Brandon pe umerii ei. Căldura o pătrundea până în străfundul sufletului ei dornic. S-a lăsat călăuzită pe coridorul lung, îmbrăţişată de el.

CAPITOLUL 22

Zilele treceau cu râsete şi glume. Prezenţa fratelui ei la Ruthvencastle o umplea de o imensă pace, dar Marina ştia că în curând va trebui să îi spună la revedere. Lorenzo avea multe responsabilităţi în Córdoba ca moştenitor al contelui de Zambra şi nu mai putea să le amâne prea mult. Dar, până când va sosi acel moment, avea de gând să-şi petreacă timpul în compania lui, să-şi întipărească în memorie chipul lui drag, ca să-l evoce în momentele de singurătate. Dacă se mai gândea la asta, ar putea să înceapă să plângă pentru tot ce fratele ei va lua cu el la întoarcerea în Spania: iubirea sa, o parte din bucurie şi spontaneitate şi remuşcarea pentru că era departe de tatăl ei.

Brandon nu-şi îndeplinise ameninţarea de a o bate pentru fuga ei şi, în ciuda încercărilor lui de a afla motivul pentru care ea continua să se ducă în zori în camera micuţului, Marina se menţinea într-un mutism care lui i se părea suspect. Ea nu putea să-i mărturisească micile accidente pe care le suferea Ian când era agitat sau când îi era frig în zori; îi promisese şi mereu îşi îndeplinea promisiunile.

Marina şi-a întors ochii spre castel; nu i se mai părea atât de trist. Învăţase să-i aprecieze pietrele, istoria şi moştenirea enormă, transmisă din generaţie în generaţie. Dar Scoţia era rece. Ei îi era dor cu o intensitate sfâşietoare de soarele cordobez. De paleta de culori când soarele mângâia florile udate de rouă. De câmpiile arate. De mirosul muşcatelor dimi-

neața. A inspirat cu putere și a hotărât să nu se mai lamenteze pentru ceea ce pierduse. L-a văzut pe micul Ian alergând împreună cu cățelul pe care i-l dăruise Diego. Dragostea pe care o simțea pentru copil era de netăgăduit.

Cum se schimbaseră lucrurile la Ruthvencastle. De la plecarea Morganei totul mergea mult mai bine. Ian se lăsa răsfățat de Aurora și Justin, care glumeau întruna cu el pe seama viitoarei uniri a familiilor prin căsătoria primei lor născute María cu moștenitorul de la Ruthvenecastle. Micuțul zâmbea timid, cu o resemnare palpabilă. Pe Marina o surprindea caracterul afabil și simpatic pe care îl dovedea un moștenitor așa de important precum englezul, care era îndrăgostit până în măduva oaselor de soția sa. A urmărit cu privirea pașii șovăielnici pe care îi făcea micuțul Miguel. Era cel mai frumos copil pe care îl văzuse vreodată și răceala lui Diego o surprindea. Ca și cum n-ar fi vrut să uite că propriul fiu era rodul unei înșelătorii puse la cale de o femeie perfidă, dar ea nu o putea vedea pe Cass ca pe o femeie manipulatoare și rece, vedea în fiecare privire, în fiecare gest dragostea pe care o simțea pentru vărul ei; cum era cu putință ca Diego să ignore asta? O femeie cu privirea ei nu putea fi rea. Marina o văzuse rugându-se nopțile, când credea că nu o vede nimeni și citea pe buzele ei roșii ceea ce cerea: ca soțul ei să o iubească așa cum îl iubea și ea. Niște ochi care iubeau așa nu știau să mintă. Cass nu era trădătoarea pe care o crezuse ea și de aceea trebuia să aibă o discuție cu vărul ei în privința asta; regreta că se amestecă dar nu putea să tolereze suferința pe care o vedea fără să facă nimic. Marina s-a uitat la scrisorile pe care le avea în poală. Una dintre ele era de la Eugenia, care îi povestea totul despre nunta ei, cealaltă era de la Ágata, care fugise din Paris ca să se îndrepte către Spania. În epistolă, scrisă cu hotărâre, îi spunea că nu suporta să trăiască în Franța. Oamenii o făceau

să se simtă nelalocul ei, era nefericită și dispusă să schimbe locul. Era hotărâtă să vină până în Scoția ca să se ascundă de soțul ei. Marina a clătinat din cap, vizita Ágatei putea să însemne multe necazuri și asta era ceea ce dorea mai puțin; acum când avea o oarecare armonie cu soțul, nu dorea s-o strice. Bătăile inimii i s-au accelerat la gândul că în curând va fi pregătită să-și îndeplinească datoriile de soție. Trecuseră mai multe zile de la acea primă dată și știa că nu putea să mai amâne mult timp, nu, când dorea s-o sărute și s-o mângâie la fel cum o făcuse în grădinile Zambra, când a căzut literalmente în brațele lui. S-a mirat, părea că trecuseră ani și nu luni de când buzele lor se atinseseră, de la contactul trupurilor dornice și, cu toate că îi era rușine, recunoștea că gândul la mângâierile lui Brandon îi stârnea o nervozitate previzibilă. Dar laird de Ruthvencastle demonstra o răbdare cu ea pe care nu și-ar fi putut-o închipui niciodată. Nopțile, când toate ușile casei se închideau, îi propunea să joace diverse jocuri pe care ea nu le știa până la sosirea în Scoția. Marina a zâmbit la acest gând, fiindcă Brandon o lăsa să câștige de cele mai multe ori, ceva ce o minuna.

Deodată, o discuție în casă a făcut-o să întoarcă ochii spre castel. Fereastra bibliotecii era parțial deschisă de aceea se puteau auzi cuvintele rostite pe un ton ridicat pe care și le spuneau Diego și Brandon. De ce se certau? Deși le auzea glasurile mânioase, nu putea să înțeleagă cuvintele de reproș. Neliniștită, s-a ridicat și a lăsat pensulele pe masa din grădină. Ian se oprise din joacă, cu chipul îngrijorat. Marina nu știa cum să-l liniștească dar nu a fost nevoie, strigătele au încetat dintr-o dată. Armonia care domnea la Ruthvencastle era din nou amenințată? Marina credea că toate neînțelegerile fuseseră lămurite, din ce motiv cei doi bărbați continuau să aibă raporturi reci?

Cass ieşise în grădină s-o caute. Când ochii lor s-au întâlnit, i-a făcut semn cu mâna să se apropie de casă. Marina a ascultat-o, cu inima bătându-i în tâmple. Nu voia să se schimbe nimic în acel paradis scoţian, dar tare se temea că speranţele ei deveniseră o himeră.

Brandon era furios. Cumnatul lui reuşea mereu să scoată ce era mai rău în el şi cel mai regretabil era că nici măcar nu-şi propunea asta. Discuţia aprinsă dintre ei doi îl indispusese grozav, îi trezise nişte demoni interiori pe care el îi credea sub control dar nu era aşa, continuau să aştepte ocazia de a-l chinui din nou, de a-i face viaţa un infern. Brandon adora pacea care se respira pentru prima oară de ani la Ruthvencastle şi Diego, prin maşinaţiunile lui, rupea echilibrul fin care exista. S-a gândit la Marina şi s-a descurajat. În acele zile de armoniie şi camaraderie învăţase să aibă încredere în el, să nu se teamă de o întâlnire pasională cu el şi regreta profund că acest lucru se va schimba din cauza unei blestemate de vizite, nedorita vizită a lui Sebastián de la Cruz. Ce dracu pierduse în Scoţia? Diego spunea că îl invitase el ca să vorbească despre nişte afaceri comune – el nu putea să se ducă în Spania prea repede – dar Brandon vedea în această invitaţie o provocare la adresa lui. S-a gândit la soţia lui şi şi-a blestemat iarăşi sângele Penword, dorinţa de dominare pe care o simţea era o povară pe care o târa ca pe un vapor în derivă. Marina nu era vinovată de puternicul simţ de posesie pe care îl simţea faţă de ea, nici de gelozia care îl devora de fiecare dată când se gândea că nu îi răspunde la sentimentele afectuoase. A respirat cu putere ca să încerce să-şi potolească nervozitatea, dar nu a reuşit. Intrarea lui Justin în bibliotecă l-a făcut să-şi întredeschidă ochii verzi, ca să-şi ascundă supărarea pe care o simţea.

– Aduc veşti proaste. Brandon a ridicat capul spre tavan. Bruce Duncan vine spre Ruthvencastle, însoţit de Andrew

Beresford şi Roger Eden Wilson. După cât se vede, s-au plictisit de Edimburgh.

Totul se înrăutăţea cu fiecare moment. Brandon nu şi-a stăpânit blestemul care i-a ieşit ca un răget din gât.

– Ruthvencastle nu este o pensiune ieftină, a spus printre dinţi.

– Ştii că Duncan şi Wilson sunt prieteni din copilărie.

Brandon a strâns fălcile cu un gest aspru.

– Detest acest cerc vicios, i-a spus el dur. Tu şi prietenii tăi puteţi să vă duceţi dracului! Justin a plescăit din limbă auzind tonul muşcător al vărului său. Dacă n-ai fi la Ruthvencastle, eu nu ar trebui să suport o vizită nedorită, i-a spus acru lui Justin. Acesta s-a gândit că Brandon era foarte nedrept, dar nu i-a reproşat. Cunoştea antagonismul dintre Duncani şi McGregori. Clanul Duncan nu ezita să profite de orice ocazie ca să-l supere pe Brandon iar Roger continua să fie prostănacul care nu-şi dădea seama de nimic din toate astea. Asta nu e tot, a încheiat Brandon, Sebastián de la Cruz e în drum spre Ruthvencastle.

Sprâncenele blonde ale lui Justin s-au ridicat întrebătoare. El nu îl cunoştea pe individ, dar a considerat că nu trebuie să aibă importanţă. S-a îndreptat spre măsuţa pe care se aflau băuturile şi a turnat două pahare de coniac.

– Îţi faci prea multe griji, un pat în plus nu contează, e prea multă vreme de când între aceste ziduri nu e gălăgie.

A întins mâna ca să-i dea paharul lui Brandon, care l-a luat cu o privire absentă. Brandon trebuia să facă o mărturisire. Să-o scoată din sufletul lui ca să-şi aline arsura din măruntaie.

– Sebastián e demonul meu personal.

Justin nu înţelegea vorbele vărului său. La ce naiba se referea? L-a privit perplex.

– Nu înţeleg ce încerci să-mi spui, i-a zis în timp ce ridica paharul şi lua o înghiţitură de coniac.

– Diego şi Aurora, Sebastián şi Marina.

Auzindu-l, Justin s-a înecat şi a tuşit cu zgmot. Brandon nu putea să vorbească serios. După un minut lung şi greu, i-a reproşat:

– Spune-mi că n-ai făcut aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu.

Brandon şi-a băut coniacul dintr-o înghiţitură şi a lăsat cu bruschețe paharul de cristal pe masa frumoasă din caobă.

– Spre deosebire de Aurora, Marina a fost cea care m-a obligat să o iau de nevastă, sub ameninţarea pistolului. Gura lui Justin se deschisese ca prin minune dar a închis-o din nou stupefiat. Nu se simţea în stare să spună ceva sau să gândească limpede. Probabil Brandon exagera. Cu înălţimea ei de un metru şi puţin peste jumătate, Marina nu putea să îl oblige la nimic pe uriaşul de văru-său. A izbucnit în râs, în ciuda aşteptărilor. Meriţi să-ţi dau un pumn, i-a spus scoţianul văzându-i ilaritatea.

El îşi deschidea inima şi Justin râdea de ghinionul lui.

– Mă surprinde să mă recunosc în tine, i-a răspuns englezul cu umor. Brandon a scrâşnit din dinţi. Dar mă aflu în poziţia avantajoasă de a te putea sfătui. Du-o pe Marina departe! Fă o călătorie pe celălalt continent şi nu vă întoarceţi câţiva ani.

Niciodată un sfat primit de la vărul lui nu fusese atât de ispititor. Dar a revenit cu picioarele pe pământ. El nu întorcea spatele unei provocări.

– Spre deosebire de tine, eu nu sunt un laş.

Justin şi-a dus mâna la piept.

– *Touché*! i-a răspuns cu gest mâhnit dar Bradon continua să fie încruntat. Ce te îngrijorează? l-a întrebat direct.

– Ce te îngrijora pe tine?

Justin s-a gândit la întrebarea rostită de vărul său scoţian. Fără îndoială se referea la demonii care îl hărţuiseră cu ani

în urmă, când nu se simţea sigur de afecţiunea Aurorei.

– Cum bine ai spus, Marina te-a obligat să o iei de nevastă. În cazul meu, eu am fost cel care a obligat-o pe Aurora să-mi dea satisfacţie. Este o diferenţă clară.

Lui Brandon nu-i venea să îi mărturisească vărului său englez chinurile suferite cu Marina dar trebuia să şi le scoată din piept.

– S-a măritat cu mine ca să-i salveze lui pielea. M-a inclus în viaţa ei cu condiţii şi asta e ceva ce nu pot să uit.

Dacă s-ar fi dat un premiu pentru nedumerire, Justin ar fi fost învingătorul absolut.

– Atunci, ai o problemă gravă. Brandon ştia. Dar Marina a ales, vere, să nu uiţi niciodată.

– Halal consolare! i-a răspuns amar.

– Când o spanioloaică alege, pot să te asigur că e pentru totdeauna, a încheiat Justin.

Brandon şi-a umplut iarăşi paharul cu coniac şi l-a băut dintr-o înghiţitură. Băutura tare îi ardea gâtul, aproape putea să rivalizeze cu arsura pe care o simţea în măruntaie.

– Vom vedea, vere, vom vedea.

***

Cass avea chipul prea serios. Marina s-a pregătit sufleteşte să primească o veste rea când a închis uşa după ea. Cumnata ei a poftit-o cu un gest al mâinii să ia loc lângă ea pe canapeaua din piele maron. A făcut-o în timp ce îi oferea un zâmbet.

– Vin oaspeţi la Ruthvencastle, a informat-o. Marina a deschis ochii cu surpriză. Roger Eden Wilson, Andrew Bedesford şi Bruce Duncan. Ea îi cunoştea pe doi dintre bărbaţii pomeniţi, fuseseră cu nişte zile în urmă la castel. Noi voiam să ne întoarcem de îndată la Edimburgh dar Diego crede că

e mai bine să mai rămânem câteva zile.

Marina a fost întru totul de acord.

– Îi cunosc pe domnul Wilson şi pe domnul Beresford, au făcut o vizită la Ruthvencastle când era Brandon plecat în călătorie în Anglia.

– Problema este Bruce Duncan. Marinei i se părea cunoscut numele de Duncan dar nu putea să-şi amintească de unde. Duncanii sunt duşmanii de veacuri ai McGregorilor.

Marina a clipit, acum îşi amintea, Ian voise să o ducă pe pământurile Duncanilor când fugeau în Spania.

– Dacă sunt duşmani, cum de se poate să vină în vizită?

– Această duşmănie durează de prea mult timp, de aceea moştenitorii celor două clanuri încearcă să se arate civilizaţi, chiar dacă în fond există această rivalitate. Marina nu înţelegea nimic. Această atitudine dublă i se părea ireală. Când eşti duşman, nu mai există jumătăţi de măsură. Doar dacă nu există o provocare clară, un scoţian nu refuză ospitalitatea casei sale, nici mâncarea de pe masa sa.

– Înţeleg.

Dar nu era adevărat. Era mai nedumerită ca oricând.

– Dintre toţi Duncanii, Bruce este cel mai puţin ostil, crede cu adevărat că ceea ce au făcut înaintaşii din ambele clanuri nu ar trebui să îi influenţeze pe moştenitorii din prezent. Fratele meu nu s-a pronunţat în această privinţă, dar dacă vine în vizită un Duncan, îi oferă ospitalitatea casei lui, ca şi cum ar fi vorba despre altă familie scoţiană.

– De ce există această duşmănie? a întrebat prea curioasă ca să se abţină.

– Un strămoş al nostru a răpit o domniţă Duncan promisă unui laird din alt clan. Marina s-a gândit la răspuns. De când era lumea lume, femeile fugeau cu bărbaţii vieţii lor, cu iubiţi care nu fuseseră aleşi de familie. Tânăra Duncan nu îl iubea pe răpitorul ei. Cuvântul răpire schimba perspectiva

întregii chestiuni. Logodnicul a aruncat un blestem asupra clanului McGregor, o pedeapsă pe care o ducem în spate până în zilele noastre.

Marina a deschis ochii stupefiată. Un blestem? Ea putea să respecte credința în pedeapsă, fie ea divină sau pământească, nu degeaba era cordobeză.

– De ce crezi că era nevoie să mă avertizezi? Crezi că pot să fac ceva care să crească dușmănia dintre Duncani și McGregori?

Cass a lăsat ochii în jos, nu asta fusese intenția ei și regreta că Marina luase explicația ei în cel mai prost fel posibil.

– Ai interpretat greșit vorbele mele, s-a justificat scoțianca. În calitate de doamnă de Ruthvencastle trebuie să fii informată despre tot ca să acționezi cum se cuvine.

Marina a respirat cu putere.

– Sunt fiică de conte, Cass. Am fost pregătită și educată din leagăn ca să devin o doamnă, i-a răspuns cu glas tăios. Știu cum trebuie să tratez un oaspete și acum că Morgana nu mai este, hotărârile mele nu vor mai fi discutate.

Cass a zâmbit ca să îmblânzească momentul încordat.

– Niciodată nu aș discuta aptitudinile tale de doamnă, Marina, pur și simplu am crezut că ai putea avea nevoie de câteva sfaturi despre cum să instalezi oaspeții în dormitoare.

– Se instalează după rang, draga mea cumnată, camera cea mai spațioasă și mai frumoasă pentru duce, temnița pentru dușman.

Cass s-a uitat surprinsă la Marina, dar, când a văzut că-i face cu ochiul, a înțeles că glumea.

– Și unde îl vei instala pe Andrew Beresford? a întrebat-o ușurată.

– Pentru că dormitoarele de la etaj sunt ocupate de Justin, Diego și Lorenzo, îl voi lăsa să se instaleze în cel pe care

l-am ocupat eu când am venit la Ruthvencastle, cel de lângă dormitorul lui Ian, chiar dacă are învelitoare cu flori şi perdele de culoare roz.

– Bravo! a exclamat Cass. Ne mai rămâne doar Sebastián de la Cruz. Inima Marinei a ieşit din piept. Diego nu te-a informat de venirea lui? Dar ea nu putea să-i răspundă, era prea emoţionată. Ce ciudat, a spus Cass într-o şoaptă, au afaceri de discutat, de aceea l-a invitat să ne viziteze dar cum Diego şi cu mine nu ne aflăm în Edimburgh, i-a făcut invitaţia de a veni la Ruthvencastle.

– Fratele meu mi-a spus de sosirea lui dar nu am crezut că va fi atât de curând.

– Poate să ocupe camera care este între bibliotecă şi salon. Nu va fi greu să punem un pat, există mai multe în pod. Îl va deranja pe Sebastián?

Marina a negat dând din cap.

– Va fi încântat de exclusivitatea de care se va bucura în repartizarea camerelor.

– Ce păcat că ultimul etaj de la Ruthvencastle nu este refăcut. Are şase dormitoare care nu pot fi folosite.

– Dar va fi, a spus Marina. Ruthvencastle va străluci cu toată gloria pe care o merită.

– M-am gândit că după cină am putea să înfrumuseţăm seara cu muzică spaniolă. Marina a ridicat curioasă o sprânceană. Diego şi-a adus ghitara, ştii cât de bine cântă. Marina a confirmat. Lorenzo şi Diego obişnuiau să se întreacă odinioară cântând. Iar tu ai putea să-i ajuţi cu câteva cântece. Soţul meu mi-a spus că uneori i-ai întreţinut pe oaspeţii contelui de Zambra, cu mult succes.

Marina a refuzat pe loc. Artista era verişoara ei Teresa, ea nu se descurca rău, dar nu se ridica la înălţime. Cass i-a citit în minte dilema pe care au stârnit-o vorbele ei.

– Dacă te consolează, scoţienii ăştia aspri nu au auzul fin

pentru minunata muzică spaniolă, nu cred că vor şti să distingă vreun dezacord.

Marina a râs de comentariu. Cass nu era prea amabilă cu compatrioții ei, dar s-a abținut să i-o spună.

– Oaspeții vor trebui să se mulțumească cu muzica de ghitară. Deşi cred că fratele meu şi-a adus *vihuela;* le va plăcea să-l asculte.

Cass şi-a lărgit zâmbetul.

– L-am ascultat deja cântând, cred că a fost...

Marina i-a luat-o înainte.

– O *taranta*, i-a răspuns iute.

Cass a confirmat.

– Încă mi-e greu să deosebesc diferitele melodii spaniole.

– Ar trebui să auzi cum îi interpretează pe clasici.

Cass a ridicat sprâncenele blonde când a auzit-o.

– Clasicii la ghitară? a întrebat neputându-şi ascunde surpriza.

Muzica clasică era de cântat la pian, cel puțin aşa credea ea.

– Ghitara exprimă foarte bine spontaneitatea limbajului spaniol. Cântă speranța, plânge durerea, suferă dezamăgirea, suspină pentru o amintire. Marina a oftat în vreme ce vorbea. În Spania, când ghitara este mângâiată de mâini măiestre, exprimă toate aceste emoții.

Cass o privea cu intensitate.

– După explicațiile tale, va fi cu neputință să mai privesc o ghitară cu aceiaşi ochi. Marina a clătinat din cap. Bun, ce zici dacă stabilim diferitele meniuri? Până când te vei descurca mai bine cu gastronomia scoțiană.

Marina a încuviințat cu entuziasm.

– Mulțumesc, Cass, nu merit această amabilitate din partea ta.

Cass a ridicat un deget în semn de tăcere.

– Eşti doamna de Ruthvencastle, să nu uiţi niciodată asta.

– N-o voi face. Unde este unchiul Robert? a întrebat brusc.

– Unchiul Robert nu-i suportă pe englezi şi Ruthvencastlelul plin de ei îl indispune foarte mult. Marina a privit-o surprinsă. S-a dus să-şi viziteze singura soră, se va întoarce peste câteva zile.

Marina a dat din cap. Amândouă s-au apucat de treabă. Au ieşit din salon şi s-au îndreptat spre cămări şi să verifice proviziile. Niciodată nu fuseseră atâţia oaspeţi la Ruthvencastle şi erau multe de făcut.

CAPITOLUL 23

Stătea în fața lui Sebastián. Chiar în acel moment el îi dădea mănușile de călărie și pălăria majordomului de la Ruthvencastle. Vestibulul devenise prea strâmt și întunecat, părea că toți dispăruseră și rămăseseră doar ea și Sebastián. Marinei îi venea să o ia la fugă și să-și îmbrățișeze prietenul de suflet dar și-a stăpânit nerăbdarea cu o voință de fier. A numărat pașii pe care îi făcea Sebastián până la ea, doi, trei... aproape ajunsese în locul unde stătea dreaptă, cu cel mai sincer zâmbet din lume.

– Ești superbă!

Vocea îi sunase veselă, profundă.

– Mă bucur atât de mult să te văd...! i-a răspuns ea în timp ce-i întindea mâna în semn de salut.

Sebastián a strâns-o cu o ezitare, dar, după aceea a tras-o spre el și a luat-o în brațe. Marina a uitat pentru un moment că era o femeie măritată, că se afla într-o țară străină și rece, cu obiceiuri dure. Dintr-o dată alerga pe câmpiile cordobeze, sărutate de razele înserării andaluze. Putea să simtă mirosul mușcatelor, dulceața covrigeilor cu anason și toate acele senzații au făcut-o să se abandoneze în brațele lui Sebastián fără remușcări, până când o tuse în spatele ei a readus-o la Ruthvencastle. Chiar și așa, vreme de câteva secunde prețioase, în gândul ei, fusese în Córdoba și se bucurase de frumusețea ei rafinată.

– Am să te omor, vrăjitoarea mea mică! Marina știa că

Sebastián nu vorbea serios. Nu am de gând să uit şi nici să iert că m-ai lăsat baltă la altar.

Nimeni nu putea să audă cuvintele, pentru că i le spunea cu buzele lipite de urechea ei dar pentru bărbatul care privea scena cu ochi feroci, părea că spaniolul şoptea cuvinte de iubire pe care ea le accepta cu cochetărie. Furia a ameninţat să-l cuprindă. Lorenzo a hotărât să rupă tăcerea care se instalase între cei prezenţi şi care urmăreau scena cu chipuri precaute.

– În locul tău, i-aş da drumul îndată surorii mele, cred că soţului ei nu prea i-a plăcut felul nostru spaniolesc de a ne saluta.

Marina s-a desprins din îmbrăţişarea lui Sebastián auzind vorbele fratelui ei. Uitase complet că erau înconjuraţi de lume şi nu pe muntele Hornachuelos. Sebastián i-a dat drumul. Deşi fără voie, a ascultat de vorbele lui Lorenzo. Când Marina a făcut doi paşi înapoi el i-a făcut pe cei necesari ca să ajungă în faţa lui Brandon, cu mâna întinsă. Ca oaspete al stăpânului casei, pe el trebuia să-l salute mai întâi. Brandon a întârziat câteva secunde mai mult decât era nevoie ca să-i răspundă la salut.

– Felicitările mele, laird, pentru căsătorie! Sebastián îl felicitase cu glas de granit. Deşi nu o meriţi. Marina şi-a reţinut răsuflarea când a auzit cuvintele lui Sebastián. Tocmai îl insultase voalat. Şi mulţumesc pentru ospitalitatea oferită.

Dar Brandon nu a reacţionat cum se aştepta Marina. Şi-a reţinut dorinţa de a-l sugruma pe spaniol şi a-i arunca trupul într-o râpă. Şi-a controlat răspunsul acid care îi stătea pe limbă ca o spumă amară şi şi-a silit buzele să arate un zâmbet, chiar dacă era cel mai fals din câte oferise în viaţa lui.

– Fii binevenit la Ruthvencastle!

Marina a respirat în sfârşit. Sebastián s-a întors spre Diego şi i-a strâns mâna. Lorenzo l-a bătut pe spate cu

entuziasm pe prietenul lui.

– Sper că ai călătorit fără neplăceri, i-a spus el.

Sebastián a negat dând din cap.

– M-am rătăcit de două ori în Londra şi ştii că vocabularul meu englezesc este destul de redus, dar, spre surprinderea mea, am întâlnit oameni destul de amabili.

– Vă rog, să trecem în salon, vom bea ceva ca să vă răcoriţi gâturile, a spus Cass ca o amfitrioană desăvârşită.

Sebastián s-a uitat la Marina, şi chipul i s-a îndulcit. Era cu adevărat frumoasă. Dar Brandon a hotărât să ia situaţia în mâini o dată pentru totdeauna şi a cuprins-o pe soţia lui pe după mijloc într-un gest posesiv. Cass îl însoţea pe Sebastián în salon. Lorenzo şi Aurora îi urmau îndeaproape. Diego rămăsese în urmă privind la vestibulul gol. Şi atunci un zâmbet larg a început să i se deseneze pe buze. În sfârşit Brandon avea ce merita.

– Eu nu aş fi atât de sigur. Diego s-a întors de unde venea glasul lui Justin. Nu-şi dăduse seama că era cu el în încăpere. Pentru că stătea rezemat de scară, îl scăpase din vedere când toţi se îndreptau spre salon. Spre deosebire de mine, Brandon îşi controlează foarte bine dispoziţia. Dar primeşte un sfat... Diego a ridicat o mână ca să-l facă să tacă, dar Justin nu i-a dat atenţie. Niciun bărbat nu merită să fie instrumentul răzbunării altuia.

Diego a strâns buzele cu putere. Putea să îl înţeleagă pe Justin că îşi apără vărul, dar el era mult deasupra sfaturilor lui.

– Nici n-ai idee cât este de neghiob laird de Ruthvencastle. Justin a încordat spatele auzind insulta la adresa vărului său scoţian. Şi vom vedea ce se va întâmpla când va descoperi Marina.

După aceste vorbe enigmatice, Diego a părăsit vestibulul şi s-a îndreptat cu pas marţial spre salon, de unde se putea

auzi râsul Aurorei şi al lui Lorenzo. O spanioloaică din Málaga şi un cordobez la un loc puteau să fie ceva cam ca un arsenal de explozibil ajuns pe mâna unor copii.

Câteva ore mai târziu au ajuns la castel Roger Wilson, Andrew Beresford şi Bruce Duncan. Cass credea că nu vor ajunge la timp pentru cină dar se înşelase. La Ruthvencastle hărmălaia era asurzitoare dar slujnicele erau bine pregătite şi se angajase mai mult personal la grajduri, la bucătărie ca şi patru lachei care să se ocupe de oaspeţi cu atenţia pe care o meritau. Cina aleasă a fost pe placul tuturor mesenilor care s-au bucurat de bucate şi de o conversaţie bogată şi fluidă în spaniolă, în onoarea Marinei. Singurul oaspete care rămânea tăcut era Bruce Duncan. Principalul motiv al mutismului său era că nu vorbea limba spaniolă. Dar Roger îi traducea unele fraze, cele care i se păreau mai interesante. Au vorbit despre politica engleză, vinul franţuzesc şi curse de cai. Din când în când, Sebastián se uita la Marina, care îi zâmbea cu căldură.

Brandon îşi bea paharul fără să piardă niciun amănunt din diversele conversaţii, dar fără să intervină, nici din privirile furişe pe care şi le aruncau cei doi spanioli. Simţind ochii soţului aţintiţi spre ea, Marina s-a întors spre el şi l-a privit cu toată dragostea pe care o simţea. Era fericită, această fericire trebuia s-o împartă cu omul iubit dar Brandon era prea afectat de vizită ca să observe ce încerca Marina să-i transmită din priviri.

– Cred că avem o distracţie în plus în seara asta. Justin a încetat să mai vorbească cu Roger, ca să-şi pună ochii cenuşii pe soţia lui, care tocmai îi oferise una dintre privirile ei şmechere în vreme ce vorbea. Ce ziceţi, domnilor, dacă vă lipsiţi de paharul de lichior din bibliotecă? Doar în seara asta, a cerut ea cu glas mieros. Brandon dorea să se termine

blestemata de cină. Era atât de încordat încât nu știa cum reușise să mestece și să înghită bucățile de carne. Dragul meu soț Justin a promis să cânte o melodie pentru ca eu să dansez.

Justin a tușit când a auzit-o. Ca întotdeauna, Aurora hotăra de una singură fără să-l consulte; se va obișnui vreodată? Dar verile petrecute în Granada îi prinseseră bine. Nepoții doicii soției lui, niște țigani din Sacromonte, îl învățaseră să cânte la ghitară. Nu o făcea la fel de bine ca ei, dar Aurora nu se plângea.

– Vreau să ascult o baladă spaniolă, a spus Roger ca în treacăt dar mai interesat decât lăsau vorbele să se vadă.

De când o cunoscuse pe soția lordului Penword, tot ce se referea la Spania îl interesa peste măsură.

– Marina a promis să danseze cu mine. Marina a înlemnit când a auzit-o pe Aurora; ea nu promisese nimic. O păsărică mi-a șoptit că o face destul de bine.

Ochii Marinei s-au întors spre Lorenzo, care a ridicat din umeri.

– Garantez pentru asta, a adăugat Sebastián cu ochi lingușitori. Este cea mai bună dansatoare de flamenco din Córdoba.

Marina a cântărit situația. Părea un complot urzit de verișoara Aurora dar nu știa în ce scop; pe ea nu o deranja să danseze, dimpotrivă, adora asta, dar trebuia să obțină aprobarea lui Brandon, așa cum în trecut o primea de la tatăl ei, contele de Zambra.

– Nu voi dansa decât dacă soțul meu îmi acordă îngăduința s-o fac.

Brandon a strâns pumnii pe sub masă ca să-și mențină chipul senin. El o privise o dată pe Marina dansând dar fusese singurul spectator. Dacă va fi nevoit să vadă cum alți bărbați se bucurau de mișcările ei, va înnebuni de gelozie.

Ochii lui Diego erau ațintiți pe el așteptând o ieșire din partea lui, dar Brandon a hotărât că îl va lăsa să aștepte la nesfârșit. Fir-ar să fie! Scoțiencele nu dansau.

– Și o face bucuros, a admis cu orgoliu exagerat în glas.

O serie de exclamații au urmat la auzul vorbelor lui.

– Perfect, a spus Aurora cu un zâmbet, să trecem în salon până se pregătește Justin.

Cel pomenit s-a uitat la soția lui cu o față de „ai să mi-o plătești" dar privirea pasională pe care i-a dedicat-o ea l-a făcut s-o dorească cu o intensitate copleșitoare. Îi făgăduia o recompensă bună iar el nu putea să-i refuze nimic, ba mai mult, nu avea de gând s-o facă, chiar dacă ar fi trebuit să cânte toată noaptea ca s-o primească și în orice caz îi plăcea mult să cânte la un instrument atât de original precum ghitara.

– Eu îl voi acompania pe lord Penword cu ghitara.

Marina s-a uitat la fratele ei mirată de ofertă și a oftat. Seara putea fi un succes sau un dezastru.

Lady Penword s-a așezat în mijlocul improvizatului ring de dans. Slujnicele dăduseră la o parte fotoliile și rulaseră covorul persan gros într-un colț, ca să nu încurce. Scaunele fuseseră puse în rând pentru ca toți oaspeții să aibă o vedere perfectă a spectacolului. Brandon și Marina stăteau în spatele mesei dar niciunul dintre scaunele puse în rând nu încurca vederea. Deodată, Justin a apărut cu o ghitară; îl urma îndeaproape Lorenzo. Amândoi bărbații au început să acordeze corzile. Tăcerea între cei prezenți a devenit evidentă.

Marina și-a ațintit privirea pe femeia ciudată, jumătate englezoaică, jumătate spanioloaică. Purta o rochie foarte potrivită ca să se descurce fără probleme la dans. Avea un decolteu adânc care lăsa la vedere începutul sânilor cremoși și cu toate că rochia era strânsă pe talie, materialul cădea de

pe șolduri în valuri ușoare până săruta podeaua. Și-a întors chipul înspre soțul ei, care ocupa un loc preferențial în salon, alături de ea. Avea chipul serios și ochii strălucitori. Sunetul unui toc a îndreptat interesul Marinei spre lady Penword care încerca soliditatea estradei din lemn cu tocurile. Deodată ghitarele au început să cânte la unison. Deși Marina se îndoise de măiestria englezului, și-a revizuit părerea. Justin era acompaniatorul perfect pentru mâinile lui Lorenzo. Amândoi interpretau niște cântece foarte cunoscute în tavernele din Córdoba.

Aurora a început să se rotească în timp ce descria cu mâinile niște cercuri mici ce creșteau pe măsură ce notele atingeau punctul maxim. Lejeritatea mișcărilor ei îi captiva unul câte unul pe cei prezenți. Își unduia ademenitor mijlocul când se apropia de locul unde stătea soțul ei. Cu rotiri și bătăi din picioare a început să smulgă aplauze din partea lui Cass și a lui Diego. Sebastián li s-a alăturat. Mâinile Aurorei au coborât spre poala rochiei și deodată a întins una din ele către Marina ca s-o poftească să i se alăture la dans. Ea i-a cerut voie lui Brandon care, printr-un gest al capului, i-a dat-o. Dar când s-a ridicat ca să înceapă dansul amândouă ghitarele au tăcut în același timp. Diego a profitat de tăcere ca să bea o înghițitură din paharul de coniac. Lorenzo și-a ațintit ochii zâmbitori pe sora sa.

– Un fandango, a spus dar Marina a negat dând din cap și Aurora a făcut un gest cu bărbia către soțul ei.

Justin a ridicat din umerii largi văzând schimbarea de plan.

– Hai, Diego, sau credeai că ai să scapi?

Toate privirile s-au îndreptat spre cel pomenit, care stătea într-un loc mai retras al scenei improvizate. El a rămas cu paharul de coniac în aer. S-a uitat la Lorenzo cu ochi serioși dar nu i-a refuzat invitația. Marina stătea tot în mijlocul sălii,

lângă Aurora. Diego s-a îndreptat spre Sebastián şi i-a şoptit ceva ce nu a putut să audă niciunul dintre cei prezenţi, chiar dacă unii au încercat. Când el a făcut un gest afirmativ cu capul, Diego s-a întors şi a luat loc pe un scaun pe care îl pusese Cass între Justin şi Lorenzo. Cei prezenţi erau prea entuziasmaţi ca să mai spună sau să mai facă ceva, pur şi simplu aşteptau să audă o voce de tenor sau de bariton. Marina se întreba ce i-o fi spus Diego lui Sebastián.

– Voi încerca să te acompaniez, Lorenzo, dar nu cunosc prea bine ritmul ăsta. Încă învăţ să mânuiesc ghitara, a argumentat lord Penword.

Lorenzo i-a oferit un zâmbet liniştitor. A aplecat capul şi a scos câteva acorduri joase pe ghitară. Când Diego a început, Aurora şi-a reluat dansul şi Marina a secundat-o. Să audă glasul profund şi armonios al lui Diego i-a lăsat nu pe puţini cu gura căscată. Roger se bucura prea mult de veselia cântului şi a dansului spaniol ca să se mai plângă de ceva. Duncan era cel care privea totul cu scepticism deşi se bucura de mişcările senzuale ale celor două femei care dansau. I s-au părut foarte primitive şi explicite. Marina a regretat că nu putea să danseze cu castanietele dar a urmat-o pe Aurora în fiecare rotire şi unduire. Pe buze i-a înflorit un zâmbet fericit. Era aşa de mult timp de când nu se mai bucurase de muzica şi dansul din ţara sa încât i se părea cu neputinţă că se întâmpla în acel moment.

Brandon era gata să explodeze văzând plăcerea de pe chipul soţiei, care imita mişcările verişoarei lui, dar s-a abţinut. Dorea să se termine spectacolul ca să se sfârşească momentul neplăcut, dar a continuat să tacă privind dansul şi ascultând comentariile şoptite.

Când Diego şi-a încheiat cântecul, amândouă ghitarele au început să sune cu şi mai multă putere ca să se cufunde în tăcere câteva secunde mai târziu. Aurora s-a oprit în faţa

lui Brandon, care a respirat adânc, conștient de invitația pe care i-o făcea ea întinzându-i mâna.

Marina scosese o exclamație. Din ce motiv îl invita lady Penword pe soțul ei ca s-o acompanieze? Trebuia să fie nebună! Brandon putea s-o ia ca pe o jignire. S-a rugat din toate puterile să refuze, ultimul lucru pe care îl dorea era să vadă cum râd cei prezenți de nepriceperea soțului ei. Un bărbat atât de mare nu putea să aibă îndemânare la dans. Ea a mers drept spre el dar mâna lui Brandon a oprit-o la jumătatea drumului, în timp ce îi făcea un semn de refuz. Toți ochii erau ațintiți pe laird și, spre surpriza tuturor, Sebastián a fost cel care s-a ridicat de pe scaun ca să accepte invitația făcută de Aurora Penword care, văzând cine dă curs invitației sale, i-a făcut o ușoară reverență și i-a cedat locul lângă doamna de Ruthvencastle. Era un gest de curtoazie din partea lui Sebastián să nu respingă cererea unei doamne; un cavaler spaniol nu ar îngădui niciodată să fie jignită o femeie care se bucură de un dans dar Brandon nu cunoștea acest amănunt. Roger a aplaudat cu entuziasm inițiativa nobilului spaniol. Brandon a strâns fălcile, cu tâmplele umflate. Să-i vadă în fața ochilor pe Marina și pe Sebastián îi provoca o teribilă durere de cap.

– Lorenzo, o *guajira*, te rog, a cerut Sebastián fără să înceteze s-o privească pe Marina.

Pusese palma mâinii drepte pe spatele ei ca să ia poziția corectă. Brandon a considerat asta ca pe o mângâiere nerușinată față de soția sa. Marina a crezut că nu auzise bine. *Guajira* era un ritm foarte popular în Spania pentru ghitară și trio. Deși era de origine spaniolă, insula Cuba îl adoptase ca fiind al său și unii ghitariști introduceau acorduri proprii Noului Continent. Rezultatul era foarte melodios de aceea Marina a mijit ochii auzind cererea neobișnuită. *Guajira* avea un ritm cadențat, molipsitor și care invita la dansul în

pereche. Sebastián s-a oprit în fața Marinei, care nu știa ce să mai facă, dacă să se retragă sau să continue. L-a căutat cu privirea pe Brandon dar el se uita în altă parte a salonului, ca și cum nu l-ar fi interesat câtuși de puțin ce făcea ea. I-a privit unul câte unul pe ceilalți oaspeți care stăteau pe locurile lor, așteptând. Strălucirea din ochii lui Sebastián a făcut-o să ezite un minut lung, se afla într-o situație foarte stânjenitoare.

– Nu puteam îngădui să te umilească, Da. Și acum ai să mă umilești tu pe mine?

– El nu cunoaște obiceiurile noastre, l-a apărat ea, dar s-a îndreptat spre fratele ei și i-a făcut un semn cu capul.

Ghitara a pornit din nou să cânte. Marina și-a început mișcarea la auzul primului acord. A bătut din picioare și a mișcat o mână deasupra capului ca și cum ar fi mângâiat aerul. Sebastián s-a apropiat până și-a lipit pieptul de spatele ei, ca să îi urmeze mișcările. Când și-a coborât ochii negri și i-a pus pe ea, a văzut că-i întorcea cu candoare privirea. I-a văzut zâmbetul lent care i-a arcuit buzele de cireașă când a făcut un pas rapid și l-a lăsat descoperit dar, o secundă mai târziu, Marina a făcut o piruetă senzuală și seducătoare care a dus-o iarăși la pieptul lui și i-a oferit mâna, pe care el a luat-o cu delicatețe în timp ce o învârtea într-o rotire completă. Marina se bucura de dans, de mult timp nu se mai abandonase în felul acesta total. Lorenzo era un artist fără seamăn. Oaspeții beau vin și bere în vreme ce se delectau cu spectacolul. Nu puteau să spună dacă perechea care dansa urma niște pași dinainte hotărâți sau improviza, dar erau hipnotizați. Amândoi se completau perfect. Păreau că asistă la un dans nupțial din partea ei; de urmărire din partea lui. Respingere și acceptare în același timp. Marina conducea dar Sebastián o urma în mod armonios și cu pași perfect executați. Spectatorii își țineau răsuflarea.

Diego se uita la Brandon fără să clipească; se bucura de supărarea cumnatului său la vederea Marinei și a lui Sebastián dansând. Discuția aprinsă pe care o avuseseră cu câteva zile în urmă încă nu se încheiase dar el trebuia să-și protejeze verișoara chiar dacă se va ciocni de cumnatul lui.

Pupilele lui Brandon au strălucit. Diego de Vílchez nu se va opri până când nu va cădea casa peste el și-l va strivi. Când nu s-a mai uitat la perechea care dansa, ca să se uite la el, și-a dat seama că nu mai putea să rămână mult timp în salon. S-a ridicat de pe scaun cu totul depășit de emoții. Diego i-a făcut un semn să se stăpânească dar el nu a luat în seamă avertizarea, în graba sa a răsturnat scaunul la podea și a ieșit pe ușă ca o furtună. Diego s-a dus după el încercând să-l liniștească.

Ghitara lui Lorenzo a tăcut brusc. Marina și Sebastián s-au oprit din dans dându-și seama de asta. Laird de Ruthvencastle părăsise salonul cu un blestem, Diego la fel. În mijlocul confuziei, Marina nu a știut ce să facă. Sora soțului ei i-a făcut semn să se ducă după Brandon și să-i vorbească, iar ea a hotărât să facă exact asta. Și-a îndreptat ochii înspre oaspeții care începeau să șușotească.

– Domnilor, scuzați această întrerupere. Lady Penword va continua să vă agrementeze seara, împreună cu domnul de la Cruz. Laird și cu mine vom reveni într-o clipă.

Marina a ieșit repede pe ușă. Aurora s-a ridicat ca să-l acompanieze la dans pe Sebastián, care i-a făcut un semn lui Lorenzo să continue să cânte.

Diego l-a prins din urmă pe Brandon în vestibul. Trebuia să-i dea o explicație Marinei și trebuia să i-o dea acum.

– Dacă pleci de la petrecere, vei face din Marina subiect de bârfă nu doar pentru personal, ci și pentru oaspeți.

Vorbele lui Diego au oprit imediat pașii lui Brandon care

s-a întors spre cumnatul lui şi l-a privit cu chipul ca de granit. Era pe punctul să atingă scara către încăperile de la etaj.

– De ce? l-a întrebat cu glas tăios ca un pumnal.

Diego a respirat adânc.

– I-ai spus? l-a întrebat cu glas reţinut.

Brandon a strâns pumnii pe lângă corp încercând să-şi păstreze controlul.

– Nu e nimic de spus, i-a răspuns cu glas de gheaţă.

– Eşti un neghiob.

– Te-am avertizat că n-am să mai tolerez nicio insultă.

Diego nu a dat înapoi. A continuat să-i susţină cu duritate privirea.

– Spune-i! Sau o voi face eu.

Ameninţarea l-a lăsat pe Brandon pironit locului.

– Familia nu se trădează.

– Trebuie să-i dai ocazia să judece ea însăşi felul cum i-ai manipulat acţiunile.

– Singura mea greşeală a fost că am păstrat tăcerea asupra a ceva ce nu mă priveşte.

– Dacă într-adevăr aşa crezi, eşti un netrebnic; întoarce-te în salon şi poartă-te aşa cum se aşteaptă toţi din partea unui laird de Ruthvencastle, a spus. E doar un dans, fir-ar să fie!

– Să-l aduci pe Sebastián a fost o lovitură sub centură.

Diego a pufnit.

– Îţi dai prea multă importanţă, cumnate. Lumea nu se învârte în jurul tău. Diego a tăcut un moment înainte de a continua. Sebastián şi cu mine avem afaceri de discutat, dar presupun că prezenţa lui te îngrijorează mai mult decât vrei să recunoşti.

– Nu mă îngrijorează vizita lui Sebastián de la Cruz, s-a răstit Brandon dar Diego ştia că minte.

– Ce vei face când Marina va descoperi înşelăciunea?

– Nimic, a exclamat Brandon cu glas pragmatic.

– Are dreptul să ştie! l-a înfruntat Diego dur.

– Nu mă provoca, sau vei simţi pe pielea ta că faima despre caracterul meu nu este neîntemeiată!

Diego l-a privit fără să clipească.

– Înainte de a-ţi arăta caracterul cu care te lauzi, dă-i surorii tale broşa cu safire şi butonii cu rubine pe care mi i-a dăruit la nunta noastră şi pe care naiva de Marina crede că ţi i-a furat Sebastián.

Când Marina a recuperat bijuteriile care fuseseră găsite în posesia lui Sebastián în Córdoba, le înapoiase proprietarului lor, Brandon sau cel puţin aşa credea ea. Dar Brandon nu o scosese din greşeală, se mărginise să le ia şi să le păstreze.

– Te aştepţi să ţi le înapoiez acum? l-a întrebat Brandon uimit.

Geamătul Marinei i-a făcut pe cei doi bărbaţi să îşi întoarcă feţele spre ea, care stătea în uşa ce dădea în vestibul. Niciunul dintre ei nu observase că asculta discuţia lor. Brandon a scos o înjurătură când a văzut-o. Diego a închis ochii în faţa dezastrului care se apropia. Marina era palidă de moarte.

– Verişoară, îmi pare rău, a încercat el să se scuze, dar ea i-a făcut un semn să păstreze tăcerea. M-am comportat condamnabil.

Ochii ei au strălucit cu durere. Brandon şi-a netezit nelinişţit părul. Marina făcuse paşii necesari ca să se apropie de locul unde stăteau ei în vestibul, foarte aproape de scară. Avea buzele strânse şi chipul întristat. Din salon se auzeau ghitarele lui Lorenzo şi Justin.

– Nu-ţi aparţineau şi ai tăcut? l-a întrebat pe soţul ei cu un fir de glas. Brandon a blestemat din nou intervenţia cumnatului său. Înrăutăţise totul. Te-am implorat, am măturat cu orgoliul meu pe jos şi tu ştiai că bijuteriile erau ale vărului

meu! Marina şi-a înăbuşit un geamăt, nu va plânge, nu-i va da soţului ei această satisfacţie. M-ai făcut să cred... O, Dumnezeule! Chiar am crezut că Sebastián te jefuise şi nu ai fost sincer cu mine. De ce? l-a întrebat mâhnită.

Diego a ezitat dacă să îi lase singuri sau să rămână ca să-şi apere verişoara, deşi dacă se gândea mai bine, cel care avea nevoie de apărare în acel moment era laird de Ruthvencastle.

– Dacă nu mă înşel, nu am afirmat niciodată că bijuteriile ar fi ale mele. Tu singură ai ajuns la această concluzie, nu ai ce să-mi reproşezi.

Răspunsul lui Brandon fusese aşa cum se aştepta ea, de totală indiferenţă.

– Diego, te rog. Ea şi-a privit vărul cu implorare în ochi. Dă-mi voie să îndur această dezamăgire în singurătate. Nu doresc să asişti la umilirea mea.

Diego ştia că Marina vorbea serios. A încuviinţat şi a plecat în direcţia salonului. Înainte de a ajunge la uşă şi-a oprit paşii ca să le spună amândurora:

– Îi voi ţine ocupaţi pe oaspeţi până la întoarcerea voastră dar să fie repede sau altfel toţi vor bănui ce se întâmplă.

După plecarea lui Diego, tăcerea a atârnat deasupra lor ca o secure grea şi ascuţită. Brandon ajunsese într-un moment pe care voia să-l evite cu orice preţ, îl amânase de mult timp dar trebuia să dea o explicaţie.

– Moliere m-a prins când îi scotoceam prin dormitor căutând scrisorile compromiţătoare ale prietenei tale. Apoi m-a urmărit în dormitorul lui Sebastián.

– Ai căutat în dormitorul lui Sebastián?

Marinei nu-i venea să creadă.

– Îmi place să cunosc punctele slabe ale duşmanilor mei.

– Sebastián nu este duşmanul tău!

Marina a închis ochii câteva secunde.

– Îl aperi? Marina a tăcut. Brandon şi-a continuat explicaţia: Moliere a găsit în dormitorul lui Sebastián bijuteriile pe care Diego i le împrumutase ca să le amaneteze: un medalion foarte valoros, o pecete cu scutul familiei McGregor, nişte butoni şi un ac cu diamant. Daruri de la sora mea.

Marina a gemut auzindu-l. Bijuteriile reprezentau o mică avere. Sebastián ar fi putut să obţină mulţi bani pe ele, destui cât să înceapă să plătească datoriile care apăsau asupra proprietăţii lui.

– De ce? l-a întrebat brusc. De ce ai tăcut?

Brandon avea două variante: să tacă sau să-i spună adevărul. A optat pentru a doua.

– Eram hotărât să plec dar ai venit cu o ofertă pe care nu am putut s-o refuz, nu-i aşa, cordobezo?

Erau cele mai sarcastice vorbe pe care le auzise. Marina a lăsat capul pe spate ca să-l vadă mai bine Era adevărat că îl silise, îl ameninţase; şi ce? Oare viaţa unui om nu merita aceste extreme?

– Era obligaţia ta să mă scoţi din greşeală. Să-mi spui că bijuteriile nu erau ale tale, ci ale lui Diego şi că el i le împrumutase lui Sebastián.

– Dar eu nu aveam de unde să ştiu că nu le furase întradevăr.

Marina şi-a muşcat buza, confuză. Tăcerea lui Brandon o condamnase pe ea la un viitor nesigur.

– M-ai lăsat să-mi pun sfoara de gât.

– E adevărat, tu însăţi ţi-ai pus preţul silindu-mă să îndeplinesc o reparaţie făcută la nervi. Te-am avertizat despre primejdia la care te expuneai.

Marina a scrâşnit din dinţi.

– Încercam să salvez viaţa unui om bun, i-a replicat cu glas plin de amărăciune. Nu mă gândeam la integritatea, nici la orgoliul meu.

– Moliere a găsit bijuteriile şi l-a denunţat.

– Şi nu aveai de gând să faci nimic în privinţa asta? Marina şi-a muşcat buza de jos ca să-şi înăbuşe un geamăt. Ai fi îngăduit ca un om nevinovat să fie spânzurat, din resentiment? Brandon nu a răspuns. Cum am putut să mă înşel astfel în privinţa ta?

– Ai făcut o alegere, doamnă McGregor. Asumă-ţi consecinţele, aşa cum eu mi le-am asumat pe cele ale faptelor mele.

Marina a respirat adânc şi a dat drumul încet aerului. Brandon se purta ca un adevărat neghiob, dar era adevărat, ea făcuse o alegere şi cât se înşelase!

– Da, trebuie să fiu consecventă şi ştii ce? Sunt gata să îndrept alegerea proastă pe care am făcut-o.

Marina s-a întors şi l-a lăsat baltă, dar el a fost foarte iute. A prins-o de braţ şi a târât-o până a lipit-o de perete. Era foarte supărat, de aceea nu şi-a măsurat cuvintele.

– Nu primesc ameninţări şi cu atât mai puţin de la o femeie; femeie şi laşă.

Brandon se referea la lipsa ei de dispoziţie de a avea relaţii intime cu el dar insulta nu a atins-o deloc. Marina a ridicat bărbia cu un gest trufaş şi i-a susţinut privirea.

– Am îndurat umilinţe de neînchipuit. M-ai prezentat familiei tale ca pe o stricată. M-ai luat din căminul meu doar cu ce aveam pe mine. Ai întreţinut o minciună cu singurul scop ca să mă ai. Nu ţi-e ruşine de tine?

– Te-am prezentat familiei mele ca pe o stricată, pentru că te-ai vândut ca o stricată. Ce convenabil! Palma de pe obrazul lui Brandon a răsunat în tăcerea nopţii ca o împuşcătură. El a ridicat mâna la gâtul Marinei şi a strâns cu putere. Deşi îi era greu să respire, ea nu i-a cerut să-i dea drumul. Avea prea mult orgoliu. Brandon era plin de furie. De gelozie, de resentimente. Diego conspirase împotriva lui şi ea consim-

țise la acest joc de seducere a lui Sebastián. Văzuse cu ochii lui. Oare credea că cei din salon nu-şi dăduseră seama de infidelitatea pe care o comisese dansând cu Sebastián? Ți s-a încheiat armistițiul, doamnă McGregor. În noaptea asta va trebui să-ți faci datoria de soție. Nu am de gând să mai aştept nicio zi ca să te posed.

– Sau...? l-a întrebat tăios.

– Sau vei cunoaşte consecințele furiei mele. De vreme ce trebuie să te suport, e logic că şi tu trebuie să răspunzi dorinței pe care mi-o trezeşti.

Brandon a slăbit apăsarea de pe gâtul ei. Marina putea să-i simtă răsuflarea pe obraz, ura care emana din ochii verzi. Expresia „să te suport" i se înfipsese în ficat şi o simțea zvârcolindu-se cu neruşinare, provocându-i o durere cumplită. În acel moment, rănită cu disprețul cel mai profund, i-a răspuns cu cruzimea meritată:

– Nefericit să fii, fiindcă dorința mi-o trezeşte altul şi sunt gata să îi vin în întâmpinare ca să mi-o satisfac.

Brandon a ridicat mâna ca s-o lovească dar a oprit-o la jumătatea drumului. Nu lovise niciodată o femeie şi nu va fi Marina prima, chiar dacă prin vorbele ei îl adusese într-un punct extrem, unde un bărbat îşi pierde cu desăvârşire controlul.

– Piei din ochii mei până când am să te chem la noapte!

Marina a scăpat din strânsoarea dintre brațele lui şi perete ca să fugă înspre grajduri. Simțea că moare. Durerea din inimă era comparabilă cu dezamăgirea pe care o simte o femeie îndrăgostită şi batjocorită. Brandon se dovedise a fi o canalie fără scrupule, şi ea îl iubea! Putea să fie mai nefericită? A blestemat iubirea pe care i-o purta, îi ardea gâtul şi i se înfigea ca un pumnal în inimă. Gândul la Sebastián i-a provocat un spasm dureros. Fusese gata să moară spânzurat pentru o minciună tăinuită. Marina ştia că se lăsa purtată de

furie dar nu putea să-şi scoată din minte acceptarea lui Brandon, tăcerea lui vinovată şi mai pretindea să-şi facă datoria de soţie? Cu neputinţă! Niciodată nu va accepta de bună voie, chiar de-ar arde în iad în vecii vecilor!

Trebuia să se întoarcă în salon! Ruşinea pe care o simţea era ca o sfoară legată strâns peste piept până a lăsat-o fără răsuflare dar ea nu era laşă aşa cum spusese el şi, pe Dumnezeu, că o va dovedi!

CAPITOLUL 24

Brandon se întorsese la oaspeții săi cu o figură taciturnă. Aurora continua să danseze ca să-i binedispună, acompaniată de Diego. Roger, Andrew şi Bruce se distrau de minune. Abia dacă remarcaseră absența lairdului. Brandon şi-a ocupat locul din spatele mesei. Se simțea consumat de trădare şi era gata să se ia la bătaie cu toți oaspeții care se bucurau de spectacol. Voia ca ei să se simtă la fel de mizerabil ca el. Dacă vreunul dintre ei a observat golul lăsat de absența Marinei, nu a arătat, nici nu a făcut vreun comentariu.

Diego îl privea de sus până jos, dar el nu i-a dat satisfacția de a li se întâlni privirile. Cumnatul lui va avea ce merita când va fi în stare să-şi controleze furia, fiindcă în starea aceea de tulburare un bărbat putea să se dovedească foarte primejdios. Dansul încetase şi amândoi ghitariştii şi-au pus instrumentele să se odihnească şi şi-au clătit gâturile cu puțin vin. Lorenzo glumea cu Justin pe seama diferitelor stiluri ale muzicii spaniole.

Toată lumea din salon râdeau şi glumeau cu excepția a două persoane care erau tot atât de îndepărtate în noaptea aceea ca luna de soare.

Intrarea Marinei în salon a făcut ca agitația să înceteze un moment. Îşi schimbase rochia şi îşi lăsase liber frumosul său păr castaniu. Rochia cea nouă a făcut ca bărbații să se uite la ea cu gura căscată şi cu ochii ieşiți din orbite. Pieptarul strâns era croit pentru a fi acoperit cu o batistă, dar

Marina alesese să se lipsească de ea şi se putea observa începutul sânilor şi conturul lor. Partea de jos avea culoarea sângelui cald, era îndrăzneţ strânsă până la jumătatea coapselor şi după aceea cădea cu multă libertate până la genunchi, unde mai multe volane cu danteluri de o culoare mult mai deschisă se mişcau necontrolat. Braţele Marinei erau goale, renunţase la şal; umerii îi erau acoperiţi de o jachetă cu mâneci tip felinar foarte voluminoase, asortată cu volanele din satin de la poale.

Brandon s-a gândit că vestimentaţia ei semăna mult cu cea a femeilor uşoare, care obişnuiau să danseze în cârciumile din portul Dover. I-a aruncat o privire asasină. Niciodată nu o văzuse îmbrăcată într-un fel atât de neruşinat, ca o stricată, dar Marina voia să-i plătească cu moneda dispreţului. O tratase ca pe o târfă!

Amândoi soţii s-au privit cu o provocare în ochi. Paşii care îi despărţeau păreau leghe. Brandon a mijit ochii. Ea avea spatele atât de încordat încât a crezut că avea să i se frângă în orice moment, dar dacă ar fi bănuit preţ de o secundă cât de groaznic de dezamăgită se simţea din cauza purtării lui, poate şi-ar fi revizuit atitudinea. Marina a respirat cu putere înainte de a se adresa fratelui ei.

– Lorenzo, vreau să cânt *alegrías*[1]*!*

Moştenitorul Zambrei a ţintuit-o cu privirea, iar ea se uita ţintă la soţul său. Lorenzo bănuia că se întâmplase ceva grav între ei şi nu a vrut să înrăutăţească făcându-i jocul.

– Justin şi cu mine ne odihnim, cred că meritãm.

Marina şi-a întors capul către fratele său şi l-a privit cu o strălucire primejdioasă în pupile.

– Vreau să cânt!

Lorenzo a clătinat din cap în semn de refuz.

– Voi cânta eu pentru tine. Va fi o onoare să pot să-ţi fac

[1] Cântec şi dans andaluz (n.tr.)

pe plac, verișoară.

Răspunsul lui Diego a lăsat-o perplexă și a făcut ca Lorenzo să blesteme în șoaptă. El și-a potrivit iarăși scaunul și a luat cu drag ghitara spaniolă în mâini. Marina a așteptat primele acorduri. Sebastián a făcut un pas spre ea ca s-o oprească; de câte ori Marina avea privirea aceea însemna că nu-și mai măsoară faptele. Nu știa ce se petrecuse între ea și laird dar privirea întristată se putea interpreta în multe feluri și nu anunța nimic bun. Lorenzo l-a ajuns din urmă la jumătatea drumului. Sebastián și-a înfipt ochii în el, care i-a făcut cu capul un semn de negație.

– Cineva trebuie s-o oprească, i-a spus cu chip întunecat.

– Are nevoie să se descarce. Și dacă vrea să facă asta cântând, așa să fie.

Sebastián nu era de acord. Și-a întors ochii înspre prietenul din copilărie. Lorenzo a ridicat din umeri, de obicei sora lui era o femeie înțeleaptă dar era limpede ca lumina zilei că în noaptea aceea voia capul lairdului de Ruthvencastle. Ceilalți bărbați, în vanitatea lor masculină, au crezut că Marina se supărase pe Brandon pentru că refuzase să danseze cu ea, de aceea așteptau evoluția ei convinși că se vor bucura de spectacol mai mult.

– Nu-i da voie surorii tale să-și ia o revanșă care poate să se întoarcă împotriva ei. Dar Lorenzo nu a dat atenție cererii lui Sebastián. Hotărâse să nu se amestece în relația dintre sora lui și soțul ei, chiar dacă după aceea va avea remușcări pentru atitudinea pasivă. Era evident că soții avuseseră o neînțelegere dar cuplurile trebuiau să-și rezolve problemele în intimitate, restul trebuia să rămână deoparte. Sebastián a fost reținut de brațul lui Lorenzo. Dacă îți iubești sora, oprește-o, i-a spus, cu dinții strânși, prietenului său.

– Cineva merită să fie pus la punct. Dar Sebastián nu era

de aceeaşi părere. Şi ea este cea mai nimerită. Sebastián, nu te da în spectacol, i-a poruncit cu *glas ferm*.

Sebastián ştia că exista un singur motiv pentru care Marina s-ar hotărî să acţioneze fără să se gândească la urmări.

– I-ai spus?

Lorenzo a negat.

– A aflat prin Diego.

– Diego? a întrebat Sebastián. Şi acum ce facem?

– Ne uităm cum cade uriaşul cu picioare de lut.

– Dar nu-ţi dai seama că o va târî pe sora ta în căderea lui? Sunteţi amândoi nişte neghiobi!

Diego începuse deja acordurile proprii dansului, şi Aurora s-a hotărât să îl acompanieze cu bătăi din palme. Cu un zâmbet de plăcere, a poftit-o pe Cass să se alăture, invitaţie pe care scoţianca a acceptat-o fără nicio ezitare, străină de adevăratul motiv al purtării cumnatei sale. Deşi nu îndrăznea să danseze pe ritmuri spaniole, învăţase să facă acompaniament cu palmele şi acesta era un ritm uşor de urmat. Niciunul dintre cei din salon nu părea să-şi dea seama de dezastrul care era pe punctul să se dezlănţuie.

Marina şi-a îndreptat paşii, uşori dar hotărâţi, spre locul unde stătea Brandon. Şi-a luat cu o mână volanul principal al rochiei şi l-a ridicat până pe şoldul stâng. Dantelurile juponului alb au rămas la vedere. Atitudinea Marinei era provocatoare, de parcă ar fi fost o fetişcană într-o cârciumă cu mineri beţi. Şi-a aşezat mâna dreaptă pe lemnul cald, doar lăţimea mesei o despărţea de laird. Brandon avea dinţii strânşi dar Marina ajunsese într-un punct de unde nu putea să dea înapoi, nici nu voia şi a început să fredoneze cu ochi ca nişte pumnale. Diego făcea o treabă splendidă cu corzile ghitarei. Ea nu mai auzise niciodată un început de *alegría* mai bine interpretat. A respirat fără să înceteze să-şi privească soţul cu ochi înflăcăraţi şi a început să cânte, ceva ce făcea doar când

se simţea copleşită de sentimente.

Mult trebuie să taci
de aceea păstrează tăcerea.
Mult trebuie să taci
căci ca soţ eşti
un păcat mortal,
căci ca soţ eşti
un păcat mortal.

Exclamaţia la unison a celor prezenţi s-a făcut auzită clar, dar Marina şi-a continuat cântul fără să se gândească la urmări, fără să ia în seamă privirea de avertizare pe care i-o arunca, Brandon. A aşteptat ca soloul de ghitară să înceteze ca să continue să cânte. Avea trupul voluptuos aplecat în faţă, într-o provocare clară; din nou a respirat adânc şi a reţinut aerul ca să dea drumul silabelor cu forţa necesară.

Un imperiu străin
condus de Napoleon,
un imperiu străin
nu a cucerit Spania
şi nu din lipsă de bani.
Dar pe această cordobeză
încă nu ai îmblânzit-o,
căci caracter şi înfăţişare
nu îţi prisosesc.
Şi niciun laird fanfaron
sau un franţuz fricos
nu vor face să-mi fie frică
de un scoţian...

– Olé şi olé! Diego nu ştia dacă aceste vorbe spuse de

lady Penword erau adresate lui sau Marinei, interpreta unor versuri atât de speciale. Cântă foarte bine, ce mai forță.

Justin înțelesese versurile cântecului și era stupefiat, ca și Diego, Sebastián, Lorenzo și Andrew. Singurul care nu înțelegea era Duncan, dar provocarea din gesturile și privirea ei a înțeles-o. Lipsea cireașa de pe tort. Marina le-a oferit-o tuturor cu plăcere, dar fără să înceteze să se uite la laird de Ruthvencastle, cu un zâmbet cinic.

Ție, prostule, un avertisment
ție, prostule, un avertisment
în dormitor te așteaptă
o sentință.

Glasul a tăcut cu câteva momente înaintea ghitarei și palmelor. Tensiunea din salon putea devenise aproape palpabilă. Pieptul Marinei urca și cobora din cauza efortului pe care îl făcuse ca să cânte. Stătea tot cu privirea ațintită asupra lui Brandon, care se ținea cu mâinile de marginea mesei și o strângea cu putere, de parcă gâtul ei ar fi fost vizat de gestul lui de mânie și nu lemnul. Marina a dat drumul volanului rochiei și și-a dus mâna la stomac ca și cum ar fi devenit conștientă pentru prima oară de îndrăzneala sa. Toți așteptau nerăbdători reacția lairdului de Ruthvencastle la sfidarea ei, dar Brandon a făcut ceva cu totul neașteptat; și-a desprins mâinile de pe marginea mesei și le-a ridicat foarte încet până la piept. Spre consternarea Marinei, a început să-i aplaude evoluția. Și nu o dată, ci de mai multe ori. Își lovea palmele una de alta cu sunete seci și rare, în vreme ce pe buze începea să-i înflorească un zâmbet dintre cele pe care le adora ea, doar că în seara aceasta era zâmbetul unui adversar care promitea o răzbunare cruntă. Marina a închis ochii; el nu reacționase cum se aștepta ea.

– În noaptea asta îți vei primi premiul pentru o așa superbă evoluție.

Ceilalți oaspeți l-au urmat pe Brandon în aplauze, fără să înțeleagă sensul dublu al vorbelor lui de felicitare.

***

Pașii apăsați ai Marinei aveau să lase urme pe podeaua dormitorului. Se simțea grozav de agitată, speriată și plină de neliniște pentru atitudinea ei de mai înainte. După ce cântase, seara își urmase cursul normal, cu excepția privirii pătrunzătoare a unuia dintre oaspeți, Bruce Duncan, care nu-și luase ochii de pe ea. Privirile lui permanente o incomodaseră cumplit. Marina nu știa dacă era din pricina cântecului stupid sau a rochiei provocatoare de cârciumăreasă. Și-o pusese într-un acces de furie și impulsul acesta avea s-o coste foarte scump. Dar nu mai folosea la nimic să se căiască, voise să-i dea o lecție lui Brandon. Acum era vremea regretelor. De ce se lăsase purtată de un impuls? Pentru că era rănită și o femeie cu stima de sine și orgoliul atât de batjocorite era mai primejdioasă decât o cutie cu pulbere într-o topitorie de metal. Voia să-l supere pe soțul ei și reușise. Dar cu ce preț? Dacă Brandon voia ca ea să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic după ce îl descoperise, se înșela amarnic. Fusese în joc viața lui Sebastián și ea nu avea de gând să uite faptul acesta esențial.

După ce terminase de cântat, Brandon îi poruncise cu vorbe amabile dar cu ochi ca de gheață să-și schimbe hainele. Ea a profitat de ocazie ca să se scuze față de oaspeți în timp ce primea felicitări pentru evoluția ei, doar de la Sebastián nu; acesta rămăsese într-un colț al salonului privind plecarea ei fără să-i ofere un gest de aprobare sau de reproș. Din fericire, micul Ian nu coborâse la cină în seara aceea,

Brandon poruncise ca una dintre slujnice să îi ducă o tavă cu mâncare în dormitor. Marina şi-a strâns şi mai mult cordonul halatului; pieptarul şi fusta rămăseseră aruncate la picioarele patului. Acum i se păreau veştmintele diavolului. Bătăile uşoare în uşă i-au oprit paşii neliniştiţi. Brandon cerea voie? Nu-i venea să creadă, dar a mers spre uşă cu reticenţă. Mâna a atins clanţa, a mişcat-o uşor şi după ce a deschis uşa grea a rămas stupefiată. Sebastián era cel care aştepta în prag cu o scuză în ochii întunecaţi. Văzându-l, Marina a rămas pe gânduri.

– Vin să-ţi cer iertare. Nu ştiam, Da, chiar nu ştiam.

Marina a respirat atât de tare încât s-a înecat cu aerul. Sebastián s-a grăbit s-o ajute, a lovit-o uşor pe spate până când a încetat tusea.

– Iartă-mă că am crezut o minciună.

Tăcerea dintre ei spunea mai mult decât vorbele. În depărtare se auzea gălăgia din salon. Oaspeţii continuau să petreacă. Energia Aurorei Penword când era vorba de dans se dovedea inepuizabilă.

– Toate dovezile duceau spre mine.

– Nu ai încălca niciodată o promisiune. Trebuia să-mi amintesc acest amănunt însemnat dar m-a învins teama când am aflat că puteai fi spânzurat.

– Totul s-ar fi lămurit la timp. Ea a negat dând din cap. La timp! a repetat foarte supărat. Ai luat o hotărâre pripită, a exclamat îndurerat.

Marina ştia că se referea la nunta ei nechibzuită cu scoţianul.

– Soţul meu îţi va prezenta scuzele pe care le meriţi. Sprâncenele lui Sebastián s-au ridicat cu sarcasm. Tăcerea lui este e o batjocură pe care nu am de gând s-o tolerez.

– Nu mă aflu aici ca să caut răzbunare.

Marina şi-a muşcat buza de jos fiindcă se simţea profund

ruşinată. Sebastián era nevinovat, Brandon nu. El a oftat pentru că o vedea îndepărtată şi zbuciumată.

– Mâine plec spre Londra la prima oră a dimineții, cu lord Beresford şi cu Diego, de aceea vin să-mi iau rămas bun şi să-ți mulțumesc pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o în seara asta. Sebastián se referea la dansul lor împreună de după cină dar Marina se simțea incapabilă să facă sau să spună ceva. Când Sebastián a vrut să se întoarcă, l-a strigat şi s-a dat la o parte din dreptul uşii ca să-i dea voie să intre în dormitor. Nu era conştientă că era în haine de corp; părea că nici Sebastián nu-şi dădea seama de asta. În momentul acela crucial nu erau un bărbat şi o femeie interesați în mod trupesc unul de altul, erau doi prieteni care îşi spuneau, poate, un rămas bun definitiv. Marina mergea spre mijlocul dormitorului cu paşi energici. Sebastián o urma cu chipul foarte serios. De ce acest sacrificu, Da? a întrebat-o deodată. Ea s-a întors iute spre el. Ochii săi erau ca două puțuri negre şi adânci. Trebuia doar să ai un pic de încredere în capacitatea mea de a rezolva aceste chestiuni.

Marina se gândea, ce putea să-i spună ca să-l aline?

– Am crezut minciuna şi am acționat în consecință.

– Ai procedat într-un mod impulsiv, nebunesc! Ai să plăteşti un preț foarte mare.

– Crezi că nu ştiu? Dar nu mai pot să dau înapoi.

– Întoarce-te în Spania cu mine. Tatăl tău va fi încântat de întoarcerea ta iar eu voi fi cel mai fericit bărbat din Córdoba.

Dacă ar şti Sebastián că asta era ce dorea mai mult pe lume... dar era o femeie matură şi conştientă de obligațiile ei.

– Locul meu este aici.

Surpriza lui Sebastián a fost foarte mare.

– Îl iubeşti? Chiar atât de mult?

Ea a întârziat o veşnicie până să răspundă dar a făcut-o într-un fel diferit de cum se aştepta el.

– Ceva a murit în mine. Nu cunosc gravitatea răului, dar nimic nu va mai fi ca înainte şi de aceea sunt conştientă că nu trebuie să mă întorc.

– Şi atunci? a întrebat-o cu glas şovăitor.

– Trebuie să-mi asum urmările faptelor mele.

– Tatăl tău îţi plânge lipsa, nu mai este acelaşi bărbat mândru, Da.

Cu fiecare vorbă Sebastián îi înfigea şi mai adânc cuţitul remuşcărilor. Marina s-a întrebat dacă era conştient de ceea ce făcea.

– Am pregătit banii de care ai nevoie, i-a spus ea deodată.

Auzind-o, Sebastián a mijit ochii.

– Nu-mi mai trebuie dota ta, Diego a ipotecat moşia Vílchez pentru ca eu să pot să-mi recuperez moştenirea.

Marina a dat drumul puţin câte puţin aerului pe care îl reţinea.

– Prea târziu, Sebastián. Am lăsat totul rezolvat în Córdoba înainte să plec. Banii sunt depuşi la bancă într-un cont pe numele tău. Sebastián a privit-o intens. Ea l-a încurajat. Construieşte presa, plantează mai mulţi măslini, transformă „Castanii" în căminul minunat care a fost când trăiau părinţii tăi.

– O voi face, dacă te întorci cu mine. Tatăl tău îţi va suporta divorţul mult mai bine decât căsătoria.

– Sunt catolică, Sebastián! Cum poţi să spui aşa ceva?

Când Sebastián a observat durerea din ochii ei, s-a oprit. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i provoace şi mai mult rău.

– Mereu îţi voi respecta hotărârea, oricare va fi, chiar dacă nu o voi împărtăşi. Marina era gata să se frângă. Cum putea să existe această prăpastie între Sebastián şi Brandon? Ea îl iubea pe cel mai intransigent, intolerant şi încăpăţânat dintre toţi bărbaţii şi în schimb pierdea un prieten de suflet.

Nu, nu pot să accept banii tăi, Da, sper să înţelegi.

Ea l-a privit cu resentiment.

– Şi sacrificiul meu va fi în van? A oftat lung. Voi fi îngropată pe meleagurile astea ştiind că renunţarea mea nu a folosit la nimic. Nu poţi să-mi faci asta, Sebastián. Dar el nu i-a răspuns. Vei îngădui ca Diego să ipotecheze viitorul copiilor lui pentru tine? Sebastián i-a făcut un semn cu capul să nu mai continue pe drumul acela spinos. Şi dacă lucrurile nu ies cum sperăm? Vărul meu va trebui să-şi piardă căminul pentru stupidele tale scrupule masculine?

Sebastián s-a dat înapoi cu un pas, cu surpriza întipărită pe chip.

– Dacă ţi-aş accepta dota, ţi-aş pricinui un necaz mult mai mare, nu eşti în stare să vezi?

Marina a ridicat cu aroganţă bărbia.

– De scoţian mă voi ocupa eu. Tu ocupă-te să-mi administrezi dota până când vei putea să mi-o înapoiezi.

– Nu te recunosc, Da. Ce ţi-au făcut?

Întrebarea fusese pusă pe un ton mâhnit, care a îndârjit-o. Sebastián nu putea să simtă compasiune pentru ea, ar fi ultimul sentiment pe care l-ar aştepta de la el.

– Am făcut o înţelegere şi o respect.

Mâinile lui Sebastián au urcat până pe umerii ei şi s-au oprit acolo. Marina putea să simtă căldura pe care i-o transmiteau. A privit-o fix fără să clipească dar cu seninătatea aceea care o emoţiona.

– În noaptea asta îţi voi da sărutul pe care mi l-ai cerut la Stejărişurile, apoi voi pleca.

– Nu! Sebastián, eu...

Dar gura lui a căzut peste a ei cu posesivitate. A pătruns în interiorul catifelat şi a băut nectarul dulce de pe buzele ei. Marina era uluită şi nu putea decât să se ţină de haina lui Sebastián ca să nu cadă pe spate. Când el a sfârşit sărutul,

Marina nu voia să deschidă ochii şi să-i înfrunte privirea. Îi lipsea curajul. S-a hotărât în cele din urmă şi ceea ce a văzut a scufundat-o în cea mai adâncă neliniște. Sebastián simțea pentru ea ceea ce simțea ea pentru laird de Ruthvencastle. Putea fi ceva mai infam? Marina se îndoia.

– Îmi pare rău, nu mi-am închipuit niciodată... Dumnezeule, Sebastián! Iartă-mă.

El i-a pus un deget pe buze ca să tacă.

– Eşti sora celui mai bun prieten al meu, te-am văzut crescând şi devenind cea mai frumoasă femeie din lume, cea mai inteligentă şi mai îndrăzneață. Înțelegi de ce mi-am ținut buzele pecetluite în privința ta? Marina a confirmat dând din cap dar nu a putut să evite ca ochii să i se umple de lacrimi. Vedeai în mine doar un prieten căruia să-i spui neliniştile tale; nici nu-ți închipui cât doream să fiu primul bărbat care îți atrage atenția. Dar nu am fost eu, ci un străin care nu te va aprecia niciodată cum meriți. Marina a oftat. Lovitura bruscă în uşa dormitorului i-a făcut pe amândoi să întoarcă la unison capetele. Brandon stătea oprit în prag cu privirea împietrită. Marina a încercat instinctiv să se separe de Sebastián, dar el nu a lăsat-o. I-a strâns umerii în timp ce se apleca spre ea ca să-i dea un sărut pe obraz şi să-şoptească la ureche cu îndrăzneală. De-aş avea ocazia să îi trag un glonț între sprâncene. Marina s-a uitat la el perplexă. Glumea? Un dezastru era pe punctul să se întâmple şi el îl lua în glumă, de necrezut! Noapte bună, Da. Tonul linguşitor a făcut-o să se încordeze. Să visezi frumos, cum voi face eu.

Brandon stătea tot în cadrul uşii, astupând singura cale de ieşire.

– Sebastián a venit să-şi ia rămas bun, pleacă dimineață la prima oră spre Londra.

Explicația părea absurdă, dar totuşi Marina i-a dat-o. Brandon intuia că se întâmplase ceva între ei doi câteva

momente mai înainte și ranchiuna i-a perforat măruntaiele. Sebastián ajunsese lângă el cu pași înceți. Deși diferența de înălțime era destul de însemnată, spaniolul nu arăta în pupile niciun strop de teamă, dimpotrivă, îl privea cu o provocare alarmantă în străfunduri. Brandon putea să zărească ura care emana din pupilele negre și a înțeles de ce simțea Sebastián respingere și aversiune față de el, amândoi aveau aceleași sentimente incontrolabile de posesie pentru Marina.

– Fă-mi plăcerea, scoțianule, oferă-mi posibilitatea de a o lăsa văduvă.

Marina și-a înghițit un blestem auzind provocarea lui Sebastián. Continua să stea pironită în mijlocul camerei cu chipul schimonosit de îngrijorare.

– Asta cauți?

Spaniolul nu a făcut nicio mișcare din cap. Marina a hotărât să intervină. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Brandon putea să-i facă mult rău lui Sebastián, dacă-și propunea.

– Te rog, Brandon..., l-a implorat cu glas blând.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu își îndepărta privirea. Brandon intimida cu ochii duri precum granitul, Sebastián îl măsura cu ferocitate iar Marina simțea cum i se ridică fierea în gât.

– Să nu te mai întorci niciodată la Ruthvencastle, altfel voi accepta provocarea stupidă pe care tocmai mi-ai aruncat-o.

După ce a auzit vorbele lui Brandon, Marina a răsuflat ușurată dar a fost o ușurare de moment. Sebastián a atacat cu singurul cuvânt pe care nu îl putea tolera un bărbat orgolios.

– Numai un laș ar disprețui vorbele mele, laird, l-a înfruntat cu dispreț.

Brandon și-a ținut respirația și a strâns pumnii pe lângă trup. Spaniolul se juca cu moartea dar el știa cum să-i facă un rău mult mai mare și nu neapărat cu pumnii. A atacat cu ferocitate neașteptată punctul slab al amândurora: Marina.

– N-am să ridic mănuşa, domnule de la Cruz; vrei să ştii de ce? Pentru că ea nu merită. Nu merită pământul pe care calcă.

Sebastián a făcut un pas înainte cu intenţia de a-l lovi, dar sosirea lui Diego şi Lorenzo nu i-a îngăduit să răspundă la insulta adresată Marinei. S-a simţit ţinut de braţele prietenilor săi şi neştiind ce să facă cu jignirea primită. De unde naiba apăruseră? El îi lăsase stând de vorbă liniştiţi cu tânărul Beresford şi cu lord Wilson.

– Nu-l lua în seamă, Brandon, i-a spus Diego. Prietenul şi asociatul meu a băut mai mult decât trebuia.

Sebastián şi-a înfipt pupilele negre pe Diego, care i-a făcut semn să se stăpânească. Nu erau nici locul nici momentul ca să înceapă o ceartă. Casa era plină de oaspeţi. Marina era la un pas de a ţipa. Nu o dureau vorbele usturătoare ale soţului ei ci privirea dezamăgită pe care i-a dedicat-o Diego înainte de a-l ţine pe Sebastián. Era ca şi cum i-ar fi spus într-o tăcere otrăvitoare că era o proastă cum nu s-a mai văzut, că ar trebui să-şi strângă lucrurile şi să se întoarcă în Spania. Deşi asta dorea din toate puterile, Marina nu a ţinut cont de porunca exprimată de ochii lui Diego. A stat liniştită privind plecarea forţată a lui Sebastián, care lupta să se desprindă din braţele lui şi ale fratelui ei, în timp ce blestema. Brandon îi privea cu ochi întredeschişi, dar s-a dat la o parte de pe hol ca să îi lase să treacă. Înainte să dispară, Sebastián a întors chipul spre ea.

– Mă voi întoarce după tine, Da. Jur pe sângele meu!

Glasul i s-a pierdut pe holurile de la Ruthvencastle.

Brandon a închis uşa de la dormitor cu piciorul şi s-a întors înspre Marina cu ochi fioroşi. Dacă acoperişul de la Ruthvnecastle s-ar fi dărâmat peste ea şi ar fi strivit-o, Marinei nu i-ar fi păsat deloc. Era mai bun un dezastru de o asemenea dimensiune decât să trebuiască să înfrunte furia lui Brandon.

CAPITOLUL 25

Brandon a scrutat figura Marinei, care își stăpânea cu greu tremurul umerilor. Avea halatul desfăcut parțial, dantela cămășii era la vedere, ca și începutul sânilor fildeșii. Chipul îi era îmbujorat și buzele umflate. Pumnii lui Brandon s-au strâns și mai tare. Soția lui era imaginea vie a adulterului.

– Cum îndrăznești să-i oferi dota ta? Banii ăia îmi aparțin!

Marina a respirat lung și adânc. Dacă auzise despre dotă, văzuse și sărutul pe care i-l dăduse Sebastián. Totul se colora în negru pentru ea.

– El are nevoie de ei mai mult decât tine, l-a înfruntat răzbunătoare.

– Dezbracă-te! i-a spus fără nicio urmă de emoție în glas. Spatele Marinei s-a încordat. Sau o voi face eu!

După clipa de furie și surpriză, umerii ei mici au încetat să mai tremure. Marina și-a pus mâinile în șolduri și pentru prima oară în noaptea aceea a râs pentru el, chiar dacă fără umor. I-a zâmbit cu dispreț nesfârșit și cu profund dezgust. Și-a plimbat ochii pe chipul lui aspru, pe pieptul tare și bombat, pe pântecul plat, pe coapsele puternice și în cele din urmă și-a întors iarăși privirea înspre chipul masculin. Pântecele lui Brandon s-a cutremurat văzându-se privit de ea într-un fel atât de intim și de repulsiv în același timp.

– Nu! l-a înfruntat ea cu îndrăzneală.

Brandon a făcut un pas spre ea. Ochii lui ardeau cu

o avertizare pe care Marina a nesocotit-o.

– Nu...? Brandon nu a continuat întrebarea, pe măsură ce înainta către ea, își descheia nasturii de la cămașă. Marina a fost pe punctul să dea un pas înapoi, dar și-a stăpânit impulsul. Brandon a fost pe deplin conștient de ușoara ei șovăire. Ai face bine să te temi de mine!

Marina a făcut un gest trufaș cu mâna.

– „Niciun laird fanfaron, nicio armată franceză nu mă vor face să mă tem de-un scoțian!" Brandon s-a oprit locului auzind o parte din cântecul pe care îl interpretase ea și pe care i-l dedicase cu onoruri. Nu-ți mai amintești versurile?

– Ar trebui să te jupoi de vie pentru că m-ai făcut de rușine în fața oaspeților mei cu cântecul ăsta idiot! Marina ar fi preferat s-o jupoaie de vie decât să-l vadă venind spre ea și în același timp dându-și hainele jos. Dezbracă-te! i-a repetat pentru a doua oară.

Brandon scăpase de cămașă și pantaloni. Rămăsese complet gol în fața ei.

– Ai de gând să mă sileşti? l-a întrebat cu glasul disprețuitor și cu o undă de nervozitate în străfunduri, ce spera să treacă neobservată.

Să vadă masa aceea de mușchi goi în fața ei îi trezea amintiri dureroase.

– Dacă asta cauți..., i-a răspuns el.

Atunci Marina a dat înapoi un pas. Brandon era prea aproape de ea, membrul lui tare și amenințător aproape îi atingea stomacul. Ea nu voia să lase ochii în jos, dacă făcea asta, hotărârea ei se va duce de râpă, o va cuprinde teama și nu avea de gând să arate vreo teamă, viața ei ar putea depinde de asta.

– Atunci va trebui s-o faci, fiindcă nu mă voi supune de bună voie. Brandon a prins-o de încheietura mâinii cu mâna lui mare și puternică, a tras-o spre el și Marina s-a împiedi-

cat rămânând în clar dezavantaj. Era așa de lipită de trupul lui încât a putut să-i simtă membrul între piept și stomac. A închis ochii și asta a fost o greșeală. Brandon a dus-o spre pat aproape fără efort. Blestemată să-i fie înălțimea și forța! Marina părea o păpușă de cârpe în brațele lui și deodată s-a trezit culcată pe spate pe salteaua moale din puf. Dacă nu-mi dai drumul, am să-ți scot ochii, i-a zis ea zbătându-se.

– Alte amenințări în van? a întrebat-o el cu superioritate.

Marina și-a înghițit o înjurătură. Dacă el era hotărât, și ea era la fel.

– Scoțianule, o cordobeză nu amenință niciodată în van.

Nu a mai putut să spună altceva. Gura lui Brandon a căzut cu furie peste a ei. Sărutul a fost dur, ca o pedeapsă. I-a învinețit buzele moi, i-a apăsat cu putere limba ca s-o silească s-o primească pe a lui. Marina suporta sărutul fără să-i îngăduie o înaintare de bună voie spre interior. Opunea rezistență zbătându-se sub corpul lui. Ajunge! Dar el continua s-o strivească, până când exclamația a pătruns în creierul confuz. Un singur sărut și nu se mai putea gândi la nimic. Nu pot să respir! l-a mustrat.

Brandon s-a întors și a așezat-o deasupra lui. Era de ajuns să-i ridice juponul și ar putea s-o penetreze cum dorea; cu furie, cu pasiune, cu frenezie. Și-a suit palma fierbinte pe coapsa ei până ce degetele au atins jartiera și preț de o scurtă clipă confuzia a pus stăpânire pe creierul său: dacă nu avea pe ea ciorapii, de ce purta jartierele? Dar nu s-a mai gândit la asta când a tras cu degetul de jartieră. Aproape fără să-și dea seama, el începuse un joc de seducere pe care Marina nu-l tolera. A oprit cu mâna ei mică mișcarea degetelor lui Brandon pe rufăria ei. Avea buzele strânse de furie. Când el a încercat din nou să tragă de jartieră, degetul a atins ceva ce nu era acolo înainte, a mângâiat mânerul tare și s-a uitat la Marina cu interes. Totul s-a petrecut prea iute. Fără să știe cum, Marina

scosese arma pe care o ținea ascunsă pe partea interioară a coapsei și prinsă cu jartiera. Cu o mișcare rapidă a mâinii desfăcuse lama briceagului și o pusese sub testiculele lui, într-un avertisment clar. Brandon a început să respire cu greutate. Putea să simtă tăișul lamei, se temea că-l va răni grav.

– Lasă arma, Marina!

Brandon a rostit vorbele cu multă blândețe. Ea i-a râs în față apăsând și mai mult lama. Niciunul dintre ei nu putea să vadă linia purpurie care se forma pe pielea delicată.

– Azi nu sunt Marina, nici Rosa, în noaptea asta pentru tine sunt Dalila, dar spre deosebire de ea, eu n-am să-ți tai părul, am să-ți tai ceva ce apreciezi mult mai mult decât gâtul: testiculele.

Brandon a închis ochii un moment. Ea era scoasă din fire iar el în clar dezavantaj. Când va reuși să-i ia arma, îi va tăia limba cu ea.

– Lasă cuțitul și hai să vorbim.

Marina și-a rezemat trupul de pieptul lui Brandon fără să dea drumul lamei sau s-o îndepărteze din locul acela intim.

– Acum vrei să vorbești, nu să intri în mine? l-a întrebat ea dușmănoasă și cu buzele arcuite într-un zâmbet diabolic. Membrul tău e tot drept și zvâcnind, o fi de teamă? de așteptare? Hai să vedem.

Dar Brandon îndurase prea multe în noaptea aceea lungă. Trecuse cu chiu cu vai de dansul ei desfrânat cu Sebastián. Disimulase rana pe care i-o provocase avertizarea ei despre faptul că se culcase cu dușmanul lui. Acum virilitatea îi era amenințată. Marina merita o bătaie bună și pe Dumnezeu că i-o va da cu plăcere în momentul când îi va smulge blestematul de cuțit din mână. Marina jubila. Meritase să facă această nebunie. Să vadă chipul speriat al lui Brandon depășea cu vârf și îndesat pedeapsa pe care i-o va da când o va dezarma. Preț de o clipă strălucirea de teamă din ochii lui

verzi potolise setea de răzbunare pe care o simțea dar voia să-l mai pedepsească un pic, să-l facă să înghită nodurile dureroase pe care le simțea în piept pentru faptele lui. A apăsat lama până când i-a făcut o tăietură pe pielea inghinală, puțin adâncă dar deajuns ca să sângereze un pic.

– Am să-ți dau o bătaie de n-ai s-o uiți toată viața! a amenințat-o el.

Râsul Marinei a răsunat în tăcerea camerei.

– Uiți cine are arma, dragul meu laird. Brandon simțea un chef nebun s-o așeze pe genunchi și s-o biciuiască, dar ea continua să țină cuțitul pe organele lui. Vreau să știi că am de gând să divorțez de tine, i-a spus ea cu ochii întredeschiși. Nu vreau să mai stau legată de un nelegiuit ca tine.

Brandon risca să rămână eunuc pentru totdeauna.

– Dacă dai drumul armei, i-a cerut el cu glas reținut, vom vorbi.

Marina a hotărât să nu mai continue supliciul. A slăbit apăsarea și asta a fost pierzania ei. Fără să-și dea seama, s-a trezit cu fața în sus pe pat, cu mâinile prinse deasupra capului. Ochii lui arătau o furie oarbă. I s-a strâns stomacul de teamă. Ajunsese prea departe dar nu putea să se căiască. Brandon s-a uitat la cuțitul cu prăsele din fildeș pe care îl ținea în mână. Blestemata! Era cuțitul lui Sebastián! Văzuse cum îi mânuia de nenumărate ori în timpul cinei de la „Stejărișurile", în seara când îi surprinsese sărutându-se cu pasiune. Avusese îndrăzneala să-l amenințe cu același cuțit? Marina tocmai adăugase încă o ofensă pe capul său. Cu o lovitură a mâinii a făcut ca arma să zboare peste ei spre podea. Zgomotul scos la impactul cu podeaua a făcut-o pe Marina să îndrepte capul spre locul unde căzuse.

– Este un cuțit bun, i-a spus ea scoțând flăcări pe ochi. Lui Brandon nu îi venea să creadă îndrăzneala ei. Și un dar foarte drag.

Dacă mai vorbea, s-a gândit Brandon, o să-i smulgă limba.

– Ai mers prea departe, i-a reproşat acid.

– Ai testiculele la locul lor, ceea ce înseamnă că nu am mers deloc prea departe.

– Niciodată nu trebuie să ameninţi un bărbat într-un mod atât de grav, meriţi să te biciuiesc şi am de gând s-o fac de îndată.

Marina s-a trezit deodată complet goală. Brandon îi scosese dintr-o mişcare halatul şi cămaşa. I-a smuls şi slaba protecţie pe care i-o ofereau chiloţii fini din dantelă şi a pus-o cu faţa în jos pe genunchii lui. Marina ar fi putut să râdă isteric dacă ar fi văzut imaginea lor, goi şi foarte furioşi, dar era prea ocupată să dea din picioare şi să încerce să scape din braţele soţului şi, acum, călăului ei. Când a simţit prima palmă peste fund şi-a muşcat cu atâta putere buza de jos că aproape i-a dat sângele. Marina putea să fie multe lucruri dar nu laşă, nu îi va da satisfacţia de a-i auzi plânsetele în timpul bătăii.

Brandon s-a dovedit implacabil, tenace. Îl durea palma din cauza loviturilor pe care i le dăduse dar Marina nu scosese niciun sunet deşi îi făcuse un rău considerabil. Când a terminat, a încercat, cu delicateţe, s-o întoarcă dar ea s-a zbătut ca o pisică sălbatică şi l-a pălmuit cu toate puterile, s-a eliberat din braţele lui, cu totul scoasă din fire. A rămas în picioare în faţa lui, cu chipul la fel de roşu ca fesele.

– Dacă mă mai atingi, jur că am să te omor!

Brandon simţea nevoia să o aplaude pentru curajul său. Era magnifică în goliciunea ei. Sânii i se mişcau în ritmul respiraţiei întretăiate. A dorit-o cu o intensitate copleşitoare. Cu o pasiune dezlănţuită şi nebună. Murea s-o sărute dar ea era foarte departe de a se lăsa mângâiată de bună voie de buzele lui, nu, după pedeapsa pe care i-o aplicase. Ochii

căprui nu se dezlipeau de ai lui. Promiteau foc veşnic.

– Meritai, m-ai făcut să sângerez.

Un firişor de sânge păta interiorul coapsei lui Brandon dar rana era neînsemnată şi amândoi ştiau. Rana pe care o avea ea în inimă era mult mai gravă şi mai adâncă. Marina i-a scuipat în continuare câteva vorbe cu venin.

– Ochi pentru ochi, laird, dar să nu te îndoieşti că am să te fac să sângerezi şi mai mult.

Brandon a întins mâna, a prins-o de încheietură şi a tras-o dintr-o mişcare în pat. Marina a căzut pe moale, dar lovitura neaşteptată a făcut să dea drumul dintr-odată aerului din plămâni. A gâfâit complet năucită.

– Doamnă McGregor, e rândul tău să sângerezi, i-a răspuns el cu glas profund.

Gura lui a căzut cu brutalitate peste a ei. Marina nu putea să tragă aer în plămâni, era strivită sub greutatea trupului lui tare. Deodată el a uşurat apăsarea şi ea a putut să răsufle adânc. Era tot cu mâinile prinse deasupra capului, dar acest lucru nu a îngrijorat-o, avea picioarele libere ca să-i dea o lovitură în locul unde îl durea cel mai mult pe un bărbat. Marina a trecut la fapte. În momentul în care a simţit un pic de aer între cele două trupuri goale, a ridicat genunchiul îndeajuns ca el să nu-şi dea seama, şi l-a lovit între picioare ameţindu-l un moment. Brandon a încercat să-şi recapete răsuflarea dar lovitura în testicule reuşise să-l lase fără aer. Mâinile lui puternice nu i-au dat drumul Marinei, deşi simţea dorinţa de a o duce spre organul lui ca să-şi aline arsura care îl chinuia.

– Dă-mi drumul! l-a înfruntat ea cu un croncănit.

– Am de gând să te supun chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viaţa asta.

Ea s-a îndârjit.

– Amin! Nu vei scăpa viu din noaptea asta. Brandon îşi

recupera răsuflarea încetul cu încetul. A închis un moment ochii, ca să hotărască strategia de urmat şi a ştiut că trebuia să o ia pe calea de mijloc. Din fericire, durerea îi trecuse aproape de tot. Puţina distanţă dintre ei făcuse ca lovitura să nu fi fost primejdioasă şi acum avea destulă încredere ca să nu se lase păcălit din nou. Ea nici nu-şi închipuia ce pregătise el. A sărutat-o din nou cu putere, cu o nevoie pe care nu şi-o înţelegea. Ea continua să se zbată sub el dar puţin i-a păsat. I-a prins mâinile într-una a lui cu destulă putere ca să nu scape iarăşi; cu cealaltă a început o coborâre lentă pe gât până a ajuns în valea satinată unde începeau sânii. Ea nu a putut să protesteze, avea gura supusă de limba lui Brandon care îi explora interiorul de parcă ar fi căutat o comoară. Marina s-a gândit să-l muşte dar nu avea chef să-i înghită sângele. Cu genunchiul, Brandon a reuşit să îi depărteze puţin picioarele şi să i le ţină nemişcate. Marina nu ştia ce voia el şi în ciuda supărării alte senzaţii au început să-i apară în pântece simţind părul de pe picioarele lui pe interiorul coapselor ei. Limba lui Brandon i-a părăsit cavitatea umedă a gurii ca să caute lobul urechii, pe care i l-a mângâiat cu mişcări lungi oprindu-se cât mai mult timp posibil în anumite zone. Limba aspră şi caldă a lui Brandon ajunsese pe gâtul ei şi a alunecat până în locul unde se odihnea mâna diabolică. Brandon a fost nevoit să-şi aplece mult capul ca să ajungă la rotunjimea sânilor ei, dar s-a descurcat foarte bine. Cu degete dibace, a cuprins globul matur ca să-şi înceapă jocul. A lins sânul peste tot, de la stânga la dreapta, de sus în jos, înainte să ajungă la sfârcul roz şi să-l bage cu totul în gura fierbinte. Marina a respirat brusc. Gâfâitul ei l-a luat prin surprindere şi l-a încântat. În ciuda supărării, o simţea relaxându-se sub trupul lui tare şi dornic, de aceea s-a pregătit s-o satisfacă pe deplin. A dat drumul uneia dintre mâinile ei delicate şi şi-a dus-o la gură, şi-a trecut limba pe fiecare

dintre degetele subțiri, i-a mușcat interiorul încheieturii și a coborât pe interiorul brațului până la umăr ca să ajungă la canalul ce despărțea sânii. Brandon a urmat cărarea șerpuitoare până a ajuns la abdomenul plat. Marina simțea sute de fluturi zbătându-i-se în piept. Cu o încetineală exasperantă, Brandon a ajuns la pântecul ei ușor curbat. Când Marina i-a simțit limba în buric, s-a contorsionat de plăcerea neașteptată și care a surprins-o cu totul. Niciodată nu și-ar fi închipuit ce putea să o facă el să simtă, doar cu limba. A simțit furnicăturile permanente și delicioase dintre picioare pe măsură ce părul blond al lui Brandon o mângâia. Era convinsă că mișca din cap cu un scop anume, s-o înnebunească! Și când limba aceea a intrat în ea, a scos un strigăt de plăcere atât de adânc încât a simțit că moare. A încercat să-l tragă de păr ca să-l îndepărteze dar senzațiile pe care i le trezea nu îi îngăduiau să gândească limpede. Simțea cum îi linge punctul cel mai sensibil al trupului, o sugea cu niște zgomote lascive, păcătoase dar care au dus-o la un grad de excitare cum nu mai cunoscuse niciodată. Când Brandon a mângâiat-o lung pe sex și s-a oprit la intrarea în vagin, Marina s-a contorsionat și a explodat în mii de bucăți. Convulsiile au fost ca niște valuri care o cutremurau de frig, de cald, niște puncte nervoase care se contractau și apoi se dilatau. Orgasmul o lăsase docilă și tremurătoare, dar el continua să se desfete cu gustul ei sărat. O secundă mai târziu, Brandon a privit-o cu intensitate. Marina avea membrele moi, semn de netăgăduit că era cu desăvârșire relaxată. S-a așezat peste ea și a început s-o penetreze încetul cu încetul. O simțea udă, pregătită pentru el dar cavitatea ei interioară era prea strâmtă. Brandon a blestemat fiind conștient că avea să-i facă iarăși rău dar ea continua să nu se miște și să se uite la el cu ochi strălucitori. Nu voi protesta.

Cuvintele ei au fost singurul stimulent de care avea

nevoie. A împins cu putere şi a intrat în ea cu un geamăt gutural. A stat liniştit câteva secunde eterne, în vreme ce Marina încerca să evalueze dimensiunea răului pe care i-l făcuse cu penetrarea rapidă. Deşi nu o durea ca prima oară, era destul de deranjant.

– Dacă nu mă mişc, am să mor, i-a spus el şi a început un balans uşor. Îşi rezemase mâna de saltea ca să micşoreze presiunea greutăţii lui. Înconjoară-mă cu picioarele. Marina s-a supus fără o plângere dar făcând asta penetrarea a fost mai adâncă şi mai dureroasă. Şi-a lăsat din nou tălpile picioarelor pe pat. Dar Brandon nu se va da bătut aşa uşor. A băgat mâna între spatele Marinei şi saltea ca s-o susţină, s-au rostogolit împreună şi a aşezat-o peste el fără să iasă din ea. Marina a scos un oftat de surpriză. În poziţia aceea, penetrarea nu i se părea dureroasă. Sunt prizonierul tău, te voi urma oriunde mă vei duce.

Marina şi-a înfipt pupilele pe chipul soţului ei înainte să înceapă acelaşi balans pe care îl făcuse el după ce intrase în ea. Senzaţiile deveneau o tortură; începeau în pântec şi urcau prin stomac ca spuma. Îşi amintea perfect cum se mişcase el peste ea; a încercat să-l imite gândindu-se că îi va plăcea.

– Dumnezeule! a exclamat ea dându-şi capul pe spate.

Părul lung mângâia coapsele lui Brandon, care a gemut de plăcere simţind atingerea. Cum ea hotăra viteza şi adâncimea, putea să caute modalitatea care îi făcea cea mai mare plăcere. Marina nu ştia că femeile puteau să se folosească de membrul bărbătesc în beneficiul propriu.

– Mă omori! i-a spus el. Ea a crescut ritmul observând răsuflarea lui întretăiată, mormăitul din gâtlej. Brandon închisese ochii încercând să se controleze dar Marina putea să-i vadă sudoarea de pe frunte, sudoarea strălucitoare care îi perla umerii şi pieptul. Nu, nu te mişca, a implorat-o el, dar ea i-a ignorat rugămintea. A început să-şi mişte şoldurile în

cercuri care l-au făcut să geamă de parcă l-ar fi durut. Marina!

Ea l-a simțit încordându-se, arcuindu-și spatele pe saltea și inundând-o o secundă mai târziu cu fluidul lui cald. Tăcerea a umplut camera după orgasmul lui intens. Marina nu voia să se miște. O încâta să-l simtă în ea. Membrul lui palpita în măruntaiele ei satisfăcute. Se simțea cea mai fericită femeie din lume pentru că-și descoperise pentru prima oară sexualitatea. A știut, din instinct, că viața ei alături de Brandon putea fi foarte mulțumitoare dacă el nu ar fi fost un creștin gelos, fanfaron și domn de Ruthvencastle. Brandon a simțit încercările pe care le făcea ea ca să se separe și a ținut-o și mai strâns. Se simțea în chip tainic satisfăcut. Cordobeza lui dovedise o pasiune comparabilă cu a sa și datorită acestui dar neașteptat ar putea să se simtă cel mai norocos bărbat din lume, dacă ea nu ar fi fost o neghioabă neascultătoare, manipulatoare și doamnă de Ruthvencastle. Stăpâna inimii lui.

CAPITOLUL 26

Când Brandon a deschis ochii câteva ore mai târziu, Marina nu era în pat. Şi-a trecut palma peste cearşafurile reci ca şi cum ar fi căutat mirosul ei pe materialul moale. Draperiile groase erau trase peste ferestre şi împiedicau intrarea luminii zilei. A socotit că trebuia să fie foarte devreme şi s-a întrebat unde s-o fi dus ea. Imediat, buzele i-au zâmbit de prostia lui: trebuia să fie în camera lui Ian, ca în fiecare noapte de când sosise în viaţa lor. Băiatul suferise o transformare miraculoasă mulţumită grijii şi atenţiei ei. S-a hotărât să se ducă s-o caute şi s-o aducă iarăşi în patul lui. Cu pasiunea ei dezlănţuită, Marina îşi semnase condamnarea la moarte. Avea de gând să o satisfacă în fiecare noapte până când îi va smulge promisiunea că nu va părăsi niciodată zidurile Ruthvencastlelului, nici pe el.

Casa era tăcută, cu excepţia unor râsete la etajul de jos. Brandon a auzit perfect reproşurile pe care Justin i le făcea soţiei lui. Fără îndoială luau micul dejun într-o desăvârşită intimitate. Pentru că nu o găsise pe Marina nicăieri, s-a hotărât să coboare în sufragerie şi să-i întrebe de ea, poate mânca împreună cu ei. Un zâmbet neruşinat a înflorit pe gura lui Brandon: Marina trebuie să fie înfometată după întâlnirea pasională cu el. Se simţea mândru, stăpân pe destinul ei şi avea chef să se arate mărinimos cu oaspeţii săi.

Justin şi-a îndreptat privirea spre uşa sufrageriei. Brandon stătea încruntat în prag.

– Ați văzut-o pe Marina? Justin și Aurora au negat la unison. Am crezut că e aici cu voi.

– O fi cu Ian, a sugerat Aurora. Știi că-l adoră pe micuțul

– Ian doarme adânc în patul lui, singur.

– Poate e la bucătărie sau la grajduri.

Cum de nu-i trecuse prin minte? Cabrón era bunul ei cel mai de preț și nu îl mai călărise de la escapada cu Ian, cu zile în urmă.

– Ceilalți oaspeți au coborât să ia micul dejun?

Justin a ridicat o sprânceană, cu o flegmă de necrezut.

– Sunt câteva ore de când au plecat, i-a răspuns Aurora cu o anume surpriză pe chip. S-au trezit devreme, Diego era foarte nerăbdător să ajungă la casa lui din Londra. Părea că îi este cu totul imposibil să mai îndure ședera la Ruthvencastle.

Brandon bănuia asta. De la apariția Marinei în viața lui, Diego avusese de-a face cu disprețul pe care îl simțea pentru el. Prezența Marinei îl reînviase.

– Roger, Andrew și Bruce? a întrebat, deși prea puțin îi păsa de ei.

– Andrew a plecat la Londra cu Diego, Lorenzo și Sebastián. Bruce îmi închipui că s-a întors la clanul lui. Brandon nu a făcut niciun comentariu, deși îl surprindea plecarea bruscă a lui Andrew. Roger încă doarme în camera lui, mă tem că a băut cam mult aseară, i-a răspuns Justin neîncetând să mestece în ouăle prăjite din farfurie.

Brandon și-a trecut palma mâinii peste părul nepieptănat.

– Poți să stai să mănânci cu noi, ai o față de parcă nu ai fi dormit toată noaptea.

Vorbele lady-ei Penword păreau spuse cu rea intenție.

– Am dormit grozav, mulțumesc.

Aurora nu a fost deranjată de tonul pedant al vărului scoțian al lui Justin. De câte ori își amintea de versurile cântecului Marinei zâmbea cu încântare. În sfârșit obraznicul laird

își găsise nașul. Își merita cearcănele de sub ochii verzi.

– Nu înțeleg de ce ai aerul ăsta de pușlama, de parcă ai fi smuls aripile tuturor mușteloor de la Ruthvencastle.

Aurora s-a uitat drept la Justin după ultimul lui comentariu. Aripile muștelor?

– Mă gândeam la Marina și la interpretarea ei de aseară.

Chiar dacă vorbele îi erau adresate lui Justin, Aurora îl privea fix pe Brandon, care în acel moment își servea o ceașcă de cafea fierbinte, ignorând-o cu desăvârșire.

– Dacă voiai să mă superi cu vorbele tale, îți pierzi timpul.

Aurora a ridicat o sprânceană auzindu-i comentariul indiferent.

– Și de ce aș fi vrut să te supăr cu observația mea? l-a întrebat ea.

– Dragă, uiți că te cunoaște îndeajuns ca să știe că îți place să-l tachinezi, i-a răspuns Justin pe un ton mieros.

Aurora a mușcat gânditoare din felia de pâine prăjită. A așteptat ca Brandon să ia loc ca să-i spună cu ochii întredeschiși:

– Vreau să rup logodna dintre întâiul tău născut și fiica mea. Auzind aceste vorbe, Justin a fost cel care a tușit. Brandon a băut din ceașcă de parcă nu ar fi auzit nimic. M-ați auzit amândoi? a întrebat destul de deranjată.

– Probabil ai fost auzită până la Devon, i-a răspuns Brandon cu glas liniștit, dar acordul nu se poate rupe. María aparține clanului McGregor de când s-a născut.

Lord Penword a început să se gândească în tăcere. Nu cunoștea motivul pentru care soția lui voia să rupă acordul de logodnă dintre moștenitoarea lor și moștenitorul lui Brandon. Ce îi scăpa?

– După cum ne-a povestit draga ta soră, dacă fiica mea s-ar mărita cu fiul tău, va muri din cauza blestemului care apasă peste aceste ziduri.

Brandon şi-a lăsat încruntat ceaşca pe farfurie.

– Astea-s poveşti pentru copii, i-a răspuns cu multă răbdare de parcă într-adevăr ar fi vorbit cu o fetiță.

– Oare vorbele mele nu sunt confirmate de moartea bunicii tale, a mamei tale şi a primei tale soții în acest mausoleu?

Auzind întrebarea, Brandon a strâns buzele supărat. Justin era perplex.

– Blestem? a întrebat la rândul său neluându-şi ochii cenuşii de pe chipul vărului său.

– Toate casele au secrete, Ruthvencastle nu este altfel.

Aurora a respirat cu putere ca să-i răspundă, dar Justin i-a luat-o înainte.

– A mea nu are niciunul.

Brandon şi-a privit vărul preț de o secundă, apoi şi-a dus din nou ceaşca la buze.

– Acordul nu se va rupe. Maria este logodnica lui Ian de când a fost zămislită. Nu voi accepta un refuz din partea voastră.

Justin şi-a privit soția, care strânsese buzele şi trântise cu zgomot furculița pe farfurie.

– Vorbesc serios, Brandon, i-a spus ea în continuare.

– Şi eu, i-a răspuns el cu glas amar.

El nu credea în blesteme şi îl înfuria că ceilalți se lăsau intimidați de o legendă prostească.

– Justin! a exclamat Aurora uitându-se la soțul ei englez.

– Logodna nu se va rupe, a spus şi el.

Brandon a făcut un gest din cap şi a hotărât să-şi caute mai departe soția. Şi-a terminat cafeaua dintr-o înghițitură şi a plecat din sufragerie fără să salute.

– Dacă nu-l omoară Marina, o voi face eu, a amenințat Aurora.

Apoi nu s-a mai uitat la uşă, ci şi-a îndreptat privirea către Justin, care continua să înțepe ouăle prăjite din farfurie.

– Trece prin momente grele, a încercat el să-l apere.

– Mai sunt încă în Scoția cu singurul scop să ajung la un acord cu acest golan scoțian. Și tu îi dai dreptate? a întrebat îndrăzneață.

Justin continua să mănânce fără s-o privească.

– Sunt un om de cuvânt, logodna dintre María și Ian își va urma cursul.

Aurora a protestat energic, dar Justin considera discuția încheiată.

Brandon începea să se îngrijoreze. Nu era normal ca Marina să lipsească atâta timp. A căutat-o la grajduri dar nici Cabrón nu era, unul dintre argați l-a informat că armăsarul fusese legat cu ceilalți cai care plecau spre Anglia, la porunca doamnei. Brandon s-a întrebat de ce hotărâse ea să lase să-i fie luat bunul cel mai de preț dar nu s-a mai gândit la asta. A căutat-o în bucătărie și la etajul al treilea, cel gol, de la Ruthvencastle. Parcă ar fi înghițit-o pământul. Deodată, o bănuială acidă a început să i se nască în măruntaie, sufocându-l. Cabrón nu era în grajd iar ea nu era în casă. A coborât scările spre vestibul cu o iuțeală alarmantă. Când a ajuns, a ezitat o clipă înainte să se îndrepte către curtea din continuarea grajdurilor; văzuse de la una dintre ferestrele de la ultimul etaj o slujnică dând de mâncare puilor. Trebuia s-o întrebe chiar dacă răspunsul îl va scufunda în prăpastia cea mai neagră și în dezamăgirea cea mai mare. A străbătut curtea din spate care adăpostea animalele ce serveau drept hrană la Ruthvencastle, precum găini, capre, vaci și oi. Rose arunca în continuare boabe de porumb, neobservându-i prezența. Când l-a văzut, a dat drumul șorțului și toate boabele au căzut o dată. Slujnica avea ochii ieșiți din orbite. Brandon știa că era ceva neobișnuit ca laird de Ruthvencastle să umble pe domeniul servitorilor.

– O caut pe soția mea. Rose a lăsat ochii în jos auzind glasul grăbit al domnului. Ai văzut-o pe doamna?

Rose a confirmat dând din cap.

– S-a sculat foarte de dimineață, laird, și a plecat cu fratele și cu vărul ei la Londra.

Brandon făcuse fără să-și dea seama un pas înapoi. Și-a înfipt ochii verzi pe servitoare, care stătea tot cu ochii în pământ. Nu putea fi adevărat! Marina nu îl părăsise.

– Ai văzut-o? Servitoarea a confirmat. La ce oră au plecat? a întreba cu inima în gât.

Fata șovăia să-i răspundă, mototolea nervoasă un colț al șorțului.

– Pe la cinci dimineața, i-a răspuns cu glas stins.

Marina își dusese la îndeplinire amenințarea. Pieptul lui Brandon s-a strâns de durere când a fost conștient de înșelăciune. I-a făcut semn servitoarei să-și vadă mai departe de treabă. Rose s-a grăbit să plece din fața lairdului, care în momentul acela părea un demon. Era cu adevărat speriată. Brandon a mers până la un colț al zidului și s-a rezemat de el. Avea nevoie să-și revină din șocul emoțional pe care îl suferise. Marina îl părăsise pentru Sebastián! Profitase de tăcere și de întuneric ca să pună la cale cea mai rea trădare posibilă. A respirat de câteva ori ca să-și potolească inima, care bătea nebunește, fără control. Trebuia să vorbească numaidecât cu Ian. Cu pași înceți s-a întors la castel în vreme ce își închidea inima în fața sentimentelor pe care i le trezea ea. Le-a îngropat foarte adânc și a aruncat cheia simbolică la porci. Din acel moment, Marina era moartă pentru el.

Ian nu înceta din plâns și el nu știa ce să facă sau spună ca să-l consoleze. Cu o explicație grosolană și fără ocolișuri, îi spusese că Marina îi părăsise pentru alt bărbat și că nu se va mai întoarce niciodată. La început micuțul nu a înțeles

vorbele bruşte ale tatălui său dar când mintea i-a descifrat informaţia, durerea a fost atât de mare şi de adâncă încât nu a putut să nu plângă. Brandon nu aşteptase ca micuţul să-şi termine masa, îi spusese vestea de parcă nu i-ar fi păsat că îi va pricinui multă durere. Ian lăsase lingura în castronul cu terci. Ochii lui mari şi verzi erau înecaţi în lacrimi, care au început să-i alunece pe obrajii palizi.

– Mi-a promis că nu va pleca niciodată, i-a spus, cu glas întretăiat, tatălui său.

– Dar a făcut-o, fiule, acum trebuie s-o uiţi.

Ian s-a uitat la tatăl lui ca şi cum asta ar fi fost cu neputinţă. Să uite cea mai minunată fiinţă de pe lume?

– De unde ştii că a plecat pentru totdeauna? Că nu se va întoarce diseară? Lui Brandon îi venea să lovească în ceva, privirea mustrătoare a Aurorei îl scotea din sărite. Ian stătea tot pe scaunul lui din sufragerie, goală, cu excepţia lui şi a Aurorei, care stătea într-un colţ discret lângă bufet. Era atât de frustrat încât nu voise să mai aştepte ca să-i dea fiului său vestea proastă a părăsirii. Acum se căia de impulsivitatea sa. Marina nu poate să fi plecat, mi-a promis, a gemut din nou micuţul. Se va întoarce, trebuie să se întoarcă! a exclamat convins.

Brandon a scos o înjurătură.

– Marina nu se va întoarce, chiar dacă ar vrea, nu aş îngădui eu. Acceptă asta.

Şi spunând aceste vorbe, Brandon a ieşit din sufragerie ducându-se spre bibliotecă. În spatele lui se auzeau plânsul lui Ian şi vorbele amabile ale Aurorei, care încerca să-l consoleze dar nu reuşea. Avea nevoie să se îmbete şi se gândea s-o facă de îndată. Şi ducă-se dracului restul lumii!

– Trebuie să vorbeşti cu el. Aurora întreţea focul din cămin în timp ce i se adresa lui Justin. Stă închis în bibliotecă de mai multe ore.

– Are nevoie să se descarce.

– Sau să se înece în alcool. Justin s-a uitat, ridicând o sprânceană, la soția lui. Și de ce naiba nu se duce după ea?

Justin își punea aceeași întrebare. Dacă Marina se hotărâse să-l părăsească, trebuie să fi fost dintr-o pricină foarte puternică iar el nu voia să se amestece în problemele dintre vărul său și soția acestuia. Brandon avea un caracter prea irascibil.

– Îmi închipui că o va face foarte curând, dar acum trebuie să-și pună ordine în emoții.

Aurora s-a uitat uimită la soțul ei; să-și pună ordine în emoții? Brandon era un sloi de gheață, era capabil de tot atâtea emoții ca și un ulcior.

– Cândva te-a sfătuit să vii după mine, datorită lui suntem încă împreună și fericiți, a venit momentul să îi întorci favoarea.

Dar Justin se temea că Brandon nu îl va asculta.

– Poate are nevoie de un pic de timp înainte de a se hotărî să acționeze.

– Dar nu putem să stăm aici până atunci, avem copii care ne așteaptă, suntem de prea mult timp despărțiți de ei.

Justin a oftat lung. Aurora avea dreptate, era timpul să se întoarcă.

– Voi vorbi cu el diseară și mâine pornim la drum spre Crimson Hill.

Aurora a făcut cu capul un semn de încuviințare. După ce a răscolit jarul, s-a întors la fotoliul pe care stătea Justin bându-și paharul de coniac. Fuseseră martorii păcii care domnea la Ruthvencastle odată cu venirea Marinei, acum totul putea deveni un haos din cauza plecării ei.

***

Nu conta cât bea, mintea îi rămânea lucidă şi mâinile crispate. Încerca să se ameţească pentru ca emoţiile să-i rămână îngropate în confuzie şi în iadul speranţei imposibile, dar Marina îi înfipsese pumnalul trădării în locul cel mai vulnerabil pentru un bărbat: orgoliul său. El putea să-i ierte multe lucruri dar nu că îl lăsase pentru Sebastián, asta nu avea de gând să uite niciodată. Nişte ciocănituri în uşa bibliotecii l-au făcut să întoarcă ochii într-acolo, dar nu a răspuns. Voia să fie singur şi să se înece mai departe în alcool şi tristeţe dar ciocăniturile s-au auzit iarăşi, mai puternice.

– Pleacă! a exclamat cu glas păstos.

Auzindu-se, Brandon s-a gândit că poate îşi atingea ţelul: să cadă leşinat la pământ.

– O voi face mâine dimineaţă, dar acum trebuie să vorbesc cu tine.

– Dacă ţii la viaţa ta, nu mai lovi în afurisita aia de uşă.

Ameninţarea lui Brandon l-a făcut pe Justin să scoată o înjurătură şi să deschidă uşa, în ciuda refuzului primit. S-a uitat la vărul lui, care stătea în spatele biroului imens; avea ochii sticloşi şi chipul schimonosit de o furie pe care nu s-a deranjat s-o ascundă. A zărit sticla de lichior aproape goală, semn de netăgăduit că avea de gând să bea până va cădea lat.

– Îmi aminteşti de mine cel de acum câţiva ani. Brandon i-a răspuns printr-o tăcere cruntă. Nu ai luat în calcul posibilitatea să te duci după ea? Poate aşteaptă acest gest din partea ta, ca o dovadă de împăcare.

Ochii verzi ai lui Brandon s-au înfipt cu amărăciune în cei cenuşii ai lui Justin.

– Dacă mai deschizi gura, jur că o să te fac să-ţi înghiţi dinţii!

Justin a pufnit cu nerăbdare. Vărul lui era cel mai obtuz şi mai încăpăţânat dintre toţi, şi se mai mira că Marina îl părăsise?

– Chiar crezi că situația este ireversibilă?

Brandon a confirmat dând din cap o dată. Justin s-a așezat pe unul dintre cele două scaune aflate în fața mesei.

– A spus că o va face, și a făcut-o.

– Să te părăsească? l-a întrebat Justin.

Brandon a respirat cu putere.

– Îl iubește pe Sebastián, i-a spus pe un ton care se preta la interpretări.

– Și tu o iubești pe ea, i-a răspuns cu glas ferm.

– Te înșeli, o urăsc din toate puterile, a răspuns cu dinții strânși și cu ochii plini de otravă.

– Minți foarte prost.

Brandon a plescăit din limbă.

– Acum te urăsc și pe tine.

– O să-ți treacă.

– Știu, dar doare că m-a folosit.

Justin știa că Brandon trecea printr-un moment foarte delicat.

– Poate se întoarce peste câteva zile, când totul se va fi liniștit îndeajuns.

– Și crezi că eu i-aș îngădui să se întoarcă? Trebuie să fii nebun.

– Când iubești, ierți, l-a mustrat cu acreală vărul lui.

– Tu ai spus, când iubești, dar nu e cazul meu, a răspuns Brandon feroce.

– Nu te înțeleg.

– Marina mi s-a părut puternică, hotărâtă și mămoasă, aveam nevoie de o femeie cu aceste însușiri ca să se ocupe de Ian. Restul era lipsit de însemnătate.

Justin știa că vărul lui mințea. Dacă vorbele lui ar fi fost adevărate, în acel moment nu s-ar fi înecat în alcool și nici nu ar fi scos șerpi pe gură.

– Sunt convins că vorbește tristețea și nu rațiunea.

– Spune-mi ce vrei şi pleacă.

– Aurora şi cu mine plecăm mâine la Crimson Hill. Dacă doreşti, putem să încercăm să vorbim cu Marina înainte de a se întoarce în Spania.

Brandon a izbucnit într-un hohot cinic, lipsit de umor.

– Spune-i că dacă se întoarce la Ruthvencastle, va regreta.

Justin nu se aştepta la acele vorbe pline da ranchiună.

– Te-a gândit la fiul tău? La cât de mult o iubeşte?

– Nu eu am uitat acest amănunt.

– Poate că ea aşteaptă pur şi simplu o scuză şi de aceea s-a hotărât să pună puţină distanţă între voi.

Brandon a răcnit ca o fiară încât l-a făcut pe Justin să tresară.

– Nu s-a dus să plângă acasă la o prietenă, a plecat cu Sebastián, fir-ar să fie! O femeie care fuge cu un bărbat nu dă dovadă de onoare şi nici de curaj, ci doar de o imensă laşitate.

Justin s-a gândit că nu abordase problema bine.

– Marina nu pare o femeie laşă.

– Oare n-ai văzut-o cu ochii tăi dansând? Nu i-ai observat infidelitatea? Atât de prost eşti că nu eşti în stare să-i vezi uşurătatea trădătoare?

– Uiţi cum este firea spaniolă, vere, faptele lor nu au aceeaşi semnificaţie ca pentru noi. Pentru ei, dansul şi cântecul fac parte din rutina zilnică. Ai fi un prost dacă ai pretinde contrariul. Brandon a bombănit, ultimul lucru pe care îl dorea era să asculte pălăvrăgeala vărului său englez. Am văzut o femeie frumoasă şi îndrăgostită de soţul ei, făcându-i pe plac unuia dintre oaspeţi. Nu pot să găsesc motive acolo unde nu există.

Brandon l-a fulgerat cu ochii lui verzi.

– Mai doreşti ceva? Pentru că vreau să fiu singur.

– Ar trebui să-ţi consolezi fiul şi nu să-ţi plângi de milă.

– Trebuie să învețe să fie bărbat.

Justin şi-a spus că, în ciuda încercărilor lui, nu va reuşi nimic. Vărul lui avea o atitudine de negare față de tot şi cel mai rău era că voia să continue aşa.

– Vreau să-l iau cu mine în Anglia pentru câteva zile; alături de verii lui nu se va mai simți atât de singur şi nefericit.

Brandon a pufnit plictisit.

– Crezi că am să îngădui să fie aproape de ea?

Justin nu se gândise la asta.

– Noi mergem la Crimson Hill. E greu să ne întâlnim, ştii că Diego obişnuieşte să-şi întârzie vizitele la Redtower cât de mult se poate.

Ochii lui Brandon i-au arătat lui Justin că nu avea încredere în el, nici în intențiile lui.

– Îți dau cuvântul meu că nu va lua legătura cu Marina, dacă asta doreşti, dar lasă-l să vină acasă la noi. Îi va face foarte bine şi ştii că-şi adoră verii cei mici.

Justin îi oferea posibilitatea să fie cu desăvârşire singur, să-şi poată exprima frustrarea şi furia, nefiind nevoit să se stăpânească în fața fiului său. Ispita era prea mare.

– Am cuvântul tău că nu va lua legătura cu ea?

– Îl ai.

– Spune-i lui Rose să-i pregătească bagajul. Şi iartă-mă că nu vin să-mi iau rămas bun.

Justin a înțeles că vărul lui îl dădea afară. S-a ridicat de pe scaun şi l-a privit întristat.

– Dacă aş fi fost în locul Marinei, aş fi făcut la fel.

Fără să mai spună altceva, Justin a ieşit din bibliotecă şi a închis uşa după el fără să se uite. A căutat-o pe slujnică pentru a-i comunica porunca lui Brandon. Micul Ian va avea posibilitatea de a depăşi abandonul în compania celor care îl iubeau. Brandon putea să se ducă în iad. Şi chiar acolo era.

CAPITOLUL 27

Marina era moartă de frică. Bruce Duncan o abordase în zori, când ea se pregătea să se ducă în camera lui Ian ca să verifice dacă totul era în regulă. De multe zile nu mai udase patul şi ea voia să se asigure că stătea cald şi învelit cu pătura şi plapuma groasă. Să dea nas în nas cu scoţianul era ultimul lucru la care se aştepta şi când a simţit că îi acoperă gura şi o ia de braţe, panica a paralizat-o. Cu o iuţeală fulgerătoare, o legase de mâini şi îi pusese un căluş care o împiedica să ţipe ca o apucată. Marina s-a trezit cât ai clipi suită pe crupa lui Cabrón. Scoţianul îi spusese câteva cuvinte, pe care ea nu reuşise să le înţeleagă, uneia dintre servitoarele de la castel pe care nu o mai văzuse până în dimineaţa aceea. Ce urmărea Bruce răpind-o? Unde naiba era închisă? Ea nu era valoroasă ca ostatică, fiindcă scoţianul nu cunoştea averea deţinută de tatăl ei. Sau nu contelui de Zambra voiau să-i ceară răscumpărarea? Număra zilele care se scurgeau, monotone, plictisitoare. Deşi salteaua din paie şi păturile erau curate, ea nu era obişnuită să doarmă într-o cameră ce părea mai degrabă o celulă. Zăvorul a fost tras brusc. Marina s-a întors spre uşa care se deschidea chiar în acele momente. Bruce venea în spatele unui bărbat mai în vârstă: îi însoţeau doi scoţieni cu feţe nu tocmai prietenoase.

– Tu trebuie să fii doamna Marina del Valle. Marina a făcut ochii mari, stupefiată. Bărbatul în vârstă vorbea limba ei şi aproape la perfecţie. Nu te mira atâta, fetiţo, am luptat

împotriva lui Napoleon în țara ta și am învățat să vă vorbesc limba. Dar Marina continua să nu spună nimic, avea ochii ațintiți pe trădătorul care o luase cu forța din casa ei și fără să-i explice motivele. Bruce îți oferă scuzele sale.

Ea a plescăit din buze.

– Le voi accepta doar dacă sunt însoțite de inima lui pe o tavă.

– Numele meu este William Duncan și sunt unchiul lui Bruce. Marina a făcut un pas înapoi când William i-a întins mâna ca s-o salute. Liniștește-te, n-am să-ți fac rău.

Marina a fost gata să izbucnească în râs dar s-a stăpânit.

– Sunt prizonieră într-o cameră cu gratii, iertare dacă nu vă cred vorbele.

– Purtarea nepotului meu nu are scuză. A uitat că ești oaspete și nu prizonieră. Familia Duncan nu ia prizonieri, fetițo. Marina a străbătut cu privirea cei patru pereți deteriorați ai încăperii și a scos o înjurătură care a fost auzită de toți cei patru bărbați. Dacă ei nu luau prizonieri, ea de ce era închisă? Însoțește-mă, vom bea un ceai cald și reconfortant, cred că-ți va prinde bine, tremuri ca o frunză.

Tremura? Era înghețată de tot. Încă nu se obișnuise cu scăzutele temperaturi scoțiene și nu avea haine, doar câteva rochii pe care i le lăsaseră în celulă cu câteva zile în urmă. Bruce o răpise din căminul ei în capot și cămașă de noapte.

– Nu va fi cum vreți voi. Nu veți căpăta niciun ban, nu, dacă pot să evit asta.

William s-a întors spre ea de la jumătatea scării, foarte surprins.

– Fetițo, cine ți-a spus că te afli aici pentru bani? Marina era copleșită de emoții, dacă nu banii îi urmăreau, atunci ce? Toți se opriseră la jumătatea scării care făcea legătura dintre camere și magaziile de grâne; fără îndoială în trecut fuseseră folosite drept celule. Când au ieșit în curtea pietruită

a castelului, briza rece a făcut ca fusta Marinei să se umfle în jurul picioarelor şi să i se facă pielea ca de găină. Era mai frig decât îşi închipuia. Au mers pe pietrele din curte până în salonul cald. Castelul era mai mic decât Ruthvencastle, dar mai nou. Avea doar două etaje şi era pătrat. Când au intrat înăuntru, Marina a scos o exclamaţie de surpriză; nu văzuse niciodată un salon mai primitor. Mobilele de culoare închisă străluceau ceruite şi miroseau a ulei de migdale. Căminul aprins ocupa aproape un perete întreg şi scaunele din jurul focului aveau perne din catifea şi pături groase din lână care invitau să te aşezi lângă foc şi să închizi ochii ca să simţi căldura pe chip. Bruce i-a luat-o înainte şi i-a arătat unul dintre scaune ca să ia loc. Ea l-a privit cu ochi provocatori, dar nu era atât de proastă încât să refuze o invitaţie; era înghe-ţată şi va avea nevoie de mai mult decât un foc ca să se încălzească. William s-a aşezat la dreapta ei, Bruce la stânga; ceilalţi doi bărbaţi au rămas în picioare lângă uşă. Un moment mai târziu un bărbat îmbrăcat în ceva asemănător unei fuste a adus o tavă cu ceai şi prăjituri. Marinei i-a lăsat gura apă. Era flămândă. Cu lapte? a întrebat-o Wiliam. Ea a făcut un gest afirmativ din cap, în timp ce devora nişte biscuiţi cu unt. A luat ceaşca pe care i-o oferea şi a băut-o dintr-o înghiţitură deşi era fierbinte. Căldura a început să-i pătrundă în oase. Amândoi bărbaţii au vorbit în acelaşi timp, dar un gest al unchiului său l-a făcut pe Bruce să tacă de îndată. Tinerii ăştia, mereu atât de grăbiţi.

– De ce sunt aici? a întrebat ea deodată.

William a privit-o surprins.

– Nu ştii? Marina a negat hotărâtă. Eşti o McGregor. Fir-ar să fie! Şi ce voia să însemne asta? Un McGregor a răpit o Duncan.

Ea l-a întrerupt.

– Dar asta s-a întâmplat acum patru sute de ani! a excla-

mat uimită.

– O ofensă rămâne o ofensă, indiferent cât timp a trecut.

Marina şi-a încordat spatele şi l-a lipit de spătarul scaunului.

– Sunt momeala care să-l facă pe Brandon să vină aici?

William a negat trist. Fata părea că nu-şi dădea seama de nimic.

– McGregor nu va veni după tine.

Marina a deschis gura dar a închis-o la loc stupefiată.

– Cum adică nu...?

Era incapabilă să continue întrebarea. Dacă nu voiau o răscumpărare, de ce naiba o răpiseră? De ce spuneau că Brandon nu o va salva? Teama i-a muşcat din inimă.

– Vom aştepta până te vei convinge, i-a spus William. Apoi vom vorbi. Bruce te va însoți în camera ta, vei rămâne acolo până atunci.

Chiar nu pricepea nimic.

– Am multe întrebări, i-a spus ea supărată.

– Iar eu am toate răspunsurile dar ți le voi da la momentul potrivit.

– Dar mi-ați spus că sunt un oaspete.

– Şi aşa vei fi tratată, doar dacă nu doreşti altfel.

Marina şi-a muşcat gânditoare buza. Brandon trebuia să vină s-o elibereze, nu putea să stea cu mâinile în sân. Nu, scoțienii ăia se înşelau amarnic. L-a urmat de bună voie pe Bruce pe coridorul îngust până la etaj. Scările abrupte au făcut-o să respire cu greutate. După ce au trecut de câteva uşi închise, Bruce a deschis-o pe ultima de pe coridor cu o cheie pe care o purta la gât agățată de un cordon negru.

– De ce? l-a întrebat în gaelică.

Ian fusese de mare ajutor ca s-o învețe vocabularul de bază, destul cât să se facă înțeleasă. El a întârziat o veşnicie până să-i răspundă, dar a făcut-o până la urmă, cu glas blând,

fără tonul amenințător la care se aştepta ea.

– Pentru că nu vă merită.

După aceste cuvinte enigmatice, i-a arătat cu un gest al mâini să treacă pragul până în dormitor. Marina a făcut ce îi cerea.

– Ştie că sunt aici?

Bruce a şovăit un moment, dar la sfârşit i-a spus:

– Verişoara mea Rose l-a informat unde sunteți reținută, doamnă.

Marina gândea la repezeală. Rose? Servitoarea era o Duncan?

– Minți!i! a exclamat ea cu furie.

– De ce aş face-o? Marina nu avea răspuns la această întrebare. Există un motiv pentru care sunteți ținută aici şi vă va fi dezvăluit la timpul potrivit.

– Laird McGregor va veni!

– Bine ați venit la Blackcastle.

Bruce a închis uşa cu cheia, şi Marina a rămas iarăşi singură.

***

Timpul devenea nesfârşit, plictisitor până la un punct nebănuit. Marina credea că va înnebuni. Aşteptase sosirea lui Brandon primele şase săptămâni ale captivității ei; acum îndura dezamăgirea în cea mai absolută singurătate. Îl blestemase dar nu venise după ea. O lăsase în mâna unor necunoscuți, cum preziseseră ei, şi timp de zile întregi se legănase între speranța cea mai fermă, supărarea cea mai grozavă şi agonia cea mai sfâşietoare. Inima ei striga după Brandon, se ruga cu tot sufletul pentru el, să vină să o salveze dar mintea îi spunea că el nu o iubea şi că nu-i păsa ce se întâmpla cu ea. În cele din urmă, timpul îi dăduse şi nu

dreptate. S-a gândit la familia ei și zbuciumul i-a crescut până la un punct nebănuit de durere și tristețe. S-a uitat la sutele de broderii care acopereau patul frumos din piatră lucrat cu baldachin. Camera pe care i-o dăduseră după ce părăsise încăperea umedă și rece, era mare și luminoasă. Singura fereastră era acoperită de un grilaj dar și dacă nu ar fi fost așa, înălțimea la care se afla era prea mare ca să fugă. Și unde naiba putea să se ducă? Ea nu cunoștea țara. Nu avea bani, nici mijloace... S-a mustrat. Adevăratul motiv pentru care îndurase atâtea săptămâni închisă între pereții ăia era că avusese speranța secretă că Brandon va veni după ea. Că o va salva ca un făt-frumos care credea ea că era, dar visele ei se transfomaseră în dezamăgiri de prea multe ori. Marina nu mai avea orgoliu, dimpotrivă, devenise o persoană conștientă de eșecurile și slăbiciunile ei. Făcuse o alegere cât se poate de proastă și trebuia să îndure urmările. De mai multe luni le îndura.

Clahul Duncan o tratase ca pe un oaspete, și nu ca pe o prizonieră dar fără să-i îngăduie să iasă din cameră. Îi aduseseră gherghefuri, pânze pentru brodat, țesut și cusut; nu exista cearșaf sau cuvertură în cameră care să nu aibă o broderie făcută de ea. Zgomotul cheii în broască a făcut-o să ridice ochii de pe gherghefu pe care îl ținea în mână. Bruce tocmai trecuse pragul și se îndrepta spre ea.

– Lady McGregor, azi e ziua hotărâtoare. Marina s-a uitat la el fără să înțeleagă. Unchiul meu a venit, în sfârșit, din călătorie și a adus cu el un dar pentru domnia voastră. Un dar? Ea uitase ce era un dar, uitase prea multe lucruri în săptămânile acelea de singurătate. Însoțiți-mă, vă așteaptă în salon. Cine o aștepta în salon? Trebuia să fie Brandon! Venise până la urmă s-o salveze dar îi va smulge inima, fiindcă întârziase atâta timp. Inima i-a bătut primejdios de repede. A încercat să se stăpânească, dar i-a fost cu neputință. Tre-

buie să ajungem la o înțelegere, i-a spus Bruce prevenitor.

– Nu sunt în situația să ajung la nicio o înțelegere, i-a răspuns ea cu glas reținut, și nu știu la ce înțelegere vă referiți.

– Unchiul meu dorește să vă vorbească, apoi o să vă conducă în salon.

Marina era atât de disperată încât nu s-a opus de fel. L-a urmat cu pași tremurători pe Bruce până la etajul inferior. Când au ajuns în încăperea de lângă bibliotecă, Marina a ridicat o sprânceană. Salonul era exact în fața locului unde se afla ea. Impulsul de a alerga era atât de mare încât nu a știut ce a oprit-o dar l-a urmat ascultătoare pe Bruce și a intrat pe ușă. Wiliam stătea în spatele unui birou din lemn de caoba. S-a ridicat când a văzut-o că intra. Ținuta lui a surprins-o. Era îmbrăcat cu tipicul tartan scoțian al clanului Duncan, broșa celtică ce ținea materialul era impresionantă, safirul trebuie să fi costat o avere. Acum că se gândea, nu-l văzuse niciodată pe Brandon gătit într-un fel asemănător.

– Văd că arăți bine, lady McGregor. Dar ea nu putea să spună același lucru despre el, părea mult mai bătrân decât prima oară când l-a văzut. Marina a luat loc fără un cuvânt. Dacă învățase ceva în acele săptămâni de captivitate, era că nerăbdarea aduce după sine doar și mai multă nerăbdare iar iluzia, deziluzie. Ai fost tratată cu respectul pe care îl meriți? Ea a confirmat cu un gest al capului. Șederea ei la Blackcastle fusese plăcută; mâncarea gustoasă și purtarea mai mult decât amabilă, nu o trataseră ca pe o prizonieră, ci ca pe un oaspete care este stimat. A sosit momentul să fii informată despre motivul pentru care te afli aici, la Blackcastle. Marina a răsuflat adânc și s-a pregătit. Vrem să formalizăm o logodnă.

– Log...logodnă? a bâlbâit confuză.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe Ewan Alisdair Duncan, milady.

Privirea Marinei s-a îndreptat spre locul pe care i-l arăta William cu mâna și când a făcut-o, ochii i s-au deschis cât farfuriile. Ewan era un băiețaș care trebuie să fi avut vreo șapte sau opt ani, nu putea să-i precizeze vârsta. Când l-a privit în ochi, a simțit un fior care a străbătut-o din cap până-n picioare. Erau cei mai reci și mai albaștri ochi pe care îi văzuse vreodată. Era atât de serios de la înălțimea lui mică încât neliniștea.

– Nu înțeleg, a încercat să spună întorcându-și privirea către William.

– Ești în așteptarea unui copil, lady McGregor? De câte ori auzea numele ei de femeie măritată, Marina simțea un scârțâit în urechi dar a dat din cap în chip de afirmație. Familia Duncan vrea să formalizeze o logodnă cu moștenitoarea ta. Marinei îi venea să râdă. O răpiseră pentru că era însărcinată? Nu putea fi adevărat. Probabil mintea îi juca o festă. Fiică? Ewan este ultimul descendent al Dorotheei, ramura maternă a domniței Duncan răpită de un McGregor.

Marina încerca să facă ordine în haosul din capul ei.

– Acordurile matrimoniale nu se formalizează astfel.

– Nu dorești să pui capăt blestemului care apasă asupra Duncanilor și McGregorilor? Marina a clipit surprinsă, ea credea că blestemul apăsa doar asupra McGregorilor. Ewan este un băiat puternic, respectuos.

– Și orfan, a încheiat ea.

Zâmbetul lui William i-a arătat că nu se înșelase.

– Așa este.

– E adevărat că sunt însărcinată, dar nu știu dacă voi avea băiat sau fată, i-a spus cu glas obosit. În plus, laird McGregor este singurul autorizat să semneze un acord de logodnă.

– Laird McGregor a respins toate cererile care i s-au făcut în aceste săptămâni. Marina refuza să creadă așa ceva. Brandon îi cunoștea starea și nu făcuse nimic în privința asta?

Însoțește-mă, fetițo, mi-ar plăcea să-ți arăt surpriza mea.

Marina l-a urmat ca un automat pe William Duncan. A ieșit ultima din încăpere; au făcut cei cinci pași care despărțeau ambele uși. A auzit zgomotul clanței care era apăsată. A intrat Bruce; William și ea au rămas câteva momente în prag neîndrăznind să intre. Dacă era adevărat că Brandon o aștepta, ea va izbucni în plâns pentru absența prelungită, pentru pedeapsa impusă atâtea săptămâni dar persoana care stătea în fața ei nu era Brandon, ci tatăl ei, contele de Zambra. Marina a simțit că picioarele nu o mai țineau. Tatăl ei era în Scoția! Și ea rămăsese mută.

– Fata mea...!

Când a auzit glasul cald și plin de emoție, apăsarea dinlăuntrul ei s-a rupt în mii de bucăți.

– Tată!

Marina a luat-o la fugă. Álvaro deschisese brațele ca s-o susțină. Când a ajuns la el, a început să plângă neconsolată, a sughițat, a râs și a continuat să plângă, pradă sentimentelor pe care le trăia. Putea să simtă mirosul tatălui ei și pentru prima oară în viață și-a blestemat iubirea pentru Brandon, o iubire care o îndepărtase de tot ce iubea și credea. Un sentiment care o înjosise ca femeie și ca om.

– Scumpa mea fiică, ce dor mi-a fost de tine!

– Iartă-mă, tată! Îmi pare rău că te-am jignit!

Álvaro a îmbrățișat-o cu putere și Marina a simțit pentru Duncani o recunoștință fără margini, îi făcuseră cel mai frumos cadou pe care puteau să i-l facă: tatăl ei.

– Te vei întoarce cu mine, micuțo, nu voi îngădui să ți se mai facă vreun rău. Marina a încuviințat dând din cap. Dacă Brandon nu voia să știe nimic de ea, așa să fie. Álvaro a făcut un pas înapoi ca s-o privească mai bine. Și-a plimbat ochii căprui peste silueta tremurătoare a fiicei lui și furia a crescut și a crescut în el până la un punct nebănuit, dar nu a spus nimic

și a îmbrățișat-o iarăși cu toată iubirea pe care o avea pentru ea. Câteva momente după aceea, Marina se simțea destul de în stare să poarte o discuție fără să-i tremure glasul. L-a urmat pe contele de Zambra până la fotoliile din salon. Stofa era foarte deteriorată pe margini, dar în trecut trebuie să fi fost niște fotolii foarte frumoase. Chiar și în ciuda decolorării li se putea aprecia eleganța. Marina era fericită că îl avea din nou pe tatăl ei alături de ea. Nu puteam să-mi cred ochilor când Duncan a venit la Zambra în numele tău.

Marina a mijit ochii.

– În numele meu?

– Ți-a adus armăsarul, Marina, și cunoscându-te, era cel mai limpede mesaj din câte puteai să-mi trimiți.

Cabrón era în Spania? s-a întrebat Marina; comoara ei neprețuită mergea dintr-un loc într-altul fără ca ea să poată face nimic.

– Îl cunoști pe William Duncan, tată? l-a întrebat într-o șoaptă.

– Am luptat împreună împotriva lui Bonaparte dar n-am crezut niciodată că am să-l mai văd. Marina nu știa cum să-și pună ordine în haosul gândurilor. Ea crezuse că Duncanii erau dușmani, dar se duseseră la tatăl ei ca s-o aducă înapoi acasă. Era cu putință? Putea Dumnezeu să fie mărinimos cu ea în ciuda greșelilor ei? Ești superbă, mult mai frumoasă decât îmi închipuiam. Roșeața a acoperit obrajii Marinei, care a lăsat ochii în jos rușinată. Sarcina îți colorează chipul cu speranță și fericire. Iar eu abia aștept să-mi cunosc nepotul.

– Nu ți-e rușine cu mine? l-a întrebat ea cu un fir de glas.

Álvaro a îmbrățișat-o mai strâns.

– M-a durut îngrozitor hotărârea ta de a te căsători cu un complet necunoscut, nesocotind porunca mea categorică în această privință.

– Ştiu.

– Dar timpul mi-a dovedit că greşeam, că fericirea ta mă interesa mult mai mult decât credeam şi când am vrut să vin să-ţi spun, nu mai erai. Scoţianul te îndepărtase de mine fiindcă ştia că nu ţi-aş fi dat voie niciodată să pleci cu el.

– Am crezut că nunta mea va salva viaţa lui Sebastián, i-a mărturisit ea tristă. M-am înşelat.

– A venit momentul să te întorci acasă.

Marina a încuviinţat dând din cap.

– O voi face, dar mai înainte trebuie să am o discuţie cu Brandon. Chipul lui Álvaro s-a încrutat când a auzit vorbele fiicei sale. Vreau să-mi spună că într-adevăr nu doreşte să mai aibă de-a face cu mine. Când voi auzi asta, mă voi întoarce fără să mă uit înapoi.

– Nu ai fost destul de umilită, fata mea? Ea a clipit auzind întrebarea dureroasă pe care i-a pus-o tatăl ei. Dar vei avea ocazia să-l întrebi personal; i-am dat întâlnire peste două zile în casa de la Londra a lui Diego.

Ochii Marinei s-au uitat la tatăl ei şi apoi la William Duncan, care stătuse într-o tăcere discretă. Bruce o privea curios şi cu o strălucire de tristeţe în pupilele negre.

– Diego ştie că eşti în Scoţia? La Blackcastle?

– I-am trimis o telegramă la prima oră a dimineţii, chiar când am ajuns în Edimburgh. Marina a tăcut. Dar mai înainte trebuie să-i mulţumesc vechiului meu prieten Duncan că a venit până în Spania ca să mă caute şi să mă aducă acasă la el. Ospitalitatea lui faţă de tine mă emoţionează încă şi doresc să-i răsplătesc generozitatea. Vom semna contractul nupţial cu micul Ewan.

Marina s-a alarmat dintr-o dată. Era emoţionată să-şi vadă tatăl după atâtea luni dar, nu voia să-i fie neloială lui Brandon până când nu va vorbi cu el despre starea ei; avea nevoie să audă din gura lui că nu o mai voia, că se dezice de copi-

lul pe care îl aştepta. Numai atunci va acționa în consecință.

– Tată, nu vei semna nimic până când nu vorbesc cu el.

Álvaro s-a uitat cu intensitate la fiica lui, i-a citit pe chip cât era de hotărâtă să-i vorbească diavolului ăluia. A încuviințat dând din cap fără să fie convins întru totul.

– Vom semna acordul pentru că nu doresc să-l supăr pe prietenul meu. Marina voia să protesteze, dar Álvaro nu a lăsat-o. Dacă Brandon răspunde aşa cum speri, jur pe contesa mea moartă că voi rupe acordul încheiat!

– Dar nu ştim dacă va fi băiat sau fată! a spus ea cu logică.

– Actele se vor pregăti pentru o fată, dacă naşti băiat, vor fi anulate prin lege.

Marina s-a gândit câteva momente.

– Tată, Ewan este scoțian, l-a mustrat, dar Álvaro i-a zâmbit şiret.

– Ewan Alisdair Duncan va fi crescut la Zambra. I-am promis lui William că mă voi ocupa de educația lui până va ajunge la vârsta la care va putea să îndeplinească acordul nupțial. Apoi va obține un post important într-una dintre firmele mele navale; nu voi îngădui niciodată să-i lipsească ceva primei mele nepoate. Marina era perplexă dar putea să înțeleagă manevrele tatălui ei. Prin această logodnă şi ocupându-se de micul Ewan se asigura că nepoata lui va rămâne în Spania prin căsătorie. Era un vulpoi viclean. Putea să-i aprecieze lupta de a ține familia unită. Acum nu pot să-ți explic motivul principal al hotărârii mele.

Marina a mijit ochii profund tulburată, dar a acceptat hotărârea tatălui ei.

– Vom semna acordul matrimonial.

Álvaro i-a zâmbit fericit.

– Nepoata mea se va numi Serena Gracia Rosa del Valle y Linares.

– McGregor, i-a şoptit ea.

Álvaro a mijit ochii auzindu-i replica.

– Nepoata mea nu va purta un nume scoţian.

– Tată..., a încercat ea să protesteze, dar Álvaro a întrerupt-o.

– Tu însăţi vei hotărî asta.

De ce era tatăl ei aşa de sigur de ceea ce gândea ea?

CAPITOLUL 28

Brandon a oprit trăsura pe Victoria Street. Ura să vină la casa din Londra a surorii lui, mai ales după ultima ceartă avută cu cumnatul său la Ruthvencastle din vina Marinei, dar aveau afaceri comune şi el neglijase prea mult timp partea care îi corespundea. Diego îi dăduse de înţeles că se gândise să-i cumpere partea de cincizeci şi unu la sută şi el era hotărât să-şi vândă acţiunile dar înainte trebuia să stea de vorbă cu Cass, trebuia să-i asigure viitorul din punct de vedere financiar în cazul în care Diego s-ar hotărî s-o părăsească. De când Marina fugise cu Sebastián, se îndoia de onoarea spaniolilor şi îl credea pe cumnatul lui la fel de josnic şi de mizerabil ca pe soţia lui. Se temea pentru Cass şi pentru nepotul lui, sentiment pe care nu îl gestiona prea bine în prezenţa ei.

A ridicat ochii spre cerul acoperit de nori. Agitatul oraş părea cenuşiu şi apatic. Adjective care îl descriau perfect de când cunoscuse cerul spaniol, limpede şi senin, aerul curat şi răcoros al câmpiei iberice, parfumul florilor şi aroma cuptoarelor în care se coceau turte cu anason şi scorţişoară. L-a surprins că-şi amintea cu precizie aceste amănunte.

Lacheul i-a luat pălăria şi mănuşile. Brandon a străbătut distanţa care îl despărţea de biblioteca pe care Diego o folosea drept birou când se afla în Londra. Căsuţa fusese moştenită de Cass; bunica lor maternă lăsase proprietatea singurei ei nepoate. Casa avea prea multe amintiri, unele

frumoase, iar altele nu prea. Își amintea la perfecție reuniunile lungi și plictisitoare, obiceiurile stricte, normele permanente și severe care au făcut din el un copil rebel. Când a atins clanța, paltonul lung îi era descheiat și râsetele pe care le auzea la etaj i-au făcut inima să tresară în piept. Se puteau pipăi pacea și armonia care domneau în casă, însușiri ale căminului pe care el le pierduse de multă vreme. Nu avea nici cea mai mică îndoială că râsetele erau ale lui Cass și Miguel. Când ușa s-a mișcat la presiunea mâinii lui și s-a deschis, ceea ce a văzut l-a lăsat pe moment paralizat. Așezat în comodul fotoliu din piele stătea socrul său, don Álvaro del Valle iar în stânga acestuia stătea Diego. Fiecare avea în mână câte un pahar cu coniac spaniol. Brandon a observat ținuta fermă a contelui. Chiar și așezat, trăda un neam de viță nobilă. Și-a înghițit cu greu saliva. Dacă socrul lui se afla în Londra, asta însemna necazuri.

– Bine ai venit, cumnate, intră și ia loc, îți servesc îndată un coniac.

Lui Brandon invitația i s-a părut preambulul intrării în infern și era un infern guvernat de spanioli.

– Iartă-mi deranjul, nu știam că ai oaspeți.

Ochii lui verzi nu se dezlipeau de pe contele de Zambra. Privirea pătrunzătoare a acestuia îl făcea grozav de nervos.

– Sunt din familie, i-a răspuns contele cu acreală, nu pot fi considerat oaspete, și cu atât mai puțin în casa nepotului și finului meu.

Brandon a hotărât să nu răspundă la vorbele care sunaseră ca o sfidare și a luat paharul oferit de cumnatul lui, care în acel moment acționa ca avocat al diavolului.

– Sunteți de mult timp în Londra?

Álvaro și-a privit ginerele cu dispreț. I-a oferit aceeași privire dușmănoasă ca în noaptea aceea din grădinile palatului Zambra, când o ascundea pe Marina la spatele lui.

Părea că trecuseră sute de ani.

– Îndeajuns de mult, dar şederea mea va fi scurtă, pot să te asigur. În fiecare frază a spaniolului, Brandon auzea un avertisment. Fiica mea se simte bine, mulțumesc că ai întrebat.

Drept în inimă, s-a gândit Brandon. Loviturile contelui erau sigure şi impregnate cu venin dar rostise vorbele fără ca măcar să se uite la el.

– Nu am întrebat, i-a răspuns Brandon cu glas ca de granit.

Ochii lui Álvaro s-au înfipt pe chipul scoțianului, mai întâi cu surprindere, o secundă după aceea cu mânie.

– Vorbeam cu nepotul meu. A fost foarte amabil să întrebe de fiica mea. Brandon a blestemat în tăcere. Se simțea atât de stânjenit în prezența contelui că făcuse un pas greşit şi se pripise cu răspunsul. Diego a închis ochii. Brandon se purta exact cum se aştepta unchiul lui: cu prepotență şi aroganță. Baron de Bidasoa, ai putea să mă laşi singur cu... ginerele meu? Uşoara şovăire în a-l onora cu titlul familial i-a provocat o tresărire în stomac. Când spaniolii foloseau titlurile personale o făceau pentru că se gândeau să utilizeze toată muniția pe care o aveau la dispoziție. Iar el fusese declarat inamicul numărul unu al contelui. Diego a făcut cu capul un semn de încuviințare şi i-a lăsat singuri. Când Brandon a auzit zgomotul uşii care se închidea, a clipit în mod inconştient. Tăcerea a devenit densă şi grea. Stând pe fotoliile lor şi ținând în mână câte un pahar cu coniac, păreau doi colegi de club londonez; dar erau nişte rivali care se vor înfrunta dându-şi loviturile cele mai dureroase. Unul apărându-şi sângele; celălalt, orgoliul rănit. Am adus actele de divorț ale fiicei mele, Marina Rosa Dalila del Valle y Linares; vrem un acord amiabil.

A făcut-o iarăşi, a rostit din nou numele complet, s-a

gândit Brandon în sinea lui. O ştii oare contele cât ura el numele lungi şi pompoase?

– Voi examina actele de divorţ când voi socoti nimerit, a răspuns fără să dea garanţii.

Álvaro a ridicat sprâncenele argintii, asta însemna un da sau un poate?

– Bineînţeles, fiica mea nu va cere beneficii materiale pentru această scurtă căsătorie.

Lui Brandon i-au scârţâit dinţii.

– Bineînţeles, l-a imitat cu glas aparent dulce, dar plin de otravă în străfunduri.

– Te rog să-i trimiţi lucrurile înapoi la Zambra sau dacă socoteşti deranjul prea mare poţi să le trimiţi aici, la Londra. Diego se va ocupa să ajungă în Spania.

Brandon şi-a promis că nu îi va răspunde cum merita. Contele îl trata de parcă el ar fi fost cauzatorul abandonului soţiei lui, când singura vinovată era ea şi nestatornicia ei trădătoare. Gândul la Marina şi Sebastián fericiţi la moşia „Castanii" i-a făcut măruntaiele să se zvârcolească dureros. Ajuns în punctul acesta de dispreţ şi indiferenţă, Brandon a lăsat să vorbească furia din el.

– Niciun lucru al Marinei nu va pleca de la Ruthvencastle. Álvaro nu a putut să-şi stăpânească o exclamaţie de surpriză. Ea le-a lăsat acolo şi acolo vor rămâne.

Contele de Zambra l-a privit cu trufie prost ascunsă.

– Laird, dai dovadă de lipsă de bun simţ. Brandon i-a arătat un zâmbet fals. Dar dacă socoteşti de cuviinţă, fiica mea ar putea veni la Ruthvencastle să-şi ia lucrurile, unele dintre ele sunt foarte valoroase, din punct de vedere sentimental, desigur. Sunt convins că nu doreşte să le piardă definitiv.

Brandon şi-a încordat cu aroganţă bărbia.

– Dacă fiica dumneavoastră apare la Ruthvencastle, va primi bătaia la fund pe care o merită.

– Brandon! Vocea Marinei răsunase la spatele lui dar Brandon nu putea să se întoarcă, s-o vadă era ultimul lucru pe care-l dorea pe lume și blestematul de cumnatu-său făcuse în așa fel să se întâmple asta. A rămas țeapăn pe locul lui fără să întoarcă fața, oferindu-i disprețul pe care îl dorea și pe care ea l-a înghițit cu totul. Nepăsarea lui era mult mai rea decât furia. Marina a venit în fața lui dar Brandon a întors privirea spre ferestrele care dădeau în grădină. Tufele înghețate de trandafiri păreau că râd de el și de ghinionul lui. Stăteau nemișcate, ca inima lui, incapabilă să simtă sau să exprime altceva decât indiferența care friza supărarea. Nu ai de gând să te uiți la mine? l-a întreba ea cu glas ca de mătase dar Brandon refuza s-o facă, dacă o făcea, nu răspundea de faptele lui. Tată, te rog să ne lași un moment singuri. Contele a protestat energic dar ea nu a renunțat la hotărârea de a rămâne singură cu el. Brandon se temea de acest moment cum nu se temuse de niciun altul în viața lui. Dacă rămânea singur cu Marina era în stare să facă o grozăvie dar a stat liniștit, a auzit ușa închizându-se cu putere și o ușoară undă din parfumul ei i-a ajuns în nări. Marina se mișcase; când a simțit că îi ia mâinile, i-a dat fără să vrea o palmă care a făcut-o să scoată o exclamație. Brandon nu a știut dacă fusese de surpriză ori pentru că o rănise. A privit-o, în sfârșit, cu ochi care tăiau ca niște pumnale ascuțite dar a fost o greșeală îngrozitoare. Era atât de frumoasă, că îl durea. Atât de încrezătoare, atât de trădătoare... A simțit dorința s-o pedepsească, să o facă să treacă prin coșmarul prin care trecuse el cu săptămâni în urmă. Dar de ce dracu vorbea la trecut? Încă simțea furia fierbându-i în vene și cerând răzbunare oarbă. Trebuia să vorbesc cu tine, i-a spus ea cu glas liniștit, în ciuda furtunii pe care o citea în ochii lui verzi. Am să-ți spun ceva foarte important, care ne privește pe amândoi. Sunt atât de fericită...!

Fiecare cuvânt al ei Brandon îl lua ca pe o insultă. Şi în sfârşit a explodat. Şi-a coborât ochii spre picioare. Marina stătea pe vine în faţa lui, cu mâinile sprijinite de genunchii lui, pe care îi simţea ca de gelatină. Cu un gest furios, a împins umerii Marinei cu mâinile lui mari ca s-o separe de el, nu-i suporta atingerea. Pierzându-şi punctul de sprijin, ea a căzut pe spate şi a rămas culcată la pământ. Era într-o poziţie vulnerabilă dar el nu avea de gând să cadă în cursă.

– Crezi cumva că mă interesează? Nu vreau să ştiu nimic de tine. Am spus-o foarte limpede.

Brandon a putut să-i vadă nodul care încerca să-i coboare din gât.

– Am crezut că te interesa, aşa m-ai făcut să cred.

– Atât de proastă eşti! a înfruntat-o cu profund dispreţ. Răsuflarea ei grea a luat-o ca pe o victorie. Ochii ei înecaţi în lacrimi îi simţea ca uleiul încins pe coapsele dureroase şi s-a hotărât să-i dea o lovitură care o va răni, o va face să sângereze. Căutam o femeie puternică şi mai cu seamă mămoasă, aveam nevoie de o femeie cu aceste însuşiri, care să se ocupe de fiul meu. Restul era fără însemnătate.

Strălucirea din ochii Marinei s-a stins cum se stinge o lumânare într-o noapte întunecată, dar Brandon nu putea să se considere mulţumit. Ea sângerase foarte puţin iar el voia să vadă mai mult sânge, dar ea i-a luat-o înainte.

– Te iubeam foarte mult, laird. Tonul ei l-a alertat, sunase resemnat, supus. Erai soarele care îmi lumina zilele în fiecare dimineaţă, adierea care îmi aducea în plămâni aerul necesar ca să trăiesc mai departe, zâmbetul care îmi creştea în suflet şi pe care aşteptam nerăbdătoare să ţi-l ofer în fiecare seară când braţele tale mă înconjurau protectoare şi drăgăstoase... Marina s-a oprit un moment ca să-şi recapete răsuflarea. Am crezut, naiva de mine, că te vei bucura să mă vezi, să ştii că sunt bine. Îţi cer iertare pentru presupunerea mea.

Aceste vorbe i s-au înfipt în inimă. Ea era culcată la pământ dar se purta ca și cum nu i-ar fi păsat de acest lucru, se arăta în fața lui în clar dezavantaj. Brandon simțea o nevoie neîntârziată să plece din bibliotecă dar ceva îl reținea pironit locului, cuprins de îndoieli și bănuieli. S-a uitat la chipul ei, aplecat spre poalele rochiei; părea înfrântă. Arăta cu adevărat bine, cu excepția unor cearcăne adânci sub frumoșii ochi căprui, ba chiar luase puțin în greutate. Culoarea sănătoasă din obraji a luat-o ca pe un afront la persoana lui. În lunile în care trăiseră împreună ea nu avusese un aspect atât de înfloritor și câteva săptămâni în compania lui Sebastián o făceau să înflorească aidoma celui mai delicat și exuberant trandafir. Mâhnirea și durerea l-au lovit din nou fără milă și au vorbit în locul lui.

– Sentimentele tale nu m-au interesat niciodată.

Marina s-a ridicat de jos. Și-a aranjat poala rochiei albastre netezind niște cute inexistente dar fără să înalțe ochii către Brandon. Pumnalul i se înfipsese drept în inimă. Până la urmă înțelesese sentimentele pe care le avea scoțianul pentru ea și le-a acceptat fără rezerve, fără nicio șovăire.

– Ar trebui să te urăsc dar nu am s-o fac. Nu meriți și nu am de gând să-mi ard navele pentru un vapor putred.

– Și crezi că-mi pasă? Nimic din ce faci sau ce spui nu poate să mă intereseze.

– Îmi închipui că nu, dar am să-ți ofer scuza pe care o meriți, pentru că sunt cauzatoarea nefericirii tale. Iartă-mă, laird McGregor, regret neplăcerea pe care ai îndurat-o în timpul petrecut lângă mine. Marina nu se simțea în stare să-i susțină privirea fără să se frângă dar a făcut-o chiar dacă a costat-o cel mai mare efort din viața ei. Ai cuvântul meu că niciodată n-am să-ți mai ies în drum. Te eliberez de reparația pe care mi-ai oferit-o la Zambra. Brandon își ținuse respirația. Ea nu țipa, nu-l insulta, ca și cum ar fi renunțat

să-i plătească pentru durerea pe care i-o provoca el în mod voit. Aveam multe îndoieli, îmi puneam multe întrebări la care nu găseam răspuns fiindcă nu erai lângă mine, dar acum nu. Deodată, Marina a înălțat bărbia cu un gest arogant, hotărât, ca și cum ar fi ajuns la un acord tacit între mintea și inima ei, pe care nimeni în afară de ea nu-l cunoștea. Adio, laird McGregor. Marina i-a întins mâna în semn de despărțire dar Brandon a disprețuit gestul ignorând-o. În cele din urmă ea și-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă trup și a ținut-o acolo nemișcată. Chipul îi căpătase o seninătate zdrobitoare. Chiar și dușmanii, când nu se ucid, își arată respectul meritat. Dar el era orb la tot ce nu însemna nevoia copleșitoare pe care o simțea să se descarce. Fuseseră săptămâni de agonie, ceasuri nesfârșite închipuindu-și-o în brațele lui Sebastian, râzând amândoi pe seama lui. Brandon nu-și explica cum de își stăpânea impulsul de a-i face un rău fizic. Ușa e în spatele tău, i-a arătat ea cu un gest trufaș văzând imensa ură ce izvora din ochii lui.

Brandon părea gata să se năpustească la ea.

– Știu unde e afurisita de ușă, nu sunt orb, i-a răspuns el cu dinții strânși. Și voi pleca doar când voi dori eu, niciun minut mai înainte.

Ea nu a mai spus nimic. I-a susținut privirea ca o sultană cordobeză. A încordat spatele ca o regină în fața unui supus și a făcut o plecăciune din cap înainte de a-i întoarce spatele și a ieși în curte pe ușile cu geam ale bibliotecii. Brandon a rămas complet singur.

CAPITOLUL 29

– Nerăbdătoare mai eşti! Zâmbetul lui Sebastián a emoţionat-o. Marina a luat batista în mâini, a dus-o la ochi, a pus-o peste ei şi a legat-o cu un nod la ceafă. Eşti sigură că nu vezi nimic? Nu trebuie să înşeli.

– Sunt gata, i-a zis ea strâmbându-se într-un zâmbet. Hai, surprinde-mă.

Sebastián a dus-o pe drumul pietruit până la uşa casei. A băgat cheia în broască, a sucit-o şi a împins uşa care mirosea a lemn proaspăt vopsit. Mâna lui se rezema de spatele ei, a condus-o cu paşi mici spre mijlocul salonului principal şi, odată ajunşi acolo, a lăsat-o singură ca să deschidă ferestrele.

– Să nu-ţi iei batista de la ochi până ce nu-ţi spun eu.

Marina a plescăit din limbă cu nerăbdare prost ascunsă.

– Ştii că obişnuiesc să-mi ţin cuvântul.

Mormăitul lui Sebastián a făcut-o să zâmbească strengăreşte, dar a putut să simtă razele soarelui care îi mângâiau chipul când ferestrele au fost deschise larg. Mirosul de primăvară impregna totul în jur. Putea să simtă parfumul trandafirilor albi.

– Şi asta spune femeia care m-a lăsat baltă la altar. Marina şi-a înăbuşit un râset melodios. Bine, doamnă nerăbdătoare, acum poţi să-ţi iei batista de la ochi.

Marina a desfăcut nodul pe care îl făcuse chiar ea şi a lăsat batista să-i cadă pe gât. Când ochii i s-au obişnuit cu

lumina, din gură i-a ieşit o exclamaţie de adevărată plăcere.

– Sebastián! E superb! Frumosul salon era refăcut în totalitate, lemnul ros al uşilor şi ferestrelor fusese înlocuit cu altul nou şi de esenţă mai tare. Pereţii erau tencuiţi şi vopsiţi în culori originale, totul era ca pe vremea când trăiau părinţii lui Sebastián, doar mobilele erau mai noi şi de mai bună calitate. Marina vedea pretutindeni eleganţă şi bun gust. A făcut o piruetă cu un zâmbet de încântare. Vreau să văd curtea. Amândoi au ieşit din frumosul salon şi au traversat vestibulul până la curtea interioară cu portic. Fântâna care se afla chiar în mijlocul dalelor de marmură scuipa apă cu un şuierat; sunetul i-a amintit de câte ori se jucase şi îl udase pe fratele ei în trecut. Marina a închis ochii. Aproape pot să simt mirosul pâinii pe care o cocea mama ta după-amiezile.

Ochii lui Sebastián deasemenea s-au închis.

– Eu pot să miros scorţişoara şi mierea plăcintelor.

Marina a deschis ochii şi s-a uitat drept la Sebastián.

– Sunt cea mai fericită femeie din lume!

– Şi puţin mai bogată, i-a răspuns el. Presa funcţionează la capacitate maximă, dragă asociată. Marina i-a făcut un semn din ochii căprui. N-am crezut niciodată cu putinţă ca aceste pământuri să rodească din nou.

– Eşti pregătit pentru petrecerea care se va da în cinstea ta?

Chipul îngrozit al lui Sebastián i-a arătat că era ultimul lucru pe care îl dorea.

– Din fericire, mai e vreme până atunci, i-a răspuns el cu o adevărată uşurare.

– Eu în locul tău aş fi nerăbdătoare, l-a sfătuit ea, sau ai putea să răneşti inima unei femei.

Sebastián a început să râdă.

– Eşti incorigibilă, Da, dar să nu te schimbi.

– N-o voi face, i-a răspuns ea cu umor.

– Diego e la moșia Vílchez. Ea a îndepărtat privirea de la Sebastián și și-a fixat-o pe iasomia care creștea pe răzor. A venit pentru câteva zile.

– Soția lui îl însoțește?

Sebastián a confirmat cu o mișcare a capului.

– Și micul Ian, a informat-o cu glas reținut. Când l-a auzit, Marina și-a ținut răsuflarea. Din noaptea aceea în care a fost răpită de la Ruthvencastle nu își mai văzuse fiul vitreg și remușcările au cuprins-o fără milă. Sebastián i-a citit neliniștea în ochi. Ce ai de gând să faci?

Marina s-a gândit intens la întrebare; ce putea să facă? Trecuse prea mult timp dar durerea nu dispăruse cătuși de puțin. Avea drumul ei în viață dar uneori golul era atât de mare încât se temea că o va înghiți de tot.

– Voi sta o vreme departe de „Stejărișurile".

Sebastián a scos un fluierat când a auzit-o.

– Ahhh, draga mea Da, niciodată n-am crezut că ești lașă.

Ea i-a răspuns la insultă dându-i un cot.

– Și nici nu sunt, dar nu vreau s-o văd pe soția vărului meu.

– Încă este cumnata ta. Era adevărat, Brandon nu catadicsise să semneze actele de divorț. Ignora cu bună știință și cu nerușinare vizitele avocatului englez angajat de tatăl ei ca să anuleze căsătoria și, prin atitudinea lui, dovedea că tot ce avea legătură cu ea nu îl interesa deloc. Mă deranjează că ești încă legată prin lege de cretinul ăla nenorocit.

Marina a izbucnit în râs cu umor.

– Dar acum datorită gestiunilor tale strălucite sunt din nou posesoarea dotei mele și pot să i-o dau. Îmi închipui că din acest motiv nu a semnat actele de divorț dar am încredere că în curând voi fi o femeie liberă, chiar dacă port un păcat de moarte pe capul meu. Voi arde pentru totdeauna în iad.

– O iei în râs? a întrebat-o Sebastián destul de deranjat.

Marina și-a redus ochii frumoși la o linie.

– Cum naiba vrei s-o iau?

Marina i-a luat-o înainte lui Sebastián ca să iasă din casă. El a urmat-o îndeaproape. Când a ieşit în grădina principală, a văzut calul lui Lorenzo care tocmai sosea la moşie.

– Jos, unchiu'e, jos! Lorenzo purta pe crupa armăsarului său şi o înconjura cu braţele pe nepoata lui, Serena. Fetiţa, care avea cu puţin peste doi ani, se zbătea încercând să se elibereze din strânsoare. A pus ochişorii pe Sebastián şi şi-a întins braţele micuţe spre el. Sus, Bastián, sus!

Era felul ei aparte de a cere să fie săltată în sus. Sebastián a răspuns cererii cu un zâmbet pe buze.

– Cum să refuz rugămintea prinţesei mele?

Fetiţa a trecut cât ai bate din palme din braţele lui Lorenzo în cele ale lui Sebastián.

– Este ultima dată când o mai iau călare pe această mică tirană, s-a plâns Lorenzo. Numai printr-o minune nu m-a aruncat jos de pe cal.

– Ştii doar că-i place să privească şi să atingă tot şi îi e totuna dacă merge pe cal sau într-o trăsură, a răspuns Marina văzând că fiica ei nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Era ocupată să-l asculte pe Sebastián, care îi spunea vreo poveste dintre acelea care îi plăceau ei, cu spiriduşi şi prinţese, dragoni şi castele.

– Moşia este de nerecunoscut! a spus Lorenzo deodată, descălecând, cu privirea înspre casă. Trebuie să fii foarte mândru.

Sebastián şi-a îndepărtat atenţia de la fetiţă ca s-o îndrepte către Lorenzo.

– A fost o muncă istovitoare, dar a meritat.

– Jos, Bastián, jos!

Serena încerca să scape din braţele lui Sebastián.

– Şi cum trebuie să spună o prinţesă? a întrebat-o cu glas ferm dar drăgăstos.

– Te 'rog! a exclamat ea cu ochi mari și strălucitori.

– Când te uiți așa la mine, nu mai sunt în stare să-ți refuz nimic.

Sebastián a lăsat-o jos foarte ușor. Odată ce Serena a atins pământul cu picioruşele, a alergat la mama ei.

– Ești singurul care reușește s-o facă să rostească aceste cuvinte magice, i-a spus Marina lui Sebastián înainte de a-și lua fiica în brațe.

Fetița a luat-o de gât și s-a cuibărit de parcă ar fi fost un cățeluș.

– Este vina bunicului Álvaro, o răsfață prea mult, a explicat Lorenzo fără să înceteze să admire reparația pe care o făcuse Sebastián la acoperișul și zidurile casei. Apropo, vărul Diego va veni diseară să ia cina la Zambra.

Marina și-a stăpânit un oftat. Știa că acest moment va sosi mai devreme sau mai târziu, dar nu credea că era pregătită să-l înfrunte.

– Va veni cu familia? l-a întrebat pe fratele ei cu glas stins.

– Bineînțeles, i-a răspuns acesta, neluându-și ochii de la lemnul lustruit al balustradei care ducea în încăperea în care în trecut se păstrau alimentele pe timpul iernilor reci. Tata mi-a cerut să vă spun să nu întârziați, eu trebuie să-i duc niște acte unuia dintre asociații lui. Marina și-a muşcat buza. Continua să se gândească la vizita lui Diego. Vei putea să călărești la întoarcere cu mica vrăjitoare?

Marina a confirmat, dar Sebastián a fost cel care a răspuns la întrebarea rostită de Lorenzo.

– O voi lua eu pe calul meu. Ador acest trupșor de la munte.

Toți patru au continuat să admire moșia în ora următoare.

***

Următoarele trei ore au fost haotice la Zambra. Marina alesese meniul pentru cină, vesela şi locul oaspeţilor, înainte de a se ocupa de baia fetiţei sale isterice care voia să cineze cu bunicul şi nu în camera ei cu Ewan. Ochii Marinei s-au îmblânzit gândindu-se la băieţelul scoţian care îi însoţise cu aproape trei ani în urmă la Córdoba fără nicio singură plângere. Micuţul era o comoară de cumineţenie şi seriozitate. Se adaptase la rutina spaniolă cu o uşurinţă care o uimea, era primul din clasa lui, cel mai bun la purtare şi la învăţătură. Marina era surprinsă cât de mult ajunsese să-l iubească, în ciuda distanţei pe care o arăta copilul faţă de ea. În schimb, Ewan îl adora pe tatăl ei, îl imita în gesturi şi în felul de a vorbi, devenise umbra contelui şi spre surprinderea ei, Álvaro îl creştea ca şi cum ar fi fost fiul lui şi nu un străin impus. Deodată bucata de săpun a zburat peste capul ei. Râsul Serenei a făcut-o pe Marina să se aşeze pe podeaua băii deşi era complet udă. Baia fiicei sale era o provocare din faţa căreia nu avea de gând să dea înapoi. Cu toate că avea servitoare care să se ocupe de asta, pe ea o încânta să urmărească bălăceala şi vorbăria ei copilărească.

– Nu mai stropi cu apă, a mustrat-o cu blândeţe.

– Vlei?

Serena avea mânuţele pline de spumă şi i le oferea ca pe o comoară.

– Mulţumesc, dar azi n-am chef să mă umplu de spumă. Marina a vărsat cu grijă apa caldă din ulcior peste părul fetiţei. A luat un prosop şi a înfăşurat-o în el înainte de a ieşi din baie. Când a trecut de uşă a văzut îngrozită că Diego o aştepta stând pe pat. Salteaua era acoperită de lucrurile Serenei, hainele de dormit şi peria de păr cu mâner de argint. Diego ţinea în mâinile brune ursuleţul de pluş. Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă. Serena se mişca în prosopul uriaş şi încerca să scoată capul. Diego s-a ridicat de pe pat

ca să o lase să aşeze copila care se agita întruna în braţele ei. Marina avea hainele ude şi părul răvăşit; ochii strălucitori şi obrajii la fel de roşii ca focul. Diego! Ce surpriză!

Încărcătura din braţele ei a rămas dintr-o dată nemişcată. Marina a aşezat-o cu grijă pe saltea. Diego a văzut nişte mânuţe care luptau să desfacă pânza groasă şi când au reuşit un căpşor ud şi ciufulit s-a ivit în sfârşit. Ochii fetiţei s-au aţintit pe figura lui Diego, care o privea stupefiat dar Serena nu a dat nicio dovadă de teamă faţă de necunoscut, dimpotrivă, pe chip i se citea o imensă curiozitate faţă de neaşteptatul musafir din dormitorul ei. După o clipă lungă şi încordată, Diego şi-a regăsit glasul ca să întrebe.

– Cine eşti?

Fetiţa stătea în cotinuare liniştită în mijlocul patului din puf. Bărbat şi copilă s-au privit unul pe celălalt fără ocolişuri.

– Eu? a întrebat ca şi cum ar fi fost cu neputinţă ca un necunoscut să nu ştie cine era ea. Selena! i-a răspuns cu limba ei de cârpă.

– Iar eu sunt vărul tău Diego. Serena i-a arătat începutul unui zâmbet, acceptându-l de îndată. Marina a fost surprinsă de uşurinţa cu care copiii se adaptau la tot, acceptau tot. Diego s-a întors către ea. Eram atât de nerăbdător să te văd că n-am mai rezistat şi am venit după tine să te grăbesc şi grozavă surpriză mi-ai făcut.

Marina i-a susţinut privirea.

– Voi coborî în câteva minute, i-a răspuns foarte nervoasă.

– Am încredere că o vei face însoţită de această scumpete.

Marina şi-a muşcat buza de jos, cu îngrijorarea desenată pe chip.

– Nu cred că este o idee bună, a încercat să se scuze.

Diego a fulgerat-o cu ochi reci.

– Soția mea merită să-și cunoască nepoata și Ian sora.

Marina a încercat să-și stăpânească exclamația care se lupta să-i iasă din gură.

– L-ai adus pe Ian?

Diego a făcut din cap un semn de afirmație.

– Te iubește, ar fi fost de neînțeles să n-o fac.

– Mă surprinde că Brandon a îngăduit să vă însoțească în călătoria voastră în Spania.

– Despre Brandon vom vorbi mai târziu, acum ocupă-te de fiica ta... Serena?

Fetița și-a mutat atenția de la peria pe care în acel moment și-o trecea prin păr spre bărbatul care îi dăruia un zâmbet și se pregătea să plece. Ea i-a făcut semn cu mâna. Când Diego a ieșit pe ușă, Marina a înjurat în șoaptă. Serena a privit-o cu ochii cât farfuriile.

– Dacă repeți asta, am să-ți dau o bătaie pe care n-ai s-o uiți toată viața.

Marina își schimbase hainele și își aranjase părul pe care Serena i-l udase când a făcut baie. Micuța era radioasă fiindcă îi pusese rochia cea mai frumoasă, cea care îi plăcea cel mai mult și ea o purta ca o adevărată prințesă din povești.

– Ai să te porți frumos? a întrebat-o cu mai multă teamă decât putea să admită. Fiica ei i-a arătat un zâmbet care nu a păcălit-o deloc. Avem oaspeți deosebiți, i-a spus.

– Vălul?

Marina a privit-o cu duioșie.

– Vărul Diego și familia lui.

Dar Serena nu mai era atentă la ea, pentru că ajunseseră în capul scării. Pe fetiță o încânta să alunece pe balustradă cu ajutorul mamei sale dar în seara aceea Marina era prea îngrijorată ca să se mai gândească la joacă. Resemnată, Serena a început să sară treptele una câte una. Marina a ținut-o

de brațe, neliniștită, dar când l-a văzut la picioarele scării pe fratele ei, un zâmbet timid i-a înflorit pe buze.

– Aruncă-mi bomboana aia!

Serena a țipat entuziasmată auzind vorbele unchiului ei dar Marina a ținut-o și mai strâns.

– Această bomboană va coborî ca o domnișoară.

Marina a așezat-o cu blândețe pe treapta a cincea.

– Unchiu'e! Unchiu'e!

Și înainte s-o poată ține, Serena se aruncase în gol spre unchiul ei. Brațele lui Lorenzo au susținut-o cu putere. Țipetele de plăcere ale fetiței au făcut-o să ofteze.

– Nu trebuie s-o încurajezi! l-a mustrat pe fratele ei. Într-o zi își va sparge capul, cu jocurile astea ale voastre.

Dar Lorenzo pornise cu nepoata sa în brațe. Văzând că Marina nu îl urma, s-a întors spre ea.

– Hai, Marina, ești așteptată. Picioarele ei păreau înfipte în vestibulul palatului Zambra. Eu mă voi ocupa de această bomboană câteva minute, îndeajuns ca să spargi gheața și să iei controlul asupra situației.

Marina s-a uitat la fratele ei cu recunoștință profundă. L-a privit cum pleacă spre curtea cu portocali printre râsete și jocuri. Când a ajuns la ușa salonului principal de la Zambra, umerii i-au tremurat și picioarele i-au înghețat dar mulțumită fratelui ei avea ocazia să-și ușureze drumul. În depărtare putea să audă vorbăria fiicei sale. Și-a făcut curaj și a deschis ușa care o despărțea de cele mai dureroase amintiri din viața ei. Cass și Diego s-au întors spre ea. Cu un nod în stomac, a făcut singurul pas care o mai ținea în vestibul.

– Marina! Ce frumoasă ești! Cass i-a venit în întâmpinare și când a ajuns la ea a îmbrățișat-o cu afecțiune sinceră. Remușcările au început să muște din ea văzând purtarea amabilă a cumnatei ei și răceala pe care i-o arăta ea. Uite cine a venit să te vadă!

Cass s-a dat la o parte din fața Marinei. Ian stătea pe fotoliu, cu chipul serios. Lângă el era Ewan, care încerca să-l atragă într-o discuție copilărească, fără să reușească. Fiul ei vitreg s-a ridicat cu politețe și a făcut câțiva pași șovăitori înspre ea. Marina i-a arătat un zâmbet precaut, se temea că-l pune într-o situație stânjenitoare dar când i-a văzut ochii verzi, hotărârea ei s-a dus de râpă.

– Ian! A deschis brațele foarte fericită. Băiatul s-a ridicat de unde stătea și a mers drept la ea și când a ajuns i-a acceptat îmbrățișarea cu naturalețe. Dumnezeule din ceruri! Ce dor mi-a fost de tine. O secundă mai târziu, Cass, Ian și Marina împărtășeau îmbrățișări și râsete. Tusea contelui i-a făcut să se separe. Uitau de restul oaspeților dar pe chipul lui Ian înflorise un zâmbet adevărat. Marina s-a dat puțin înapoi ca să-l privească mai bine, crescuse mult, era la fel de înalt ca fratele ei Lorenzo. Mi se pare cu neputință să te văd aici la Zambra, i-a spus cu glasul emoționat. Este un vis devenit realitate.

– Eram foarte curios să-mi cunosc familia spaniolă.

Vorbele lui i-au provocat Marinei un nod în gât. Vorbea cu corectitudinea aceea care îi uimea pe adulți, dar nu a putut să-i răspundă pentru că tocmai în acel moment Lorenzo și-a făcut apariția împreună cu Serena. Micuța alerga în fața lui dar văzând atâtea persoane adunate, s-a oprit brusc și nu a putut evita ca spatele să i se lovească de picioarele unchiului ei. Toate fețele s-au îndreptat spre ea după intrarea spectaculoasă în salon. Marina a putut să audă exclamația lui Cass când a văzut-o. Ian nu putea să-și ia privirea de la fetiță, amândoi aveau aceeași culoare a ochilor.

– Bu'icule! Bu'icule!

Serena hotărâse să rupă ea însăși gheața tăcerii și a alergat până unde se afla Álvaro, care a ridicat-o vesel de câteva ori deasupra capului.

– Este sora mea?

Întrebarea lui Ian i s-a înfipt Marinei drept în inimă, știa că venise momentul să îi spună adevărul.

– Vă rog... A adresat aceste cuvinte tuturor celor adunați în salon pentru cină. Ne scuzați pe Ian și pe mine? Trebuie să vorbim un moment între patru ochi. Ne întoarcem îndată.

Marina l-a luat de mână pe Ian și l-a tras spre vestibul în direcția bibliotecii. Trebuia să-i explice dar refuza s-o facă în fața lui Diego și a lui Cass. Cincisprezece minute mai târziu, Marina era profund tulburată. Ian nu-și lua privirea de pe chipul ei și ochii lui exprimau un reproș care i s-a părut amar ca fierea. Înfrumusețase cât de mult putuse explicația pe care i-o dăduse dar privind-o nedumerit și trist, băiatul a făcut-o să dorească să dispară din bibliotecă.

– Este foarte frumoasă, a spus în cele din urmă.

Fără îndoială se referea la nou descoperita lui soră.

– Asta pentru că seamănă cu tine.

Ian nu știa de ce, dar să afle de existența fetiței a făcut ca stomacul să i se strângă de îngrijorare. Deși acum era sigur că Marina va reveni la Ruthvencastle, se va întoarce cu el, avea un motiv puternic ca s-o facă. Gândul la această posibilitate a făcut ca buzele să-i zâmbească pentru prima oară după mult timp.

– Eu o voi apăra! Voi fi cel mai bun frate pentru ea.

Inima Marinei a tresărit auzindu-l. Ian dăduse de înțeles că se vor întoarce împreună în Scoția, dar era foarte departe de adevăr.

– Sunt convinsă că așa va fi.

Ce putea să-i spună ca să nu-l dezamăgească și mai mult?

– Mă bucur mult să te văd! i-a spus Ian cu o căldură care a emoționat-o profund.

– Vei putea să mă ierți vreodată?

Băiatula făcut din cap un gest afirmativ.

– Mereu am ştiut că nu mă părăsiseşi, că te-a îndepărtat de mine un motiv puternic.

Marina a răsuflat adânc când l-a auzit. O minuna fiul lui Brandon, era un copil fascinant din toate punctele de vedere.

– Nu ştiu cum poţi să vorbeşti cu atâta maturitate la vârsta ta.

– Sunt, practic, un bărbat.

– Şi vei fi un bărbat minunat, pot să te asigur, i-a spus cu nesfârşită duioşie.

Dar Ian se gândea în tăcere, ca şi cum ar fi cântărit diferitele posibilităţi fără să se hotărască pentru niciuna. Marina îl privea neîndrăznind să-i întrerupă momentul de gândire.

– De ce nu o iubeşte tata? Pentru că e spanioloaică?

Marina a tresărit din nou. Ce i-o fi spus Brandon lui Ian despre asta? Spre surprinderea lui Cass, Diego şi Ian, Marina a ajuns la concluzia sfâşietoare că Brandon nu spusese nimic despre sarcina ei şi acest lucru a înfuriat-o rău de tot dar nu a arătat. Şi-a ascuns emoţiile sub masca indiferenţei.

– De ce spui asta? l-a întrebat cu un fir de glas.

Se temea că Ian va ghici sentimentele negative pe care le avea faţă de tatăl lui.

– Pentru că mereu blesteamă tot ce are legătură cu spaniolii. Verişoara Aurora se supără des pe el şi atunci tata îi blesteamă originea spaniolă. Câteodată, când vizităm Crimson Hill, nu coboară la cină, zice că urăşte compania spaniolească şi atunci verişoara Aurora îi spune ceva urât, ceea ce unchiul Devlin dezaprobă dar ea îi răspunde că tata o merită, iar vărul Justin intervine între ei ca să facă pace.

Pe Marina nu o surprindea atitudinea aceasta din partea lui Brandon, dar că era aşa de neglijent în fapte în faţa fiului lui, da.

– S-a supărat foarte rău pe mine. Şi, când cineva e supărat, zice şi face lucruri pe care nu le vrea, dar nu poate

altfel, i-a spus ea într-o șoaptă.

– Eu am să-i explic. O va accepta.

Marina era gata să izbucnească în plâns. Diferența dintre tată și fiu era cât o prăpastie. Nu păreau să aibă același sânge dar ea trebuia să dea uitării asta.

– Bun, vom vorbi mai târziu despre acest lucru, acum ne vom întoarce în salon. Tata este nerăbdător să te cunoască.

Ochii lui Ian au sclipit cu entuziasm. Bărbatul acela în vârstă care nu-și luase ochii de la el i se părea foarte important și puternic.

– Îmi place Lorenzo, a fost foarte amabil cu mine. Și Ewan îmi e simpatic, deși nu pricepe nicio vorbă în gaelică, ceva neobișnut pentru un scoțian.

Marina a zâmbit de concluzia la care ajunsese Ian, dar s-a lăsat călăuzită de mâna lui înapoi în salon.

CAPITOLUL 30

Cina fusese lungă şi agitată. Cei trei copii erau în grija lui Lorenzo în sala de muzică, le promisese că va cânta pentru ei. Álvaro a hotărât, în ultimă instanţă, să li se alăture la joacă. La masa lungă din sufragerie au mai rămas Cass, Diego şi ea. Cumnata ei continua să învârtă linguriţa în ceaşca de cafea. Marina refuzase să bea, noaptea se anunţa oricum una de insomnie, ca s-o mai agraveze cu un stimulent precum cafeaua. Diego îi examina chipul de parcă ea ar fi fost o fiinţă ciudată de pe altă planetă şi Cass, deşi nu arăta nedumerirea pe care o încerca, devenea aproape nervoasă când se uita la soţul ei.

– Brandon se află la Ronda, a spus deodată Diego. Marina şi-a ţinut răsuflarea câteva secunde. De aceea am putut să-l convingem să-l aducem pe Ian la moşia Vílchez cât timp stăm aici.

– Ştia că aveaţi de gând să-l aduceţi la Zambra?

Cass a răspuns la întrebarea formulată de ea.

– Da, dar băiatul şi-a câştigat dreptul să te viziteze. Pupilele Marinei s-au întunecat din pricina surprizei. Cass a lămurit-o. A fost darul pe care l-a cerut la Crăciunul următor plecării tale. Nu a cerut jucării, nimic, doar să aibă posibilitatea să te mai vadă o dată. Marina a simţit că o ia ameţeala de emoţie. Nu ştia cât de mult o iubea Ian. Inima i s-a umplut de iubire şi recunoştinţă faţă de el. La început fratele meu s-a opus cu o încăpăţânare de titan dar Ian a insistat

atâta timp și de atâtea ori încât Brandon a trebuit să renunțe la atitudinea lui rigidă. Ian a aflat că va putea veni să te vadă doar în urmă cu câteva săptămâni. Nici nu-ți închipui ce fericit a fost de atunci.

– Nu merit dragostea pe care mi-o poartă, a spus Marina umilă.

– De ce, Marina? a întrebat-o Diego brusc. De ce ți-ai părăsit soțul, însărcinată fiind?

Marina a strâns buzele ofensată.

– Asta v-a spus? a întrebat la rândul ei.

– Răspunsul este evident, i-a spus Cass pe un ton reținut ca să n-o supere.

Marina a lăsat ochii înspre masă, cu obrajii îmbujorați. Simțea că îi smulgeau inima din nou. Brandon aruncase vina pe ea, cum putea să se dovedească atât de mizerabil? Dar ea nu va sta cu gura închisă.

– Trebuie să știți că Brandon s-a debarasat de fiica noastră chiar înainte ca ea să se nască.

Exclamația lui Cass a făcut-o pe Marina să o privească. Avea chipul cu desăvârșire schimbat din pricina surprizei.

– Fratele meu ar fi incapabil să se dezică de propria fiică, l-a apărat ea.

Marina a fulgerat-o cu ochi reci.

– Tocmai tu să spui asta! Ai uitat indiferența de care dădea dovadă față de fiul lui și valorosul moștenitor de la Ruthvencastle? Săptămânile de singurătate și abandon pe care le-a îndurat? Cass voia s-o întrerupă, dar Marina nu a lăsat-o. Nu, nu spune ceva de care ai putea să te căiești mai târziu.

Dar Cass i-a nesocotit avertismentul.

– Serena merită să-și cunoască tatăl.

Marina ar fi strigat isterică de îndurerată ce era, dar s-a stăpânit.

– O prefer pe fiica mea fără tată decât să aibă unul ca laird McGregor! a spus cu cel mai mare dispreț cu putință.

Diego a hotărât să intervină, Marina lua o atitudine prea războinică și nefericită.

– Dar adevărul este că, îți place sau nu, îl are.

Marina a luat cuvintele vărului ei ca pe un afront personal. Brandon o disprețuise ca femeie, ca soție și ca mamă, ea nu avea de gând să uite sau să ierte niciuna dintre aceste ofense. A respirat adânc înainte de a-i răspunde lui Diego.

– La Londra a avut posibilitatea de a-și îndrepta atitudinea dar a arătat limpede care era poziția lui față de noi. Mi-a dat piciorul în fund pe care îl meritam, după cum a spus el.

– Era rănit și supărat, l-a scuzat Cass.

Marina și-a mușcat buza ca să-și stăpânească replica otrăvitoare care îi stătea pe limbă; cumnata ei nu era vinovată de relația conflictuală dintre imposibilul ei frate și ea.

– Și care a fost îngrozitorul păcat pe care l-a comis Marina del Valle y Linares? Pentru că până azi nu cunosc puternicele urmări pe care le-au pricinuit faptele mele, ca să mi se aplice o asemenea pedeapsă.

– Fratele meu crede cu tărie că ai fugit cu Sebastián.

Marina a fost gata să izbucnească într-un râs isteric auzind vorbele lui Cass dar s-a stăpânit.

– Și amândoi, știind că nu era adevărat, ați tăcut; de ce?

– Pentru că merita să guste un pic din propriul medicament, i-a răspuns.

Marina a închis ochii o clipă înainte de a-i răspunde.

– M-ați folosit în războiul vostru cu laird de Ruthvencastle, nu-i așa? Ochii i s-au înfipt pe Diego. Erai atât de rănit de manipulările lui încât m-ai văzut ca pe o unealtă divină cu care să-i plătești atacul la persoana ta.

– Marina! a exclamat Cass îngrozită de direcția pe care o lua discuția dar ea trecuse de prea mult timp de limita prudenței.

– Bruce Duncan m-a răpit din propria casă și nimeni nu

și-a dat seama. Cass a deschis gura dar a închis-o la loc o secundă mai târziu. Privirea Marinei ardea. Am petrecut săptămâni întregi rugându-mă ca fratele tău să vină după mine, dar nu a venit, Cass, era prea orbit de bănuielile lui, cu desăvârșire otrăvit, până în punctul păcatului de moarte.

– Dar el nu avea cum să știe! Nu știa că te aflai la Blackcastle cu clanul Duncan, a exclamat convinsă.

– Și crezi că acum mai contează asta? Dar Marina nu a mai spus nimic. A știut că pierdea timpul încercând să-și justifice atitudinea și tăcerea. Dacă aș fi fugit cu Sebastián, crezi că aș fi lăsat la Ruthvencastle bijuteriile mamei mele și pe Ian cu un sălbatic, măcar că este tatăl lui?

– Ai luat cu tine singurul lucru care, după spusele fratelui meu, te interesa: armăsarul. Pentru el a fost o dovadă de netăgăduit. Marina a bombănit o înjurătură. De la sosirea vărului ei și a soției lui, înjurase mai mult ca niciodată înainte în viața ei. Ea își iubea mult calul dar nu chiar într-atât încât să fugă cu el, în cămașă de noapte și lăsând în urmă ce avea mai de preț, amintirile de la mama ei. Cum îndrăzneau să insinueze așa ceva? Fratele meu are dreptul să știe, i-a replicat Cass convinsă și aceste vorbe i-au șuierat strident în auz, provocându-i o surzenie otrăvitoare.

– Fratele tău știe, fir-ar să fie! i-a răspuns supărată. William Duncan l-a informat despre starea mea în fiecare dintre săptămânile în care am fost reținută la Blackcastle.

– William Duncan? Bătrânul Duncan? a întrebat Cass din ce în ce uimită.

– Interesul lui de a formaliza o logodnă între o McGregor și un Duncan l-a făcut să ia legătura cu fratele tău și știi ce, draga mea cumnată? a primit de fiecare dată un refuz hotărât din partea lairdului de Ruthvencastle.

Și Diego, și Cass au privit-o cu surprindere și precauție. Cuvântul Duncan era egal cu necazuri.

– Fratele meu nu ar îngădui niciodată o logodnă între

Duncani şi McGregori, ştii de ce.

Marinei avea să-i explodeze capul.

– Nu te-ai pripit, nu-i aşa, Marina?

Întrebarea lui Diego a scos-o complet din minţi. La ce naiba se referea când vorbea despre pripit?

– Şi dacă am făcut-o? a răspuns cu altă întrebare.

– Fratele meu te va ucide, i-a spus Cass şoptit dar Marina nu mai putea să îndure mustrările niciunuia dintre ei.

Făcuseră să-i pice greu cina. S-a ridicat cu chipul schimonosit de furie şi a aruncat şervetelul pe masă cu o supărare pe care nu s-a deranjat s-o ascundă.

– Serena nu este subiect de discuţie la această masă şi nici la alta, sper să nu uitaţi, pentru binele vostru!

– Ne ameninţi?

Întrebarea lui Diego a făcut-o să se aplece peste masa din lemn şi să închidă ochii până i-a redus la o linie primejdioasă.

– Şi niciodată nu ameninţ în van! Să nu uiţi!

Marina a ieşit din sufragerie cu spatele atât de încordat încât Diego s-a gândit că o va durea peste noapte. Când ea a închis uşa în urma sa, s-a rezemat de lemnul moale ca să-şi recapete răsuflarea şi stăpânirea de sine. Cass şi Diego a duseseră pe marginea prăpastiei, de unde era cu putinţă doar să sară în gol, să dea înapoi era cu totul imposibil. Şi-a recăpătat calmul şi şi-a aranjat buclele care scăpaseră din pieptănătură în timpul discuţiei încinse. Avea nişte copii de dus la culcare şi pentru nimic în lume nu va arăta cât îndurerată se simţea. Blestematul de Brandon! La dracu cu el!

Cass se uita la Diego neîndrăznind să spună nimic. Dezvăluirea surprinzătoare o lăsase cu gura căscată. Era convinsă că fratele ei nu ştia de existenţa Serenei şi, când o va descoperi, va tremura Córdoba de furia lui.

– Ce vom face? a întrebat cu chipul întristat.

– Nimic, i-a răspuns Diego fără să se uite la ea.

– Dar fratele meu...

Cu privirea lui întunecată şi pătrunzătoare, Diego a făcut-o să tacă.

– Fratele tău este un ticălos fără scrupule! Cass a ridicat bărbia auzind insulta la adresa sângelui ei. El singur şi-a săpat groapa, dacă va ieşi sau nu din ea va depinde de multe lucruri, dar nu ai să mişti niciun deget ca să-l ajuţi altfel vei avea de-a face cu mine!

Cass a deschis ochii stupefiată dar nu a făcut niciun comentariu. Îşi cunoştea prea bine soţul ca să ignore un avertisment rostit limpede. După câteva momente de tăcere, i-a spus cu glas sec.

– Nu vei putea să păstrezi tăcerea lui Ian.

– Nici nu este asta intenţia mea.

Cass era tot mai uimită.

– Şi atunci? a întrebat plină de curiozitate.

– Ceea ce trebuie să fie, va fi dar noi vom sta la locul nostru fără să ne mişcăm, în ciuda furtunii care se dezlănţuie în jur. Ea înţelegea tot mai puţin. Dacă soarta verişoarei mele şi a fratelui tău este să-şi sfârşească zilele împreună, aşa va fi, dar fără amestecuri din partea noastră.

Acum înţelese, dar tot nu putea fi de acord.

Zilele se scurgeau într-un ritm trepidant. Marina se bucura de compania lui Ian ca niciodată înainte la Ruthven-castle şi băiatul îşi scosese la lumină caracterul vesel în compania ei şi a Serenei. Fetiţa era încântată de atenţia pe care i-o acordau Ewan şi Ian, o făceau des să râdă. Marina regreta să ambianţa aceea de pace şi armonie se va sfârşi în curând. Vorbise cu tatăl ei cu privire la Ian şi la dorinţa pe care o avea de a rămâne cu ea la Zambra, dar aşa ceva era aproape cu neputinţă; chiar dacă ea ar putea să-i dea toată dragostea pe care o avea în inimă, Brandon nu va îngădui. O

ura prea mult. Gândul la el i-a umbrit chipul şi i-a amărât restul după-amiezei. Încă o ardeau cuvintele lui Diego din urmă cu câteva seri dar fiecare îşi alegea drumul pe care voia să-l urmeze. Ea era doar o muritoare care, cu îndoieli şi şovăiri, alesese şi ceilalţi aveau obligaţia să-i respecte hotărârea în ce privea viaţa ei, oricare ar fi fost aceasta. În adâncul inimii se temea că Diego sau Cass îi va vorbi lui Brandon despre micuţa Serena şi îi vor trezi interesul s-o cunoască. Marina îl dorea cu desăvârşire străin de existenţa ei dar destinul se încăpăţâna să-i tortureze mintea, să-i frângă inima până la epuizarea ultimei speranţe. Ea, care credea că depăşise viaţa petrecută la Ruthvencastle, vedea cât de banale îi fuseseră iluziile şi toată ranchiuna vomitată pe gură şi supărarea hrănită în minte se întorceau la ea ca s-o împiedice să doarmă nopţile, ca să-i provoace o stare de rău nesfârşită şi întortocheată. Aproape îşi câştigase dreptul de a trăi restul zilelor în pace, dar se părea că o răzbunare din trecut se întorcea ca să-i înfăşoare în jurul inimii o coardă a nefericirii. Cum va putea să atingă armonia dintre sentimente şi raţiune? Să ajungă la un punct de echilibru? Nu ştia, dar cât va dura vizita lui Ian, ea îi va arăta doar iubire, bucurie şi fericire. I-o datora. Cadourile dorite de Crăciun nu provocau tristeţe sau durere şi, pentru el, va îngropa sentimentele rele pe care le avea pentru tatăl lui şi hotărârea de a-l ţine pentru totdeauna departe de viaţa ei.

***

Brandon aştepta întoarcerea lui Ian cu mai multă nerăbdare decât lăsa să se vadă din gesturi. Izolarea în Ronda, doar în compania lui Justin şi a Aurorei, nu era tocmai cea mai bună alegere pentru echilibrul lui mental. Atitudinea distantă şi rece opriseră încercările Aurorei de a interveni în hotărârile lui trecute, hotărâri care rămăseseră îngropate pentru

totdeauna, sau cel puțin așa credea el. Încă îl durea mult trădarea Marinei, amândoi aleseseră drumuri foarte diferite dar inima lui plângea frântă din pricina sentimentelor pe care nu putea să le uite, chiar dacă trebuia. Se temea și dorea sosirea lui Ian. Gândul la fiul lui a făcut ca buzele să i se strângă cu putere. Se purtase cu el atât de nedrept în trecut încât, amintindu-și, remușcările îl chinuiau mult. El încercase să-l silească să uite sentimentele frumoase pe care le avea pentru o persoană care îi făcuse doar bine dar, cufundat complet în supărarea lui neagră, nu văzuse mai departe de loviturile sângeroase pe care le îndura inima lui. Trebuia s-o uite! Dar îi era cu neputință. O avea lipită de piele, îi curgea prin vene ca o otravă puternică ce îl tortura. Ian se va întoarce în curând și el va trebui să asculte nenumăratele calități ale Marinei și ale lumii ei, o lume căreia el nu îi aparținea... A încetat să se mai uite pe geam și să se agațe de niște gânduri care nu duceau nicăieri. Frumoasa proprietate a contelui de Velasco era încă în perfectă stare în ciuda absenței prelungite a stăpânului, care locuia cea mai mare parte a timpului la Redtower.

– Au venit! Aurora tocmai intrase în bibliotecă, unde el se închidea de mai multe zile. Repede, Brandon! Hai să-i întâmpinăm! Brandon a urmat-o pe Aurora dar fără entuziasmul pe care îl arăta ea. Sunt nerăbdătoare! Și acum mă căiesc că nu i-am însoțit la moșia Vílchez.

– Dragă, mă văd nevoit să-ți amintesc că nu suporți sufocanta căldură cordobeză.

Aurora și-a înfipt ochii pe soțul ei, care zâmbea către drum și nu către ea. Ultima discuție dintre ei fusese monumentală; ea voia să-i smulgă capul lui Brandon și Justin, evident, nu îi îngăduise, dar scoțianul se chinuia în loc să pună capăt nefericirii lui. Justin parcă nu-și dădea seama cât de nefericit era vărul lui. Aurora a pufnit cu dispreț. Bărbații!

Trăsura făcuse curba care tăia drumul spre moșie. Praful

stârnit de roți era la fel de gros pe cât era de vesel sunetul clopoțeilor cailor, ce rupea tăcerea după-amiezii.

– Unde sunt copiii?

Aurora nu s-a uitat la soțul ei, îi întorcea jignirea pe care i-o adresase el cu câteva minute mai înainte. A continuat să privească drumul pe unde suia trăsura trasă de patru cai.

– Cred că-și fac de cap în obor, a răspuns scurt, știi cât le place să chinuie găinile dar vor veni îndată să-l întâmpine pe Ian.

Justin a privit-o cu reproș. Când copiii se aflau în vizită în Spania, deveneau niște sălbatici. Umblau desculți și pe jumătate dezbrăcați prin toată casa, nepăsându-le dacă erau în Ronda sau în frumoasa Granada. Aurora le dădea voie, fiind de părere că trebuia să crească liberi. El nu știa la ce libertate se referea ea dar bineînțeles, ca un bun diplomat, se abținea să spună.

Trăsura se oprise la intrarea principală, chiar lângă grădină. Diego a fost primul care a coborât, l-a urmat îndeaproape Ian, care era îmbrăcat ca un adevărat cordobez. Cass a coborât și ea, cu micul Miguel în brațe. Diego a ajutat-o să coboare dar toate privirile erau îndreptate spre Ian și vestimentația lui spaniolească. Purta un pantalon cu ceaprazuri, cu patru butoniere pe coapsă, dintre care două erau încheiate cu nasturi. Jacheta neagră era descheiată și cămașa albă avea ca podoabă un jabou care se revărsa din vesta gri. Avea o batistă din mătase roșie înfășurată în jurul taliei și niște cizme din piele de vițel, dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenția în ținuta lui era pălăria cu boruri largi. Panglica pălăriei era roșie, ca și brâul. Ian purta pălăria perfect așezată de la sprânceană la urechea stângă și un pic într-o parte, fără ca borul să atingă umărul, ca un adevărat cordobez.

– Ian! a strigat Aurora entuziasmată. Băiatul a privit-o cu un zâmbet pe chip, un zâmbet ce nu se oferă oricui. Dumnezeule, ce frumos ești!

Aurora nu a așteptat ca băiatul să ajungă la ușa casei, a luat-o la fugă și l-a îmbrățișat cu căldură și afecțiune.

Brandon s-a uitat la hainele ciudate pe care le purta fiul lui și s-a întrebat care să fie motivul pentru care se îmbrăcase într-un fel așa de neobișnuit dar a păstrat tăcerea observându-l cum primea salutul tuturor. Când Ian a ajuns lângă el, l-a privit în față fără să clipească.

– Tată...

Brandon i-a pus mâna pe umărul drept.

– Bine ai venit, fiule!

O secundă mai târziu, l-a îmbrățișat la fel de entuziasmat ca și ceilalți. Îi fusese dor de el și se bucura că îl are din nou alături.

– Dumnezeule, trebuie să-l îmbrac pe Roderick la fel ca tine, veți fi invidia tuturor băieților din Anglia! a exclamat Aurora neîncetând să-l privească pe Ian.

Justin i-a dăruit, în compensație la comentariul ei, o sprânceană ridicată cu sarcasm. Seara promitea să fie un adevărat eveniment.

– Sper că te-ai bucurat din plin de șederea ta la moșia Vílchez.

Ian a băut paharul cu limonadă rece dintr-o înghițitură, înainte de a-i răspunde politicos tatălui său.

– Au fost niște zile de neuitat; mulțumesc, tată, că ai îngăduit să fie cu putință.

Brandon călca pe nisipuri mișcătoare, dar trebuia să pună întrebarea care îi ardea gâtul de când intrase în casă cu Ian alături. Diego și Casss se schimbau înainte de a coborî la cină. Drumul dintre moșia Vilchez și Ronda era lung și greu iar ei erau asudați și plini de praf. Aurora încerca să-i facă baie micului Miguel, împreună cu cei doi gemeni mai mici ai ei, cu ajutorul de neprețuit al fiicei sale mai mari, María. Justin stătea în spatele biroului uriaș din lemn de culoare închisă, cu un picior peste celălalt. Se uita la niște scrisori ca

şi cum toată atenţia i-ar fi fost acaparată de această treabă neînsemnată dar Brandon ştia că era atent la comentariile lui Ian despre vizita la Marina.

– Ţi-a plăcut Córdoba?

Nici tatăl nici fiul nu se aşteptau la întrebarea lui Justin, o rostise fără să ridice ochii de pe scrisoarea pe care o citea cu aparent interes.

– Este foarte frumoasă, m-au impresionat palatele şi fântânile ei, i-a răspuns cu glas calm.

– Sper că lumea a fost amabilă cu un scoţian.

Brandon nu cunoştea semnificaţia frazei spuse de vărul lui englez sau ce urmărea cu ea.

– A, dar nu eram singurul scoţian de la Zambra.

Brandon s-a uitat la fiul lui cu interes dar Diego şi-a făcut apariţia chiar în acel moment şi a întrerupt posibila întrebare a cumnatului său.

– Nu pot să cred că nu le-ai arătat încă darurile pe care li le-ai adus. Pupile lui Ian au strălucit când l-au auzit pe Diego. Adusese daruri pentru toţi. A cerut voie să se ridice şi când a primit-o a ieşit glonţ spre camera lui. Darurile erau în valiza cu haine. Spera că le pusese camerista în dulap. Diego şi-a propus să umple golul lăsat de plecarea lui Ian ocupându-i locul în fotoliu. Şi-a servit un pahar cu limonadă din ulciorul plin şi a luat un biscuite cu scorţişoară din care a muşcat cu mare poftă. Brandon stătea tăcut privind spre uşa prin care dispăruse fiul lui câteva momente mai înainte. Justin a continuat să citească scrisoarea ca şi cum intrarea lui Diego nu i-ar fi întrerupt activitatea. Cass a suportat destul de rău căldura. Brandon şi-a întors ochii verzi spre cumnatul lui, care îl privea cu deosebit interes, aşteptându-i reacţia. Dar ne-am simţit bine, mulţumesc că ai întrebat.

Şi Brandon şi Justin s-au uitat la chipul zeflemitor al lui Diego, care continua să devoreze biscuiţi cu scorţişoară.

– Credeam că veţi mai întârzia câteva zile până să vă în-

toarceți, a comentat Justin ca în treacăt.

– Mi-am terminat treburile mai repede decât îmi închipuiam, i-a răspuns Diego lui Justin dar fără să-şi ia ochii de la cumnatul lui. Şi Cass a considerat că nu era necesar să ne mai amânăm plecarea.

Brandon a pus un picior peste celălalt.

– Ai putut să-l vezi pe unchiul tău, contele de Zambra? l-a întrebat Justin curios.

Dar Diego nu a putut să răspundă la întrebarea lui.

– Dă-i drumul! l-a înfruntat Brandon deodată. Ştiu că mori de nerăbdare să tragi toată muniția pe care o ai, pot să văd asta de când ai pus piciorul în casă.

Diego a ridicat una dintre sprâncenele lui negre văzând izbucnirea cumnatului său.

– Nu te folosi de fiul tău ca să-ți satisfaci curiozitatea despre verişoara mea, l-a sfătuit Diego pe Brandon cu glas pragmatic.

Brandon l-a fulgerat cu ochii lui verzi şi i-a răspuns cu toată răceala:

– Supraevaluezi interesul meu, cumnate.

Diego a rămas tăcut câteva secunde, fără să-şi ia ochii de la el.

– Atunci mă bucur că m-am înşelat.

Tăcerea a domnit în încăpere până la venirea lui Ian, care a împărțit darurile cu chipul ruşinat. Era pentru prima oară când cumpăra daruri şi nu ştia dacă le va face plăcere să le primească. Primul care a desfăcut pachetul a fost Justin, care a găsit un cuțit pentru deschis scrisori, din bronz, frumos lucrat. Brandon a luat pachetul mic pe care i-l dăduse fiul lui, a rupt hârtia care îl acoperea şi a descoperit un briceag foarte frumos cu prăsele din fildeş. Când l-a desfăcut, a văzut că era foarte ascuțit şi foarte mare, i-a amintit de cel pe care îl avea Sebastián şi, fără să vrea, a strâns din dinți cu dezgust.

– Nu-ți place? Deziluzia a strălucit în ochii lui Ian, care a

încercat să ia frumosul briceag din mâinile tatălui său. Brandon a regretat gestul de respingere față de fiul lui. Un dar nu se disprețuiește. Marina s-a gândit că nu-ți va plăcea. Brandon și-a înfipt ochii verzi în cei ai fiului său. A spus că-ți va aminti de un moment neplăcut. Brandon a respirat brusc și făcând asta s-a înecat violent cu propriul aer. Marina nu putea să se refere la noaptea în care îl amenințase cu un briceag asemănător. Dar a spus și că pentru ea această amintire a devenit o dată importantă. Una pe care nu o va putea uita niciodată.

Brandon a văzut în darul de la fiul lui o glumă crudă a destinului și s-a încruntat fără să-și dea seama.

– Ea a ales briceagul? l-a întrebat pe fiul lui cu glas sec, dar nici Ian nici Justin nu au observat tonul, cu excepția lui Diego, care s-a încruntat gânditor.

– O, nu! a exclamat Ian ușurat. Am văzut briceagul și mi-a plăcut așa de mult că nu m-am lăsat până nu l-am luat pentru dumneata. Marina a încercat să mă convingă să cumpăr un joc de șah foarte frumos, dar eu voiam cuțitul. Așadar, îți place? l-a întrebat dorindu-i aprobarea.

Brandon i-a evaluat greutatea; lama trebuie să fi fost toledană, fiindcă avea o strălucire neobișnuită pentru o armă de dimensiunea aceea.

– Foarte mult, fiule, de fiecare dată când îl voi folosi îmi voi aminti de tine și de buna intenție cu care mi l-ai dăruit.

Ian a zâmbit cu gura până la urechi. Justin urmărea cu interes schimbul de cuvinte dintre tată și fiu. Cass și Aurora tocmai își făceau apariția. Cina era gata, și copiii cei mici dormeau în camerele lor. Toți patru s-au ridicat la unison și au mers împreună în sufragerie.

Între două înghițituri, Ian povestea tot ce făcuse la moșia Vílchez și la palatul Zambra. Cass îmbogățea povestirea cu câte un amănunt pe care el uita să-l amintească. Toții adulții erau atenți la descrierea pe care o făcea Ian armăsarilor lui Diego de la moșia Vílchez. A mărturisit oarecum tulburat că

se luptase cu o viţică mică şi că mătuşa Cass a tras o sperietură de toată frumuseţea când l-a văzut. A amintit cu o anume mândrie că a condus trăsura contelui de Zambra o dată când s-au plimbat în apropiere de râul Guadalquivir. Şi a povestit despre disputa verbală cu Lorenzo în privinţa celor mai bune cuţite din lume, ca şi despre ajutorul dat lui Sebastián la presă.

La fiecare cuvânt al fiului său, Brandon strângea tot mai tare din dinţi. Descria totul cu o energie de invidiat, nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta entuziasm.

– Dar închipuiţi-vă ce greu a fost să fac totul cu Serena ţinându-se după mine.

Ian a făcut ochii mari: comisese o greşeală de neiertat. Marina îi smulsese promisiunea că nu va vorbi despre Serena. Brandon a observat tăcerea bruscă a fiului său şi roşeaţa vinovată care i-a acoperit obrajii.

– Serena? a întrebat cu deosebit interes.

Ochii lui Ian s-au îndreptat către Diego şi Cass dar ei nu se uitau la el ci la tatăl lui. Lui Justin îi scăpase ultimul comentariu. A ridicat privirea din farfurie şi a văzut că Brandon nu-şi lua ochii de la fiul lui, la fel cum Diego şi Cass nu şi-i luau de la Brandon. Ian a încercat să-şi repare greşeala.

– Serena este prinţesa lui Sebastián şi bomboana lui Lorenzo. Cuvintele lui au făcut şi mai încordată atmosfera creată în sufragerie. Lui Brandon i se părea suspectă atitudinea fiului lui şi mai cu seamă alarma citită în ochii lui Cass. Este sora lui Ewan, a minţit brusc Ian, dar s-a căit că o făcuse.

Era primul lucru care îi trecuse prin minte ca să iasă din încurcătură. A văzut că Diego îl privea mustrător, pentru că minţise, dar nu mai putea să dea înapoi.

– Ewan? a întrebat Brandon fără să-i scadă câtuşi de puţin interesul pe care îl simţea.

– Este un copil orfan pe care l-a adoptat unchiul Álvaro,

a comentat Diego în timp ce-şi mai punea salată.

Uşurarea din ochii lui Ian era evidentă.

– Are nume scoţian, a adăugat Brandon nedorind să încheie subiectul.

– Părinţii lui au murit în chip tragic, dar important este că băiatul poate să se bucure de viaţă într-o familie bună, care îl adoră. Vorbele lui Cass au închis subiectul. Când vă întoarceţi la Ruthvencastle? l-a întrebat ca să abată atenţia de la Ewan şi Serena.

– În două, trei zile cel mult. Am putut să închei afacerea cu armăsari şi iepe. Preţul a fost enorm, dar a meritat. Mânjii care se vor naşte vor avea o valoare incalculabilă la târgul de la Londra.

Justin nu s-a mai uitat la soţia lui ca să-şi aţintească ochii pe vărul său scoţian.

– Ai ajuns la un acord în privinţa măslinilor? l-a întrebat, dar Brandon a făcut un gest de negare.

– Ai de gând să cumperi plantaţii de măslini?

De data asta Diego rostise întrebarea, cu surprindere.

– Nu, dar eram interesat de construirea unei prese, deşi până la urmă nu s-a mai putut. Dacă aş construi-o, ar trebui să fac prea multe călătorii în Spania şi n-am niciun chef.

Apoi a optat să păstreze tăcerea tot restul serii.

Brandon stătea relaxat pe un fotoliu în curtea interioară. Ian se dusese să se culce istovit de tot şi, pentru prima oară de când sosiseră musafirii în casă, putea să asculte tăcerea nopţii, să se îmbete de parfumul muşcatelor; putea să urmărească cu vederea căderea apei pe piatra şlefuită a fântânii, dar el nu era conştient de niciunul dintre aceste frumoase amănunte. Era absent, pierdut în gânduri care îi răscoleau emoţiile ascunse până în punctul în care îi provocau fiori fizici. Îi trezea amintiri pe care le credea îngropate pentru totdeauna în străfundul memoriei. Ian vorbise ore în şir despre

Marina, cu candoare, cu afecțiune adevărată și reușise, cu această tenacitate inocentă, să-l facă să se simtă vinovat pentru că încercase să-i manipuleze sentimentele de afecțiune față de singura persoană care îi arătase o dragoste sinceră: Marina. El își pusese supărarea înaintea și în detrimentul sentimentelor fiului lui. Se purtase ca un ticălos. Cu gelozia și dorința lui de posesiune îi netezise drumul singurei persoane cu destulă putere ca să-i ia de ce se temea mai mult, încrederea ei. Îi netezise drumul lui Sebastián.

– Trebuie să-i spui ce simți. Brandon s-a întors spre vărul lui. Cândva, acum mulți ani, mi-ai dat același sfat, îți mai amintești?

Justin se așezase pe singurul loc liber din grădina umbroasă, în fața lui. Nopțile erau răcoroase în Ronda, și plantele din grădină întăreau această senzație plăcută.

– Aș pierde timpul, i-a răspuns calm.

– Este încă soția ta. Brandon l-a privit drept, cu chipul de o seriozitate mortală. Nu ești în stare să faci pasul hotărâtor care s-o îndepărteze din viața ta pentru totdeauna, corectează-mă dacă greșesc. Câtă vreme este legată de tine prin căsătorie, va face parte din viața ta, chiar dacă se află la mii de mile distanță.

– Ne-am căsătorit după ritualul catolic, Justin. Un divorț este nevalabil.

– Acest amănunt nu te-ar opri dacă nu ai mai vrea să fii legat de ea.

– Am făcut multe greșeli pe care nu pot să le mai îndrept, e târziu să încerc să fac contrariul.

– Aurora și cu mine am pierdut multă vreme din pricini la fel de neînsemnate ca acestea pe care le invoci și în spatele cărora te ascunzi ca după un scut.

– Nu doresc să vorbesc despre sentimentele mele, nu este cel mai nimerit moment, vere.

– Știi de ce sora și cumnatul tău și-au grăbit întoarcerea?

Brandon a continuat să tacă. Sebastián se însoară duminica viitoare. Mărturisirea lui Justin l-a năucit un moment. Şi cum Marina este încă măritată cu tine, este limpede că nu cu ea se însoară.

Sebastián se însura? Cu neputinţă!

– De unde ştii? l-a întrebat cu glas ţipător.

– Soţia mea se amuză cu bârfele pe care le-a adus sora ta de la Córdoba. Brandon nu ştia ce să spună sau să creadă, era tulburat. Când au început, am plecat de nebun să caut scăpare. Brandon nu a putut să-şi ascundă o urmă de zâmbet auzind vorbele lui Justin. Ar trebui să îngădui ca Ian să vină la Ronda cu noi măcar o dată pe an, ar fi bine pentru el.

– Te joci cu focul, l-a avertizat.

– Ronda nu e Córdoba, Brandon. Ştii că fiul tău se bucură de clima spaniolă şi de ambianţa puţin formală care se respiră aici. E bine pentru copii, îi educă fără rigiditatea pe care amândoi o urâm.

– Îmi sugerezi să îngădui ca fiul meu să zburde ca un sălbatic două sau trei luni pe an?

Văzut aşa, s-a gândit Justin, părea cam exagerat.

– Îmi faci copiii sălbatici? l-a întrebat pe un ton supărat, dar Brandon ştia că nu era.

Justin era primul care îi cataloga astfel.

– Pot să-ţi spun pe litere dacă doreşti.

Dar nu a fost nevoie, Justin era pe deplin conştient de libertatea de care se bucurau copiii lui şi nu avea de gând s-o schimbe cu nimic.

– Acceptă-mi sfatul, vere. Mai încearcă o dată înainte să te dai bătut.

Dar Brandon nu lua la socoteală această posibilitate. Ceea ce era îngropat, îngropat trebuia să rămână. Amândoi verii au continuat să se bucure de răcoarea nopţii şi de parfumul florilor din curte, fără să mai spună nimic altceva.

CAPITOLUL 31

Catedrala Sfânta María din Córdoba era împodobită cu trandafiri roşii şi crini albi. Sutele de flori îi invăluiau cu un parfum intens şi pătrunzător pe oaspeţii care aşteptau sosirea miresei. Stând drept la altar, Sebastián se uita cu oarecare nervozitate la uşa bisericii, văzând întârzierea miresei. Era cu spatele la altar şi, cu degetul arătător, încerca să-şi slăbească legătura de la gât ce părea să-l strângă prea tare, dar ea ştia că era din cauza nerăbdării. Marina simţea că i se umplu ochii de lacrimi privind fericirea de pe chipul lui Sebastián în timp ce aştepta. Se întâmplaseră multe de la sosirea ei la Zambra. Când s-a întors din Anglia cu timp în urmă, o făcuse frântă de durere, răvăşită de emoţii şi însărcinată cu un bărbat care dovedise într-un mod categoric că nu o iubea. Sebastián fusese sprijinul ei de nepreţuit în acele zile de frustrare şi pline de o agonie supremă, se purtase cu ea ca şi în trecut, când era o fetiţă timidă şi plângea neconsolată absenţa unei mame. Vreme de luni întregi fusese umărul pe care îşi plânsese nenorocul, nefericirea. Sebastián îi înghiţise furia arzătoare care o stăpânea în momentul în care nu s-a mai compătimit pentru iubirea ei imposibilă. A consolat-o cu răbdare, aşteptând să ocupe locul în inima ei goală, dar când a înţeles că ea nu putea să-i răspundă cum voia, îşi acceptase destinul şi lăsase lucrurile să-şi urmeze cursul... până în acel moment când aştepta sosirea miresei lui.

Marina era în dimineaţa aceea naşa mirelui; tatăl ei,

contele de Zambra era naşul miresei, nepoata lui prin alianţă, Teresa. Pe Marina o uimeau întorsăturile destinului. Sebastián îi declarase iubire veşnică, Teresa ofta şi plângea după iubirea lui Alejandro dar viaţa avea metode anume ca să şteargă sau să micşoreze dezamăgirile ce cuprindeau inima din cauza hotărârilor nepotrivite. Teresa şi Sebastián împărtăşiseră o mărturisire când ea a primit lovitura pe care nu ar trebui s-o primească niciodată o femeie îndrăgostită, şi cu atât mai puţin din partea persoanei faţă de care îşi revărsase iubirea şi acest lucru a dezlănţuit, câteva luni mai târziu, o iubire care depăşea toate limitele şi prejudecăţile.

Clopotele bisericii au început să bată vesele anunţând sosirea miresei. Sebastián s-a uitat la Marina cu nervii întinşi la maximum. Ea i-a zâmbit ca să-i dea curaj. Contele de Zambra, îmbrăcat impecabil, ducea de braţ o mireasă radioasă care mergea alături de el, dreaptă şi zâmbitoare. Teresa era îmbrăcată elegant, gesturile ei arătau că se simţea foarte sigură pe ea şi fericită că făcea pasul care o va uni pentru totdeauna de Sebastián. Marina s-a bucurat în sinea ei de acest moment special.

– Ce frumoasă e! a murmurat Sebastián.

– Cea mai frumoasă mireasă dintre toate! Femeia pe care o meriţi.

Sebastián i-a făcut cu ochiul, în semn de acceptare a vorbelor ei. Marina nu s-a mai uitat la tatăl ei ca să-şi îndrepte privirea spre fratele ei care încerca s-o stăpânească pe o Serena nerăbdătoare să vină la ea. I-a făcut un semn de refuz din cap dar fetiţa nu înţelegea de ce nu putea să stea lângă ea în altarul mare. Când micuţa a făcut un gest ca să scape din mâna lui Lorenzo, Ewan a ţinut-o de braţ şi i-a şoptit ceva la ureche. Marina nu ştia ce, dar cuvintele acelea au făcut-o pe Serena să stea liniştită şi să nu se mai mişte, chiar dacă se bosumflase în chip de protest.

Când Marina s-a convis că Lorenzo ţinea situaţia sub control, şi-a întors atenţia către mire. Sebastian i-a întins mâna ca să vină mai aproape de el. Marina a acceptat gestul şi s-a apropiat. Sebastian i-a şoptit la ureche ceva ce i-a smuls un hohot de râs, pe care ea l-a oprit să se audă acoperindu-i gura cu mâna înmănuşată şi apoi i-a făcut semn să se stăpânească, se aflau într-un loc sfânt. Dar el era prea fericit şi nu putea s-o ascundă, de aceea o făcea să participe la bucuria lui.

Pentru bărbatul care privea scena dintr-un colţ întunecat al bisericii, complicitatea dintre mire şi naşă putea fi interpretată în multe feluri. Marina era superbă, mult mai mult decât îşi închipuise. Părul castaniu îi strălucea de la lumina lumânărilor aprinse, în ciuda mantiei din dantelă care îl acoperea. Îl prinsese într-un pieptene din fildeş care îi dădea o înfăţişare maiestuoasă. Ochii lui Brandon s-au fixat pe mireasă, care îşi făcea intrarea chiar în acel moment alături de contele de Zambra şi a avut cea mai mare surpriză când a văzut că era Teresa, verişoara Marinei.

Brandon se luptase aprig cu dorinţa care pusese stăpânire pe el de a vedea cu ochii lui nunta rivalului. Trebuia să se asigure şi de aceea se afla în biserică, în zona cea mai întunecoasă şi mai îndepărtată de scena nunţii. Statura lui uriaşă fusese o problemă dar amvonul, tribuna înălţată de unde se rosteau predicile, în apropiere de prezbiteriu, fusese de mare ajutor ca să-l ascundă. A urmărit drumul miresei şi al naşului până au ajuns la altarul unde aşteptau Sebastián şi Marina. Când Brandon a văzut cu ochii lui privirea iubitoare pe care Sebastián i-a adresat-o Teresei, nu a mai avut nici cea mai mică îndoială în privinţa sentimentelor intense pe care le împărtăşeau. Şi atunci remuşcările l-au biciuit nemiloase. Prin faptele lui o îndepărtase pe singura femeie la care ţinuse cu adevărat. Îngăduise ca gelozia să-i conducă mintea până în punctul în care acţionase ca un descreierat şi îl

făcuse să comită cele mai mari nebunii din viața lui. O pierduse pe Marina și era singurul vinovat. Slujba începuse și Brandon s-a gândit să părăsească biserica dar a judecat mai prudent să aștepte până o vor face oaspeții. Va putea să se ascundă printre lumea care va ieși din lăcașul sfânt la sfârșitul ceremoniei. De aceea a închis ochii și a așteptat.

Lorenzo a oftat cu un pic de nerăbdare. Să-și împiedice nepoata să nu fugă la Marina era mult mai greu decât să se lupte cu un taur. Serena voia să se ducă la mama ei ca s-o îmbrățișeze și ca să vadă mai bine lumea care luase loc în bănci. El își epuizase argumentele cu care s-o țină în frâu. Marina urmărea îngrijorată agitația permanentă a fiicei ei. I-a făcut semn lui Lorenzo să îi dea drumul, a făcut doi pași înapoi și i-a întins mâna ca pe o invitație, pe care fetița a acceptat-o de îndată. Serena a luat-o la fugă și în liniștea și tăcerea ceremoniei cuvântul „mami" a fost limpede auzit de toți cei care ascultau cuvântul omului lui Dumnezeu. Marina i-a făcut semn cu degetul pe buze ca să tacă, dar fetița era prea emoționată ca să-și stăpânească energia.

– Sus, mami, sus!

Ca să nu abată atenția oaspeților la ceremonie de la perechea care se căsătorea, Marina a ridicat-o în brațe pe fiica sa și a strâns-o cu drag ca s-o facă să tacă.

– Mi-ai promis că o să fii cuminte, a mustrat-o în șoaptă, trebuie să te întorci la unchiul Lorenzo până se termină slujba.

Fetița s-a uitat la ea ca și cum asta ar fi fost ceva cu neputință, și Marina a știut că doar un lucru o va putea face să tacă. I-a făcut un semn lui Ewan să se apropie de ea. Băiatul a ascultat-o cuminte. Ea a făcut încă un pas înapoi, ca să se aplece spre el și să-i șoptească s-o ducă pe Serena de mână până în fundul bisericii și să-i aprindă o lumânare, astfel va putea să-i distragă atenția până se va termina nunta. El a încuviințat dând din cap, și Marina a dat-o jos din brațe

pe fetiță asigurând-o că Ewan va aprinde o lumânare în numele ei, dar trebuia să spună în schimb o rugăciune, ca acelea pe care le spunea serile înainte să se culce. Serena a zâmbit entuziasmată și a luat mâna pe care i-o întindea Ewan. Marina s-a uitat la cei doi copii care se îndepărtau șușotind. Lorenzo a ridicat ochii spre cer în semn de recunoștință, acum putea să se bucure de ceremonie. Dacă Marina ar fi bănuit pentru un moment că sugestia făcută lui Ewan de a o lua pe fetiță va dezlănțui un dezastru în viața sa, ar fi lăsat-o să facă tot tărăboiul din lume. Copiii trebuiau să treacă prin amvon și pe lângă Brandon ca să ajungă la lumânări. Marina și-a îndreptat atenția spre miri, care începeau să rostească în acel moment, jurămintele de credință.

Cuvântul „mami", în tăcerea din biserică, l-a făcut pe Brandon să deschidă ochii curios, dar, când a văzut fetița pe care o ridica Marina în brațe, a făcut un pas înapoi, năucit cu desăvârșire. A privit cu inima ieșindu-i din piept zâmbetul frumos pe care i-l oferea micuței, gestul drăgăstos cu care a îmbrățișat-o și i-a dat drumul. Micuța a dispărut din fața ochilor lui, dar Brandon nu știa de ce se simțea pătruns de emoții contradictorii. De ce fetița îi spusese Marinei „mami"? Nu! Nu putea fi adevărat! Cum putea să fie atât de prost? A înjurat printre dinți și câteva persoane care ascultau jurămintele s-au întors spre el mustrătoare. Brandon nu a putut să se scuze, pentru că atenția i s-a întors spre cei doi copii care treceau pe lângă el râzând și șușotind. Și-a rezemat spatele de parcă picioarele nu l-ar mai fi ținut și i-a urmărit cu privirea tulburată. Băiatul trebuie să fi avut în jur de zece sau doisprezece ani și răspundea cu o răbdare fără margini la întrebările puse de micuță. A hotărât să-i urmărească, împins de o nevoie pe care nu o înțelegea și pe care nu era dispus s-o analizeze. S-a uitat la părul castaniu al fetiței, la buclele care scăpaseră din fileul care le ținea și se mișcau în

ritmul paşilor ei mici. Când i-a văzut oprindu-se în dreptul lumânărilor aprinse, s-a aşezat în spatele lor cu multă grijă ca să nu-i sperie şi s-a lăsat să cadă pe banca din lemn unde credincioşii se rugau şi îşi exprimau mulţumirile. Trupul îi era cuprins de o teamă iraţională. Fără să poată nici măcar clipi, a văzut cum băiatul încerca să aprindă o lumânare, dar nu reuşea, feştila pusă într-o parte a lumânărilor pentru ca enoriaşii să o folosească se opunea şi a înţeles că i se oferea o posibilitate valoroasă să se apropie de ei. S-a ridicat cât era de înalt şi a făcut cei trei paşi care îl despărţeau de micuţi. Tăcerea din biserică fusese întreruptă de începutul cântecelor, ceremonia se încheiase. Fetiţa se ridica pe vârfuri ca să ajungă la lumânările aprinse, dar băiatul îi dădea cu delicateţe mâna la o parte.

– Nu e voie să le atingi, sunt rugăciunile oamenilor adresate lui Dumnezeu. Dar Serena nu înţelegea ce îi explica Ewan. Şi, în plus, poţi să te arzi.

– Aveţi nevoie de ajutor?

Amândoi copiii s-au întors spre glas cu oarecare surprindere. Serena s-a împiedicat, dar mâna lui Brandon a oprit-o să cadă în fund. Fetiţa şi-a dat la o parte o şuviţă de păr care îi scăpase din pieptănătură, îi juca pe chip şi nu îi îngăduia să se uite la necunoscut cum voia, cu un interes neobişnuit.

– Mulţumesc, i-a spus cu un glas care l-a lovit pe Brandon în inimă provocându-i acelaşi efect ca un pumnal.

El, privind la ochii verzi ai fetiţei, care străluceau în lumina lumânărilor, a crezut că o să cadă la pământ fulgerat. Dumnezeule din ceruri! O s-o omoare pe Marina! Ewan s-a uitat la necunoscut cu multă neîncredere. Uriaşul nu-şi lua ochii de la Serena şi asta l-a neliniştit.

– Voiam să aprind o lumânare, i-a explicat cu glas precaut în timp ce se uita înspre locul unde stătea Lorenzo.

Dar se aflau prea departe de el şi nu putea să strige în casa lui Dumnezeu ca să-l cheme. Fetiţa a dat capul pe spate ca

să se poată uita la Brandon cu toată înălțimea lui. Dându-și seama de asta, el s-a lăsat pe vine în fața ei.

– Bună, cum te cheamă?

În inocența ei de copil, Serena i-a zâmbit. Ochii îi străluceau cu interes, nu mai văzuse niciodată un uriaș din povești dar trebuie să fi fost un uriaș bun fiindcă îi zâmbea la fel ca prietenul Ian.

– Pe mine? l-a întrebat cu ochii cât farfuriile. Selena!

Inima lui Brandon a tresărit la auzul glasului de copil. Era superbă! Cea mai frumoasă fetiță din lume. „Ce-ai făcut, Marina? Cum ai putut?", s-a întrebat cu răsuflarea tăiată de emoțiile care îl copleșeau.

– Nu trebuie să vorbești cu necunoscuți, a mustrat-o Ewan pe Serena cu glas speriat.

Brandon a simțit o arsură în măruntaie. Era un străin în viața acestei ființe minunate, din vina Marinei. Cum putuse să-i facă așa ceva? Era sângele lui! Dar nu va pierde ocazia care i se oferise. Acum vedea limpede motivul pentru care simțise nevoia neîntârziată să fie în biserică în dimineața aceea de duminică.

– Eu nu sunt un necunoscut, sunt tatăl lui Ian.

Auzind numele prietenului său, Ewan și-a relaxat umerii micuți. Serena a aplaudat entuziasmată la auzul numelui băiatului care se jucase cu ea și care o tratase cu afecțiune.

– Han! a încercat să spună cu limba ei de cârpă.

– Da, micuțo, Ian Douglas McGregor, le-a amintit.

Serena s-a uitat pe după umerii lui Brandon ca și cum s-ar fi așteptat să fie ascuns în spatele lui lat.

– Eu mă numesc Ewan.

Brandon a clipit când a auzit numele băiatului ce îi întinsese mâna ca să-l salute politicos. A luat-o, nefiind conștient de ceea ce făcea, dar niște pași l-au împiedicat să îi răspundă verbal la salut. Lorenzo plecase de la locul lui din altar ca să caute copiii, întârziau prea mult. Când Brandon s-a răsucit

spre cumnatul lui a putut să audă exclamația de surpriză pe care a scos-o Lorenzo văzându-l pe vine în fața Serenei.

– Ce cauți aici?

Brandon ar putea să râdă de gluma crudă a destinului. Venise până la biserică pentru că voia să vadă cu ochii lui că Sebastián se căsătorea într-adevăr. În schimb afla cea mai mare trădare din viața lui. Înșelăciunea cea mai josnică dintre toate.

– Descopăr o trădare, a spus Brandon cu glas șoptit.

Lorenzo nu avea cum să știe că era un adevărat chin să se stăpânească și să nu strige înjurături și blesteme ca un apucat.

– Te rog să te gândești la ce faci mai departe. Sfatul meu este să nu iști scandal, ne aflăm în casa lui Dumnezeu.

Brandon s-a ridicat în toată înălțimea lui și a rămas în fața lui Lorenzo, cu ochii ca niște pumnale.

– Spune-i surorii tale că vreau să vorbesc cu ea numaidecât! Voi avea grijă de copii până atunci.

Lorenzo a refuzat vehement dând din cap în timp ce întindea mâna ca să o ia pe nepoata lui dar Serena era prea ocupată să urmărească schimbul de cuvinte dintre cei doi adulți ca să accepte mâna unchiului ei.

– Ar trebui să mă omori înainte să ți-i încredințez!

Brandon a strâns din dinți atât de tare, încât Lorenzo a crezut că și-i va rupe.

– Vei îngădui ca Serena să mă însoțească dacă nu vrei să fac un scandal așa de mare că se vor cutremura pereții acestui lăcaș, l-a amenințat, dar Lorenzo i-a susținut privirea fără să-i pese de avertismentul lui.

– E dreptul tău să faci cât scandal dorești, dar nepoata mea vine cu mine.

– Sunt tatăl ei, fir-ar să fie! N-am să-i fac niciun rău, a exclamat profund îndurerat.

Amândoi bărbații s-au privit cu o provocare în ochi.

Copiii își îndreptaseră din nou atenția către lumânări, tot încercând să aprindă una.

– Vei înțelege că azi nu este momentul potrivit ca Marina să aibă o discuție cu tine, nu-i așa? Ai cuvântul meu că o va face mâine dimineață la moșia noastră, Stejărișurile. Brandon voia să protesteze dar Lorenzo nu l-a lăsat. Crede-mă, nu îți voi mai face nicio altă concesie. Când a terminat de rostit vorbele, a lăsat ochii în jos spre nepoata lui și i-a zâmbit. Hai, bombonico, mama ta ne așteaptă.

Brandon a rămas locului privind plecarea lui Lorenzo cu copiii. A închis ochii și și-a înghițit amarul care amenința să-i perforeze stomacul. Dumnezeu să aibă milă de Marina! Pentru că el nu va avea.

Întoarcerea la altar a lui Lorenzo, cu chipul umbrit de îngrijorare a făcut-o pe Marina să se alarmeze, dar părea că totul era bine, ducea amândoi copiii de mână și, lucru curios, Serena nu protesta. Ceremonia se încheiase și totul ieșise perfect. Teresa era radioasă la brațul lui Sebastián iar el o privea de parcă ar fi fost singura femeie din lume. Serena s-a eliberat din mâna lui Lorenzo și a alergat la ea, care a ridicat-o neîncetând să-i zâmbească.

– Ai fost cuminte? a întrebat-o cu emoție în glas.

Serena i-a făcut un gest afirmativ din căpșorul plin de bucle.

– Marina, trebuie să-ți spun... Dar ea nu îl asculta pe fratele ei. O mișcare îi atrăsese cu desăvârșire atenția. S-a uitat fix la bărbatul oprit în mijlocul bisericii, printre băncile goale. Era îmbrăcat cu multă eleganță, chiar dacă avea părul prea lung pentru regulile pe care le dicta moda. I-a privit redingota neagră, pantalonii gri și batista albă care îi împodobea gâtul puternic; nodul batistei era prins cu un ac cu safire. Pălăria și mănușile le ținea în mână, în semn de respect pentru locul în care se afla, dar Marina nu a mai putut să se uite, s-a întors foarte iute și palidă de moarte. Altarul se învârtea

în jurul ei, inima începuse să-i bată nebunește. Dorește să-ți vorbească.

A auzit vorbele fratelui ei ca și cum ar fi fost foarte departe, deși Lorenzo se afla la un pas de ea; și atunci de ce nu putea să-l audă? Era tulburată, ametită, gata să vomite. Din fericire stătea cu spatele la oaspeții care se apropiau ca să-i felicite pe miri. I-a dat drumul Serenei, care a alergat în brațele lui Sebastián. Fetița voia să-l sărute pe mire, cum făceau toate celelalte femei care se aflau în biserică. Marina a fost recunoscătoare că rămăsese singură, fiindcă trebuia să se țină de ceva sau va cădea la pământ.

– Lorenzo! Fratele ei a sosit la timp și a reușit s-o ia de mijloc. Marina închisese ochii, dar i-a deschis o secundă mai târziu. Dumnezeule, Serena! a exclamat cu groază. Lorenzo reușea să ascundă cu trupul lui nervozitatea care o stăpânea pe sora sa, pentru ca oaspeții să nu bănuiască nimic; toate privirile erau îndreptate spre miri. Surpriza de a-l vedea pe Brandon o umpluse de teamă. A blestemat dezastrul ce putea să înceapă dintr-un moment într-altul la nunta verișoarei sale și a celui mai bun prieten dar, slavă Domnului, oaspeții credeau că se împiedicase de treaptă și chiar dacă tatăl ei o privea cu suspiciune, ea a putut să-i ofere un zâmbet șovăitor care l-a liniștit. Nu pot să respir! a exclamat cu răsuflarea întretăiată și deodată a cuprins-o o panică îngrozitoare.

A căutat-o din ochi pe fiica ei și a văzut că alerga spre locul unde stătea Brandon cu ochii ațintiți pe ea; Ewan o urma foarte îndeaproape. Marina a simțit o spaimă cum nu mai simțise niciodată. I s-a strâns inima; ce făcea el în biserică? Nu putea să găsească răspuns la această întrebare care o umplea de nesiguranță.

– Ce se-ntâmplă, Marina?

Ea nu a putut să răspundă la întrebarea rostită de tatăl ei, era tot cu ochii pironiți pe Brandon și pe Serena, care trecuse foarte aproape de el, atât de aproape încât poala rochiei ei

atinsese pantalonii lui. Marina a observat gestul lui Brandon care a mângâiat cu vârful degetelor buclele Serenei, ce îi unduiau pe umerii mici din cauza alergării. Se deschiseseră amândouă părțile uşii din lemn de la intrarea principală în catedrală. Ochii Marinei s-au întors spre cei ai lui Lorenzo, cu o întrebare mută.

– Vrea să-ți vorbească, i-a răspuns el.

Cu neputință! s-a gândit ea. Ochii lui Brandon arătau că avea ceva mult mai rău în minte pentru ea decât o discuție într-o biserică plină de lume.

– Caută copiii! a murmurat cu glas îngrozit. Teresa continua să primească felicitările oaspeților, care rămâneau străini de furtuna care o zguduia pe naşa mirelui. Trebuie să-i duci de aici.

– Nu e nevoie.

Marina voia să-i răspundă energică, dar Brandon începuse să înainteze spre ea. Ewan o ducea de mână pe Serena spre piață, ca să aştepte ieşirea mirilor alături de ceilalți. În biserică mai rămăseseră câțiva, care se pregăteau să iasă ca să-i aştepte pe miri.

– Cum îndrăzneşti?! a exclamat Álvaro del Valle. Descoperise, în sfârşit, prezența lui Brandon în biserică. Nemernicule!

Prin mintea lui Álvaro au trecut momentele neplăcute pe care le trăise fiica lui din cauza acelei canalii. O smulsese de lângă el ca s-o ducă departe fără să țină seama de cât de mult avea el nevoie de fiica lui. Şi vreme de luni îi provocase o durere sfâşietoare. Ochii lui au căutat-o pe nepoată şi a văzut-o de mâna lui Ewan în primul rând al oaspeților care aşteptau. Serena era un dar al cerului dar nu putea să ignore că avea sânge străin, o pată în familia del Valle, un afront pe care el nu avea de gând să-l uite. Inima i s-a umplut de supărare amară. Deodată a îndreptat un pistol, pe care îl scosese din redingota neagră, spre bărbatul care continua să

meargă înspre fiica lui, cu furia ieşindu-i prin toţi porii. Nu avea de gând să îngăduie ca Marina să sufere pe pielea ei jignirea uitării lui. Fiica lui fusese repudiată ca soţie o dată şi nemernicul nu va avea o a doua ocazie ca s-o dispreţuiască, chiar dacă ar depinde viaţa lui de asta.

– Tată! Lasă arma!

Ochii Marinei străluceau cu groază. Lorenzo a mers iute spre tatăl lor încercând să-l dezarmeze. Sebastián avea ochii aţintiţi pe Brandon. Catedrala era practic goală, de aceea prezenţa lui Brandon s-a făcut vizibilă celor ce aşteptau în altar.

– Ce face el aici? a reuşit să întrebe Sebastián cu dinţii strânşi de furie, privind chipul schimonosit al Marinei.

Celelalte persoane care se mai aflau în biserică au început să strige, surprinse să-l vadă pe naş ameninţând cu arma un necunoscut. Totul s-a petrecut foarte repede dar Marina a simţit totul foarte încet. Brandon şi-a continuat înaintarea cu ochii verzi plini de mânie. Avea buzele strânse într-o linie amară pe care nu s-a deranjat s-o ascundă şi pumnii strânşi pe lângă trup. Lăsase pălăria şi mănuşile pe banca pe care stătuse. Să-l vadă în starea aceea de furie a paralizat-o şi când a auzit detunătura a simţit că fierea îi suia până pe cerul gurii şi aerul îi rămânea reţinut în plămâni. Şi-a întors chipul către tatăl ei şi a văzut cu groază fumul gros care ieşea din arma pe care o ţinea în mână. O secundă mai târziu a întors capul spre Brandon şi şi-a înfipt privirea pe pata roşie care începea să-i mânjească vesta dar acest lucru nu i-a oprit mersul care continua spre locul unde se afla ea. Ochii lui verzi treceau prin ea şi Marina a dat în mod inconştient un pas înapoi. Pata de sânge creştea într-un ritm alarmant, rana părea foarte gravă, dar Brandon nu şi-a oprit paşii.

– Fir-ar să fie! Voiam doar să vorbesc cu tine! a exclamat el înainte să cadă la pământ cu zgomot.

A rămas inconştient pe jos, rănit de moarte la picioarele Marinei.

CAPITOLUL 32

Nenorocirea se ținea de capul familiei del Valle. Brandon se zbătea între viață și moarte iar contele de Zambra fusese arestat pentru încercarea de asasinat împotriva ginerelui său. Diego și Justin ajunseseră dimineața foarte devreme în Córdoba. Telegrama trimisă de Lorenzo fusese scurtă, dar clară. Cass și Aurora rămăseseră în Ronda ca să aibă grijă de copii și să aștepte vești despre viața lui Brandon. Doliul îmbrăcase în negru pereții palatului Zambra. Sebastián și Teresa anulaseră banchetul și voiajul de nuntă. Nu puteau să plece fără să știe ce se va întâmpla cu contele și încotro va duce această nenorocire. Lorenzo ștergea cu pașii lui dalele de marmură de pe jos. Existau prea mulți martori la tentativa de asasinat pentru ca tatăl lui să fie eliberat de acuzații. Chestiunea părea foarte serioasă și el era cu adevărat îngrijorat. Totul depindea de un fir subțire care se putea rupe în orice moment. Dacă Brandon nu reușea să supraviețuiască împușcăturii, viața contelui nu va mai face doi bani, va avea puține șanse să scape de spânzurătoare. Medicul abia dacă le dăduse speranțe. Glonțul fusese scos dar nu putuse să împiedice infectarea gravă a rănii. Lorenzo a îndurat în tăcere fiorul care l-a străbătut din cap până-n picioare.

Marina se chinuia până la extrema de a simți o durere fizică. Îl urâse pe Brandon din tot sufletul dar nu într-atât încât să-i dorească moartea. Sfântă Fecioară! La ce se gândea tatăl ei când a acționat așa de pripit? Și cel mai îngrijorător, de

unde scosese arma ca să-l împuşte pe Brandon? Marina a oftat amar şi nu a mai privit înspre grădina palatului. Şi-a întors trupul încordat către patul unde era culcat Brandon. Medicul făcuse tot ce putuse pentru el, şi acum viaţa lui era în mâinile lui Dumnezeu.

A făcut paşii care o despărţeau de trupul inconştient, dar foarte încet, de parcă s-ar fi îndreptat spre eşafod. Când a ajuns unde era culcat şi acoperit doar cu un cearşaf, a întins mâna ca să-i atingă fruntea. A văzut că încă arde din cauza febrei. Marina şi-a muşcat buza ca să-şi stăpânească un geamăt ce părea de spaimă. Dacă Brandon va muri, tatăl ei va fi spânzurat pentru crimă. Se simţea chinuită într-un fel pentru care nu putea găsi alinare, când inima bate împinsă de un sistem de apărare dar cu bătăi încete, premonitorii ale unei furtuni care încă nu a trecut. Se temea pentru tatăl ei, se ruga pentru viaţa lui Brandon şi în mijlocul acelui haos emoţional iscat de dorinţa ei păgână de răzbunare şi de sentimentul creştinesc de iertare ştirbit, a început să înalţe o rugă fierbinte pentru libertatea tatălui şi viaţa soţului ei. Ea fusese cauza tragediei ce atârna deasupra capetelor lor.

A îngenuncheat lângă pat şi a închis ochii. Zbuciumul ei trebuia să şi-l asume şi să plătească datoria spirituală meritată şi implora din tot sufletul să nu fie cu viaţa unuia sau altuia. Marina s-a rugat cum se roagă sufletele martirizate, fără speranţă dar cu credinţă, fără să ceară favoarea, ci iertarea. Şi-a spălat păcatele pe patul de suferinţă al lui Brandon până a rămas fără puteri, până când istovirea a pus stăpânire pe ea. A continuat să stea în genunchi, cu mâinile împreunate într-un gest de umilinţă şi de implorare. Dacă Brandon va trăi, ea va plăti preţul promis.

În salonul mare de la Zambra mai mulţi bărbaţi păstrau tăcerea, dar se priveau cu dispreţ adânc şi ranchiună prost

ascunsă. Lorenzo îl scruta pe vărul Diego cu ochi întrebători. Din atitudinea lui se vedea limpede că acesta se situase de partea lui Brandon, chiar dacă el nu era prezent în salon. Sebastián, în schimb, îl privea pe Justin cu o provocare în ochii căprui. Toți patru așteptau în tăcere un deznodământ sau altul dar Marina tot nu cobora din camera în care îl instalaseră pe Brandon. Să-l scoată din spital după ce primise tratamentul necesar pentru rana sa fusese o greșeală îngrozitoare, dar sora lui poruncise categoric să fie mutat la palat. Lorenzo protestase împotriva hotărârii ei dar ea îi spusese că, dacă Brandon va fi să moară, nu o va face într-un loc străin și fără rude alături. Medicul se spălase pe mâini în privința asta chiar dacă acceptase hotărârea soției, căci credea cu adevărat că scoțianul va muri și dacă se întâmpla asta, era mai bine să fie înconjurat de cei apropiați.

Teresa poruncise să se aducă o gustare pentru bărbați, probabil erau flămânzi, căci din ziua de dinainte nu mai mâncaseră nimic, și stomacul gol nu ajuta la ceva. Dorea foarte mult să se ducă la verișoara ei s-o consoleze dar Marina ceruse să fie singură în camera lui Brandon și ea nu putea să facă nimic, altceva decât să-i respecte această hotărâre. Ewan și Serena erau în grija doicii, care avea poruncă expresă să nu îi scoată din camerele lor. Zambra închidea între zidurile sale o tăcere ce putea deveni primejdioasă.

Durerea din coaste era de nesuportat. Brandon a încercat să ridice mâna stângă ca să-și atingă rana, dar i-a fost cu neputință, avea brațul prins într-o eșarfă. Când a încercat cu dreapta, degetele au atins părul moale al unei femei și Brandon a știut că era al Marinei. Ce făcea trântită pe jos? Mai mult, ce făcea el în palatul Zambra? Dar deodată și-a amintit: contele îl împușcase când încerca să se aproprie de Marina. Brandon nu se simțise în stare să plece din biserică fără

să vorbească mai întâi cu ea, să ajungă la o înțelegere ca să aibă apoi o discuție pașnică, în ciuda furiei care îl stăpânea, dar totul scăpase de sub control. A ridicat puțin capul ca s-o privească. Ținea capul sprijinit de pat și după poziția corpului și-a dat seama că probabil petrecuse multe ore stând pe jos. De ce dormea aplecată pe pat? Instinctiv, a înfășurat pe degete o șuviță din mătăsosul ei păr castaniu. A mângâiat-o cu o profundă duioșie. Trecuse atâta timp de când o mângâiase, încât abia își mai amintea atingerea pielii ei de porțelan. A făcut o mișcare ca să se scoale dar a simțit o durere puternică în piept care i-a smuls un geamăt ce a făcut ca Marina să deschidă ochii brusc. Pentru o clipă eternă s-au privit fără ranchiună, fără veninul otrăvitor care îi devorase timp de luni. Brandon a putut să observe în ochii ei imensa ușurare care a cuprins-o văzându-l treaz; speranța care renăștea în ea văzându-l conștient și teama care dispărea în fața minunii vindecării.

Marina și-a înfipt ochii pe chipul palid al lui Brandon. O privea fără furie, ca în acea primă oară în grădini când i-a căzut în brațe de pe grilaj. Ruga ei fusese ascultată! A ieșit glonț din cameră ca să-l caute pe medic, care nu plecase din palatul Zambra, se hotărâse să rămână ca să verifice dacă pacientul ieșea din starea critică. Minunea devenise realitate. Trecuse de linia care despărțea viața de moarte și se întorcea mai puternic ca niciodată. Doctorul i-a dat Marinei toate indicațiile ca să-l îngrijească până când se va recupera, fără să creadă întru totul în norocul străinului. A promis că se va întoarce peste câteva zile. După plecarea doctorului, Marina a rămas singură cu Brandon.

– Cum te simți?

Abia și-a recunoscut glasul care îi ieșise din gâtlej.

– Tremur de moarte văzându-te.

Marina a închis ochii auzind răspunsul lui lipsit de reproș. Nu îl merita.

– Ne-am temut pentru viața ta.

Brandon a făcut un gest de durere când ea i-a atins fruntea ca să vadă dacă febra dăduse înapoi.

– Sunt un scoțian tare. Marina nu a putut să evite un zâmbet auzindu-l, se rugase mult pentru viața lui. Cred că-mi datorezi o scuză, i-a spus el cu chipul serios fără să-și ia ochii verzi de pe chipul ei.

– Îți datorez mai mult decât o scuză, o explicație, i-a spus cu glas încărcat de remușcări. Și ți-o voi da în momentul în care te vei fi refăcut de tot, i-a promis.

– Ce face tatăl tău?

Marinei nu-i venea să creadă întrebarea lui plină de empatie. Fusese în pragul morții din cauza lui dar chiar și așa își făcea griji pentru contele de Zambra.

– Tata este arestat. Marina nu a putut să-și ascundă un geamăt. Și-a pierdut capul, Brandon, nu era conștient de ce făcea. Ea încerca să justifice faptele tatălui ei. Jur! a exclamat plină de neliniște.

Brandon a oftat cu greu, ca și cum ceva l-ar fi împiedicat.

– Pot să-mi închipui motivele care l-au împins să facă ce a făcut dar nu pot să le înțeleg sau să le apreciez pe ale tale. Până la urmă auzise reproșul de pe buzele lui. Și dintre toate, ale tale sunt cele mai primejdioase.

Marina și-a mușcat buza de jos până și-a făcut o rană mică.

– Tata are nevoie de ajutorul tău, sau va fi spânzurat pentru încercare de asasinat, i-a spus cu glas tremurător.

Pupilele lui Brandon au strălucit într-un fel care i-a produs un fior în corp.

– A fost gata să reușească, i-a reproșat cu duritate.

Ochii Marinei s-au înecat în lacrimi.

– E tatăl meu şi îl iubesc, i-a răspuns mâhnită. Voi face orice ca să-l ajut.

Brandon a strâns pumnii când a auzit-o. Aceste vorbe i-au amintit de altele pe care le-a rostit cu timp în urmă pentru Sebastián. Destinul era un ticălos fără scrupule.

– Voi vorbi cu autorităţile, le voi spune că rana mea a fost provocată de un accident nefericit; dacă mă vor crede sau nu, stă în mâinile lui Dumnezeu. Marina a izbucnit în plâns când l-a auzit. Neliniştea fusese atât de mare încât abia putea să respire uşurată când a înţeles că el nu va cere socoteală pentru fapta contelui. Umerii i-au tremurat de emoţie. S-a uitat la Brandon cu imensă recunoştinţă. Însă am o condiţie.

Marina a clipit ca să-şi înlăture lacrimile ce îi împiedicau vederea.

– Orice vrei, i-a răspuns ea nesfârşit de recunoscătoare.

Brandon a privit-o intens. Marina a simţit un fior neaşteptat.

– O vreau pe Serena. Inima ei se oprise într-o pauză dureroasă. Brandon nu putea vorbi serios. Fiica mea, pentru viaţa tatălui tău.

***

Totul revenea la normal la Zambra. Brandon se recupera cu o repeziciune care îi uimea pe toţi şi îşi ţinuse cuvântul de a declara în faţa autorităţilor în favoarea tatălui ei, contele de Zambra. Mărturia lui şi cea a diferiţilor martori dezinteresaţi care susţineau că ceea ce s-a întâmplat în biserică fusese un accident regretabil, făcuse să fie retrase acuzaţiile de tentativă de asasinat. Álvaro va putea se întoarcă acasă în câteva zile. Chiar dacă pata cauzată de fapta lui nu se putea şterge peste noapte, scăpase de spânzurătoare.

Iar Marina trebuia să-şi îndeplinească o promisiune. Îşi amintea perfect ce ceruse în rugile ei şi ce oferise în schimb

deși în momentul acela nu știuse ce va trebui să dea drept compensație. Fiica ei pentru viața lui Brandon și libertatea tatălui ei. Prețul era prea mare, dar ea îl va plăti ca o privilegiată creștină căreia i se acordase milă. Din momentul dureros în care Brandon îi spusese ce vrea în schimbul ajutorării tatălui ei, nu-l mai văzuse. Nu era în stare să îl privească în ochi știind că îi va lua ce iubea mai mult în viață. Rațiunea existenței ei.

Lorenzo încercase să vorbească cu ea de mai multe ori, dar Marina era absentă pentru toți, nu se simțea în stare să se prefacă în fața lui și nu voia să-i dea nicio explicație despre motivul pentru care era atât de zbuciumată și mâhnită. Diego și Justin se întorseseră la Ronda după ce se convinseseră că Brandon era în afară de primejdie și că se recupera normal.

Brandon dorea ca Ian să fie informat personal despre recuperarea lui. Sebastián și Teresa se instalaseră la moșia „Castanii" după ce fusese declarată nevinovăția lui Álvaro del Valle. Marina evitase să le vorbească verișoarei ei și lui Sebastián, stătea închisă în cameră rumegându-și în tăcere neliniștea, profitând până la ultimul minut de compania Serenei. Toate celelalte încetaseră să mai aibă însemnătate pentru ea.

Lorenzo a bătut în ușa camerei în care se afla Brandon. Era profund recunoscător, fiindcă, datorită explicației lui convingătoare, tatăl lor era liber de acuzații. Justiția luase incidentul ca pe un accident nefericit într-o zi fericită, dar ușurarea pe care o simțea pentru acest deznodământ nu îi înlătura îngrijorarea pentru sora lui. Pe măsură ce recuperarea cumnatului avansa, spiritul viu al surorii lui scădea. Abia o mai recunoștea și Lorenzo bănuia că fusese mai mult decât îi povestise Marina iar el era gata să ajungă la rădăcina problemei.

Nu a aşteptat îngăduinţa să deschidă uşa, a apăsat pe clanţă şi a împins. Brandon stătea în picioare privind pe geamul dormitorului, care dădea în grădina de portocali. Nu mai avea braţul bandajat. Chiar dacă deocamdată nu putea să se îmbrace singur, făcea progrese. Încă îl surprindea forţa de care dădea dovadă scoţianul.

– Iartă-mă, nu am auzit răspunsul tău, i-a spus Lorenzo în chip de scuză, dar Brandon nu s-a întors, stătea tot cu ochii pe fereastră.

– Nu ţi l-am dat. Lorenzo a rămas nemişcat în mijlocul camerei neştiind ce să mai facă. Vii să-mi vorbeşti despre Marina?

Brandon s-a întors deodată spre Lorenzo şi amândoi bărbaţii s-au scrutat reciproc.

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru gestul tău altruist de a declara în favoarea tatălui meu. Nu vom uita niciodată.

– Don Álvaro a acţionat ca un bărbat de onoare.

– Vorbele astea te onorează.

– Dar n-ai venit să vorbeşti despre conte, nu-i aşa?

– Vreau să ştiu de ce are sora mea atitudinea asta înfrântă. De ce ochii ei sunt resemnaţi. N-am văzut niciodată o femeie atât de învinsă fizic, atât de distrusă emoţional încât să nu vrea să facă nimic, doar să stea în dormitor. Şi-a pierdut apetitul, bucuria...

– Şi crezi că eu sunt de vină? l-a întrebat cu glas rece.

– Doar tu poţi să fii cauza acestei resemnări distructive, l-a înfruntat cu obişnuita lui sinceritate.

– Remuşcările sunt un venin puternic, i-a răspuns Brandon sec.

– Sora mea a fost mereu o femeie hotărâtă, cu o forţă şi o bucurie molipsitoare. Până să vii tu la Zambra, Marina a fost o femeie fericită.

Buzele lui Brandon s-au strâns de supărare.

– Are motive să fie îngrijorată.

– Mă văd obligat să te informez că, deși îți mulțumesc nespus pentru ce ai făcut pentru părintele nostru, nu am de gând să-ți îngădui să-i faci rău Marinei.

Brandon a clipit uimit. Lorenzo credea că voia s-o rănească?

– Nu am nicio intenție să-i fac vreun rău.

– Atunci...? l-a întrebat Lorenzo surprins.

– Marina trebuie să-mi dea o explicație deloc ușoară. Sunt convins că se gândește la cea mai bună formă de a mi-o oferi și de aceea se ascunde în camera ei.

Lorenzo a răsuflat. Va să zică Brandon era supărat pentru logodna Serenei. Tatăl lui acționase pripit și acum era rândul Marinei să plătească oalele sparte.

– Contele de Zambra a acceptat înțelegerea, nu sora mea. Ea s-a opus de la început la logodna dintre nepoata mea și Ewan Alisdair Duncan.

Lorenzo s-a uitat acru la chipul stupefiat al lui Brandon.

– Micul Ewan e un Duncan? a întrebat cu glas reținut.

– Credeam că știi.

– Serena este logodnica lui Ewan? Fir-ar să fie! Unde e Marina?

Lorenzo a privit uimit plecarea intempestivă a lui Brandon în căutarea surorii lui. A încercat să-l urmărească pe coridorul amplu dar, deși era convalescent încă, Brandon mergea prea repede. Lorenzo era intrigat. De ce era așa de furios? Ce îi scăpase? Când a ajuns la ușa surorii lui, Brandon nu a ciocănit, a pus direct mâna pe clanță și a împins ușa groasă din lemn. Marina stătea pe covor și se juca împreună cu Serena. Văzându-l pe Brandon intrând brusc în dormitor, cu fratele ei după el, a lăsat ochii în jos. Chipul soțului ei era schimonosit de furie dar la vederea Serenei, care ridicase căpșorul și îl privea curioasă, s-a stăpânit și

i-a arătat începutul unui zâmbet.

– Lorenzo, ia-o pe Serena, te rog, Brandon şi cu mine trebuie să vorbim.

Lorenzo nu voia s-o lase singură, dar, când a simţit încordarea dintre cumnatul şi sora lui nu a mai discutat rugămintea, nici nu a contrazis-o.

– Hai, bombonico, dacă vii cu mine îţi dau cutia cu biscuiţi care ne plac atât de mult şi vom putea să ne îndopăm.

Serena nu a stat pe gânduri. Cu un strigăt de entuziasm s-a ridicat de jos şi a început să alerge spre unchiul ei care întinsese mâna ca s-o ia dar Brandon a prins-o înainte să ajungă la Lorenzo, a ridicat-o în sus şi a ţinut-o lipită de pieptul lui într-o îmbrăţişare duioasă. A legănat-o de parcă ar fi fost ultima oară când o vedea. Serena nu a protestat, nici nu a fost surprinsă, era obişnuită cu îmbrăţişările, cu mângâierile şi l-a acceptat cu bucurie pe Brandon. Marina avea un nod în gât. Nu văzuse niciodată un gest de dragoste al lui Brandon faţă de un copil şi momentul a prins-o cu garda jos.

– Ai grijă, voi fi atent.

Nici Brandon nici Marina nu au ştiut cui adresase Lorenzo avertismentul.

Când uşa s-a închis după el şi fetiţă, Marina a răsuflat adânc încercând să găsească curajul de care avea nevoie ca să-şi înfrunte soţul scoţian.

– Este totul gata, a spus abia într-o şoaptă.

Brandon a mijit ochii neînţelegând-o.

– Gata? a întrebat prevăzător.

– Bagajul Serenei este gata pregătit.

– Mă bucur să văd atâta eficienţă, dar n-am venit să întreb de bagajul Serenei.

– Atunci?

– Ai logodit o McGregor cu un Duncan, fără îngăduinţa mea? a întrebat-o cu glas tăios.

După o clipă de șovăire, ea i-a dat răspunsul la care el nu se aștepta.

– Nu, a mărturisit mult mai senină decât se simțea, Serena Gracia Rosa del Valle y Linares este logodită cu Ewan Alisdair Duncan.

Brandon a făcut un pas spre ea. Marina a fost gata să dea înapoi dar nu a făcut-o. Ochii lui verzi păreau o mare agitată de o furtună furioasă iar ai ei erau scufundați într-o prăpastie neagră.

– Serena este o McGregor, i-a spus el pe un ton primejdios.

Marina nu voia să se certe, dar îi va da ceea ce căuta: o luptă cu condiții.

– Nu a fost niciodată o McGregor, i-a spus fără emoție în voce. Așa ai hotărât tu.

Brandon se pierdea în explicația ei.

– Când se presupune că am hotărât așa ceva?

Își bătea joc de ea? Marina și-a strâns pumnii în poală. Era nevoie să-și păstreze calmul.

– Când William Duncan a făcut să ajungă la tine propunerea de logodnă și ai respins-o nu o dată ci de o sută de ori.

Marina fusese sarcastică, dar el nu a apreciat asta.

– De unde știi...?

– Pentru că mă aflam la Blackcastle așteptând confirmarea ta.

Nedumerirea a trecut pe chipul lui Brandon. Ceva nu se potrivea. Marina stătuse cu clanul Duncan? Când? De ce?

– Duncanii încearcă de mai multe zeci de ani să obțină o logodnă cu familia mea.

– Atunci nu ai de ce să te îngrijorezi, l-a înfruntat îndurerată, fiindcă logodna este cu familia mea.

Vorbele ei l-au făcut să înjure.

– Mă provoci?

– Chiar dacă ți-e greu să înțelegi, prioritatea mea în viață nu este să te provoc.

– Serena este o McGregor, a reafirmat el.

Marina şi-a muşcat buza ca să-şi stăpânească un geamăt. Cât ar fi dat în trecut ca să audă această afirmație, acum venea prea târziu ca să mai micşoreze dezamăgirea pe care o simțea în mândria ei de mamă. A făcut doi paşi ca să se situeze aproape de Brandon. I se părea cu neputință că în urmă cu câteva zile se zbătuse între viață şi moarte iar acum stătea în fața ei reproşându-i ceva ce el hotărâse de bună voie.

– Serena e un om, nu poți să hotărăşti că acum o vrei şi altă dată nu.

Pupilele lui Brandon au strălucit cu nedumerire. Nu era în stare să înțeleagă vorbele ei.

– De ce nu mi-ai spus?

Brandon se referea la existența Serenei, şi Marina a crezut că vorbea despre logodna dintre copii.

– Ce ar fi schimbat?

Marina nu s-a aşteptat la reacția pe care a avut-o Brandon ca urmare a întrebării ei. A prins-o cu bruschețe de braț şi a tras-o până a lipit-o de trupul lui. Ea putea să simtă bătăile repezi ale inimii lui Brandon, pielea lui caldă. Furia care îi fierbea în ochi şi pe care şi-o stăpânea cu chiu cu vai.

– Totul! a exclamat cu buzele foarte aproape de gura ei. Nu poți să-ți faci idee de ce a însemnat pentru mine s-o descopăr pe Serena în biserică. Dacă ai fi fost mai aproape de mine şi nu în altarul mare, ți-aş fi smuls şi ultimul oftat din gât pentru trădarea ta.

– Şi crezi că nu o vei face dacă o iei? Mă vei omorî.

Brandon a dat drumul brațului Marinei şi a făcut un pas înapoi cu uimirea întipărită pe chip.

– Crezi că încerc să ți-o iau pe Serena? a întrebat-o cu totul scandalizat.

– Oare nu așa era înțelegerea? Tatăl în schimbul fiicei! Umerii Marinei au tremurat, încerca să-și stăpânească hohotele. Chipul lui Brandon s-a umbrit. Ai fost foarte limpede, laird, l-a acuzat ea cu privirea îndurerată.

– Dar tu erai inclusă în înțelegere! a înfruntat-o furios. Marina a clipit ca să șteargă lacrimile ce îi umpleau ochii căprui. Îmi vine să te iau la bătaie.

Ochii verzi ai lui Brandon ardeau. Privirea lui trecea prin ea de parcă ar fi fost ace înroșite.

– Am crezut că voiai să mă răneşti, să te răzbuni ducând-o pe Serena departe de mine.

Brandon a închis ochii ca să micşoreze durerea pe care i-o provocau vorbele ei. Părerea proastă pe care o avea despre el îl chinuia până la extrem.

– Niciodată nu m-aş folosi de fiica mea ca să-ți fac rău. Atât de puțin mă cunoşti? Marina a rămas tăcută. Când i-am descoperit existența, m-am simțit atât de rănit cum nu vei putea să înțelegi vreodată...

Marina l-a întrerupt.

– Nu mai spune că nu ştiai de existența ei! Mă jigneşti.

– Dar nu ştiam, fir-ar să fie! Crezi că te-aş fi lăsat să pleci cu Sebastián fiind însărcinată cu fiica mea? Mai degrabă v-aş fi omorât pe amândoi!

Marina şi-a dus mâna la gât năucită de tot. Exista posibilitatea ca Brandon să nu ştie că ea nu plecase cu Sebastián. Dacă ar fi cu putință, amândoi apărau un adevăr de netăgăduit; erau doi proşti fără pereche. Ar îndrăzni să-i spună încă o dată adevărul? Ar folosi la ceva?

– N-am plecat cu Sebastián. Jur!

Brandon a prins-o de păr şi i-a dat capul pe spate ca s-o privească în față. Marina îl ducea într-un punct foarte primejdios, îl încercuia într-un loc în care o femeie nu ar trebui să ducă niciodată un bărbat, pe marginea prăpastiei emoțio-

nale unde, ori sărea ori se zdrobea. Dar Brandon şi-a jurat că dacă sărea, Marina o va face împreună cu el. Chiar dacă o ţinea de păr nu îi făcea rău.

– Minţi! a înfruntat-o el.

Ochii Marinei s-au întunecat. Şi a hotărât să scoată steagul simbolic al capitulării.

– Bruce Duncan m-a scos din casă sub nasul tău şi m-a dus la Blackcastle. De ce te-aş minţi?

– Bruce nu avea motive să facă aşa ceva.

Aproape fără să-şi dea seama, Brandon înfăşurase degetele ca nişte gheare în părul ei şi cu cealaltă mână o ţinea de bărbie ca s-o imobilizeze. Să simtă atingerea pielii Marinei îl înnebunea.

– A văzut cu ochii lui nefericirea care ne consuma.

Brandon a respirat adânc. Mărturisirea Marinei căpăta proporţii neobişnuite. Puţin după plecarea ei, primise din partea lui William Duncan propunerea de logodnă între cele două familii.

– Ce încerci să-mi spui? a întrebat-o cu desăvârşire scos din minţi, nedumerit în sinea lui.

Haosul emoţional pe care îl citea Marina pe chipul lui Brandon i-a dat puterea de care avea nevoie ca să-i spună devărul în chip definitiv.

– Nu am plecat cu Sebastián. Văzând că nu aveai de gând ă vii după mine, William Duncan a luat legătura cu tatăl ieu ca să mă aducă înapoi la Zambra. Am fost reţinută de lanul Duncan până la sosirea tatei. Se cunoşteau de mai ulţi ani, au luptat împreună împotriva lui Bonaparte. Timul cât am stat la Blackcastle a fost cel de care a avut neoie tata ca să ajungă în Scoţia.

Brandon a dat drumul părului ei. A privit-o cu îndoială lâncă în ochii verzi. Dar văzându-i chipul senin, a înţeles i Marina îi spunea adevărul. S-a îndepărtat de ea de parcă

s-o atingă ar fi fost un păcat de moarte. A mers câțiva pași până la fereastră și a rămas nemișcat și tăcut în fața geamului. Încăpățânarea i se sfărâma cu fiecare vorbă a ei.

– De ce nu m-a informat nimeni despre asta?

– Pentru că sunt o femeie foarte orgolioasă chiar dacă te iubesc din tot sufletul. Brandon s-a întors brusc spre ea. Durerea din ochii săi era adevărată, de o magnitudine care provoca fiori. Mă rănea permanenta ta neîncredere, l-a înfruntat supărată. M-a dezamăgit profund că nu ai venit după mine, cum mă lăudasem că vei face în fața tatălui meu și a lairdului Duncan. Am așteptat să vii până când speranța a început să mi se ofilească în inimă în vreme ce fiica ta înflorea în pântecul meu. Brandon și-a netezit părul, obosit. Mărturisirile se succedau una după alta și îl chinuiau până la un punct de nebănuit. Tata a crezut că nu mă iubeai și de aceea a acționat cu disperare în biserică. Încerca să răzbune jignirea fiicei, să plătească pentru disprețuirea nepoatei. Două acțiuni valide din punct de vedere moral. Marina și-a înghițit cu greu saliva. A fost atât de greu să accept că nu îmi răspunseseși niciodată la sentimente...

Brandon a închis ochii o clipă, i-a deschis o secundă mai târziu și i-a răspuns cu inima în palmă.

– N-aș putea să te iubesc mai mult! i-a mărturisit cu glas trist. Să te iubesc a devenit un chin tăcut în viața mea, o agonie care mă consuma noapte după noapte. Mă îngrozea să te pierd. Simțeam că mă înec în propria gelozie într-un mod umilitor, istovitor. Marina voia să protesteze dar el a împiedicat-o. Chiar dacă aș încerca, nu te-aș putea iubi mai mult decât te iubesc.

– Brandon!

O clipă mai târziu Marina se pierdea în brațele lui Brandon, care îi capturase gura cu o poftă nebună și o nevoie adâncă. Și nu i-a mai dat drumul. S-a îmbătat de gustul

Marinei. A atacat interiorul gurii ei cu ferocitate, ca un însetat căruia i se refuză nevoile cele mai elementare ca să supravieţuiască. A mângâiat cu limba aspră interiorul de catifea al obrajilor ei, dinţii perfecţi, a muşcat cu plăcere neobişnuită buzele zemoase. Le-a înghiţit fără să fie conştient de gemetele care scăpau din gâtul ei şi de nevoia neîntârziată de a o mângâia, de a se contopi cu ea într-un act de iubire. A strâns-o cu putere, a cuprins-o în braţele lui ca şi cum ar fi vrut s-o facă părtaşă la imensa uşurare pe care o simţea. Fusese la un pas de prăbuşirea emoţională, urându-se pentru faptele sale dar fără să merite. I se oferea o nouă şansă de a-şi îndrepta greşelile, de a-şi schimba atitudinea. Se simţea un bărbat fericit. Ea îi răspundea aşa cum dorea el s-o facă. A sfârşit sărutul necerut dar avea nevoie să audă din gura ei că îl iubea. Fuseseră cele mai dulci cuvinte pe care le auzise vreodată de pe buzele unei femei. Ale femeii lui!

– Dumnezeule! Prin ce spaimă m-ai făcut să trec, cordobezo. Eram pe marginea prăpastiei şi mă împingeai în gol fără să mă pot ţine de ceva.

Marina a acceptat iubirea pe care i-o oferea. Era ca şi cum Brandon voia să se asigure că nu va scăpa din strânsoarea braţelor lui.

– Tu m-ai făcut pe mine să sar mai întâi, i-a amintit.

– Sunt încă grozav de supărat pe tine. Pentru Serena, pentru Ian, pentru mine. Cred că ai să-ţi petreci toată viaţa plătind.

Marina a zâmbit dar Brandon nu a putut să vadă pentru că ea avea obrazul rezemat de pieptul lui, în locul unde era bandajat. În ciuda bandajului, Marina putea să-i audă ritmul accelerat al inimii.

– Îţi amintesc că şi tu îmi eşti dator mie.

Brandon a gemut pentru amintirea dureroasă. Se purtase ca o adevărată canalie, ca prostul proştilor.

– Sunt un bărbat gelos, a admis umil. Eram nesigur de afecțiunea ta și lucrul ăsta îmi provoca o permanentă stare de rău. Mă împingea să fac greșeli pe care apoi le regretam, dar era prea târziu ca să le repar.

– Niciodată nu e târziu să-ți repari greșelile.

– Din fericire, vei fi alături de mine ca să mă îndrumi, ca să-mi arăți care îmi este locul ca soț și ca tată.

Marina și-a mușcat buza și s-a separat de Brandon cu o privire îngrijorată.

– Ai fost un tată groaznic.

Pe Brandon nu l-a deranjat reproșul, pentru că vorbele Marinei erau adevărate.

– Purtarea mea a fost de neiertat și, spre surprinderea mea, Ian nu ține cont de asta.

– Am ajuns să-ți urăsc purtarea, i-a spus ea cu duritate. L-ai lăsat în grija unei vrăjitoare.

– Era în grija bunicii lui, a corectat-o.

Marina l-a privit uimită.

– Morgana e bunica lui? l-a întrebat emoționată.

– De aceea greșeala mea este mai gravă. Când Morgana și-a pierdut fiica, pe Sophie, s-a prăbușit, și-a întors toată energia și furia înspre Ian iar eu nu am fost în stare să văd răul imens pe care i-l făceam propriului fiu prin pasivitatea mea.

– De ce ai îngăduit? l-a întrebat încă neîncrezătoare.

– Pentru că mă simțeam îngrozitor de vinovat. Ea voia să spună ceva dar Brandon nu i-a dat voie. N-am iubit-o niciodată pe Sophie, a fost o căsătorie din obligație și această povară o voi purta mereu pe conștiință.

– Ian nu este de vină.

– Știu și tocmai de aceea mă simt și mai demn de disprețuit. Marina l-a lăsat iarăși pe Brandon s-o îmbrățișeze. Mărturisirile erau un leac pentru sufletul chinuit și amândoi se

spălau de mizerii în acel moment intim. Serena nu se va mărita cu un Duncan, a spus el deodată.

Marina nu şi-a putut reţine un râset, care a fost molipsitor. Într-adevăr Brandon era un scoţian foarte încăpăţânat.

– Ce zici dacă lăsăm să traversăm podul ăsta peste douăzeci de ani? Mai e multă vreme până atunci. Brandon a făcut cu capul un gest afirmativ. Dar aşa s-ar sfârşi blestemul care apasă asupra McGregorilor. Prin unirea celor două familii.

– Îţi cer o favoare. Marina a înălţat chipul ca să se uite la el cu atenţie. Dă-mi voie să mă bucur de frumoasa mea Serena, după aceea vom vorbi despre viitorul copiilor noştri. Marinei i s-a părut o idee minunată. Spune-mi-o, cordobezo, am nevoie s-o aud de mii de ori din gura asta care mă înnebuneşte.

– Te iubesc, scoţian gelos, şi mă încântă să văd că, în sfârşit, ai capitulat.

Brandon a gemut ca şi cum ar fi fost cuprins de o durere de nesuportat, dar fără să-i dea drumul din strânsoarea braţelor.

– Sunt un *highlander*[1] înfrânt de o cordobeză. Spune-mi încă o dată!

– „Niciun laird fanfaron, nicio armată franceză nu mă vor face să mă tem de un scoţian". Brandon voia să protesteze energic dar Marina l-a făcut să tacă punându-i un deget pe buze. Te iubesc, te ador, te vreau!

Brandon i-a dăruit zâmbetul acela care începea în colţul drept al gurii. Frumosul zâmbet care o făcuse pe ea să se îndrăgostească.

– Mult mai puţin decât mine, cordobezo, infinit mai puţin decât mine.

Amândouă gurile s-au contopit într-un sărut etern şi dulce.

[1] Locuitor din Highlands (n.tr.)

EPILOG

Câmpiile Angliei

Cristopher Beresford era furibund, niciodată în viața lui nu fusese atât de supărat și furios pe o femeie; s-a corectat, nu femeie, șarpe cu clopoței. Și-a întors ochii reci înspre persoana care îl scotea din sărite cu fiecare cuvânt care îi ieșea din gură. La ce s-o fi gândit când a acceptat s-o ia de la Dover și s-o ducă la Whitam Hall? Pentru că era singurul disponibil și în plus avea niște treburi grabnice la Londra. În momentul în care femeia a aflat că nu mergeau direct la Marina ci în tumultuosul oraș Londra, își arătase un caracter dintre cele mai insuportabile. Firea aceasta spaniolească indisciplinată îl deranja foarte mult și superioritatea cu care îl privea îl înfuria. Drumul până la Whitam Hall i se părea prea lung. Ágata Martin s-a uitat la englezul înțepat care o luase din port. În scrisoarea pe care i-o trimisese prietena Marina, căsătorită cu un scoțian, nu îi spusese cine va veni s-o ia ca s-o ducă alături de ea. Odiseea ei de la Paris până în Anglia fusese îngrozitor de istovitoare. Îndată ce și-a terminat studiile, hotărâse că nu putea să mai stea fără ea, era singura ei prietenă, confidenta tuturor temerilor și îndoielilor ei. Și-a plimbat din nou privirea pe chipul bărbatului, pe ochii azurii care arătau o strălucire primejdioasă. Buzele fine erau strânse într-o linie care dovedea neplăcerea care îl stăpânea. Avea un rictus de plictiseală pe chip, ca și cum nu ar fi putut să-i îndure prezența în trăsura îngustă.

– Ai putea măcar să te arăți amabil pe parcursul drumului ăstuia în infern.

Cristopher s-a stăpânit din nou. Să o ducă prin Londra pe unde avusese treabă fusese o greşeală amarnică dar nu avusese de ales. Să-i asculte văicărelile permanente despre timpul pierdut fusese un calvar iar el nu se putea lăuda că îi prisosea răbdarea faţă de femei şi cu atât mai mult dacă erau ca domnişoara Martin. Între ei luase naştere o duşmănie şi o clară antipatie. Tensiunea din trăsură devenise sufocantă.

– În infern m-aş duce chiar acum numai să nu mai aud încă o văicăreală.

Ágata s-a uitat la el de parcă ar fi fost o cârpă murdară aruncată pe jos. Când a coborât plină de iluzii de pe pasarela vaporului, sperase s-o găsească pe prietena de suflet, în schimb dăduse peste sloiul de gheaţă cel mai dur şi mai rece dintre toate. O purtase prin Londra de parcă ar fi fost o povară supărătoare. Şi pierduse pe drum, din vina lui, valiza în care se afla darul pe care i-l ducea prietenei Marina, ca şi lucruri personale de o valoare incalculabilă. Cristopher nu dăduse importanţă pierderii dar ea da.

– Acesta a fost un comentariu dintre cele mai grosolane, neaşteptat, venind din partea unui cavaler englez.

Cristopher a bombănit iarăşi în sinea lui. Uitase numărul insultelor pe care le primise de-a lungul timpului cât călătoriseră împreună şi s-a temut că nu va putea să se stăpânească dacă va continua cu atitudinea aceea ofensivă.

– Predispoziţia dumitale de a te pune în evidenţă continuă să mă surprindă, mai cu seamă când mă deranjează până şi mirosul pe care îl emani.

Ágata a scos o exclamaţie de surpriză. Comentariul fusese culmea grosolăniei.

– N-ar trebui să spui niciodată aşa ceva unei doamne.

Cristopher s-a uitat în stânga şi-n dreapta ca şi cum ar fi căutat ceva; îngustimea spaţiului din trăsură făcea gestul să pară exagerat.

– O doamnă! Unde... unde este?

Ágata şi-a înăbuşit o exclamaţie, auzind insulta neruşinată. Cristopher Beresford era un bărbat de nesuportat.

– N-am de gând să-ţi mai adresez cuvântul.

Cristopher a oftat uşurat.

– Dumnezeu există!

Vorbele rostite spre tavanul trăsurii au făcut ca tăcerea care a urmat să devină apăsătoare dar niciunul dintre ei nu a dat înapoi în atitudinea sa. Cristopher s-a mustrat în sinea lui. Mereu ştiuse să-şi stăpânească vorba chiar dacă insulta primită ar fi fost nejustificată, dar această femeie cicălitoare îl scosese din sărite. Spera din toată inima ca această mică vrăjitoare să nu rămână la ei o perioadă nedefinită sau îi va suci gâtul. Dacă Brandon şi Marina vor întârzia s-o ia, el avea de gând s-o arunce în mare la întoarcerea în Franţa sau în Spania. A privit-o pe furiş, ca în ultimele patru ore. În ciuda mirosului neobişnuit, trebuia să admită că era destul de interesantă şi în acelaşi timp imposibilă. Avea cei mai negri ochi pe care îi văzuse vreodată şi făceau un contrast ciudat cu părul, de o culoare atât de blondă încât părea fir de aur topit. Fata era destul de înaltă, moştenire fără îndoială de la tatăl ei francez dar caracterul războinic trebuie să-l fi moştenit de la mama spanioloaică. Iar el îi ura pe spanioli! A privit din nou peisajul, dar s-a gândit mai bine, o să se prefacă adormit ca să nu trebuiască să mai asculte nicio vorbă a şarpelui cu clopoţei... S-a mustrat, el nu prea obişnuia să întoarcă insultele. Deşi credea că reuşise să-i închidă gura pentru restul drumului; curând vor ajunge la Whitam Hall. A oftat şi şi-a aplecat corpul până l-a rezemat de laterala trăsurii, şi-a pus pălăria pe faţă şi a închis ochii.

O împuşcătură l-a făcut să tresară. A deschis ochii dezorientat şi a văzut îngrozit că adormise cu adevărat. Trăsura era oprită iar şarpele cu clopoţei îşi lăsase locul ca să facă... Dumnezeu ştia ce! Şi-a căutat pistolul în haină, mereu îl lua cu el când călătorea, drumurile erau pline de tâlhari, dar a observat stupefiat că nu îl avea. A auzit altă împuşcătură şi cai care ple-

cau în galop. A scos o înjurătură exact când punea piciorul pe prima treaptă şi deodată geamul trăsurii s-a spart şi el a simţit o durere ascuţită în umăr. Forţa impactului i-a făcut capul să i se lovească puternic de muchia uşii. S-a uitat în jos şi a văzut pe haina albastră o pată roşie; a simţit ca şi cum un cărbune încins i-ar fi intrat în carne şi o ardea. A avut o uşoară ameţeală şi a căzut la pământ cu un zgomot sec.

Cristopher a deschis ochii şi a văzut cerul albastru. Pentru o clipă a fost nedumerit. Arsura de la umăr îl făcea să înjure şi atunci a devenit conştient de mâinile care se mişcau pe el. Şarpele cu clopoţei voia să-l omoare. Cu o mişcare bruscă i-a oprit mâna în momentul când îl înjunghia dar fără să poată evita un geamăt.

– De ajuns! Dacă voiai să mă omori trebuia s-o fi făcut când eram încă inconştient. Lasă cuţitul ăla jos sau am să-ţi rup mâna.

Ágata a rămas nemişcată un moment auzindu-i vorbele dure şi deodată şi-a strâns mâinile pe cuţit, neînţelegând. O secundă mai târziu a zâmbit şi Cristopher a închis ochii simţind o durere care îi perfora măruntaiele. Chipul ei se transformase complet. Părea un înger şi nu un demon bătăuş.

– Încerc să-ţi scot glonţul din umăr cu un cuţit. S-a uitat la el atotştiutoare. Ne-au atacat doi bandiţi dar nu trebuie să-ţi faci griji, noi le-am dat ce meritau.

Cristopher a oftat din nou.

– Noi...?

Ea a zâmbit iarăşi şi Cristopher a putut să vadă şirul de dinţi albi şi perfecţi. Soarele smulgea scânteieri aurii din părul ei blond dezordonat.

– Pentru că dormeai, mi-am îngăduit să-ţi iau arma şi să-i înfrunt. Vizitiul a fost de mare ajutor, bineînţeles. Amândoi atacatorii au fugit înspăimântaţi, păcat că unul dintre ei a tras din răzbunare în trăsura noastră şi te-a atins pe dumneata. Ea continua să se ocupe de rana lui. Vizitiul s-a dus să caute

ajutor, cred că nu va mai întârzia mult până să se întoarcă; s-a cam speriat când te-a văzut întins la pământ ca un preș.

– Ar fi trebuit să aștepți să mă vadă un medic, poți să-mi faci și alte răni pe lângă cele pe care le am și e posibil să-mi provoci un rău irecuperabil.

Ea a râs cu glas melodios.

– Păi chiar medicul se ocupă de dumneata. Cristopher s-a uitat într-o parte și alta dar nu a văzut niciun bărbat. Ea a înțeles imediat. Surpriză, eu sunt medicul! Cristopher a gemut simțindu-se iarăși înjunghiat. Fac o treabă bună, m-am pregătit în cea mai bună facultate de medicină din Paris.

– Femeile n-ar trebui să studieze, le înmoaie creierul.

Vorbele lui Cristopher i-au oprit mâinile și Ágata a înălțat umerii cu trufie chiar dacă nu i-a răspuns cum se aștepta el.

– Glonțul nu a atins niciun organ vital dar trebuie să scot așchiile și o parte din țesutul atins de glonț. Aici îți dau doar primul ajutor, când vom ajunge la... cum îi zice?

– Whitam Hall, a răspuns șovăitor.

– Când vom ajunge, vom coase rana și o vom bandaja.

Cristopher a dat din cap căci se simțea puțin ametit.

– Ce mi-ai dat? a întrebat-o deodată.

Ágata l-a privit surprinsă.

– Cum ai știut?

Cristopher a clătinat din cap. Gustul rânced și cleios din gât era un semn clar că îi dăduse un anestezic.

– Sper să nu fie cianură.

Ea a plescăit din limbă nevenindu-i să creadă vorbele lui. Englezul era chiar insuportabil. Ea îi salva viața și el îi mulțumea cu insulte.

– Îmi jignești profesionalismul, l-a mustrat acră.

El a gemut din nou din cauza durerii provocate de degetul ei apăsat pe rana de la umăr.

– După două zile de insulte amare nu aș fi crezut nici pentru o clipă că n-ai să profiți de moment ca să mă faci să plătesc lipsa de politețe.

Ágata a oftat jignită până în măduva oaselor. Ea era iritată şi obosită iar englezul îi răspunsese cu bruschețe şi exces de egocentrism.

– O recompensă meritată pentru o purtare grosolană, i-a spus ea mândră.

Unele vorbe încă ardeau.

– A vorbit blândețea întruchipată, i-a replicat el fără intenția s-o supere.

– Aveam motivele mele să fiu iritată, i-a mărturisit. Am fost dezamăgită că Marina nu a venit să mă ia din port. Nu dorm de mai bine de trei zile şi, culmea culmilor, dumneata m-ai purtat ca pe un geamantan incomod dintr-o parte într-alta a Londrei.

Un moment de tăcere s-a instalat între ei. Cristopher a fost primul care l-a rupt.

– Nu ştiu ce mă deranjează mai mult, rana de glonț sau mirosul dumitale.

Ea a făcut o mişcare bruscă şi Cristopher a gemut din nou.

– Ceea ce miroase este un amestec de ardei iute şi grozamă; pus pe piele sub formă de alifie alungă cele mai multe lighioane şi, crede-mă, pe vapor erau cu zecile.

Cristopher trebuia să fi bănuit.

– Atunci îți datorez o scuză.

Ágata a apăsat bandajul foarte tare ca să oprească hemoragia până vor ajunge la destinație. Deşi avea la ea trusa medicală nu dispunea de suficiente instrumente ca să coasă rana cum trebuie. Spera că bandajul strâns aplicat pe rană va fi de ajuns până vor ajunge la Whitam Hall. Cristopher a închis ochii o clipă în vreme ce ea continua să lucreze dar durerea nu îl împiedica să simtă apăsarea cotului ei într-o anume parte a anatomiei lui.

– N-am să te iert că mi-ai folosit arma fără să-mi ceri voie.

Ágatei îi venea să râdă de îngrijorarea lui. Pe lângă faptul că era englez, mai părea şi prost.

– Arma dumitale a fost bine folosită în mâinile mele. Pe

lângă medic, sunt și o excelentă trăgătoare.

Cristopher a dat din cap de parcă ea ar fi spus o nerozie.

– Mă referam la cealaltă armă a mea.

Ágata a văzut îngrozită că ținea cotul sprijinit de șlițul lui și atunci pielea ei a căpătat culoarea trandafirilor roșii dar pe parcursul minutelor următoare a stat cât de departe a putut de el. Până la urmă a terminat să-i bandajeze umărul cu ajutorul lui neîndemânatic.

– Gata, acum să ne întoarcem la trăsură și să îl așteptăm pe vizitiu. Vreau să ajungem la ...

Ágata a lăsat fraza neterminată, îi era cu neputință să își aducă aminte numele.

– Whitam Hall, i-a răspuns Cristopher în vreme ce se ridica.

Ea îl lăsase fără haină și fără cămașă și nu va putea să se îmbrace cum se cuvine fără ajutor. Când Cristopher s-a ridicat în toată înălțimea lui, Ágata și-a înghițit cu greu saliva. A privit fără să clipească torsul gol al englezului. Când îl dezbrăcase nu-și dăduse seama de cât de puternic și viril era dar acum, cu fiecare mișcare pe care o făcea ca să-și pună cămașa din nou, mușchii i se vedeau și îl arătau ca pe un bărbat foarte primejdios. Ágata a știut că drumul până acasă va fi foarte lung. Imaginea bărbatului i se întipărise pe retină și se ruga în sinea ei ca englezul să nu-și fi dat seama de interesul trupesc pe care îl trezise în ea. Nu era singurul bărbat pe care îl văzuse pe jumătate dezbrăcat, dar cel mai spectaculos, da.

***

Whitam Hall era în fierbere. Sosirea lui Brandon și a Marinei ca s-o ia pe domnișoara Ágata Martin și s-o ducă în Scoția presupusese o mică petrecere de bun venit, dar el putuse să stea departe de ea și de limba ei ascuțită. În momentul în care a lăsat-o teafără și nevătămată pe scările casei se descotorosise cu desăvârșire de ea, dar nu putuse să scape de petrecerea

în onoarea ei. Avertismentul tatălui lui şi al surorii Aurora fusese hotărâtor şi înainte de orice era un bărbat integru, educat să fie o gazdă bună, şi un fiu supus. Un foşnet de rochii l-a abătut un moment de la gândurile lui dar cunoştea foarte bine paşii aceia fermi şi murmurele care îi însoţeau, le ascultase multe ore. Trebuia să fie şarpele cu clopoţei, care îi invada spaţiul privat şi intim. Gândul la domnişoara Ágata l-a făcut să înjure. De câte ori îşi punea ochii în cei negrii ai ei sângele îi lua foc. Era cea mai insuportabilă femeie din câte cunoscuse, chiar dacă făcuse o treabă excelentă cu rana lui; putea să-şi mişte liber braţul deşi mai simţea o anume durere. Îi mulţumise politicos pentru treaba bună făcută şi ea ridicase nasul cârn în chip de acceptare.

Cristopher continua să stea ascuns sub balustrada din marmură. Alesese locul acela ca să nu fie văzut de cei care ieşeau pe terasă să se răcorească puţin. Umbrele îl făceau practic nevăzut în ochii celorlalţi. A auzit din nou foşnetul unei rochii şi a ajuns la el un alt fel de parfum decât cel de trandafiri şi pentru un moment a simţit dorinţa subită să fugă. Se temea de o înfruntare cu ea dacă îl descoperea, nu avea niciun chef de o nouă altercaţie. Continua să-i asculte paşii atenţi, nehotărâţi. De unde stătea, putea să îi vadă părul blond şi tenul alb. Ea s-a uitat câteva secunde spre înainte dar era limpede că nu-l văzuse. Cristopher a oftat uşurat. Dacă ea ar fi lăsat privirea în jos, ar fi văzut cine se află sub balustradă. Cristopher a văzut cum întorcea capul spre uşile de acces către saloane ca să se asigure că nu o vede nimeni şi îndată după aceea golea paharul pe care îl ţinea în mână chiar în capul lui.

Lichidul călduţ i se scurgea pe faţă. Părea că picăturile de alcool îşi bat joc de el. Cristopher era stupefiat, nu ştia dacă ea făcuse asta intenţionat sau nu, dar nu i-a păsat. S-a terminat cu dorinţa lui de anonimat, o să-i dea bătaia pe care o merita pentru lipsa ei de educaţie. Chiar când ea se pregătea să se întoarcă în saloane, s-a răstit cât a putut de sec.

– Mereu ataci pe la spate, viperă! Ágata s-a întors iute și a lăsat ochi în jos spre tufișul de trandafiri, de unde o privea un Cristopher furibund. Avea părul ud și pe bărbie i se scurgea un lichid închis la culoare care ajunsese la gulerul cămășii albe. Ce făcea ascuns ca un hoț? Ochii îi aruncau flăcări. Ea a făcut un pas înapoi, cu precauție dar stăpânin-du-și râsul. Este de cel mai prost gust să verși vinul în capul unui bărbat. Vocea lui Cristopher ardea. Poți să fii recunoscătoare că ești femeie, pentru că altfel nu l-ai mai avea pe al tău pe umeri.

Ágata continua să tacă îngrozită, înțelegând că lichidul din paharul ei nu căzuse printre tufele de trandafiri, ci în capul lui Cristopher. Părea grozav de supărat și lichidul îi păta cu roșu cămașa albă. Era gata să izbucnească în râs, dar știa că dacă râdea de acest accident, putea să-și piardă dinții. Dar ceva mai puternic decât ea a făcut-o să râdă de el și de situația comică în care se pusese.

– Dacă nu te-ai fi ascuns ca un hoț, vinul nu ți-ar fi căzut în cap.

Cristopher a pufnit supărat și a urcat cele trei trepte care îl despărțeau de ea, cu atâta furie încât i-au scrâșnit dinții. Ea a mai dat un pas înapoi, din precauție, dar fără teama la care se aștepta el.

– Din partea unei doamne ar fi de așteptat măcar o scuză și o batistă dar aici nu este nicio doamnă ci o mahalagioaică.

Ágata știa că îi datora o scuză dar tonul flegmatic cu care a cerut-o a supărat-o. O făcuse mahalagioaică?

– Scuzele le-aș oferi unui cavaler, nu unui rac englez prost dispus.

Cristopher a mai făcut un pas spre ea.

– Nu știu ce ai împotriva englezilor, nici nu mă interesează să aflu dar îți jur că dacă nu stai departe de mine am să te răstorn pe genunchii mei și am să-ți dau atâtea palme de n-ai să mai poți să te așezi o săptămână!

Ea a ridicat nasul mic în semn de provocare. Tocmai gestul

pe care nu-l suporta el la o femeie.

– Tipic pentru un cavaler englez!

Vorbele sunaseră ca o insultă deliberată şi aşa le-a luat el. A respirat din nou ca să se stăpânească.

– Dacă n-ar fi fost cavalerii englezi..., a folosit acelaşi ton ca al ei, spaniolii ar vorbi acum franţuzeşte şi ar cânta marseilleza.

Ágata a deschis gura, uluită; asta era o lovitură sub centură.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre compatrioţii mei?

Cristopher şi-a pus mâinile în şold ca să nu le pună în gâtul ei.

– Dacă nu-ţi place să primeşti insulte, evită să le spui! Ágata s-a uitat la el, jignită. Este un fapt dovedit că spaniolii nu ştiu să se lupte dar, Dumnezeule, aici suntem noi, racii englezi ca să scoatem castanele din foc.

Cristopher ştia că ataca intenţionat sentimentul patriotic al Ágatei, care se simţea mai mult spanioloaică decât franţuzoaică, dar trebuia să-i scoată de îndată fumurile din cap. Ea nu suporta să se vorbească dispreţuitor despre rădăcinile ei materne. Adora Spania chiar dacă numele îi era franţuzesc. A mijit ochii negri şi i-a aruncat lui Cristopher o privire arzătoare.

– Lovi-te-ar diareea!

Cristopher s-a uitat la ea surprins de insultă şi i-a întors-o.

– Spanioloaică alunecoasă!

Ágata a clipit cu gura căscată, dar şi-a revenit iute.

– Găgăuţă! Nătăfleţule!...

Cristopher a mai făcut un pas, şi ea a rămas prinsă între balustradă şi el dar a continuat să-i susţină privirea cu hotărâre.

– Cere-ţi scuze! a tunat Cristopher furios.

– Nu! i-a răspuns ea cu mândria unei regine.

– Ştiu cum să te fac să-ţi înghiţi insultele. Ea l-a privit de parcă ar fi fost un hornar slinos şi s-ar teme să nu se murdărească. Îţi dau o ultimă şansă să te scuzi. Ea a refuzat dând energic din cap. Ágata era o femeie foarte orgolioasă iar en-

glezul depăşise limitele toleranţei ei. Ea voise să-şi ceară scuze pentru că îi vărsase vinul în cap dar atitudinea lui flegmatică a pus-o în defensivă. Încordarea dintre ei stârnea scântei neîncetate de energie. Dumneata ţi-ai căutat-o! Cristopher a fost aşa de iute că ea nu a putut să se opună. A luat-o pe sus şi a coborât cele trei trepte spre grădină. Ştia cum să îi smulgă scuza pe care i-o datora din momentul în care a cunoscut-o. Cu o lovitură de picior a deschis uşa serei frumoase, pline de flori exotice, a ajuns la o bancă din lemn şi a aşezat-pe genunchii lui cu faţa în jos, de parcă ar fi fost o fetiţă. A început să-i dea palme la fund. Ágata era atât de stupefiată că nu putea să scoată un cuvânt, dar prima palmă a durut-o cu adevărat. Asta e pentru văicărelile dumitale! De data asta ea nu s-a plâns. Asta, pentru că mi-ai luat arma fără să ceri voie! Ea continua să tacă, dar prostovanul uita că datorită faptului că îi luase arma îi speriase pe hoţi. Asta, pentru că mi-ai vărsat vinul în cap! Ágata şi-a muşcat buzele, ea nu era vinovată că el stătea ascuns. Şi asta pentru că m-ai insultat. O dureau fesele din cauza bătăii dar nu a scos niciun sunet. Cristopher a ridicat-o iarăşi în picioare şi a privit-o în ochii care promiteau răzbunare absolută. Era cu adevărat frumoasă! Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet pe care a reuşit să-l ascundă la timp. Dacă femeia împlinea ameninţarea pe care o promiteau ochii ei, gâtul lui era în primejdie. Şi deodată, fiind conştient de vulnerabilitatea ei, dorinţa de a o săruta i-a străpuns măruntaiele. Ce se întâmpla cu el?! O vedea atât de frumoasă că dorea să-i bea supărarea de pe buze. Cristopher şi a pierdut uzul raţiunii, i-a strecurat degetele pe sub braţe, bucurându-se de moliciunea pielii ei. Ea nu s-a depărtat. Atacul brutal asupra fundului ei o lăsase paralizată şi neînstare să reacţioneze. Ruşina o copleşea, furia o consuma iar englezul avea zilele numărate. Şi asta pentru ceea ce mă faci să simt de câte ori te privesc.

Gura lui Cristopher a coborât peste a ei ca un lup flămând, gemetele pe care le scotea ea fără să vrea îl înnebuneau. Săru-

tul a fost la fel de brutal ca sentimentele descoperite ale amândurora, dar Ágata nu a protestat. După surpriza de început, şi-a relaxat membrele în braţele lui. Îl ura pe englezul ăla dar îi plăcea sărutul pe care i-l dădea chiar dacă era motivat de răzbunare şi hrănit de dorinţă. Cristopher i-a muşcat buza de jos şi ea a început să-i întoarcă sărutul cu aceeaşi pasiune şi deodată o durere de nesuportat în părţile intime l-a lăsat fără suflare. Şarpele cu clopoţei îl lovise cu genunchiul. Numai printr-o minune nu s-a îndoit de mijloc şi a putut s-o ţină înainte de a se întoarce. Ca să scape, Ágata l-a lovit peste faţă cu mâna stângă şi l-a zgâriat pe obraz cu inelul de pe deget.

– Mai atinge-mă o dată şi eşti un om mort!

Cristopher i-a dat drumul ca să-şi ducă mâna la obrazul rănit; o picătură de sânge îi păta vârful degetelor. Ágata s-a întors şi a ieşit din seră cu spatele atât de încordat că părea o coardă de ghitară gata să se rupă. Îl tutuise pentru prima oară. Când durerea s-a micşorat îndeajuns ca să poată să meargă, Cristopher a făcut o promisiune înainte de a se întoarce în salonul de bal.

– O să vedem dacă îţi vei ţine promisiunile, Pisico!

SFÂRŞIT

Nu rata MEGA-REDUCERILE de sezon!

Completează-ți biblioteca la PREȚURI INCENDIARE!

LIDER

5 lei

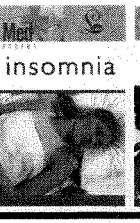

9 lei

10 lei

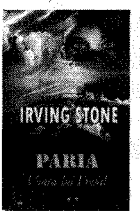

Ai ratat unul dintre romanele semnate de autorii tăi preferați? Ai acum ocazia să repari eroarea! În următoarele 30 de zile, editura Lider îți oferă povești și intrigi speciale la PREȚURI DE CRIZĂ.

10 lei

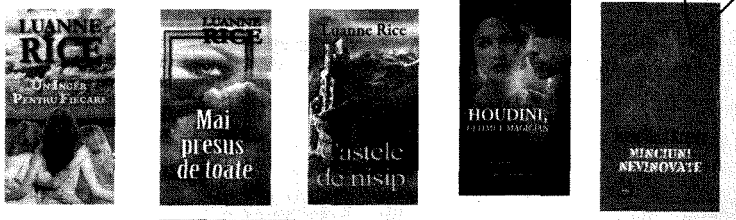

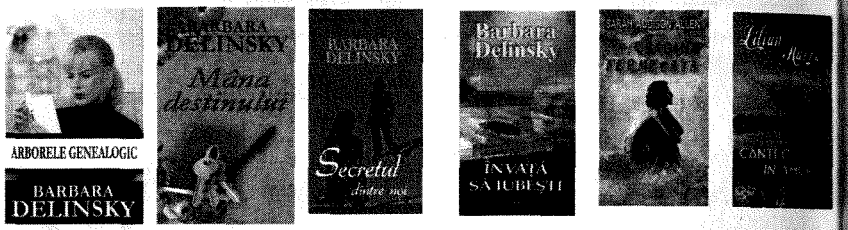

Oferta este valabilă în limita stocului disponibil și numai pentru comenzi individuale, care vor fi onorate în ordinea sosirii la redacție.

Atenție! Pentru produsele incluse în această ofertă specială, editura suportă taxele poștale numai pentru comenzi de cel puțin 25 de lei.

Comenzile pot fi trimise prin poștă sau email.
OP 5 CP 15 Sector 4, București; Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro; Site: www.edituralider.ro

Romanele care nu trebuie să-ți lipsească pot fi ale tale! Grăbește-te! Oferta este limitată!

12 lei

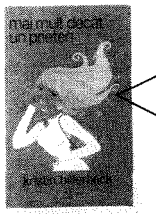

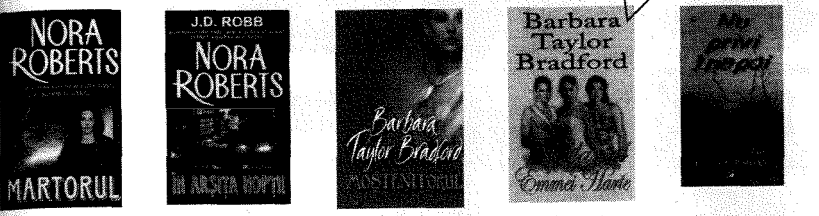

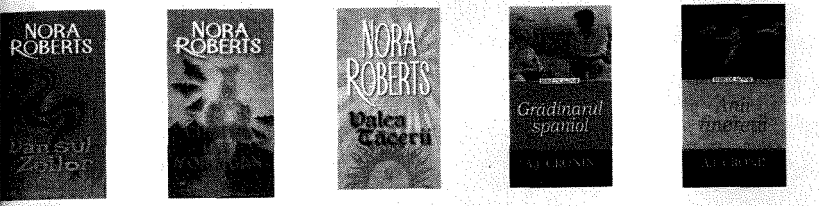

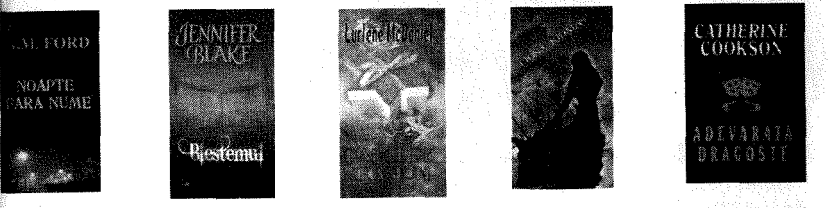

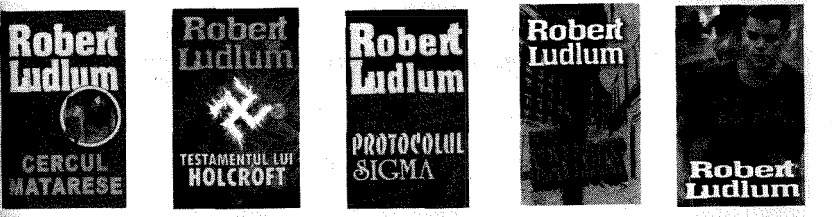

Noi apariţii editoriale

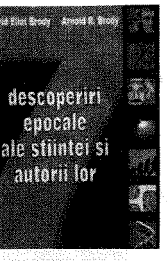

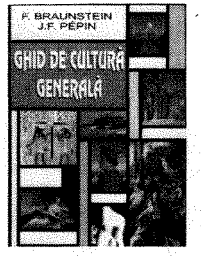

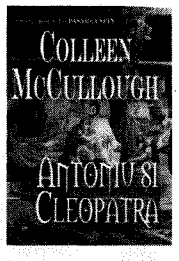

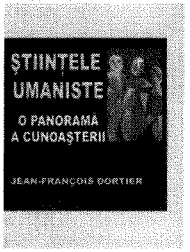

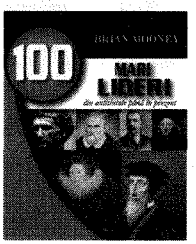

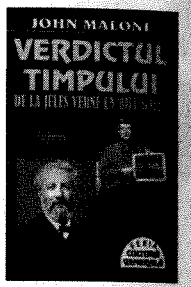

26,50 lei

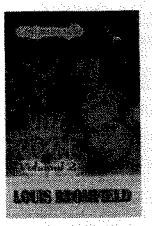

26,50 lei

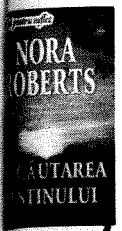

28,50 lei

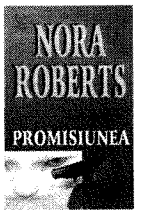

25,00 lei

28,00 lei

26,00 lei

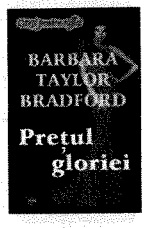

28,50 lei

29,00 lei

25,00 lei

25,00 lei

29,00 lei

25,00 lei

27,00 lei

33,00 lei

47,00 lei

28,00 lei

27,00 lei

Oferta este valabilă în limita stocului disponibil şi numai pentru comenzi individuale care vor fi onorate în ordinea sosirii la redacţie.

Atenţie! Pentru produsele incluse în această ofertă specială, editura suportă taxele poştale numai pentru comenzi de minimum 25 de lei. **Comenzile pot fi trimise prin poştă sau email. OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti; Tel/Fax: 021.316.32.55, E-mail: lider@e-xtreme.ro**

Alte titluri cu 20% reducere

BELETRISTICĂ		Preț integral	Preț redus
AMANDA QUICK	FASCINATIE SI ARDOARE	27,00	21,60
AMANDA QUICK	MEDUZA ALBASTRA	25,00	20,00
ANDRÉ MAUROIS	UN DON JUAN - VIATA LUI BYRON	32,00	25,60
ANDREW COOK	LICHIDATI-L PE RASPUTIN	29,90	23,92
BARBARA TAYLOR BRADFORD	ELIZABETH	29,00	23,20
CARLENE THOMPSON	TACI SI UITA	35,00	28,00
CHRISTOPHE BATAILLE	VISUL LUI MACHIAVELLI	22,00	17,60
DIANE A.S.STUCKART	GAMBITUL REGINEI	30,00	24,00
DOMINIQUE FERNANDEZ	PIATA ROSIE	27,00	21,60
ERIC YUNG	O TACERE VINOVATA	19,00	15,20
FRANCOIS KERSAUDY	WINSTON CHURCHILL	25,00	20,00
GIUSEPPE BONAVIRI	CROITORUL DE PE STRADA MARE	18,90	15,12
HARLAN COBEN	DESTINE FURATE	30,00	24,00
HARLAN COBEN	PADUREA	28,50	22,80
HAROLD ROBBINS	MIRAJUL PUTERII	24,00	19,20
IRVING WALLACE	FARA SCRUPULE	28,00	22,40
JAMES PATTERSON	ALERTA DE GRADUL ZERO	32,90	26,32
JAMES PATTERSON	TRANDAFIRII SUNT ROSII	22,00	17,60
JAMES PATTERSON	VIOLETELE SUNT ALBASTRE	24,00	19,20
JEAN PREPOSIET	ISTORIA ANARHISMULUI	34,90	27,92
KAREN ROSE	NU TE POTI ASCUNDE	39,00	31,20
KENNETH ROYCE	PE URMELE LUI IUDA	22,00	17,60
KRISTIN HANNAH	ALEEA CU LICURICI	29,00	23,20
KRISTIN HANNAH	CLIPA MAGICA	32,90	26,32
LISA JACKSON	FIORUL MORTII	29,00	23,20
LISA JACKSON	PAIENJENISUL TERORII	29,00	23,20
LISA JACKSON	SUFLETE PIERDUTE	29,00	23,20
MARTIN CRUZ SMITH	GORKI PARK	28,00	22,40
MARY HIGGINS CLARK	MESAJE MISTERIOASE	33,90	27,12
MICHAEK FAUCHEUX	O ISTORIE A RAULUI	29,90	23,92
MICHAEL HARTLAND	A TREIA TRADARE	23,00	18,40
MICHAEL WHITE	INFRUNTAND INCHIZITIA	24,90	19,92
MICHAEL WHITE	LEONARDO	23,90	19,12
NATHANIEL HAWTHORNE	DIAVOLUL DIN MANUSCRIS	24,00	19,20
NORA ROBERTS	ZIUA A SAPTEA	32,00	25,60

BELETRISTICĂ		Preț integral	Preț redus
STEVE MARTINI	PROCESUL	29,90	23,92
STEVEN PRESSFIELD	ALEXANDRU CEL MARE	33,00	26,40
SUSAN HOWATCH	PACATELE PARINTILOR	33,90	27,12
TARA JANZEN	PE FUGA	25,00	20,00
TIM LAHAYE SI GREGORY S. DINALLO	PUTEREA IUBIRII	29,00	23,20
TONI MORRISON	CANTECUL LUI SOLOMON	32,90	26,32
TONI MORRISON	PACATUL	34,90	27,92
W.S. MAUGHAM	JULIA * LIZA	24,00	19,20
DIVERSE			
CAROL GRONEMAN	NIMFOMANIA - VICIU SAU BOALA	21,00	16,80
CEDRIC MIMS	ENCICLOPEDIA MORTII	29,90	23,92
COLECTIV	100 CEI MAI MARI SCRIITORI ROMANI	24,90	19,92
STANLEY L. WIENER	DIAGNOSTIC DIFERENTIAL	76,00	60,80
Colectiv	ZOONOZE	85,00	68,00
D. VOLKOGONOV	TROTKI	22,00	17,60
DANIEL S.BURT	100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII	36,00	28,80
DAWN B.SOVA	FILME INTERZISE	34,00	27,20
JENNY MARCH	MITURI CLASICE	43,00	34,40
MARTIN SEYMOUR SMITH	100 CELE MAI IMPORTANTE CARTI	39,90	31,92
PAT THOMAS	METEOSENSIBILITATEA	27,90	22,32
ROSELINE BLUM	PSIHOLOGIA POZITIVA	20,00	16,00
TRAIAN TANDIN	PARANORMALUL IN CRIMINALISTICA I	32,90	26,32
VALENTIN IFTENIE	MEDICINA LEGALA - IFTENIE	39,00	31,20
VASILI MITROKHIN	ARHIVA MITROKHIN II	29,90	23,92

Oferta este valabilă în limita stocului disponibil şi numai pentru comenzi individuale, care vor fi onorate în ordinea sosirii la redacţie.

Atenţie! Pentru produsele incluse în această ofertă specială, editura suportă taxele poştale numai pentru comenzi de minimum 2 exemplare.

Comenzile pot fi trimise prin poştă sau email.
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti; Tel/Fax: 021.316.32.55,
E-mail: lider@e-xtreme.ro

CLUBUL CĂRȚII LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel./Fax: 0314.108.648, 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Expeditor _____
Strada _____ **Nr.** _____
Bl. _____ **Sc.** _____ **Et.** _____ **Ap.** _____
Județ. _____ **Sector** _____
Cod _____ **Localitate** _____
Tel. _____ **e-mail** _____

CARTE POȘTALĂ
Post răspuns

Nu timbrați

CR

Destinatar:

OP 5 CP 15 Sector 4, București

TITLURI COMANDATE:

	Titlul	Nr. ex.		Titlul	Nr. ex.
1.			6.		
2.			7.		
3.			8.		
4.			9.		
5.			10.		